"Stieg Larsson kadar iyi bir yazar; hatta birkaç dahha iyi."
JC Pattarson

KIZILGERDAN

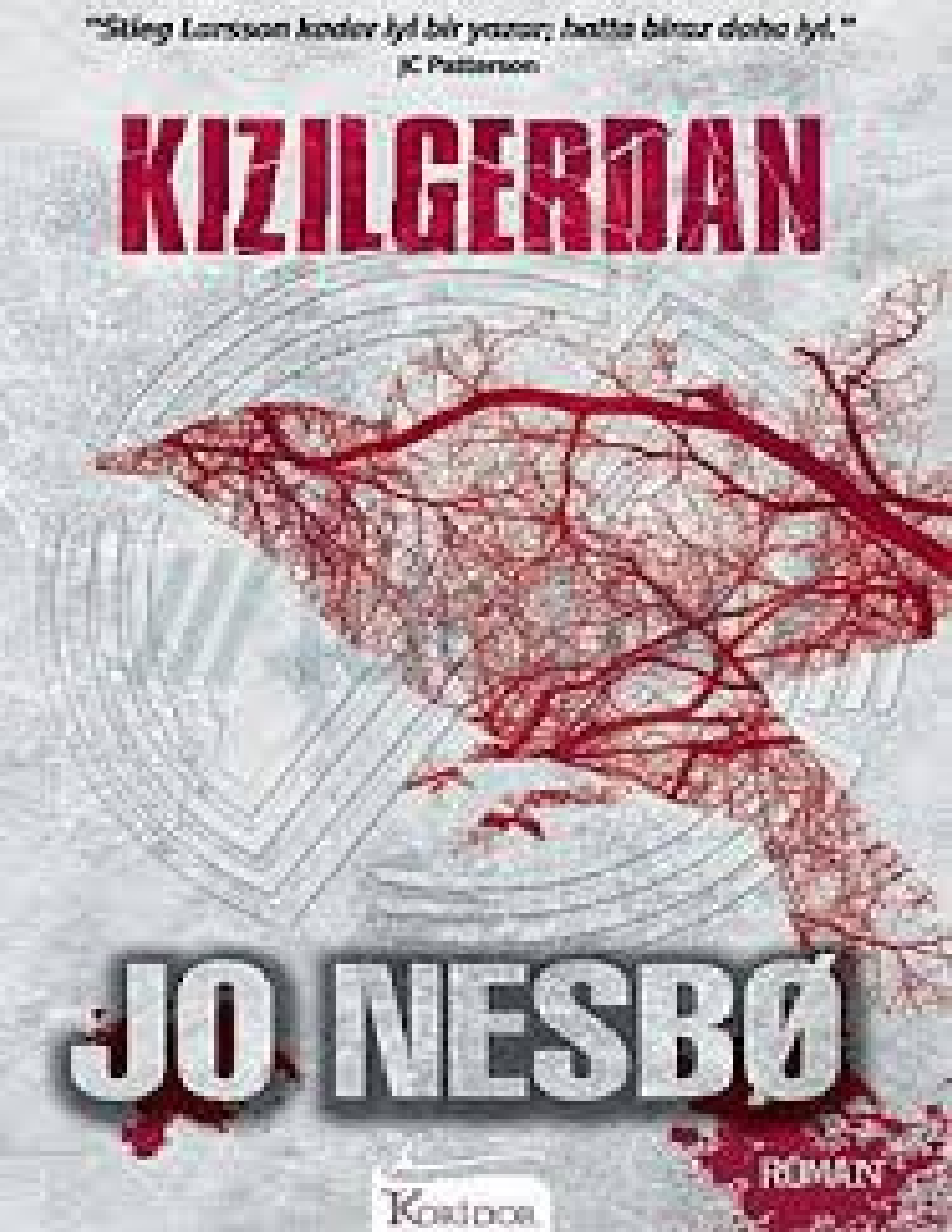

JO NESBØ

ROMAN

Kırmızı

KIZIL GERDAN

JO NESB0

BÖLÜM 1
TOPRAK TOPRAĞA

- 1 -

Alnabru Otoban Gişeleri, Güvenlik Hattı. 1 Kasım 1999.

Gri bir kuş Harry'nin görüş alanına girip, çıkıyor; Harry ise parmaklarıyla direksiyona vurmaya devam ediyordu. Vakit geçmek bilmiyordu. Dün televizyon programının birinde "ağır akan zaman" konusu konuşulmuştu. İşte Harry'nin içinde bulunduğu zaman da tıpkı böyleydi. Noel'de, Noel Baba'yı beklerken zamanın geçmek bilmemesi gibi. Ya da elektrikli sandalyeye oturmuş, elektrik verilmesini beklerken; durduğu düşünülen zaman gibi.

Direksiyona daha sert vurmaya başladı.

Otoyol gişelerinin arkasındaki açık alana park etmişlerdi. Ellen, radyonun sesini biraz açtı. Radyodaki spiker, büyük bir ağırbaşlılık ve ciddiyetle konuşuyordu.

"Uçak elli dakika önce iniş yaptı ve Amerikan Başkanı tam olarak sabah 06.38'de Norveç topraklarına ayak bastı. Başkan, Ullensaker Belediye Başkanı tarafından karşılandı. Oslo'da harika bir sonbahar günü yaşanıyor. Hava adeta, bu zirve toplantısı için en uygun koşulu sağlıyor. Şimdi tekrar Başkanla ve yarım saat önce basın toplantısında yaptığı konuşmaya kulak verelim."

Konuşmayı üçüncü kez yayınlıyorlardı. Harry; gişelerdeki bariyeri aşmak için çığlık çığlığa mücadele veren basın ordusunu izliyordu. Gizli Servis Ajanı olduklarını belli etmek istemeyen gri takımlı adamlar, gişelerin diğer tarafında durmuş; kalabalığı takip ediyordu. Kalabalığı gözden geçirdikleri her an sırtlarını kamburlaştırıyor, sorun olmadığını görünce de rahatlıyorlardı. Tam on ikinci kez kulaklıklarının doğru yerde olup olmadığını kontrol ettiler. Sonra tekrar kalabalığı gözden geçirip, telefoto lensi nispeten daha uzun olan bir fotoğrafçıyı bir süre izlediler. Ve nihayet, kulaklıklarının konumunu on üçüncü kez kontrol ettiler. Birileri İngilizce konuşarak Başkan'ı karşıladı ve birden etrafı bir sessizlik kapladı. Sonra mikrofondan kulak tırmalayıcı bir ses duyuldu.

Başkan gür sesi ve net bir Amerikan aksanıyla dördüncü kez aynı sözleri dile getirdi. "Öncelikle burada bulunmaktan ne denli mutlu olduğumu belirtmek isterim... "

"Ünlü bir Amerikan psikoloğun, Başkan'da ÇKB olduğu yönündeki düşüncelerini okumuştum," dedi Ellen.

"ÇKB mi?"

"Çoklu Kişilik Bozukluğu. Dr. Jekyll ve Mr. Hyde durumu. Psikolog; Başkan'ın şu an görünen normal yönünün, onca kadınla birliktelik yaşayan diğer seks canavarı halinden haberdar olmadığını düşünüyor. Yemin ettiği halde yalan söylemesine rağmen; mahkeme tarafından suçlu bulunmamasının nedeni de buymuş."

Harry, üzerlerinde dolaşan helikoptere bakarak; "Yüce Tanrım," dedi.

Radyoda Norveç aksanıyla konuşan birisinin sorusu duyuldu. "Sayın Başkan, Başkanlığınız döneminde Norveç'i dördüncü ziyaretiniz. Neler hissediyorsunuz?"

Sessizlik.

"Tekrar burada olmak, gerçekten harika. İsrail ve Filistin Devlet Başkanlarının burada buluşacak

olmaları da bu ziyarete ayrı bir önem katıyor. Aslolan... "

"Sayın Başkan, Norveç'e yaptığınız son ziyaretten bir şeyler hatırlayabiliyor musunuz?"

"Evet, elbette. Umuyorum ki bugünkü konuşmalarda..."

"Sayın Başkan, Oslo ve Norveç'in dünya barışı için önemi nedir?"

"Norveç'in önemli bir rolü vardır."

Norveç aksanı olmayan biri; "Başkanla göre gerçekçi sayılan somut sonuçlar nelerdir?" diye bir soru yöneltti. Ancak yayın hemen kesildi ve stüdyodan birileri mikrofona geçti.

"Sayın Başkan'ın, Norveç'in... Norveç'in Orta Doğu barış sürecinde önemli bir rol oynadığına dair sözlerini dinledik. Başkan şu anda yola çıktı ve... "

Harry homurdanarak radyoyu kapattı. "Bu ülkenin derdi ne,

Ellen?"

Ellen, omuzlarını silkti.

Arabanın gösterge panelindeki telsizden gelen bir ses "İstasyon 27'deyiz," anonsunu yaptı.

Harry, Ellen'a baktı.

"Herkes yerinde ve hazır mı?" Ellen başıyla onayladı.

"İşte başlıyoruz," dedi Harry ve Ellen bu sözleri duyar duymaz gözlerini devirmeden edemedi. Çünkü Gardemoen Havaalanı'ndan çıktıklarından beri, bu sözü beşinci kez duyuyordu. Park halinde bulundukları yerden gişeleri ve gişelerden sonra uzanan Trosterud ve Furuset otoyolunu görebiliyorlardı. Polis arabasının mavi ışıkları ağır ağır dönüyordu. Harry arabanın camını yarıya indirerek elini dışarı uzattı ve sileceğe takılan kuru yaprağı aldı.

Ellen, parmağıyla ileride bir noktayı işaret ederek; "Nar bülbülü," dedi. "Sonbaharın sonunda bu kuşu görmek oldukça sıra dışı." "Nerede?"

"Orada. Gişenin çatısının üzerinde."

Harry başını öne eğdi ve camdan dışarı baktı.

"Evet, görüyorum. Demek bu bir nar bülbülü?"

"Evet, ama sanırım sen bir nar bülbülü ile kızıl ardıcı ayırt edecek durumda değilsin."

"Haklısın," dedi Harry gözlerini kısarak. Uzağı net göremiyordu. Yoksa miyop mu oluyordu?

"Nar bülbülü, nadir rastlanan bir kuştur," dedi Ellen. Termosun kapağını kapatmaya çalışıyordu.

"Öyle mi?"

"Bu kuşların yüzde doksan dokuzu güneye uçar. Sadece birkaç tanesi risk alır ve burada kalır."

Radyodan yeni bir anons duyuldu. "62 numaralı istasyondan, merkeze. Lorenskog sapağına gelmeden iki yüz metre önde yol kenarına park edilmiş bir araba var."

"Bir dakika bekle, 62. Araştırıyoruz," dedi merkezden yanıt veren kişi.

Bir süre sessizlik oldu.

Esso İstasyonu'nu işaret eden Harry; "Tuvaletleri kontrol ettiniz mi?" diye sordu.

"Evet, istasyondaki müşteriler ve çalışanlar dışarı çıkartıldı. Patron hariç, tabii. Onu ofisine kilitledik."

"Gişeleri de kontrol ettiniz mi?"

"Evet, kontrol ettik. Rahatla Harry, yapılması gereken her şeyi yaptık. Burada kalanların tek umudu, yumuşak bir kış geçirebilmek değil midir? Belki umutları gerçek olur. Olmazsa, ölürler. Öyleyse neden güneye gitmiyorlar diye merak edebilirsin. Burada kalan kuşlar, o kadar tembel mi?"

Harry aynaya baktı ve demiryolu köprüsünün iki yakasında duran güvenlik görevlilerini gördü. Siyah üniformaları ve kaskları ile görev yerlerinde duran bu güvenlik güçlerinin her birinin boynunda MP makineli tüfekleri asılıydı. Ne kadar uzakta olurlarsa olsunlar, vücut dilleri son derece gergin olduklarını ele veriyordu.

"Eğer kış yumuşak geçerse, göç edenler geri dönmeden önce bölgedeki en güzel yeri kapabilecekler," dedi Ellen. Bir taraftan da elindeki termosu, tıka basa dolu torpido gözüne sığdırmaya çalışıyordu. "Bu riski önceden göze alıyorlar. Sonunda ya gülen taraf olacaklar, ya da büyük bir çıkmaza girecekler. Risk almak ya da almamak. Kumar oynamayı göze aldıysan; buzdan kalıplar içine girip, baharda buzlar eriyene dek sıkıntı çekmeyi göze almışsın demektir. Bu kuşlar için de böyle. Kışın sıkıntı çekebilirler. Fakat bahar gelip, geri döndüklerinde evlerini bıraktıkları gibi bulamayabilirler. Bu ikilem ezelden beri vardır ve var olmaya da devam edecektir."

"Çelik yeleğin üzerinde, değil mi?" Harry, yana döndü ve Ellen'a bakarak tekrarladı; "Üzerinde mi değil mi?"

Ellen cevap vermek yerine, eliyle göğsüne vurdu.

"Hafifsıklet mi?"

Ellen başıyla onayladı.

"Tanrı aşkına, Ellen! Üzerindeki Mickey Mouse yeleklerinin değil, balistik yeleklerin giyilmesi için emir vermiştim." "Gizli Servis'te çalışanların ne giydiğini biliyor musun?" "Tahmin edeyim. Hafif çelik yelekler mi?" "Aynen öyle."

"Peki sen, kimlerin umurumda olmadığını biliyor musun?" "Tahmin edeyim. Gizli Servis'tekilerin mi?" "Aynen öyle."

Ellen güldü. Harry de yüzündeki gülümsemeyi bastırmak için büyük çaba sarf ediyordu. Radyodan yeni bir anons duyuldu.

"Merkezden İstasyon 62'ye. Gizli Servis, Lorenskog sapağındaki arabanın kendilerine ait olduğunu söylüyor."

"İstasyon 62. Mesaj alındı."

"Görüyorsun ya," dedi Harry. Bir eliyle sinirli bir şekilde direksiyona vuruyordu. "Hiç iletişim yok. Gizli Servis kendi başına hareket ediyor. O arabanın, bizim bilgimiz dışında orada ne işi

olabilir? Hıh?"

"Bizim işimizi yapıp yapmadığımızı kontrol ediyorlardır," dedi Ellen.

"Bize verdikleri emirler doğrultusunda tabii."

"Sen de gerektiğinde kendi kararlarını verebilecek konumdasın. O yüzden söylenmeyi bırak. Ayrıca direksiyona vurmaktan da vazgeç."

Harry ister istemez elini direksiyondan çekti. Bu hareketi Ellen'i güldürmek için yeterliydi. Kızın yüzündeki gülümsemeyi gören Harry derin bir nefes aldı ve mırıldandı. "Pekala, pekala, pekala."

Eli, görev için üzerine kayıtlı Revolverinin kabzasına gitti. Smith Wesson marka, a.38 kalibre, altıpatlar bir revolver. Silaha dokunurken, aslında silah taşımaya tam olarak yetkili olmadığını hatırladı. Belki de gerçekten miyop olmuştu. Geçen kış, kırk saatlik kursun sonunda atış testini geçememişti. Daha önce pek çok kişinin başına gelmişti ama Harry için bir ilkti ve hiç hoşuna gitmemişti. Tek yapması gereken teste yeniden girmekti. Bazıları bu teste dört ya da beş kez girmek zorunda kalmıştı. Fakat Harry bir şekilde bu teste yeninden girme işini erteleyip duruyordu.

Radyodan bir anons daha geldi: "28 numaralı istasyon geride kaldı."

"Romerike Polis İstasyonu'nun sorumluluğundan bir bölge daha eksildi," dedi Harry. "Sırada Karlhaugen var ve ondan sonra bize gelecekler."

"Neden eskisi gibi yapmıyorlar? Saçma sapan numaralar söylemek yerine, neden konvoyun şu anda nerede olduğunu söylemiyorlar?" diye sordu Ellen.

"Tahmin edelim."

İkisi de aynı anda yanıt verdi. "Gizli Servis!" Sonunda ikisi de kahkahalarla gülmeye başladı.

"29 numaralı istasyon geride kaldı." Harry saatine baktı.

"Pekala, üç dakika içinde burada olacaklar. Telsiz frekansını değiştirip, Oslo Polis İstasyonu ile bağlantı kuracağım. Son kontrolleri yapalım."

Ellen gözlerini kapattı ve kontrol noktalarından gelen olumlu yanıtlan dinledi. Sonra mikrofonu yerine bırakarak; "Her şey hazır," dedi.

"Teşekkür ederim. Şimdi kaskını tak." "Ne? Ciddi misin, Harry?"

"Kaskını tak!"

"Kaskım çok küçük ama!"

Yeni bir ses duyuldu. "1 numaralı istasyon noktası geride kaldı."

"Lanet olsun, bazen çok... sinir bozucu oluyorsun." Ellen kaskını taktı. Çenesinin altından geçen bağlantıları ayarladıktan sonra aynada tuhaf mimikler yapmaya başladı.

Dürbünle önlerinde uzanan yolu inceleyen Harry; "Ben de seni seviyorum, Ellen," dedi ve ekledi. "Onları görebiliyorum."

Karlhaugen'e giden yolun, ufuk çizgisi ile birleştiği yerde güneş ışıl ışıl parlıyordu. Harry, önce konvoyun önündeki aracı gördü ama arkasından gelen araçları sırasıyla ezbere biliyordu: Norveç

polis teşkilatından 6 motosiklet ve iki eskort aracı, Gizli Servis'e ait bir araç, birbirinin aynı iki Cadillac Fleetwoods (ki bunlar, ABD'den getirtilen iki Özel Servis aracıdır). Başkan, bu iki Cadillac'tan birinin içindeydi. Fakat hangisinde olduğu sır gibi saklanıyordu. Belki ikisinde birden oturuyordur, diye düşündü Harry. Biri Jekyll, diğeri Hyde için. Bunların peşi sıra daha büyük araçlar geliyordu: Ambulans, iletişim araçları ve Gizli Servis'e ait sayısız araba.

"Hazırlıklar yeterli gelmiş gibi görünüyor," dedi Harry. Sağ eliyle tuttuğu dürbünü, sol eline geçirdi. Soğuk bir Kasım sabahı olmasına rağmen, güneşin asfalt üzerinde oynadığı oyunlar görülebiliyordu.

Ellen da konvoyun önündeki aracı görebiliyordu. Konvoy 30 saniye içinde gişelerden geçmiş olacaktı ve bu da işlerinin yarısının tamamlanması anlamına geliyordu. İki gün içinde aynı arabalar, yine bu gişelerden geçerek geri döneceklerdi ve işte o zaman Harry ve Ellen da her günkü işlerinin başına dönebileceklerdi. Ellen; sabahın üçünde kendisine verilen görevin ağırlığıyla strese giren Harry ile bir Volvo'da oturmaktansa; Uzman Suçlar Masası'ndaki ölülerle uğraşmayı tercih ediyordu.

Harry'nin nefes alıp vermesi haricinde, arabada çıt çıkmıyordu. Ellen, radyoların üzerindeki yeşil ışığın açık olup olmadığını kontrol etti. Konvoy, önlerindeki tepeyi neredeyse geçmişti. Ellen işten sonra Torst'a gidip, sarhoş olmayı düşünüyordu. Orada, uzun zamandır bakıştığı bir adam vardı. Siyah kıvırcık saçlı ve kahverengi gözlü bir adam. Zayıf. Biraz bohem, hatta entelektüel görünümlü. Belki... "Bu da neyin..."

Harry hemen mikrofonu kaptı ve anonsa geçti. "Soldan üçüncü gişede biri var. Kim olduğunu görebilen var mı?"

Radyodan hiç ses gelmiyordu. Ellen gözleriyle bütün gişeleri taradı. İşte! Gişenin kahverengi camından, adamın sırtını görebiliyordu. Arabalarından 40 ya da 50 metre ilerideydi. Işık arkadan vurduğu için adamın silueti rahatlıkla görülebiliyordu.

"Silah," diye bağırdı Ellen. "Adamın elinde makineli tüfek var."

"Lanet olsun!" Harry kapıyı açtı ve kapıya tutunarak yavaşça dışarı çıktı. Ellen, konvoya bakıyordu. Birkaç yüz metre ilerideydi. Harry başını arabadan içeri uzattı.

"Bizden biri değil; ama Gizli Servis'ler

in adamı olabilir," dedi. "Merkezi ara ve sor." Revolverini çoktan eline almıştı.

"Harry... "

"Hemen dedim! Eğer merkez o adamın Gizli Servis'ten olduğunu söylerse, kornaya bas anladın mı?"

Harry gişelere doğru yürümeye başladı. Takım elbise giymiş adamın sırtını görebiliyordu. Camın ardından gördüğü kadarıyla adamın elindeki silah bir Uzi'ydi. Sabahın serin esintisi, Harry'nin ciğerlerine doldu.

"Polis!" diye bağırdı. Fakat İngilizce değil, Norveççe konuşmuştu.

Hiçbir tepki yoktu. Gişelerin camları, dışarıdan gelen trafik sesini engelleyecek şekilde üretilmişti. Adam karşıdan gelmekte olan konvoya bakıyordu ve Harry adamın yüzündeki Ray-Ban

gözlükleri gördü. Gizli Servis olmalı, diye düşündü. Ya da o izlenimi vermek isteyen biri.

Aralarında yirmi metre vardı.

Eğer onlardan biri değilse, kilitli gişeye nasıl girebilmişti? Kahretsin! Harry motosikletlerin yaklaştığını duyabiliyordu. Konvoy gelene kadar gişeye varması imkansızdı.

Silahının güvenlik kilidini açtı ve nişan aldı. Arabadan gelecek korna sesinin, bu sessizliği bozması için dua ediyordu. Kendisine verilen emirler son derece netti; ancak aklından geçen düşünceleri durduramıyordu: İnce yelek. İletişim yok. Ateş. Bu senin hatan değil. Adamın ailesi var mı?

Konvoy gişelere doğru hızla geliyordu. Birkaç saniye içinde her iki Cadillac da görüş alanına girmiş olacaktı. Sol gözüyle bir hareketlilik olduğunu fark etti. Küçük kuş, çatıdan havalanıyordu.

Risk almak ya da almamak... Ezelden beri var olan ikilem.

Yeleğin yakasının bittiği o bölgeyi hesapladı. Silahını biraz aşağı indirdi. Motosikletlerin sesi sağır ediciydi.

- 2 -

Oslo. 5 Ekim 1999.

"Bu büyük bir ihanet," dedi dazlak adam. Önündeki metne bakıyordu. Başı, kaşları, kaslı kolları ve hatta kürsüyü tutan elleri tamamen tıraş edilmişti ve tertemizdi. Mikrofona doğru eğildi.

"Nasyonal sosyalizmin düşmanları 1945 yılından bu yana bölgenin efendileri konumundadır. Kendi demokratik ve ekonomik prensiplerini geliştirmiş ve uygulamaya koymuşlardır. Bu dünya üzerinde bir gün geçmemiştir ki herhangi bir ülke savaşa tanıklık etmemiş olsun. Bizler Avrupa'da bile savaşa ve soykırıma şahit olduk. Üçüncü Dünya ülkelerinde milyonlarca insan açlıktan ölüyor. Bu hayatta kalma mücadelesinin sonucunda Avrupa, göçler ve devamında yaşanacak kaosun kurbanı olacaktır."

Bir an durdu ve etrafına baktı. Salonda derin bir sessizlik vardı. Sadece bir kişi, kürsünün arkasında duran bir kişi kendisini içtenlikle alkışlıyordu. Konuşmasına devam etmek için hazırdı ve daha hararetli bir konuşma yapacaktı. Fakat mikrofonun altında yanıp sönen kırmızı ışığı gördü. Kayıt cihazı arızalanmıştı.

"Bizi bu zenginlikten ayıracak oldukça az engel var. Gün, birbirimize ve bizi saran bu cemiyete güvenme ve dayanma günüdür. Ekonomik ve ekolojik bir felaket olan savaş ortaya çıkıyor ve bizi pasif birer toplumsal özneye dönüştüren kanunlar ve kurallar ortadan kalkıyor. Bundan önce yaşanan en büyük ihanet 9 Nisan 1940 yılında gerçekleşmişti. Sözde ulusal liderlerimiz, canlarını kurtarmak için düşmandan kaçtılar. Giderken altın rezervlerini de yanlarında götürdüler ve Londra'da lüks içinde yaşamaya başladılar. Bugün, düşman yeniden aramızda. Ve bizim çıkarlarımızı koruması gerekenler, bizi bir kez daha hayal kırıklığına uğrattı.

Düşman bize ait olan topraklarda camiler inşa etti, kültürümüzü ortadan kaldırdı ve kadınlarımızla birlikte olarak kanımızı kirletti. Norveçliler olarak bizim görevimiz, ırkımızı korumak

ve bizi hayal kırıklığına uğratanları bir kenara çekmektir."

Önündeki metinden bir sayfa çeviriyordu ki önündeki platformdan gelen bir öksürük sesi ile durdu ve başını kaldırdı.

"Teşekkür ederim. Sanırım yeterince dinledik," dedi hakim. Başını öne eğmiş, gözlüklerinin üzerinden bakıyordu. "İddia makamının sanığa yöneltmek istediği başka bir soru var mı?"

Oslo Ceza Mahkemesi'nin 17 numaralı duruşma salonunda parlayan güneş, dazlak adamın kafasının üzerinde bir hale varmış görüntüsü uyandırıyordu. Üzerinde beyaz bir gömlek ve ince bir kravat vardı. Büyük ihtimalle kıyafet seçimini kendisini savunan Johan Krohn Jr. yapmıştı. Kendisi de şu anda sandalyesine yaslanmış, elindeki kalemi orta parmağı ile işaret parmağı arasında döndürüyordu. Krohn, şu an içinde bulunduğu durumda pek çok şeyden rahatsızdı. İddia makamının sorularıyla nereye varmak istediğini biliyor ve rahatsız oluyordu. Müvekkili Sverre Olsen'in izlediği programı açıkça dile getirmesinden ve kollarını sıvayarak dövmelerini göstermesinden rahatsız oluyordu. Müvekkili gömleğinin kollarını sıvayarak; her iki dirseğinde yer alan örümcek ağı dövmelerini ve sol kolundaki gamalı haç dövmelerini hakime ve salondaki diğer meslektaşlarına açıkça göstermişti. Sağ kolunda da Norveç sembolleri vardı ve bir neo-Nazi çetesi olan VALKYRIA'nın adı siyah gotik harflerle yazılıydı.

Bu prosedürde tuhaf olan bir şey daha vardı ama ne olduğunu henüz anlayabilmiş değildi.

Herman Groth adında, ufak tefek bir adam olan savcı; avukatlar birliğini sembolize eden yüzüğünün takılı olduğu serçe parmağı ile mikrofonu yana itti.

"Bitirmeden önde sormak istediğim birkaç soru daha var, sayın yargıç." Sesi sakin ve kontrollüydü. Mikrofonun yanındaki ışık, yeşile döndü.

"3 Ocak tarihi, saat 9'da Dronningens geçidindeki Dennis Kebab'a gittiğinizde; niyetiniz az evvel bahsettiğiniz ırkımızı koruma görevini gerçekleştirmek miydi?"

Johan Krohn mikrofona yaklaştı.

"Müvekkilim, kendisi ve Vietnamlı dükkan sahibi arasında bir tartışma çıktığını daha önce belirtmişti." Kırmızı ışık. "Kışkırtılmıştı," diye ekledi Krohn. "Ortada bu olayın önceden tasarlandığını gösteren hiçbir sebep yok." Groth gözlerini kapattı.

"Bay Olsen, eğer savunma vekilinin söyledikleri doğruysa; olay anında yanınızda bir beysbol sopası taşıyor olmanız tamamen tesadüf. Öyle mi?"

Krohn; "Meşru müdafaa için," diyerek söze girdi ve umutsuzca ellerini havaya kaldırdı. "Sayın yargıç, müvekkilim bu soruları daha önce yanıtlamıştı."

Yargıç, eliyle çenesini ovuşturdu ve savunma müvekkilini baştan aşağı süzdü. Herkes Johan Krohn Jr.'ın savunma alanında parlayan bir yıldız olduğunu biliyordu; özellikle de Johan Krohn bu durumun açıkça farkındaydı. Yargıç da büyük olasılıkla bu durumu göz önünde bulundurarak itirazı kabul etti: "Savunma vekiline katılıyorum. Savcının sormak istediği yeni bir soru yoksa, devam edebilir miyiz?"

Groth gözlerini kocaman açtı. Gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi görünüyordu. Başını eğdi ve ağır hareketlerle önünde duran bir gazeteyi havaya kaldırdı.

"Bu Dagbladet gazetesinin 25 Ocak tarihli sayısı. Sekizinci sayfada yer alan bir röportajda, sanığın ideolojisini paylaşanlardan birinin... "

"İtiraz ediyorum... " dedi Krohn.

Groth derin bir nefes aldı. "İfademi, ırkçı görüşlerini dile getiren bir adam şeklinde değiştiriyorum."

Yargıç başıyla onayladı ama aynı zamanda da Krohn'a uyarı dolu bir bakış attı. Groth devam etti.

"Dennis Kebap saldırısı hakkında yorum yapan bu adam, Norveç'in kontrolünü yeniden kazanmak için Sverre Olsen gibi daha pek çok ırkçıya ihtiyacımız olduğunu söylüyor. Röportajda "ırkçı" kelimesi bir tür saygı göstergesi olarak kullanılmış. Sanık, kendisini "ırkçı" olarak nitelendiriyor mu?"

Olsen, Krohn'un müdahale etmesine izin vermeden; "Evet, ben bir ırkçıyım," dedi. "Ben de bu kelimeyi, röportajda geçtiği üslupla kullanıyorum."

"Peki bu üslup nedir?" diye sordu Groth gülümseyerek.

Krohn ellerini masanın altında yumruk haline getirdi ve kürsüye baktı. Yargıca ve yanında oturan iki yardımcısına baktı. Müvekkilinin gelecek birkaç yılı hakkında verilecek kararı ve kendisinin de Tostrupkjeller barosunda gelecek bir ay içinde nasıl bir konumda olacağını, bu üç kişi belirleyecekti. Halkı ve kamuoyunun adalet anlayışını temsil eden iki sıradan vatandaş. Yargıcın yanındaki yardımcılar kendilerini "yedek yargıç" olarak adlandırır; ama aslında yedek olmak da "oyuncu yargıç" olmanın bir parçasıdır. Yargıcın sağında oturan yardımcısı, ucuz bir takım elbise giyen genç bir adamdı ve gözlerini yerden kaldırmaya güçlükle cesaret edebiliyordu. Sol tarafında ise süreci takip edermiş gibi görünen ama aslında çenesini yukarda tutarak gerdanındaki katları saklamaya çalışan hafif kilolu bir kadındı. Ortalama birer Norveçliydiler. Sverre Olsen gibi insanlar hakkında ne biliyorlardı ki? Ne bilmek istiyorlardı?

Sverre Olsen'i, kolunun altında bir beysbol sopasıyla restorana girerken gören ve kısa süreli bir sözlü tartışmanın ardından dükkan sahibinin başına vurarak dışarı çıktığını gören sekiz görgü tanığı vardı. Dükkan sahibi olan Ho Dai; 40 yaşında Vietnamlı bir adamdı. 1978 yılında teknelerle Norveç'e gelen insanlardan biriydi. Sverre Olsen, adamın başına o kadar hızlı vurmuştu ki adamın tekrar yürümesi mümkün değildi. Olsen yeniden konuşmaya başladığında; Johan Krohn Jr. çoktan Yüce Divan'da nasıl bir konuşma yapması gerektiğini tasarlamaya başlamıştı.

Olsen, önündeki kağıtları karıştırarak bulduğu tanımı okumaya başladı: "Irkçılık, kalıtsal hastalık, dejenerasyon ve yok oluş arasında ezelden beri süregelen bir mücadeledir. Aynı zamanda daha iyi yaşam standartlarına sahip, daha sağlıklı bir toplum isteğidir. Irkların birbirine karıştırılması, çift taraflı bir soykırımdır. Küçük bir böceğin neslini sürdürmek adına gen bankalarının kurulduğu bir dünyada, gelişmesi asırlar süren insan ırklarının karıştırılması ve yok edilmesi genel anlamda kabul görmektedir. American Psychologist dergisinde, 1972 yılında yayımlanan bir makalede Amerikalı ve Avrupalı bilim adamlarından oluşan elli kişilik bir kurulun kalıtım teorisi üzerine sürdürülen tartışmaların bastırılmaması konusunda yaptıkları uyarılara yer verilmiştir."

Olsen bir süre durdu, salonu bakışlarıyla süzerek sağ el işaret parmağını havaya kaldırdı. Savcıya doğru döndü ve Krohn, adamın dazlak kafasını ve ensesindeki Sieg Heil dövmesini görebiliyordu.

İçinden sessiz bir çığlık attı ve önündeki bu manzaranın, içinde bulundukları salonla ne kadar zıt olduğunu düşündü. Krohn kendi salonlarında süren sessizliğin içinde, koridordan gelen sesleri duydu. 18 numaralı duruşma salonundaki davaya, öğle yemeği için ara verilmişti. Saniyeler geçti. Krohn, Adolf Hitler hakkında okuduğu bir yazıyı hatırladı: Hitler, içinde bulunduğu durumu düzeltmek istediği zaman, ortamda yarattığı etkiyi arttırmak için en fazla üç dakika beklerdi. Olsen yeniden söze girdiğinde, parmağı ile ritim tutmaya başladı. Adeta ağzından çıkan her kelimeyi, dinleyicilerin beyinlerine yerleştirmek istiyordu.

"Burada bulunup da ırkla ilgili bir mücadele olmadığını iddia edenler; ya kör ya da haindir."

Mübaşirin önüne bıraktığı bardaktan bir yudum su içti.

Savcı söz aldı: "Ve bu ırk mücadelesinde sadece siz ve pek çoğu bugün mahkemeye gelerek sizin yanınızda olduğunu gösteren destekçileriniz mi saldırma hakkına sahip?"

Salondaki dazlaklardan yuhalama sesleri yükselmeye başladı.

"Biz saldırmıyoruz, kendimizi savunuyoruz," dedi Olsen. "Bu her ırkın sahip olduğu bir hak ve görevdir."

Kendisini destekleyenlerin tezahüratlarını duyan Olsen gülümseyerek konuşmasına devam etti: "Esasında, diğer ırklardan gelen insanlar içinde de ırk odaklı bir Nasyonal sosyalizm yaklaşımı var."

Olsen'in destekçilerinden alkış ve kahkaha sesleri gelmeye başladı. Yargıç, savcıya dönmeden önce; salondakilerin sessiz olmasını istedi.

"Hepsi bu kadar," dedi Groth.

"Savunma vekilinin başka bir sorusu var mı?"

Krohn, başını iki yana salladı.

"Öyleyse iddia makamının ilk tanığını kürsüye çağırıyorum."

Savcı, mübaşire başıyla bir işaret verdikten sonra mübaşir salonun kapısını açtı. Dışarıdan sandalye sesleri geldi. Kapı tamamen açılınca da içeri iriyarı bir adam girdi. Krohn adamın üzerinde kendisine küçük gelen bir ceket, siyah kot pantolon ve Dr. Martens botları olduğuna dikkat etti. Düzgün saç tıraşı ve ince, atletik yapısı adamın otuzlu yaşlarının başında olduğu izlenimini uyandırıyordu. Oysa kan çanağı gözleri, gözlerinin altında oluşan torbalar ve dışarı çıkmak için can atan kılcalları yüzündeki iki kırmızı delta varmış izlenimi yaratıyordu ve sadece gözleri adamı elli yaşında göstermeye yeterdi.

Adam tanık sandalyesindeki yerini aldığında, yargıç söze girdi: "Polis Memuru Harry Hole siz misiniz?"

"Evet."

"Gördüğüm kadarıyla ev adresinizi belirtmemişsiniz." "Özel bilgi," dedi, baş parmağı ile arkasındakileri göstererek. "Bunlar, daha önce evime girmeye çalıştılar da." Yuhalama sesleri yükseldi.

"Daha önce hiç tanıklık yaptınız mı, Memur Hole? Başka bir deyişle, hiç yemin ettiniz mi?"

"Evet."

Krohn'un başı, motorcuların ön panele taktığı süs köpekleri gibi bir aşağı bir yukarı sallanıyordu. Hızla önündeki dokümanları taramaya başladı.

"Suçlar Masası'na gelen vakaları soruşturuyorsunuz, değil mi?" dedi Groth. "Neden bu davayı size verdiler?"

"Çünkü davayı yanlış değerlendirdik."

"Öyle mi?"

"Ho Dai'nin yaşayacağına ihtimal vermemiştik. Genelde kafatası kırılan ve içindekilerin bir kısmı dışarı fırlayan insanların hayatta kalması pek mümkün olmaz."

Krohn, yargıç yardımcılarının acıyla yüzlerini buruşturduklarını gördü. Fakat artık bunların hiçbir önemi yoktu. Üzerlerinde isimleri yazan dokümanı bulmuştu. Ve işte her şey ortadaydı: Hata.

- 3 -

Karl Johans Gate. 5 Ekim 1999.

Öleceksin, yaşlı dostum.

Merdivenlerden aşağı inerken bu kelimeler hâlâ kulaklarında çınlıyordu. Dışarı çıkıp sonbahar güneşi ile karşı karşıya geldiğinde olduğu yerde durdu. Göz bebekleri güneş ışığına alışana dek, korkuluklara sıkı sıkı tutundu. Yavaş ama derin derin nefes alıp veriyordu. Arabaların, tramvayın ve yayaların çıkardığı kakafonik sesleri dinledi. Bir de hızla ilerleyen ayakkabı sesleri ile karışık heyecanlı, mutlu konuşmalar duyuluyordu. Ve tabii müzik. Bu kadar çok müzik sesini bir arada duymuş muydu? Yine de hiçbiri zihninde yinelenen kelimeleri susturmaya yetmiyordu: Öleceksin, yaşlı dostum.

Kaç kez Dr. Buer'in muayenehanesinden çıkıp, bu basamaklarda dikilmişti? Kırk yıldır, yılda iki kez. Bu da toplam seksen kez eder. Tıpkı bugünkü gibi seksen normal gün. Fakat daha önce hiçbirinde dışarıda ne kadar canlı bir hayat olduğunu fark etmemişti. Sokaklarda ne kadar çok neşe ve yaşama arzusu vardı. Ekim ayında olmalarına rağmen, ortalık mayıs ayı gibiydi. Adeta gün içinde yeni bir gün doğmuştu. Abartıyor muydu? Kadının sesini duyabiliyor, güneşin içinden çıkıp gelen siluetini görebiliyordu. Yüzünün hatları, beyaz bir hale olup kayboldu.

Öleceksin, yaşlı dostum.

Beyazlık ortadan kalktı ve Karl Johans Gate'e dönüştü. Son basamağa geldi ve durdu. Önce sağa ve sonra da sola baktı. Sanki hangi yöne gideceğine karar verememiş, hayale dalmış gibiydi. Birleri onu bu hayalden uyandırmış gibi silkindi ve saraya doğru yürümeye başladı. Yürüyüşü tedirgindi. Bakışlarını yere dikmişti. İnce vücudu, kendisine birkaç beden büyük yün kabanının içinde kamburlaşmıştı.

"Kanser yayılmış," dedi Dr. Buer.

"Pekala," dedi doktora bakarak. Bir yandan da merak etmeden duramıyordu. Acaba hastalarla

ciddi bir konu konuşurken gözlük çıkartmak doktorlara tıp fakültelerinde öğretilen bir konu muydu, yoksa doktorların hastalarla göz teması kurmamak için geliştirdikleri bir taktik miydi? Dr. Konrad saçları döküldükçe ve gözlerinin altında torbalar oluştukça babasına daha çok benzemişti.

"Özetleyecek olursak?" diye sordu yaşlı adam. Bu ses tonunu duymayalı elli yıl olmuştu. Ölüm korkusu yaşayan bir adamın derinlere gömdüğü seslerdi bunlar.

"Pekala, ortada şöyle bir sorun var ki... "

"Lütfen doktor. Ölümle daha önce de burun buruna geldim."

Sesini yükseltmişti. Kontrolünü kaybetmemek için ciddi bir tavır takınmıştı. Dr. Buer dahil herkesin, ne kadar dirayetli olduğunu görmelerini istiyordu.

Doktorun bakışları önce masanın üzerinde, sonra yer döşemelerinde ve en son da kirli camdan dışarıya yöneldi. Yaşlı adama bakana dek bir süre öylece kaldı. Eline aldığı bir bez parçası ile gözlüğünün camlarını tekrar tekrar sildi.

"Biliyorum ki sen... "

"Hiçbir şey bilmiyorsun, doktor." Yaşlı adam kısa ve alaycı bir kahkaha attı. "Alınma ama Dr. Buer, seni temin ederim ki hiçbir şey bilmiyorsun."

Doktorun rahatsızlığını gözlemledi ve aynı zamanda da odadaki musluktan lavaboya damlayan su damlacıklarının sesini takip etti. Bu sesi yeni fark etmişti. Nedendir bilinmez, birdenbire yirmi yaşında bir genç kadar keskin duyulara sahip olmuştu.

Dr. Buer yeniden gözlüklerini taktı. Eline bir kağıt aldı. Sanki üzerinde yazılanları okuyacak gibiydi. Boğazını temizledi ve "Öleceksin, yaşlı dostum," dedi.

Yaşlı adam, bu kadar samimi bir itirafa gerek olmadığını düşündü.

Bir insan topluluğunun yanında durdu. Gitar sesi geliyordu. Birileri kendisi hariç etraftaki herkese eski gelen bir şarkı söylüyordu. Bu şarkıyı daha önce de duymuştu. Büyük ihtimalle çeyrek yüz yıl önceydi. Oysa daha dün gibi geliyordu. Geçmişe dönüp bakınca, her şeyi daha detaylı ve açık görebiliyordu. Yıllardır düşünmediği şeyleri hatırlıyordu. Gözlerini kapattığında, savaş günlüklerine yazdığı her bir cümleyi retinasının üzerinde yeniden okuyabiliyordu.

"En fazla bir yıllık ömrün kalmış olmalı."

Bir bahar ve bir yaz. Sanki yüksek dereceli gözlükler takıyormuşçasına, Studenterlunden'deki ağaçların sararan yapraklanın tek tek görebiliyordu. Aynı ağaçlar 1945 yılından beri buradaydı, değil mi? Ama hiç bu kadar net görünmemişlerdi. Gülen yüzler, öfkeli yüzler, bağırışımalar, çarpılarak kapatılan araba kapıları... Ellerinde bayraklarla kaldırımlarda koşan insanları hatırladığında gözleri doldu. Her biri kırmızıydı ve hayal meyal gözünde canlanıyordu. Nasıl bağırdıklarını hatırlıyordu: Veliaht geri döndü!

Saraya çıkan yokuşta yürümeye başladı. Pek çok insan toplanmış, nöbet değişimini izliyordu. Komutlar, tüfekler ve çizmelerin topuklarından çıkan sesler sarı tuğladan binada yankılanıyordu. Etrafta kayıt yapan birkaç kamera olduğunu gördü ve Almanca konuşan birkaç kişiyi duydu. Genç bir Japon çift birbirlerinin bellerine sarılmış, gösteriyi izliyordu. Gözlerini kapattı. Üniforma ve barut

kokusunu almaya çalıştı. Tabii ki bu boşuna harcanmış bir çabaydı. Çünkü burada, onun savaşını andıran hiçbir koku yoktu.

Tekrar gözlerini açtı. Monarşinin geçit törenini canlandırmaya çalışan bu siyahlar içindeki askercikler, ne bilebilirdi ki? Sadece sembolik hareketler yapıyorlardı. Anlayamayacak kadar masum ve hissedemeyecek kadar gençlerdi. Genç Norveçlilerin asker gibi giyindikleri günü hatırladı. Kendilerine "İsveç askerleri" diyorlardı. Ona göre her biri, birer kurşun askerdi. Savaş esirlerine nasıl davranmaları gerektiğini bir kenara bırak; üniformalarını nasıl giyeceklerini dahi bilmiyorlardı. Hem korkak hem de zalimlerdi. Ağızlarında bir sigara, kepleri yana kaymış, ellerindeki yeni silahlarla oynuyorlardı. Korkularım dindirmek için de tüfeklerinin kabzaları ile tutukluların sırtlarına vuruyorlardı.

Sırtlarına vurdukları adamlara "Nazi domuzlar," diye bağırıyorlar, sanki işledikleri her bir günah için af dilemelerini bekliyorlardı.

Derin bir nefes aldı ve ılık sonbahar havasını içine çekti. İşte o anda sancılandı. Acıyı bastırmaya çalıştı. Ciğerlerinde biriken su. On iki ay içinde, belki de daha önce, iltihap ve irinler ciğerlerinde su birikmesine neden olacaktı. Olacakların en kötüsü buydu.

Öleceksin, yaşlı dostum.

Birden öksürmeye başladı. O kadar sert öksürüyordu ki yanındakiler ister istemez biraz geri çekildiler.

- 4 -

Dış İşleri Bakanlığı, Viktoria Terrasse. 5 Ekim 1999.

Dış İşleri Bakanı Müsteşarı Bernt Brandhaug, koridordan hızla geçti. Ofisinden çıkalı 30 saniye olmuştu ve toplantı salonuna girmek için önünde 45 saniye daha vardı. Omuzlarını kaldırdı ve üzerine sımsıkı oturan ceketinin sırt kasları ile yakından temas ettiğini hissetti. Lattismus dorsi - üst sırt kasları. Brandhaug, 60 yaşındaydı ama en fazla 50 gösteriyordu. Oysa dış görünüşü üzerinde fazlaca kafa yormazdı. Çekici bir adam olduğunun farkındaydı. Spor yapmayı severdi ve kış aylarında birkaç seans solaryuma girerdi. Düzenli aralıklarla da kaşlarında çıkan beyazları alırdı.

Fotokopi makinesinin yanından geçerken "Selam Lise!" diye seslendi ve Dış İşleri Bakanlığı'nın genç stajyeri, Brandhaug köşeyi dönmeden ona belli belirsiz bir gülümsemeyle karşılık verebildi. Lise, yeni yetişen bir avukattı ve Brandhaug'un üniversite arkadaşlarından birinin kızıydı. Staja başlayalı üç hafta olmuştu ve daha işe başladığı gün, binadaki en yetkili kişi olan müsteşarın kendisini tanıdığını anlamıştı. Peki ona bir kadro açabilir miydi? Büyük ihtimalle açabilirdi. Yapmaması için herhangi bir sebebi yoktu.

Kapıyı açmadan içeriden gelen sesleri duyabiliyordu. Saatine baktı. 75 saniye. İçeri girdi ve toplantıda bulunması gereken herkesin yerinde olup olmadığını kontrol etmek için salonu dikkatlice süzdü.

"Demek Bjarne Moller sensin öyle mi?" dedi gülümseyerek. Sonra masanın diğer yanına dolaşarak Emniyet Müdürü Anne Storksen'in yanında duran ince, uzun boylu adama elini uzattı.

"Sen PAS değil misin? Holmenkollen vardiyasının gezici birliklerinin başında duydum."

Bu, Brandhaug'un taktiklerinden biriydi. İlk kez tanışacağı insanlarla ilgili önceden biraz bilgi toplardı. Özgeçmişlerinde yer almayan bilgilere önem verirdi. Bu durum karşısındaki insanı tedirgin etmek için yeterliydi. Özellikle Suçlar Masası içinde kullanılan Politiavdelingssjef ya da bilinen adıyla Polis Müdürü teriminin kısaltması olan PAS kelimesini kullandığı için kendisiyle gurur duyuyordu. Brandhaug yerine geçti ve POT kısaltması ile anılan Politiets overvakningstjeneste ya da başka bir deyişle Norveç Gizli Polis Teşkilatı'nın başında olan eski dostu Kurt Meirik'e göz kırptı. Devamında da salonda oturan diğer insanları tek tek inceledi.

Henüz hiç kimse toplantıyı yönetecek ismin kim olacağını bilmiyordu. Her biri Başbakanlık, Oslo Emniyet Teşkilatı, Norveç Güvenlik Güçleri, Suçlar Masası ve Dış İşleri Bakanlığı gibi üst düzey makamları temsil ediyordu. Toplantı talebi Başbakanlıktan gelmişti ama Oslo Emniyet Teşkilatı'm temsil eden Anne Storksen ve POT adına orada bulunan Kurt Meirik gibi isimler de ilerleyen safhalarda operasyonun sorumluluğunu üstlenmek isteyecekti. Başbakanlıktan gelen eyalet müsteşarı, toplantının sorumluluğunun kendi üstünde olduğuna inanıyordu.

Brandhaug gözlerini kapattı ve dinledi.

Tanıştığımıza memnun oldum diyalogları sona erdiğinde, salondaki sesler azaldı. Masa ve sandalyelerin kımıldatılması ile zeminden gelen sesler duyuldu. Henüz vakti gelmemişti. Kağıtlar karıştırıldı, kalemlerle oynanmaya başlandı. Bu gibi önemli toplantılarda, idarecilerin çoğu kendi asistanlarını da yanlarında getirir ve not tuttururdu. Böylece ileride oluşabilecek herhangi bir sorunda, birbirlerini suçlayabilecek kanıtları olurdu. Salondan biri öksürdü, ama bu ses hiç beklenmedik bir köşeden geldi. Üstelik bu öksürük, söze girmeden önce yapılan bir jest de değildi. Salondan biri derin bir nefes aldı ve söze girmeye hazırdı.

"Haydi başlayalım," dedi Bernt Brandhaug ve gözlerini açtı.

Bütün bakışlar kendisine yöneldi. Her zaman aynı süreç işlerdi. Eyalet müsteşarının açık kalan ağzı ve Anne Storksen'in yüzündeki buruk gülümseme; toplantı sorumluluğu üzerine yürütülen savaşın sona erdiğini sadece bu iki kişinin anladığını gösteriyordu. Çünkü diğerlerinin yüzünde anlamsız bir ifade vardı.

"İlk koordinasyon toplantısına hoş geldiniz. Görevimiz dünyanın en önemli isimlerinden dördünün Norveç'e tek parça halinde gelmelerini ve yine tek parça halinde Norveç'ten ayrılmalarını sağlamaktır."

Masada bulunanlar kibarca gülümsedi.

"1 Kasım Pazar günü; Filistin lideri Yaser Arafat, İsrail Başbakanı Ehud Barak, Rusya Başbakanı Vladimir Putin ve son ama son derece önemli olarak da Amerikan Başkanı gelecek. Gelişi özel bir önem arz eden Amerikan Başkanı tam 27 gün sonra, sabah 06.15'de Air Force One uçağı ile Oslo'nun Gardemoen Havaalanı'na iniş yapmış olacak."

Brandhaug masanın etrafında toplanan herkesin yüzüne teker teker baktı. Bakışları ortamdaki en yeni isim olan Bjarne Moller'e geldiğinde durdu.

"Tabii hava sisli olmazsa," dedi ve masadaki herkes gülmeye başladı. Moller'in üzerindeki

gerginliği atıp, diğer herkes gibi güldüğünü görünce rahatladı. Brandhaug da diş hekimi ile yaptığı son görüşmenin ardından bembeyaz parlayan dişlerini göstererek gülümsedi.

"Tam olarak kaç kişinin geldiğini henüz bilmiyoruz," dedi Brandhaug. "Amerikan Başkanı, Avustralya'ya gittiğinde ekibinde 2000 kişi vardı. Kopenhag'a ise 1700 kişi ile gitti."

Masadan uğultular gelmeye başladı.

"Fakat deneyimlerime dayanarak bir tahmin yapacak olursam, ülkemize gelecek ekibin yaklaşık 700 kişiden oluşacağını söyleyebilirim."

Brandhaug, "deneyimlerine dayanarak yaptığı bu tahminden" son derece emin görünüyordu. Çünkü bir saat önce 712 kişinin geleceğini bildiren bir faks almıştı ve bu bilgi kısa bir süre içinde resmi olarak doğrulanacaktı.

"Bazılarınız, Başkan'ın iki günlük bir zirve için neden bu kadar çok insana ihtiyaç duyduğunu merak edebilir. Cevabı çok basit. Burada vurgulanmak istenen, eski moda bir güç gösterisidir. Yanılmıyorsam Kaise Freidrich III, 1468 yılında Roma'ya girip Papa'ya dünyanın en güçlü adamının kim olduğunu kanıtlamak istediğinde yanında 700 adam vardı."

Masadan kahkahalar yükseldi. Brandhaug, Anne Storksen'e göz kırptı. Bu anekdotu, Aftenposten'de okumuştu. Konuşmasına devam etmeden önce ellerini kavuşturdu.

"İki aylık sürenin ne kadar kısa olduğunu hatırlatmama gerek yok. Bu yüzden her gün saat 10'da, bu salonda günlük koordinasyon toplantılarımızı gerçekleştireceğiz. Bu dört adam ülkeden ayrılana dek, elinizdeki diğer bütün işleri bir kenara bırakacaksınız. Tatiller, izinler ve hatta hastalık izinleriniz dahi durdurulmuştur. Devam etmeden önce sorusu olan var mı?"

Eyalet müsteşarı söze girdi. "Biz düşünmüştük ki..."

"Depresyon da yasaklara dahil," diye ekledi Brandhaug ve Bjarne Moller kendini tutamayarak kahkahalarla güldü.

Eyalet müsteşarı yeniden söz aldı. "Biz... "

"Sen devral, Meirik," dedi Brandhaug.

"Ne?"

POT başkanı başını kaldırdı ve Brandhaug'a baktı.

"POT'un tehdit değerlendirmesi hakkında bir şey söylemeyecek miydin?" dedi Brandhaug.

"O konu mu," dedi Meirik. "Yanımızda herkes için birer nüsha getirdik."

Meirik, Tromso'luydu ve konuşurken standart Norveççe ile Tromso aksanını birbirine karıştırıyor, anlaşılmaz ifadeler kullanıyordu. Başıyla yanında oturan kadını işaret etti. Brandhaug, kadına baktı. Pekala. Kadın makyaj yapmamıştı. Kısa kahverengi saçlarını mantar modelinde kestirmişti. Üzerinde mavi, yünlü bir takım vardı ve son derece eski moda görünüyordu. Profesyonel kadınlar kendilerini ön plana çıkarmak için can atarlardı ve gösterişsiz olmak onlar için korkunç bir durumdu. Oysa bu kadın gösterişsiz olmak için abartılı bir uğraş vermişti ve Brandhaug ondan çok hoşlanmıştı. Kahverengi, mahcup gözleri ve çıkık elmacık kemikleri kadına Norveçlilere

benzemeyen, aristokrat bir görünüm katıyordu. Brandhaug kadını daha önce de görmüştü ama bu saç modeli yeni olmalıydı. Adı neydi? İncil'den alınmış bir ismi vardı. Rakel miydi? Belki de yeni boşanmıştı. Yeni saç modelinin sebebi, yeni boşanmış olması olabilirdi. Kadın, Meirik'le aralarında duran evrak çantasına uzandı. Brandhaug'un gözleri ister istemez kadının bluzuna ve yakasına yöneldi. Fakat, bluzun yakası o kadar yüksekti ki ilgisini çekecek hiçbir şey göremedi. Acaba kadının okul çağına gelmiş çocukları mı vardı? Gün içinde şehir merkezindeki otellerden birinde oda tutma fikrine sıcak bakar mıydı? Otorite, kadında cinsel arzular uyandırır mıydı?

Brandhaug: "Bizi kısaca bilgilendir Meirik."

"Pekala."

"Öncelikle söylemek istediğim bir şey var..." dedi eyalet müsteşarı.

"Önce Meirik'in konuşmasını tamamlamasına izin verebilir miyiz? Sonra istediğin kadar konuşabilirsin, Bjorn."

Brandhaug, eyalet müsteşarına ilk kez ön adıyla hitap ediyordu.

"POT, bir saldın ya da benzeri girişimlerin olabileceğini düşünmektedir," dedi Meirik.

Brandhaug gülümsedi. Göz ucuyla Emniyet Müdürü'nün de gülümsediğini gördü. Zeki kız, diye düşündü. Hukuk eğitimi almış ve idareci olarak iyi bir geçmişi var. Belki de onu ve kocasını bir akşam balık yemeğe çağırmalıydı. Brandhaug ve karısı, Nordberg'in ağaçlık bölgesinde, büyük ve ahşap bir evde yaşıyordu. Kışın kayak takımlarını alıp ön kapıdan çıkabilir ve kayak yapabilirdi. Brandhaug evini çok seviyordu. Karısı ise evin fazla karanlık olduğunu düşünüyordu. Evin inşa edildiği koyu renk ahşabın kendisini korkuttuğunu ve etraflarındaki ormanlık alanı sevmediğini söylüyordu. Evet, yemeğe davet etmeliydi. Kuvvetli bir ahşap kokusu ve kendi yakaladığı taze alabalık. İyi bir izlenim bırakabilirdi.

"Amerikan Başkanlarının dördünün suikasta kurban gittiğini hatırlatmak isterim. 1865 yılında Abraham Lincoln, 1881'de James Garfield, 1963'de John F. Kennedy ve ..."

Yanında oturan elmacık kemikleri çıkık kadına döndü ve kadın son ismi fısıldadı.

"Oh, evet. William McKinley. Yıl..."

"1901," dedi Brandhaug gülümseyerek. Sonra da saatine baktı.

"Evet. Fakat geçtiğimiz yıllar boyunca pek çok da suikast girişimi yaşandı. Harry Truman, Gerald Ford ve Ronald Reagan çalışma ofislerinde ciddi saldırılara uğrayan isimler arasındaydı."

Brandhaug boğazını temizledi. "Şimdiki başkanın da birkaç yıl önce silahlı saldırıya uğradığını unutma. En azından evine bir saldırıda bulunulduğunu hepimiz biliyoruz."

"Doğru. Ama bu tür bilgileri fazla dikkate almıyoruz. Çünkü bu tip olaylar hemen her zaman yaşanıyor. Son yirmi yılda hiçbir Amerikan Başkanı, herhangi bir saldın olayına maruz kalmadan görev süresini tamamlayamamıştır. Fakat saldırganların hepsi olayın ardından yakalanmıştır. Medya da bu konuda fazla dikkatli değildir."

"Neden?"

Suçlar Masası'nın başındaki isim olan Bjarne Moller, bu soruyu aklından geçirdiğini düşünüyordu ve kendi sesini duyduğunda en az diğerleri kadar şaşırdı. Masadakiler kendisine yöneldiğinde, yutkundu ve bakışlarını Meirik'den ayırmamaya özen gösterdi. Yine de Brandhaug'un oturduğu yöne bir bakış atmadan duramadı. Dış İşleri Müsteşarı'nın kendisini rahatlatmak istercesine göz kırptığını fark etti.

"Biliyorsunuz ki saldırı girişimlerinin gizli tutulması alışılmış bir uygulamadır," dedi Meirik. Gözlüklerini çıkardı. Gözlükleri güneşe çıkıldığında kararan türdendi. Tıpkı Horst Tappert'in Dedektif Derrick rolünde taktığı gözlüklerden.

"Saldırı girişimleri, intihar girişimleri gibi bulaşıcıdır. Ayrıca bizler de çalışma üslubumuzun herkes tarafından bilinmesini istemeyiz."

"Peki keşif ve gözetleme konusunda ne gibi planlar yapıldı?" diye sordu eyalet müsteşarı.

Çıkık elmacık kemikleri olan kadın Meirik'e bir kağıt uzattı. Meirik, gözlüklerini taktı ve kağıtta yazılanları okudu.

"Perşembe günü Gizli Servis 'ten sekiz kişi gelecek. Birlikte otelleri ve Başkan'ın geçeceği güzergahı kontrol edeceğiz. Başkanla iletişim kurması gereken herkesi sorgulayacak, bu süreçte görev alacak tüm Norveçli polis memurlarını eğitimden geçireceğiz. Romerike, Asker ve Basrum emniyet teşkilatından polis görevlendirmesi yapacağız."

"Peki bu polisler ne amaçla görev yapacaklar?" diye sordu Brandhaug.

"Çoğunlukla gözlem amacıyla kullanılacaklar. Amerikan Büyükelçiliği, Başkan'ın ekibinin konaklayacağı otel, otopark... "

"Kısacası Başkan'ın gitmeyeceği bütün mekanlar."

"POT bu konuda gereken her şeyi yapacak. Tabii ki Amerikan Gizli Servisi ile ortak çalışılacak."

"Keşif ve gözetleme işleri yapmayı sevmediğini sanıyordum, Kurt," dedi Brandhaug gülümseyerek.

Geçmişi hatırlayan Kurt Meirik, ister istemez yüzünü buruşturdu. POT, 1998 yılında Oslo'da gerçekleştirilen Madencilik Konferansı için, kendi tehdit analizlerini kullanarak keşif ve gözetleme çalışmalarını yürütmeyi reddetmişti. POT, konferans için yapılan hazırlıklarda tehdit seviyesinin "orta ya da düşük seviyelerde" çıktığı sonucuna varmıştı. Fakat; konferansın ikinci gününde Norveç Göçmen Ofisi'nden gelen bilgi herkesi şaşkınlığa uğrattı. POT tarafından temiz olduğu söylenen ve ardından da Hırvat delegasyonu için görevlendirilen şoförün Bosnalı bir Müslüman olduğu ortaya çıktı. 1970'li yıllarda Norveç'e gelmişti ve uzun yıllardır da Norveç vatandaşı olarak yaşıyordu. Fakat 1993 yılında anne babası ve ailesinden dört kişi, Hırvatlar tarafından Bosna Hersek, Mostar'da katledilmişti. Adamın dairesi incelendiğinde, evde iki el bombası ve bir de intihar mektubu bulundu. Tabii ki bu olay basına sızdırılmadı ama hükümet durumdan haberdar edildi. Kurt Meirik'in kariyeri sallantıdaydı. Ta ki Brandhaug devreye girene kadar. Olayda görev alan dedektif istifa ettikten sonra, konu sessiz sedasız sonlandırıldı. Brandhaug adamın ismini dahi hatırlamıyordu ama o günden beri Meirik'le olan iş arkadaşlığı kusursuz bir şekilde ilerlemişti.

"Bjorn!" dedi Brandhaug, ellerini kavuşturarak. "Şimdi hepimiz senin söyleyeceklerini dinlemek

için hazırız. Haydi bakalım!"

Brandhaug gözleriyle tüm salonu süzdü. Meirik'in asistanının kendisine baktığını fark etti. Fakat gözlerinde hiçbir ifade yoktu. Bakışını karşılık vermeli miyim diye düşündü. Yakalandığında gözlerinde nasıl bir ifade oluşacağını merak ediyordu ama vazgeçti. Adı neydi? Rakel miydi?

- 5 -

Saray Bahçesi. 5 Ekim 1999.

"Öldün mü?"

Yaşlı adam gözlerini açtı ve eğilip kendisine doğru bakmakta olan birinin siluetini gördü. Yüzünü beyaz bir ışık kaplamıştı. O mu gelmişti? Şimdiden onu almak için gelmiş olabilir miydi?

"Öldün mü?" diye tekrarladı.

Cevap vermedi. Çünkü gözlerini açıp açmadığını ya da rüya görüp görmediğini bilmiyordu. Yoksa, dış sesin de tekrarladığı gibi ölmüş müydü?

"Adın ne?"

Siluet önünden çekilince ağaçlan ve mavi gökyüzünü gördü. Rüya görüyordu. Şiirdeki gibi. Alman bombacılar tepelerdeydi. Nordahl Grieg. Kral, İngiltere'ye kaçıyordu. Gözbebekleri gün ışığına alıştı ve etrafa bakınca Saray Bahçesi'ndeki çimlerde oturduğunu fark etti. Uyuyakalmış olmalıydı. Küçük bir erkek çocuğu yanına oturdu ve kaküllerinin ardında kalan kahverengi gözleriyle yaşlı adama baktı.

"Benim adım Ali," dedi çocuk.

Pakistanlı mıydı? İlginç bir burun yapısı vardı.

"Ali, Tanrı demektir," dedi çocuk. "Senin ismin ne anlama geliyor?"

"Benim adım Daniel," dedi yaşlı adam gülümseyerek. "İncil'de geçen bir isimdir. 'Tek yargıç Tanrı'dır' anlamına gelir." Çocuk, yaşlı adama baktı. "Demek, senin adın Daniel." "Evet," dedi adam.

Çocuk gözlerini adamdan ayırmadı ve yaşlı adam kendini rahatsız hissetmeye başladı. Belki de kendisinin evsiz olduğunu düşünüyordu. Üzerinde kıyafetleriyle öylece uyuyakalmıştı. Üstelik bu güneşin altında, yünden bir kaban giyiyordu.

Çocuğun inceleyen bakışlarından kurtulmak için, "Annen nerede?" diye sordu.

"İşte şurada," dedi çocuk. Arkasını döndü ve annesinin olduğu yeri işaret etti.

Koyu tenli ve sağlam duruşlu iki kadın, az ileride çimlerde oturuyordu. Kadınların etrafında şımarıklıklar yapan ve kahkahalarla gülen dört çocuk vardı.

"Öyleyse senin yargıcın benim," dedi çocuk.

"Ne?"

"Ali, Tanrı demek değil mi? Ve Tanrı da Daniel'in yargıcı. Benim adım Ali, seninkiyse... "

Yaşlı adam elini uzattı ve Ali'nin burnunu sıktı. Çocuk kahkahayla karışık bir çığlık attı. Eğleniyordu. Kadınlar, sesin geldiği yöne baktı ve içlerinden bir ayaklanınca yaşlı adam çocuğun burnunu serbest bıraktı.

"Ali, annen," dedi adam. Başıyla kadının geldiği yönü işaret etti.

"Anne!" diye seslendi çocuk. "Bak, ben bu adamın yargıcıyım."

Kadın, Urdu dilinde bir şeyler söyledi. Yaşlı adam gülümsedi ama kadın, adama yaklaşmadı ve öfkeyle oğluna baktı. Çocuk sessizce annesine itaat etti ve onun peşinden yürümeye başladı. Kadın dönüp arkasına baktı ama adamı görmezden geldi. Yaşlı adam kadınla konuşmak ve evsiz olmadığını açıklamak istiyordu. Kendisinin, toplumun bir ferdi olduğunu söylemek istedi. Bu ülke için pek çok şey feda etmiş ve toplumun şekillenmesi sürecinde vazgeçmeden çalışmıştı. Oysa şimdi hiç gücü kalmamıştı. Kadınla konuşup, bunları anlatamayacağını anladı. Eve gitmek istiyordu. Önce dinlenmeliydi.

Ayrılırken, arkasından kendisine seslenen çocuğu duymadı.

- 6 -

Grönland Emniyet Müdürlüğü. 9 Ekim 1999.

Ellen Gjelten, öfkeyle içeri giren adama baktı. "Günaydın, Harry." "Lanet olsun!"

Harry, masasının yanındaki çöp kovasını tekmeledi. Ellen'in sandalyesinin yanındaki duvara çarpan kova, yuvarlandı ve içindekiler etrafa saçıldı: (Ekeberg cinayeti hakkında) yazılmaya çalışılmış ama başarısız olunmuş rapor kağıtları, (vergisiz Camel etiketi bulunan) boş bir yirmilik sigara paketi, Gomorn marka yeşil bir yoğurt kabı, Dagsavisen gazetesi, (Filmteateret Salonu: Las Vegas'da Korku ve Nefret yazan) eski bir sinema bileti, (kapağında Queen resmi olan, 69 sayılı ve Şubat 1999 tarihli bir MOJO) müzik dergisi, (plastik, yarım litre bir) kola şişesi ve bir süre önce aramayı düşündüğü numaranın yazılı olduğu sarı bir Post-it.

Ellen, bakışlarını bilgisayarından ayırdı ve çöp kovasından yere saçılanları inceledi.

"MOJO'yu atıyor musun, Harry?" diye sordu.

"Lanet olsun!" diye tekrarladı Harry. Ceketini çıkardı ve Ellen Gjelten'le paylaştığı yirmi metrekarelik ofisinin karşı köşesine fırlattı. Ceket, askılığa çarptı ama yere düştü.

"Ne oldu?" diye sordu Ellen. Bir yandan da elini uzatarak düşmek üzere olan askılığı düzeltti.

"Bunu posta kutumda buldum."

Harry, elindeki belgeyi havada salladı.

"Bir mahkeme karan gibi duruyor."

"Evet."

"Dennis Kebap vakası mı?" "Doğru."

"Ve?"

"Sverre Olsen'in cezası belirlenmiş. Üç buçuk yıl." "Tanrım. Senin kendini müthiş hissetmen gerekirdi."

"Öyleydim. Ama sadece bir dakika sürdü. Bunu okuyuncaya dek yani."

Harry elindeki faks kağıdını gösterdi. "Yani?"

"Krohn, bu sabah karar belgesini aldı ve bizlere bir cevap gönderdi. Prosedürde yaşanan bir hatanın peşini bırakmayacağına dair bize uyarıda bulunuyordu."

Ellen, tatsız bir şey yemiş gibi yüzünü buruşturdu.

"Hmmm."

* "Kararın iptal edilmesini istiyor. İnanamayacaksın ama lanet olası Krohn, yemin kozunu kullanarak hepimizle oynuyor." Harry camın önünde durdu. "Yargıç yardımcıları, sadece ilk davalarında yemin ederler ama bunu dava başlamadan önce mahkeme salonunda gerçekleştirirler. Krohn, yargıç yardımcılarından birinin yeni olduğunu ve tabii salonda yemin etmediğini fark etmiş."

"Sen de faksla, bu bilginin doğru olduğunu öğrendin."

"Aynen öyle. Yargıca göre; yardımcısı dava başlamadan önce kendi odasında yemin etmiş. Böyle bir uygulamaya başvurmasının gerekçesi olarak da vakit yetersizliğini ve yeni kuralları gösteriyor."

Harry, elindeki faks kağıdını buruşturdu ve fırlattı. Bu kez de Ellen'in çöp kovasını yarım metre ile kaçırdı.

"Sonuç olarak?" diye sordu Ellen. Yerdeki faks kağıdını, ofisin Harry'ye ait olan kısmına itti.

"Karar geçersiz sayılacak ve Sverre Olsen yeniden bir dava açılıncaya dek, 18 ay boyunca serbest kalacak. Yeni verilecek karar da davalının geçirdiği bekleme süreci, vs. vs. yüzünden çok daha hafif olacak. Gözaltında sekiz ay geçirildiği düşünülürse, Sverre Olsen çoktan serbest kalmış sayılır."

Harry, Ellen'la konuşmuyordu. Çünkü Ellen davanın detaylarını fazlasıyla biliyordu. Harry, camda gördüğü yansıması ile konuşuyordu. Sözcüklerin ağzından çıkış şekline bakarak, kendini inandırmaya çalışıyordu. Ellerini, terli saçlarının arasında gezdirdi. Kısa süre önce kestirdiği sarı saçları, yeni yeni çıkıyordu. Saçlarını kestirmesinin bir nedeni vardı: Birkaç hafta önce yeniden teşhis edilmişti. Siyah yün bir bereli, Nike ayakkabılı ve geniş pantolonlu genç bir çocuk ona doğru yaklaşırken; yanındaki arkadaşları Harry'nin "Avustralya'daki Bruce Willis benzeri adam" olup olmadığını konuşuyordu. Üç, tam yıl önce gazetelerin ön sayfasında resmi basılmıştı ve Sydney'de vurduğu seri katili TV şovlarında anlatarak kendini rezil etmişti. Harry bu olayın ardından gidip saçlarını kestirdi. Ellen, sakal bırakmasını önermişti.

"İşin en kötü yanı da o aptal avukatın daha karar verilmeden, taslak bir çalışma yapmış olmasıydı. Daha mahkeme sürerken bu durumu gündeme getirebilirdi ama hiçbir şey yapmadan oturdu. Ellerini ovuşturdu ve bekledi."

Ellen omuzlarını silkti.

"Böyle şeyler olur. Savunma müvekkili iyi iş çıkarmış. Hukuk ve düzen adına verilen mücadelelerde, bir şeyler feda edilmelidir. Kendini topla artık, Harry."

Bunları söylerken sesinde hafif bir kinaye vardı ve soğukkanlılıkla gerçekleri dile getirmişti.

Harry alnını cama yasladı. Alışılmışın dışında sıcak geçen Ekim günlerinden biriydi. Solgun, oyuncak bebekler gibi sevimli bir yüzü olan, küçük ağızlı ve yuvarlak gözlü genç polis Ellen'ın; ne zaman böylesi sert bir tavır takındığını merak etti. Ellen, orta sınıf bir aileden geliyordu. Kendi tabiriyle, evin şımartılmış tek çocuğuydu. İsviçre'de sadece kızların okuduğu yatılı bir okula gönderilmişti. Kim bilir, diye düşündü Harry. Belki de yetiştiriliş tarzına rağmen, sert bir kadın kimliği kazanmıştı.

Harry başını geri çekti ve derin bir nefes aldı. Sonra gömleğinin düğmelerinden birini açtı.

"Aç, aç," diye bağırdı Ellen. Bir yandan da alkış tutuyordu.

"Neo-Nazi çevresinde ona Batman derler."

"Anladım," dedi Ellen. "Sopasıyla ava çıkan adam."

"Nazi'den bahsetmiyorum. Avukata, Batman derler."

"İlginç. Yakışıklı, zengin, çılgın, karnında altı baklava kası ve altında da havalı bir araba olduğu için mi?"

Harry güldü. "Bir TV şovu yapmalısın, Ellen. Ona Batman demelerinin sebebi, sürekli kazanıyor olması. Ayrıca, adam evli."

"Tek eksisi bu mu?"

"Evli olması ve her seferinde bizi maymuna çevirmesi," dedi Harry. Kendisine bir fincan kahve hazırladı. Ellen iki yıl önce bu ofise gelirken, kahve makinesi ve evde çekilmiş kahvesi ile birlikte gelmişti. Bu kahveye o kadar alışmıştı ki dışarıda içtiği hiçbir kahve damak tadına hitap etmiyordu.

"Yüce Divan'daki yargıç olur mu?" diye sordu Ellen.

"Hem de kırkına gelmeden önce."

"Bin krona iddiaya girerim ki olamaz."

"Anlaştık."

Güldüler ve kağıttan kahve bardaklarıyla kadeh kaldırdılar.

"O zaman şu MOJO dergisini alabilir miyim?"

"İçinde Freddy Mercury'nin en kötü on pozu var. Üstsüz, eller belde ve ön dişleri dışarıda. Tam bir rock yıldızı. Al bakalım, senindir."

"Freddy Mercury'yi severim, gerçekten. Doğru söylüyorum."

"Ben adamı sevmediğimi söylemedim ki."

Mavi ofis koltuğu, en düşük seviyeye indirilmişti ve Harry üzerine oturup, arkaya yaslandığında

isyan edercesine gıcırdadı. Harry, önündeki telefona yapıştırılan ve üzerinde Ellen'ın el yazısı bulunan Post-it'i aldı.

"Bu nedir?"

"Okuma biliyorsun, değil mi? Moller seni görmek istiyor."

Harry koridorda ilerlerken, patronun vereceği tepkiyi düşündü. Sverre Olsen'in serbest kaldığını duyunca, dudaklarını büzecek ve kaşlarını çatacaktı.

Fotokopi makinesinin başında duran genç, kırmızı yanaklı kız başını kaldırdı ve Harry'ye gülümsedi. Oysa Harry, bu gülümsemeye karşılık vermedi. Ofiste çalışan kızlardan biri olmalı diye düşündü. Parfümü tatlı ve ağırdı. Harry'yi rahatsız etmişti. İkinci el saatine baktı.

Artık, parfüm kokusuna bile sinirlenmeye başlamıştı. Derdi neydi? Ellen, onda doğuştan gelen bir neşe eksikliği olduğunu söylemişti. Bu her ne demekse, pek çok insan neşesini geri kazanmak için çabalıyordu. Bangkok'dan döndükten sonra içine kapanmıştı ve bir daha eski düzenine kavuşamayacağını düşünüyordu. Her şey soğuk ve karanlıktı. Bir zamanlar onu heyecanlandıran şeyler, artık sıkıcı gelmeye başlamıştı. Sanki suyun derinliklerine batmıştı. Etraf fazlasıyla sessizdi. İnsanlar konuşurken, sözcükler hava kabarcıkları gibi ağızlarından çıkıp yükseliyor ve kayboluyordu. Boğulmak böyle bir şey olmalı, diye düşündü ve bekledi. Değişen hiçbir şey yoktu. Tıpkı bir vakum gibi. Bu iyi bir şey olmalı, diye düşündü. En azından hayatta kalmıştı.

Ellen sayesinde.

Geri dönüp işe başladığı ilk haftalardan birinde Ellen'la tanıştı. Tam da havlu atıp, pes etmek üzereydi. Önce Harry'nin barlara gitmesini yasakladı. İşe geç kaldığında, derin derin nefes alıp vermesini söyledi. Kendisine çeki düzen vermesini sağladı. Birkaç kez işten erken çıkıp eve gitmesini istedi ve bundan kimseye bahsetmedi. Bu süreç epey zaman aldı ama Harry, Ellen'ın yöntemlerine boyun eğdi. Beş günlük bir denetlemenin ardından işe geri dönebilecek kadar ayık ve zinde olduğu karan çıktığında, Ellen gururla başını salladı.

Her şey sona erdiğinde Harry açık açık sormaya kadar verdi. Polis Akademisi ve Hukuk Fakültesi mezunu bir kız neden önünde uzun bir kariyer kendisini beklerken; böylesine bir sorumluluğu üstlenmişti? Bunun, kariyeri için iyi olmayacağının farkında değil miydi? Normal, başarılı arkadaşlar edinmede sorun mu yaşıyordu?

Ciddi bir ifadeyle Harry'ye baktı. Bunu yaptığını, çünkü Harry'nin deneyimlerinden faydalanmak istediğini söyledi. Suçlar Masası'ndaki en başarılı dedektif oydu. Harry'ye göre bu tam bir saçmalıktı ama Ellen'in sözleri onu gururlandırmıştı. Ayrıca Ellen o kadar heyecanlı ve hırslı bir dedektifti ki ondan etkilenmemek imkansızdı. Harry, son altı aydır oldukça başarılı işler çıkarmaya başladı. Hatta bazıları kusursuzdu. Tıpkı Sverre Olsen davası gibi.

Moller'in kapısına geldi. Yanından geçen ve kendisini görmezden gelmeye çalışan bir polis memuruna başıyla selam verdi.

Eğer İsveç TV kanalında yayınlanan Robinson Keşfi adli programda yarışmacı olsaydı; diğerlerinin ondaki kötü şansı fark edip, eve geri yollamaları en fazla bir gün sürerdi. Eve geri yollamak mı? Tanrım, TV3'deki program terminolojisi ile konuşmaya başlamıştı. Her gece beş saat televizyon karşısında oturmanın sonucu buydu işte. Oysa televizyon karşısında hapsolursa, Schroder

Kafe'ye gitmesi gerekmez diye düşünmüştü.

Kapıyı, tam "Bjarne Moller, PAS" yazan levhanın altından; iki kez tıklattı.

"Gel!"

Harry saatine baktı. 75 saniye.

- 7 -

Bjarne Moller'in Ofisi. 9 Ekim 1999.

Dedektif Bjarne Moller, sandalyesinde oturmuyor; adeta yatıyordu. Ayakları masanın altından, öne doğru uzanıyordu. Elleri başının arkasındaydı ve telefonu, omzuyla kulağı arasına sıkıştırmıştı. Saçlarını kısa kestirmişti ve Hole, Moller'in bu saç şeklini Kevin Costner'ın Bodyguard filmindeki imajına benzetiyordu. Moller ise Bodyguard filmini izlememişti. Son on beş yılda o kadar çok sorumluluk üstlenmişti ki sinemaya bile gidememişti. İşten artan azıcık vakit, iki çocuk ve kısmen de olsa anlayışlı bir eş.

"Tamam o zaman öyle yapalım," dedi Moller ve telefonu kapattı. Üzeri evrak, dolu kül tablaları ve kağıt bardaklarla kaplı masasından, karşıda duran Harry'ye baktı. Masanın üzerindeki kaosta dikkat çeken tek şey, Kızılderililer gibi giyinmiş iki erkek çocuğun fotoğrafıydı.

"İşte buradasın, Harry."

"Evet, patron."

"Dış İşleri Bakanlığı'nda, Kasım ayında Oslo'da gerçekleşecek zirve ile ilgili bir toplantıya katıldım. Amerikan Başkanı da geliyor... Gazetelerde okumuşsundur, değil mi? Kahve alır mısın, Harry?"

Moller ayağa kalktı ve ıslık çalarcasına öten kahve makinesine yöneldi.

"Sağ ol patron ama ben... "

Artık çok geçti. Harry, üzerinde dumanları tüten bir fincan kahveyi eline aldı.

"Gizli Servis'ten gelecek ekibi dört gözle bekliyorum. Eminim ki birbirimizi tanımaya çalışırken, oldukça başarılı ilişkiler geliştireceğiz."

Moller, ironi ile başa çıkmanın yollarını henüz öğrenememiş gibiydi. Harry, patronunun en çok bu yanını seviyordu.

Moller sandalyesine oturdu ve dizlerini masaya yasladı. Harry de cebinden çıkardığı bir paket Camel sigarayı havaya kaldırdı. Ne demek istediğini anlayan Moller, kül tablasını ona doğru uzattı.

"Gardemoen'e gidiş geliş yollarından ben sorumlu olacağım. Amerikan Başkanı'nın yanı sıra Barak... " "Barak mı?"

"Ehud Barak. İsrail Başbakanı."

"Tanrım! Demek ki yeni bir fantastik Oslo Anlaşması gündemde, öyle mi?"

Moller, tavana doğru yükselen sigara dumanına bakıyordu.

"Gazeteleri okumadığını söyleme, Harry! Yoksa senin için şimdikinden çok daha fazla endişeleneceğim. Bu olay geçen hafta, hemen her gün manşetten verildi."

Harry omzunu silkti.

"Gazeteci çocuğa güvenemeyeceğimi biliyordum. Bu çocuk genel kültürümde derin yaralar açıyor. Sosyal yaşantımı berbat etmesi, an meselesi!" Kahvesinden bir yudum daha alacaktı ama sonunda vazgeçip, masaya bıraktı. "Tabii aşk hayatımı da."

"Gerçekten mi?" dedi Moller. Kaşlarını kaldırmış, Harry'ye bakıyordu. Söyleyeceklerini duymak istediğinden emin değildi.

"Tabii ki. Kim otuzlu yaşlarının ortasına gelmiş, Robinson Keşfi adlı programdaki herkesin hayatlarını ezbere bilen ama İsrail gibi hiçbir devletin başkanının adını bilmeyen birini seksi bulur ki?"

"Başbakanı."

"İşte, gördün mü? Şimdi ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Moller, kahkahasını güçlükle bastırdı. Kolayca kahkaha atabiliyordu. Bir de nedenini bilmediği bir şekilde Harry'ye fazlasıyla güveniyordu. Harry, onun başına pek çok sorun açsa da; ondan vazgeçmeye niyeti yoktu. PAS'a yeni atandığında, öğrendiği ilk şey arkasını kollamak oldu. Moller sonunda kararını verdi, boğazını temizledi ve sormaktan korktuğu soruyu yöneltmeye hazırlandı. Kaşlarını çattı. Böylece, Harry mesleki bir konudan dolayı endişeli olduğunu görebilecekti.

"Hâlâ Schoreder Kafe'de vakit geçirdiğini duydum, Harry."

"Artık iyice azalttım patron. Televizyonda izleyecek pek çok program var."

"Fakat hâlâ orada oturup, içiyorsun."

"Ayakta durmama izin vermiyorlar."

"Kes şunu! Yeniden içmeye başladın mı?"

"Yok denecek kadar az."

"Ne kadar az?"

"Daha az içmek istediğimde, beni dışarı atacakları kadar."

Moller bu kez kahkahasına engel olamadı. "Yolu güvenle koruyabilmek için üç irtibat polisine ihtiyacım var," dedi. "Her birinin emrinde Akershus bölgesinden gelen on adam olacak. Ayrıca polis

akademisi, son sınıflarında da öğrenciler görevlendirilecek. Bence Tom Waaler..."

Waaler. Irkçı pislik. Ayrıca müstakbel müfettiş. Harry, Waaler'in mesleki çalışmaları hakkında yeterince bilgi sahibi olmuştu. Ayrıca bu çalışmalar yüzünden halkın, polislere karşı geliştirdiği önyargının da farkındaydı. Yine de dedektif olarak o kadar başarılıydı ki Harry bile terfiyi hak eden ismin o olduğunu kabullenmişti.

"Ve Weber..."

"O yaşlı suratsız mı?"

"... ve sen Harry."

"Tekrar edebilir misin?"

"Ne dediğimi duydun."

Harry, kaşlarını kaldırdı.

"İtirazın mı var?" diye sordu Moller.

"Tabii ki var."

"Neden? Bu oldukça onurlu bir görev, Harry. Rütbende yeni bir yıldız."

"Öyle mi?" dedi Harry. Sigarasını sinirle kül tablasından aldı. "Yoksa bu da rehabilitasyon sürecinin bir parçası mı?"

"Ne demek istiyorsun?" dedi Moller. Duyduklarına üzülmüş gibiydi.

"Birkaç kişiden tavsiye aldığının ve Bangkok'dan sonra beni yeniden davalara döndürdüğünün farkındayım. Bunun için de sana minnettarım. Ama bu sefer ki ne? İrtibat polisi mi? Senden m şüphe edenlere; senin haklı, onların haksız olduğunu göstermek için yapılan bir çalışmaya benziyor. Hole büyük ilerleme kaydetti. Bütün sorumluluğu o alabilir."

"Yani?" Bjarne Moller ellerini yeniden başının arkasında birleştirdi.

"Yani?" diye tekrarladı Harry. "Bütün bunların sebebi bu mu? Ben yine mi piyon oluyorum?" Moller, çaresizce iç geçirdi.

"Hepimiz birer piyonuz, Harry. Her zaman gizli kapaklı işler döner. Bu da onlardan biri. İşini iyi yap ve ikimiz de bundan faydalanalım. Bu o kadar zor mu?"

Harry gerildi. Bir şey söylemek üzereydi ki kendini tuttu. Derin bir nefes aldı. Sonra da aklındaki düşünceyi bir kenara bıraktı. Paketten yeni bir sigara aldı.

"Kendimi, üzerine bahis oynanmış bir at gibi hissediyorum. Sorumluluk almaktan da nefret ediyorum."

Harry sigarasını yakmadı ama öylece dudakları arasına kıstırdı.

Yaptığı iyilik için Moller'e borçluydu ama ya bu işi yüzüne gözüne bulaştırırsa, o zaman ne olurdu? Moller bu ihtimali düşünmüş müydü? İrtibat polisi. Eski günlerine dönmüştü ama yine de dikkatli olmalıydı. Adım adım ilerlemeliydi. Bu yüzden dedektif olmamış mıydı? Emrinde daha az adam çalıştırmak ve daha az sayıda adamdan emir almak istemiyor muydu? Harry, sigaranın filtresini

ısırdı.

"Neden? Bu oldukça onurlu bir görev, Harry. Rütbende yeni bir yıldız."

"Öyle mi?" dedi Harry. Sigarasını sinirle kül tablasından aldı. "Yoksa bu da rehabilitasyon sürecinin bir parçası mı?"

"Ne demek istiyorsun?" dedi Moller. Duyduklarına üzülmüş gibiydi.

"Birkaç kişiden tavsiye aldığının ve Bangkok'dan sonra beni yeniden davalara döndürdüğünün farkındayım. Bunun için de sana minnettarım. Ama bu sefer ki ne? İrtibat polisi mi? Senden şüphe edenlere; senin haklı, onların haksız olduğunu göstermek için yapılan bir çalışmaya benziyor. Hole büyük ilerleme kaydetti. Bütün sorumluluğu o alabilir."

"Yani?" Bjarne Moller ellerini yeniden başının arkasında birleştirdi.

"Yani?" diye tekrarladı Harry. "Bütün bunların sebebi bu mu? Ben yine mi piyon oluyorum?" Moller, çaresizce iç geçirdi.

"Hepimiz birer piyonuz, Harry. Her zaman gizli kapaklı işler döner. Bu da onlardan biri. İşini iyi yap ve ikimiz de bundan faydalanalım. Bu o kadar zor mu?"

Harry gerildi. Bir şey söylemek üzereydi ki kendini tuttu. Derin bir nefes aldı. Sonra da aklındaki düşünceyi bir kenara bıraktı. Paketten yeni bir sigara aldı.

"Kendimi, üzerine bahis oynanmış bir at gibi hissediyorum. Sorumluluk almaktan da nefret ediyorum."

Harry sigarasını yakmadı ama öylece dudakları arasına kıstırdı.

Yaptığı iyilik için Moller'e borçluydu ama ya bu işi yüzüne gözüne bulaştırırsa, o zaman ne olurdu? Moller bu ihtimali düşünmüş müydü? İrtibat polisi. Eski günlerine dönmüştü ama yine de dikkatli olmalıydı. Adım adım ilerlemeliydi. Bu yüzden dedektif olmamış mıydı? Emrinde daha az adam çalıştırmak ve daha az sayıda adamdan emir almak istemiyor muydu? Harry, sigaranın filtresini ısırdı.

Koridordaki kahve makinesinin yanından gelen sesleri duydular. Waaler konuşuyordu. Sonra da kahkahalar duyuldu. Belki de ofiste çalışmaya başlayan yeni kızdı. Kızın parfüm kokusunu hâlâ alabiliyordu.

"Lanet olsun," dedi Harry. La-net! İki heceyi söylerken, sigarası dudakları arasında iki kez zıpladı.

Moller, Harry'nin rahatlama anlarında gözlerini kapattı ve küfürler sona erince gözlerini yarılayarak, "Bunu evet olarak mı kabul etmeliyim?" diye sordu.

Harry ayağa kalktı ve tek kelime etmeden odadan ayrıldı.

Alnabru Otoban Gişeleri, Güvenlik Hattı. 1 Kasım 1999.

Gri kuş hâlâ Harry'nin görüş alanına girip, çıkıyordu. .38 kalibrelik Smith Wesson silahının tetiğine daha fazla sıkı basmaya başladı. Dün televizyonda birileri "ağır akan zaman" kavramından söz ediyordu.

Arabanın kornası, Ellen. Bas şu lanet kornaya. Adam, bir Gizli Servis ajanı olmalı.

Zaman, tıpkı Noel Baba gelmesi beklenen Noel Arifesi gibi yavaş ilerliyordu.

İlk motosiklet, gişelerle aynı hizaya gelmişti ve kuş hâlâ Harry'nin görüş alanında siyah bir noktaydı. Vakit, elektrikli sandalyede akımın gelmesini bekler gibi...

Harry, tetiğe asıldı. Bir, iki, üç kez.

Sonra zaman hızlandı. Gişenin renkli camı beyaza döndü ve etrafa saçıldı. Pahalı Amerikan arabalarının tekerlek seslerini duymadan önce, gişenin içinde bir görünüp, bir kaybolan kolu fark etti.

Harry, gişeye bakıyordu. Yol kenarlarındaki ağaçlardan dökülen sarı yapraklar hâlâ havada süzülüyordu. Harry, gişeye bakmaya devam etti. Her yer sessizliğe gömülmüştü. Bir an için tek düşünebildiği sıradan bir Norveç otoban gişesinde, sıradan bir Norveç sonbahar gününde, arkasında sıradan bir Esso petrol istasyonu duracak şekilde bekliyor olduğuydu. Bir an düşündü: Belki de bu yaşananların hiçbiri gerçek değildi. Arkasında duran Volvo'nun kornasından gelen acı ses, günü ikiye böldüğünde; Harry hâlâ karşısındaki gişeye bakıyordu.

BÖLÜM 2
YARATILIŞ

- 9 -

1942.

Alevler, gece karanlığa gömülen gökyüzünü aydınlatıyordu. Tıpkı etraflarındaki tekdüze, çıplak toprakları örten kirli bir yorgan gibiydi. Belki Ruslar taarruza geçmişti; belki de blöf yapıyorlardı. Her şey sona ermeden, neler olup bittiğini anlamanın imkanı yoktu. Gudbrand, ayaklarını altına almış, siperde konuşlanmıştı. Uzaktan gelen patlama seslerini dinliyor, alevleri izliyordu. Bir yandan da elindeki tüfeği iki eliyle hazırda bekletiyordu. Alevleri izlememesi gerektiğini biliyordu. Çünkü ışık gözünü alabilirdi. O, zaman da Rus nişancıların karlar arasından kendilerine doğrulttuktan silahlan göremezdi. Her an, ateş etmeye hazır olmalıydı. Tıpkı şu an içinde bulunduğu durum gibi. "İşte orada!"

Daniel Gudeson, birlikte şehirden gelen tek askerdi. Diğerleri sonu -dal ile biten yerleşim yerlerinden geliyordu. Bu yörelerden bazıları düzlük, bazıları engebeli arazilerdi. Bazıları da Gudbrand'ın memleketi gibi terk edilmiş ve karanlıktı. Fakat Daniel onlar gibi değildi. Saf, dik başlı, çakmak çakmak mavi gözleri ve bembeyaz bir gülüşü olan; şehirli bir delikanlıydı. Askerlik için biçilmiş bir kaftandı. İleriyi gören bir gençti.

"Çalılıkların solunda, saat iki yönünde," dedi Daniel.

Çalılık mı? Krater gibi bir arazide çalılığın ne işi vardı? Ama söylenenler doğruydu. Çünkü o çalılıktan ateş eden birileri vardı. Rahat, hazır ol, ateş! Beş mermiden biri parabol çizip, tıpkı ateş böcekleri gibi havada kayboluyordu. Etrafi keşif amacıyla atılan mermilerdi bunlar. Mermi karanlığı yarıp geçti ama çabuk yoruldu. Hızı kesildi ve boş arazide bir yere isabet etti. En azından uzaktan böyle görünüyordu. Gudbrand, böylesi yavaş bir merminin herhangi birini öldürebileceğine inanmıyordu.

"Kaçıyor!" diye bağırdı nefret dolu bir ses. Bu sesin sahibi Sindre Fauke'du. Kamuflaj üniforması yüzünün neredeyse tamamını kaplamıştı ve karanlıkta sadece gözleri görülebiliyordu. Gudbrandsdalen bölgesinin, uzak bir köşesinden geliyordu. Muhtemelen fazla güneş görmeyen bir yerdendi. Çünkü oldukça solgun bir teni vardı. Gudbrand, Sindre'nin doğu yakasında savaşmak istemesine bir türlü anlam veremiyordu. Fakat duyduğuna göre Sindre'nin annesi, babası ve her iki erkek kardeşi de faşist Nasyonal Samling Partisine katılmışlardı. Kollarına bant takarak, partizan olduklarından şüphe ettikleri köylüleri ihbar ediyorlardı. Daniel, muhbirlerin ve savaşı kendi çıkarları için kullananların bir gün mutlaka cezalandırılacaklarını söylemişti.

"Hayır, kaçamaz," dedi Daniel kısık bir sesle. Silahını çenesine dayamıştı. "Hiçbir Bolşevik buradan kaçamaz."

"Onu gördüğümüzü biliyor," dedi Sindre. "Oradaki çukura saklanacaktır."

"Hayır, saklanamaz," dedi Daniel ve nişan aldı.

Gudbrand karanlık gökyüzüne baktı. Yağan karla birlikte griye dönüyordu. Beyaz kar, beyaz kamuflaj üniformaları, beyaz ateş. Gökyüzü yeniden aydınlandı. Alevlerin gölgesi, karların üzerine

düşüyordu. Ufukta san ve kırmızı ışıklar belirdi. Ardından da patlama sesleri geldi. Sanki bir sinema filmi izliyordu. Tek farkı havanın otuz derece daha soğuk olması ve yanında kolunu omzuna atabileceğin birinin olmamasıydı. Belki de taarruz gerçekten başlamıştı.

Sindre öfkeyle; "Çok yavaşsın, Gudeson. Adam gitti bile," dedi.

"Hayır, gitmedi," dedi Daniel. Artık fısıltı halinde konuşuyordu. Tekrar nişan aldı. Artık soğuk hava nedeniyle ağzından çıkan duman bile donmuştu.

Birden bir çığlık sesi duyuldu. O kadar yüksekti ki uyarı niteliğindeydi. Gudbrand, kendini karla kaptı siperin zeminine attı. Ellerini başının üstünde birleştirdi. Zemin sarsıldı. Donmuş toprak parçaları, yağmur gibi üzerine yağıyordu. Bu parçalardan biri Gudbrand'ın kaskına çarptı ve Gudbrand toprağın kaskından kayıp yere düşüşünü izledi. Patlamaların devamı olup olmadığından emin değildi. Bu yüzden bir süre bekledi. Emin olduğunda da kalktı ve kaskını düzeltti. Yüzü karla kaplanmıştı. İnsan kendini vuran merminin sesini duymaz derlerdi ama bu sözün doğru olduğuna artık inanmıyordu. Siperde bir alev yükseldi. Işık, kendisine doğru gelmekte olan askerlerin yüzünü beyaza bürümüştü. Herkes, siperde yerlerini alınca hepsinin yüzü apaçık görünür oldu. Peki ama Daniel neredeydi? Daniel!

"Daniel!"

"Adamı hakladım," dedi Daniel. Hâlâ siperin bir köşesinde uzanıyordu. Gudbrand, kulaklarına inanamadı. "Ne dedin sen?"

Daniel doğruldu ve üzerindeki karı silkeledi. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

"Bu geceki vardiyada ateş edebilecek hiçbir Rus piçi kalmadı. Tormod'un intikamı alındı." Siperde topuklarına basa basa yürüyordu. Bu sayede buzdan kaymadan ayakta durabiliyordu.

"Bok öldü!" dedi Sindre. "Lanet adamı vuramadın Gudeson. Rus pisliğin o çukura girdiğini gördüm."

Gözleriyle siperdeki askerleri tek tek süzdü. İçlerinde Daniel'in sözlerine inananlar olup olmadığını görmek istiyordu.

"Doğru," dedi Daniel. "Ama iki saat içinde hava aydınlanacak ve o da hava aydınlanmadan önce o çukurdan çıkmak zorunda olduğunun farkında."

Gudbrand; "Haklısın. Demek ki kısa bir süre içinde dışarı çıkmayı deneyecek," dedi. "O zaman da onu indireceğiz, değil mi Daniel?"

"Er ya da geç," diyerek gülümsedi Daniel. "Nasıl olsa haklayacağım onu."

Sindre öfkelendi. "Kapa o koca çeneni, Gudeson."

Daniel omuzlarını silkti. Etrafına bakındı ve silahını hazırladı. Sonra silahını omzuna aldı, bir ayağını siperin kenarına dayadı ve dışarı sıçradı.

"Mahmuzunu bana ver, Gudbrand."

Daniel mahmuzunu aldı ve ayağa kalktı. Beyaz kış üniforması ile karanlık gökyüzünün altında dikiliyordu. Arkadaki alevlerin ışığı başının üslünde bir hale oluşturuyordu.

Melek gibi görünüyor, diye düşündü Gudbrand.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun sen!" Bağıran, birlik lideri Edvard Mosken'di. Mjondol'dan gelen bu sakin mizaçlı asker; Daniel, Sindre ve Gudbrand gibi birliğine bağlı adamlara nadiren bağırırdı. Genelde azar işitenler birliğe yeni katılan ve sık sık hata yapan çömezler olurdu. Duydukları azar pek çoğunun hayatını kurtarmıştı. Edvard Mosken, asla kapatmadığı tek gözünü kocaman açmış; Daniel'e bakıyordu. O gözü, uyurken bile açıktı. Gudbrand, bunu bizzat görmüştü.

"Geri dön, Gudeson," dedi birlik lideri.

Daniel sadece gülümsedi ve karanlığın içinde kayboldu. Nefes alıp verirken ağzından çıkan duman, bir süre havada asılı kaldı. Ufuktaki alevler söndü ve her yeri yeniden karanlık sardı.

"Gudeson!" diye bağırdı Edvard. O da siperden çıktı. "Tanrı aşkına!"

"Görebiliyor musun?" diye sordu Gudbrand.

"Kayboldu."

"Mahmuzu neden istedi ki bu çatlak herif?" diye sordu Sindre. Gudbrand'a bakıyordu.

"Bilmiyorum," dedi Gudbrand. "Dikenli telleri kaldırmak için olabilir mi?"

"Dikenli telleri kaldırıp ne yapacak?"

"Bilmiyorum." Gudbrand, Sindre'nin öfkeli bakışlarından rahatsız olmuştu. Daha önce birliklerinde olan başka bir köylü çocuğu anımsatıyordu. Çocuk sonunda aklını yitirmişti. Göreve gitmeden önceki gece, botlarının içine işemişti. Görev esnasında da o botları giydi ve sonunda parmaklarını kesmek zorunda kaldılar. Fakat bu olayın ardından evine geri gönderildi. Belki de düşündükleri gibi kaçık biri değildi. Yine de gözleri, Sindre'ninki gibi deli deli bakıyordu.

"Belki de bu arazi şeridinde bir yürüyüşe çıkmıştır," dedi Gudbrand.

"Dikenli tellerin diğer tarafında ne olduğunu biliyorum. Asıl merak ettiğim, bu çocuğun orada ne işi olduğu."

"Mermi başına isabet etmiş olabilir," dedi Hallgrim Dale. "Belki de delirmiştir."

Hallgrim birlikteki en genç askerdi. On sekiz yaşındaydı. Neden burada olduğunu kimse bilmiyordu. Macera peşinde, diye düşündü Gudbrand. Dale, Hitler'e hayran olduğunu ama siyasetten hiçbir şey anlamadığını söyleyip duruyordu. Daniel, geride kendisini bekleyen bir kız arkadaşı olduğuna inanıyordu.

Edvard Mosken söze girdi ve "Eğer o Rus hâlâ hayattaysa, Gudeson elli metre bile ilerlemeden vurulur," dedi.

"Daniel onu haklar," dedi Gudbrand.

"O zaman da diğer Ruslar, Gudeson'u indirirdi," dedi Edvard. Elini kamuflaj parkasının cebine soktu ve ince bir sigara çıkardı. "Bu gece, diğerleri ile birlikte yerlerde sürünecektir."

Kibriti çakarken, bir eliyle de kutunun üzerini kapatıyordu. Kibritin ucundaki sülfür, ikinci denemede yandı ve Edvard sigarasını yaktı. Derin bir nefes çekti ve hiçbir şey söylemeden sigarayı yanındaki askere uzattı. Bütün askerler, yavaş yavaş birer nefesler çekti ve sigarayı elden ele

dolaştırdı. Kimse tek kelime etmedi. Herkes, derin düşüncelere dalmış gibiydi. Gudbrand, diğerlerinin de tıpkı kendisi gibi etrafı dinlediğini biliyordu.

Sessiz sedasız bir on dakika geçti.

"Uçakların Ladoga Gölü civarını bombalayacağı söyleniyor," dedi Hallgrim Dale.

Hepsi, Rusların Leningrad'dan çıkıp donmuş göl üzerinden geçerek kaçmaya çalışacaklarına dair duyumlar almıştı. Daha da kötüsü, göl o kadar kalın buz tutmuştu ki General Tsjukov elindeki mühimmatı da gölün civarındaki köylere taşıyabilecekti.

"Orada açlıktan bayılmaları gerekiyordu," dedi Dale. Bir eliyle doğuyu işaret ediyordu.

Oysa Gudbrand, bu söylentileri bir yıldır duyuyordu ama adamlar hâlâ oldukları yerde duruyor; siperden kafasını çıkaran herkese ateş ediyordu. Geçen kış içinde bulundukları koşullardan bıkan ve sıcak bir yemek için birliklerinden firar eden Ruslar, elleri başlarının arkasında siperlere doğru geldiler. Fakat firarilerin sayılan oldukça azdı ve Norveçlilerin de en az kendileri kadar zayıf olduklarını gördüklerinde gözleri yuvalarından firlamıştı.

"Yirmi dakika oldu. Geri gelmeyecek," dedi Sindre. "Artık çok geç. Kurtulması imkansız."

"Kapa çeneni!" Gudbrand, Sindre'ye doğru bir adım attı ve bunun üzerine Sindre ayağa kalktı. Sindre daha yapılıydı ama kavga edecek cesareti yoktu. Büyük ihtimalle Gudbrand'ın aylar önce öldürdüğü Rus'u hatırlamıştı. Anlayışlı ve nazik Gudbrand'ın böylesine gaddar olabileceğini kim bilebilirdi ki? Söz konusu Rus, iki dinleme postasının yanından sızarak siperlerine girmişti. Onlardan önce yanlarındaki diğer iki sipere girip uyumakta olan Hollandalı ve Avustralyalı askerleri öldürmüştü. Onları kurtaran ise bitler oldu.

Her yerde bit vardı. Bitler özellikle koltuk altı, palaska içi, kasık ve ayak bilekleri gibi sıcak yerleri severdi. Kapıya yakın duran Gudbrand uyuyamamıştı. Çünkü bit yenikleri yüzünden bacakları ağrıyordu. Bit yenikleri yaraya dönüşmüştü ve bu yaralar bir kuruş büyüklüğündeydi. Gudbrand yaraların etrafindaki bitleri kazımak için kasaturasını eline aldı ama tam o esnada elinde silahıyla bir Rus kapıda belirdi. Gudbrand adamın siluetini gördü. Ama Mosin-Nagant tüfeğin gölgesini gördüğü anda, adamın düşman askeri olduğunu anladı. Gudbrand elindeki kasaturayla Rus askerin boğazını kesti. O kadar ustalıkla kesti ki adamın cesedini dışarı çıkardıklarında, karda kan izi bile yoktu!

"Sakin olun çocuklar," dedi Edvard. Gudbrand'i tutup bir kenara çekti. "Gudbrand, senin gidip uyuman gerekiyordu. İznin bir saat önde başladı."

"Çıkıp Daniel'i arayacağım," dedi.

"Hayır, gitmeyeceksin," dedi Edvard.

"Evet, gideceğim..."

"Bu bir emirdir!" Edvard, Gudbrand'ın omzunu sıktı. Gudbrand kurtulmaya çalıştı ama birlik liderinin onu bırakmaya niyeti yoktu.

Gudbrand sesini yükseltti ve çaresizce titremeye başladı.

"Belki yaralanmıştır! Belki dikenli tellere takılmıştır!"

Edvard, Gudbrand'ın omzuna hafifçe vurdu. "Az sonra gün ağaracak," dedi. "O zaman neler olduğunu öğreniriz."

Sessizce olanları izleyen birlik arkadaşlarına baktı. Ayaklarını yere vurup, kendi aralarında mırıldanmaya başlamışlardı. Gudbrand, Edvard'ın Hallgrim Dale'in yanına gidip; kulağına bir şeyler fısıldadığını gördü. Dale sessizce dinledi ve Gudbrand'a doğru baktı. Gudbrand, bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Artık Daniel'in göz hapsi altındaydı. Kısa bir süre önce Gudbrand ve Daniel'in sadece iki yakın arkadaştan öte olduklarına dair bir söylenti çıkmıştı. Artık onlara güvenilmezdi. Mosken ikisini de karşısına almış, kaçmayı planlayıp planlamadıklarını açıkça sormuştu. Tabii ki bu söylentileri yalanlamışlardı ama Mosken muhtemelen Daniel'in fırsatı değerlendirip kaçtığını düşünüyordu. Bu durumda Gudbrand da arkadaşını "aramak" bahanesiyle ona katılacaktı. Gudbrand gülmeye başladı. Rus hoparlörlerinden yapılan ve yiyecek, sıcak barınak, kadınlar olduğunu vaat eden duyurular insanı hayale sürükleyebilirdi ama bu planın gerçek olduğuna inanmak mümkün olabilir miydi?

"Geri gelip, gelemeyeceği üzerine bahse girelim mi?" Fikir, Sindre'den gelmişti. "Üç yiyecek istihkakına. Ne dersiniz?"

Gudbrand kollarını indirdi. Kamuflaj üniformasının içinden kemerine sıkıştırdığı kasaturayı hissedebiliyordu.

"Ateş etmeyin lütfen!"

Gudbrand, etrafına bakındı ve tam yukarıda Rus kepi takmış bir adam gördü. Gülümseyerek siperdekilere bakıyordu. Adam, diğer köşeye doğru koştu ve patinaj yaparak durdu.

"Daniel!" diye bağırdı Gudbrand.

"Da da da dam!" dedi Daniel. Bir yandan da başındaki kepi çıkarıp selam veriyordu. "Dobry vyecher!"

Herkes olduğu yerde kalmış, Daniel'e bakıyordu.

"Hey, Edvard," diye seslendi Daniel. "Hollandalı arkadaşlarımızı daha sıkı takip etsen iyi olur. Oradaki dinleme postası ile aralarında en az elli metre var."

Edvard diğerleri gibi hayrete düşmüş, olanları sessizce izliyordu.

"Rus'u gömdün mü Daniel?" Edvard'ın yüzü heyecandan parlıyordu.

"Gömmek mi?" dedi Daniel. "Yüce İsa'dan öğrendiğimiz tüm duaları okudum. Duymadınız mı? Eminim diğer taraftan çok net duyulmuştur."

Sonra sipere atladı ve yere oturdu. Kolların havaya kaldırdı. Derinden gelen ama sevecen bir sesle dua etmeye başladı. "Bizim kalemiz Yüce Tanrımızdır... "

Herkes gülüyordu. Gudbrand o kadar çok güldü ki gözlerinde yaşlar birikti.

Dale heyecanla, "Sen tam bir şeytansın, Daniel!" dedi.

"Daniel değil... Benim adım... " Daniel, başındaki Rus kepini çıkardı ve üzerindeki ismi okudu. "Uriah. Adam yazı yazmayı da biliyormuş. Ama n'aparsın, Bolşeviğin tekiydi."

Etrafındakilere baktı." Kimsenin bu yaygın Yahudi ismine bir itirazı yoktur umarım."

Bir dakika süren sessizliğin ardından kahkahalara boğuldular. Birlik lideri Daniel'in yanına geldi ve hafifçe sırtına vurdu.

- 10 -

Leningrad. 31 Aralık 1942.

Makineli tüfek başında geçirilen bu nöbet gecesi, gittikçe soğuk olmaya başlamıştı. Gudbrand, yanında bulunan kıyafetlerinin tamamını giymişti. Yine de dişleri birbirine çarpıyordu. El ve ayak parmaklarını güçlükle hissedebiliyordu. En kötüsü de bacaklarıydı. Ayaklarına temiz bez parçaları sarmıştı ama pek faydası olmuyordu.

Ufku saran karanlığa baktı. O akşam "İvanlardan" fazla ses çıkmamıştı. Belki de Yeni Yıl kutlaması yapıyorlardı. Belki güzel yemekler yiyorlardı. Kuzu yahni. Ya da kuzu pirzola. Gudbrand, Rusların da yiyecek etleri olmadığını biliyordu. Ama yine de yemekleri düşünmeden edemiyordu. Kendi ellerinde sadece mercimek çorbası ve ekmek vardı. Ekmekleri yeşillenmeye başlamıştı ama alışmışlardı. Çok fazla küflenenleri ufak parçalara ayırıp kaynayan çorbanın içine atıyorlardı.

"En azından Yılbaşı Gecesi sosis yiyebileceğiz," dedi Gudbrand.

"Şişşşt!" dedi Daniel.

"Bu akşam kimseler yok ortada Daniel. Hepsi geyik etinden ödüllerini yiyor. Yanında da sos ve yaban mersini var. Bir de elma patates."

"Yine yemekten bahsetme. Sessiz ol ve gözünü dört aç."

"Ortalıkta görünen hiçbir şey yok Daniel. Hiçbir şey."

Birbirlerine sokuldular ve başlarını öne eğdiler. Daniel hâlâ Rus kepini takıyordu. Üzerinde Waffen SS brövesi bulunan çelik kask, hemen yanında yerde duruyordu. Gudbrand, bunun nedenini gayet iyi biliyordu. Bu kaskın şekliyle ilgili bir durumdu. Yağan kar, kaskın yanında birikirken; kaskın için bitmek bilmeyen çığlık benzeri bir ses çıkıyordu. Dinleme postası için son derece talihsiz bir sesti.

"Gözlerinle ilgili bir sorununun mu var?" diye sordu Daniel.

"Hayır, sadece gece görüşüm biraz kısıtlı."

"Bu kadar mı?"

"Bir de biraz renk körüyüm."

"Biraz renk körü mü?"

"Kırmızı ve yeşil. Aralarındaki farkı bilmiyorum. Renkler aynı görünüyor. Örneğin hiç böğürtlen görmedim. Ne zaman Pazar yemeğine böğürtlen toplamak için ormana gidecek... "

"Yemekten konuşmak yok demiştim!"

Bir süre sessizliğe gömüldüler. Uzaktan makineli tüfeklerin sesi duyuldu. Termometre eksi 25 dereceyi gösteriyordu. Geçen kış birkaç gece peş peşe eksi 45 dereceyi görmüşlerdi. Gudbrand, bitlerin soğukta hareket etmediklerini düşünerek teselli bulmaya çalıştı. Nöbetini tamamlayıp, ranzasına uzanana dek kaşınmasına gerek yoktu. Bitler bile soğuğa karşı ondan daha dayanıklıydı. Pis mahluklar, diye düşündü. Bir keresinde bir deney yapmıştı. Atletini üç gün dışarıda, dondurucu havada bıraktı. Atletini tekrar içeri aldığında, buzdan bir kağıda benziyordu. Sonra atleti sobanın önüne tuttu ve ısıttı. Üzerindeki bitler ısınınca yeniden canlandı. Sonunda sinirden atleti alıp, sobanın alevleri arasına attı.

Daniel boğazını temizledi.

"Pazar yemeklerinde ne yapardınız?"

Gudbrand soruyu ikiletmedi.

"Önce babam rostoyu dilimlerdi ve biz de hayranlıkla izlerdik. Sonra annem her birimizin tabağına ikişer dilim koyardı. Üzerine sos dökerdi. Sos o kadar ağır ve yağlı olurdu ki donmasın diye sık sık karıştırırdı. Bir sürü de Brüksel lahanası olurdu. Bence o kaskı başına takmalısın, Daniel. Ya bir şarapnel parçası gelirse?"

"Ya mermi gelirse... Böyle uzar gider."

Gudbrand gözlerini kapattı ve gülümsedi.

"Tatlı olarak erik kompostosu yerdik. Ya da çikolatalı kek. Gerçi kek çok sık pişmezdi. Annem bu geleneği Brooklyn'de öğrenmişti."

Daniel yere tükürdü. Kural gereği, nöbet süresi bir saatti. Fakat hem Sindre Fauke, hem de Hallgrim Dale ateşlenip yatağa düşmüştü. Bu yüzden Edvard Mosken, nöbet süresini tüm birlik yeniden güç toplayana dek iki saate çıkardı.

Daniel elini Gudbrand'ın omzuna koydu.

"Onu özlüyorsun, değil mi? Anneni yani."

Gudbrand güldü ve aynı yere ikinci kez tükürdü. Daniel de gökyüzünde donmuş gibi asılı duran yıldızlara baktı. Bir hışırtı duyuldu. Daniel sesin geldiği yöne baktı.

"Tilki," dedi.

İnanılması güç ama gerçekti. Her metre karesi bombalanan ve Karl Johans Gate'deki Arnavut kaldırımlarından bile sık mayın döşenen bu topraklarda hâlâ hayvanlar yaşayabiliyordu. Sayıca çok fazla olmasa da yaban tavşanı ve tilki görmüşlerdi. Bir de tuhaf görünüşlü sansarlar vardı. Askerler, gördükleri her hayvanı vurmayı denediler. Tencere kaynadıktan sonra, ne eti piştiğinin hiçbir önemi yoktu. Fakat bir keresinde Alman askerlerinden biri, yaban tavşan avına çıktığında vurularak öldürüldü. Bu olaydan sonra tavşanları gönderenlerin Rus askeri olduğuna dair söylentiler dolanmaya başladı. Sanki Ruslar ellerindeki tavşanları bu şekilde heba edebilecekti!

Gudbrand, parmaklanın çatlamış dudaklarının üzerinde gezdirdi. Sonra da saatine baktı. Bir saat daha nöbet tutmaları gerekiyordu. Sindre'nin ateşi çıksın diye tütün yuttuğundan şüpheleniyordu. Böyle bir hareket ancak ona yakışırdı.

"Neden Amerika'dan taşındınız?" diye sordu Daniel.

"Wall Street Krizi. Babam tersanedeki işini kaybetti."

"İşte gördün mü?" dedi Daniel. "Kapitalizmin sana yaptığına bak. Küçük adamlar savrulup giderken; zenginler refahta da, krizde de büyümeye devam eder."

"Bu işler böyle."

Yağan kar, kaskın yanında birikirken; kaskın için bitmek bilmeyen çığlık benzeri bir ses çıkıyordu. Dinleme postası için son derece talihsiz bir sesti.

"Bu işler epeydir böyle ama artık değişmeye başlıyor. Hitler, savaşı kazandığında; herkese sürpriz yapacak. Babanın da işsiz kalmak gibi bir kaygısı olmayacak. Sen de Nasjonal Samling Partisine katılmalısın."

"Bütün bunlara inanıyor musun?"

"Sen inanmıyor musun?"

Gudbrand, Daniel'le zıtlaşmayı istemezdi. Bu yüzden omuzlarını silkti; fakat Daniel sorusunu tekrarladı.

"Tabii ki inanıyorum," dedi Gudbrand. "Fakat her şeyden önce Norveç'i düşünüyorum. Ülkeyi Bolşeviklerden korumayı düşünüyorum. Eğer Norveç'e gelirlerse, kesinlikle Amerika'ya geri döneriz."

"Kapitalist bir ülkeye mi?" Daniel'in sesi artık daha keskin çıkıyordu. "Demokrasinin zengin ve fırsatçı liderlerin elinde olduğu bir ülkeye mi?"

"Kapitalizmi, komünizme tercih ederim."

"Demokrasiler ömrünü doldurdu, Gudbrand. Avrupa'ya baksana. İngiltere ve Fransa mesela. Savaş başlamadan önce ne kadar kötü durumdaydı: İşsizlik, sömürü. Şu anda Avrupa'nın kaosa sürüklenmesini önleyecek güçte sadece iki kişi var: Hitler ve Stalin. Seçim bizim. Kardeş ülke ya da barbarlar. Ülkemizde pek çok kişi ilk adımı Stalin'in kasapları değil de Almanlar attığı için ne kadar şanslı olduğumuzun farkında değil."

Gudbrand başıyla onayladı. Daniel'in söyledikleri değil, bunları nasıl söylediği çok daha önemliydi. O kadar ikna ediciydi ki.

Birdenbire cehennemin kapılan açıldı ve gökyüzü ışıkla doldu. Zemin sarsıldı. Işıkların ardından gökten bir şeyler yağmaya başladı. Sanki karla birlikte daha pek çok şey üzerlerine düşüyordu.

Gudbrand hemen yere yattı ve ellerini başının üzerine siper etti. Her şey başladığı gibi çabucak bitmişti. Etrafına baktı. Makineli tüfeğin ardında duran Daniel kahkahalarla gülüyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı Gudbrand. "Sireni çal! Herkesi uyandır!"

Daniel hiç oralı değildi. "Sevgili dostum," diye seslendi. Gülümsemesi gözlerine vuruyordu. "Mutlu Yıllar!"

Daniel saatini işaret etti ve Gudbrand o anda neler olduğunu anladı. Demek ki Daniel, Rusların Yeni Yıl kutlamalarını bekliyordu. Çünkü şimdi de elini karın altına sokup, silahları sakladıkları

oyukta bir şeyler aranıyordu.

"Konyak," diye bağırdı. Yarı dolu şişeyi gururla havaya kaldırdı. "Bunu üç aydan fazla süredir saklıyorum. Almaz mısın?"

Gudbrand dizlerinin üzerine oturdu ve Daniel'e gülümsedi.

"Önce sen," dedi.

"Emin misin?"

"Tabii ki sevgili dostum. O kadar zaman saklamışsın. Ama hepsini içmek yok!"

Daniel mantar tıpayı baş parmağıyla iterek çıkardı ve şişeyi havaya kaldırdı.

"Leningrad'a. Bahar geldiğinde, Kış Sarayında kadeh kaldırıyor olacağız," dedi ve başındaki Rus kepini çıkardı. "Yazın da evimize döneceğiz ve sevgili Norveç halkı bizi kahramanlar gibi karşılayacak."

Şişeyi ağzına götürdü ve başını geriye itti. Kahverengi konyak, şişenin boğazından dönerek yudum yudum aktı. Gökyüzündeki ışıklar, şişenin üzerine yansıyordu. Aradan geçen bunca yıla rağmen Gudbrand hâlâ düşünmektedir: Acaba gördüğü ışık, Rus nişancılarının silahlarından çıkan hedef ışığı mıydı? Gudbrand, ışığı gördükten bir dakika sonra bir patlama sesi duydu ve Daniel'in elindeki şişenin parçalara ayrıldığını gördü. Şişenin camları ve konyak havada savruluyordu. Gudbrand gözlerini kapattı. Yüzünün ıslandığını hissetti. Yanaklarından bir şeyler akıyordu. İstemeden de olsa dilini dışarı çıkardı ve yanağından akan sıvıyı yaladı. Alkol ve ne olduğunu anlamadığı başka bir şeyin tadını aldı. Sıcak ve metalik bir tat. Konyaktan daha koyu bir sıvıydı. Soğuktandır, diye düşündü Gudbrand. Tekrar gözlerini açtı. Daniel'i göremedi. Makineli tüfeğin orada, yere yatmış olmalı dedi. Tahmin yürütüyordu. Kalp atışları hızlandı.

"Daniel?"

Cevap gelmedi.

"Daniel?"

Gudbrand ayağa kalktı ve arkadaşının olması gereken yöne ilerledi. Daniel sırt üstü yatıyordu. Palaskası başının altındaydı ve Rus kepi yüzüne düşmüştü. Karın üzeri, konyak ve kanla kaplıydı. Gudbrand, kepi eline aldı. Daniel, gözleri açık; gökyüzüne bakıyordu. Alnının ortasında büyük, siyah bir delik vardı. Gudbrand hâlâ o sıcak, metalik tadı alıyordu ve midesinin bulandığını hissetti.

"Daniel."

Artık fısıltı halinde konuşuyordu. Daniel, karın üzerinde melek şekli çıkarmak isteyen ama o esnada uyuyakalan küçük bir çocuk gibi görünüyordu. Ağlayarak sirene uzandı ve kolu çekti. Ortalık yatıştığında, siren sesi göklere erişti.

"Böyle olmamalıydı," dedi Gudbrand güçlükle. ooooooo-OOOOOOOO!..

Edvard ve diğerleri dışarı çıkıp, Gudbrand'ın arkasına geçti. Birisi, Gudbrand'a seslendi ama o duymadı. Sirenin kolunu sürekli olarak döndürüyordu. Sonunda sireni bıraktı ama arkasına dönmedi. Olduğu yerde kaldı ve bir sipere bir de gökyüzüne baktı. Gözyaşları, yanaklarında dondu. Sirenin

hüzünlü sesi kaybolup gitti.

"Böyle olmamalıydı," diyebildi.

- 11 -

Leningrad. 1 Ocak 1943.

Daniel'in cansız bedenini alıp götürdüklerinde, burnunun altında ve gözleriyle ağzının kenarlarında kar taneleri birikmişti. Genelde cesetleri dışarıda bırakıp, donmalarını bekliyorlardı. Bu şekilde taşınmaları daha kolay oluyordu. Fakat Daniel'in cesedi, makineli tüfeğin bulunduğu yerdeydi. İki asker, cesedi alıp siperin diğer tarafına götürdü ve yakılmak üzere ayrılan iki mühimmat kutusunun üzerine yatırdı. Hallgrim Dale, başının etrafına bir bez doladı. Edvard, Kuzey Birliklerdeki toplu mezarlığı aradı ve Daniel'in durumunu bildirdi. Onlar da gece olduğunda iki cenaze levazımatçısı gönderip, cesedi aldıracaklarını söyledi. Daha sonra Mosken, Sindre'yi hasta yatağından kaldırdı ve Gudbrand'la birlikte nöbet tutmak üzere görevlendirdi. Yapacakları ilk iş, makineli tüfeği temizlemekti.

Sindre, "Köln'ü bombalayıp, yerle bir etmişler," dedi.

Siperde yan yana duruyorlardı. Gudbrand, Sindre'ye bu kadar yakın olmaktan hoşlanmıyordu.

"Stalingrad da gücünü kaybetti."

Gudbrand, soğuğu hissetmiyordu. Sanki başı ve vücudu pamuklara sarmalanmıştı. Artık hiçbir şey umurunda değildi. Tek hissedebildiği, tenine değen buz gibi soğuk metaldi. Parmaklarına hükmedemiyordu. Yeniden denedi. Silahın parçalan ve tetik mekanizması, kara serilmiş yün bir örtünün üzerinde duruyordu. Fakat son parçayı sökmek oldukça zordu. Sennheim'da gözleri kapalıyken silah parçalamayı ve yeniden bir araya getirmeyi öğrenmişlerdi. Almanya'nın güzel ve sıcak Alsas bölgesindeki Sennheim. Oysa şimdi parmaklarını hissedemiyordu ve her şey Sennheim'dan farklıydı.

"Duymadın mı?" dedi Sindre. "Ruslar bizi de haklayacak. Tıpkı Gudeson gibi."

Gudbrand, Sindre Toten adında bir kasabadan geldiğini söylediğinde Alman yüzbaşının ne kadar eğlendiğini hatırladı.

"Toten mi? Totenreich'daki gibi mi?" demiş ve kahkahalarla gülmeye başlamıştı.

Namluyu elinden düşürdü.

"Lanet olsun!" Gudbrand'ın sesi titriyordu. "Donmuş kan, bütün parçaları birbirine yapıştırmış."

Namlunun üzerine makine yağı döktü ve üzerinde gezdirdi. Sarımtırak renkteki yağ, soğuk nedeniyle koyulaşmıştı. Yağın, kanı çözdüğünü biliyordu. Kulağı iltihaplandığında da makine yağı dökmüşlerdi.

Sindre uzandı ve eline bir kovan aldı.

"Yüce Tanrım!" dedi. Başını kaldırdı ve güldü. Dişlerinin arasındaki kahverengi lekeler apaçık

belli oluyordu. Kirli sakallı, solgun yüzü Gudbrand'a o kadar yakındı ki bir süredir tüm birliği saran ağız kokusunu duyabiliyordu. Sindre, parmağını havaya kaldırdı.

"Daniel'in bu kadar büyük bir beyni olduğunu kim tahmin ederdi ki?"

Gudbrand oralı olmadı.

Sindre, parmağının üzerindeki parçayı inceliyordu.

"Ama fazla kullanmadığı belli. Yoksa o gece Rus'un peşine düştüğünde geri dönmezdi. Senin de onu aramaya gideceğini duymuştum. Belli ki... İyi arkadaştınız, değil mi?"

Gudbrand önce duymadı. Sözcükler çok uzaktan geliyordu. Sonra sesinin yankısını duydu. Sırtından başlayan sıcaklık hissi, tüm vücuduna yayılıyordu.

Sindre, "Almanlar geri çekilmemize asla izin vermeyecek," dedi. "Hepimiz burada öleceğiz. Bunu tahmin etmen gerekirdi. Oysa Bolşevikler sen ve Daniel gibi insanlara Hitler kadar gaddar davranmazdı. İki iyi arkadaş demek istedim."

Gudbrand cevap vermedi. Vücudunu saran sıcaklık, parmak uçlarına ulaşmıştı.

"Bu gece biraz içeriz diye düşünmüştük," dedi Sindre. "Hallgrim Dale ve ben yani. Tabii tüm bu olaylar olmadan önce."

Karın üzerinde biraz kıpırdandı ve Gudbrand'a baktı.

"Bu kadar şaşırmış görünme, Johansen," dedi gülerek. "Neden hastayız dedik sence?"

Gudbrand, botlarının içinden ayak parmaklanın hareket ettirmeye çalışıyordu. Yavaş yavaş onları da hissetmeye başlamıştı. Parmakları ısınmıştı ve bu yüzden kendini iyi hissediyordu. Başka bir şey daha vardı.

Sindre, "Bize katılmak ister misin, Johansen?" diye sordu.

Bitler! Bütün vücudu ısınmıştı ama bitleri hissedemiyordu. Kaskından gelen ıslık sesi de kesilmişti.

"Demek dedikoduları yayan sendin," dedi Gudbrand.

"Ne dedikodusu?"

"Daniel ve ben Amerika'ya gitme planları yapıyorduk. Rusların tarafına geçmek gibi bir niyetimiz yoktu. Amerika'ya da şimdi değil, savaştan sonra gidecektik."

Sindre omuzlanın silkti. Saatine baktı ve dizlerinin üzerine oturdu.

"Kaçmaya kalkarsan, seni öldürürüm," dedi Gudbrand.

Sindre yerde duran silah parçalarını göstererek, "Ne ile?" diye sordu. Tüfekleri oyukta duruyordu ama Gudbrand'ın Sindre kaçmadan evvel tüfeklere erişmesinin imkanı yoktu.

"Çok istiyorsan burada kal ve öl, Johansen. Dale'e selamlarımı ilet ve beni izlemesini söyle."

Gudbrand, üniformasının içinden kasaturasını çıkardı. Ay ışığı, bıçağın metal yüzünde parlıyordu. Sindre başını iki yana salladı.

"Sen ve Gudeson gibi insanlar hayalperesttir. Bıçağı kaldır ve bana katıl. Ruslar, Ladoga Gölü'nün karşısında yeni yerleşim yerleri kuruyor. Taze et de var."

"Ben hain değilim," dedi Gudbrand.

Sindre ayağa kalktı.

"Eğer elindeki kasaturayla beni öldürmeye çalışırsan, Hollandalı dinleme postası bizi duyar ve sireni çalar. Aklını kullan. Kimin kaçmayı planladığını düşünürler sence? Kaçacağına dair dedikodusu yayılan senin mi, yoksa parti üyesi olan benim mi?"

"Otur, Sindre Fauke."

Sindre güldü.

"Sen katil değilsin, Gudbrand. Ben şimdi gidiyorum. Sireni çalmadan önce bana 50 metre müsaade et. Böylece kendini dedikodulardan kurtarmış olursun."

Birbirlerine baktılar. Küçük küçük kar taneleri aralarından geçip, yere düşüyordu. Sindre gülümsedi.

"Ay ışığı ve kar. Aynı zamanda nadiren bir araya gelirler, değil mi?"

- 12 -

Leningrad. 2 Ocak 1943.

Dört adamın toplanıp, konuştukları siper; kendi birliklerinden iki kilometre kuzeydeydi. Yüzbaşı, Gudbrand'ın tam karşısında duruyordu ve ayağını yere vuruyordu. Kar yağıyordu ve yüzbaşının kepinin üzerinde biraz kar birikmişti. Edvard Mosken, yüzbaşının yanında dikiliyor ve sürekli açık olan gözüyle Gudbrand'ı inceliyordu. Diğer gözü ise neredeyse kapanacaktı.

"Özetle," dedi Yüzbaşı. "Rusların tarafına geçti, öyle mi?"

"Evet," dedi Gudbrand. "Neden?"

"Bilmiyorum."

Yüzbaşı uzaklara baktı, dişlerini sıktı ve ayağını yere vurmaya devam etti. Edvard'a başıyla işaret etti ve beraberinde gelen Alman idareciye bir şeyler mırıldandı. Sonra da selam vererek ayrıldılar.

"İşte bu kadar," dedi Edvard. Hâlâ Gudbrand'i inceliyordu.

"Evet," dedi Gudbrand. "Fazla araştırmadılar." "Hayır."

"Kimin aklına gelirdi ki?" Edvard, sürekli açık duran gözünü Gudbrad'dan ayırmıyordu.

"Burada her zaman firar olayları yaşanır," dedi Gudbrand. "Hepsini tek tek sorgulayamazlar... "

"Yani firar edenin Sindre olacağı kimin aklına gelirdi ki? Onun böyle bir şey yapacağını kim düşünürdü?" "Evet, haklı sayılırsınız," dedi Gudbrand. "Birdenbire kalktı ve kaçmaya başladı."

"Evet."

"Makineli tüfeğin parçalara ayrılmış olması kötü olmuş." Edvard'ın sesinden kinayeli konuştuğu anlaşılıyordu.

"Evet."

"Tabii Hollandalı nöbetçileri de çağıramadın, değil mi?" "Bağırdım ama iş işten geçmişti. Hava karanlıktı." "Ay ışığı vardı." İkisi de birbirini süzdü.

"Ne düşündüğümü biliyor musun?" diye sordu Edvard.

"Hayır."

"Evet, biliyorsun. Yüzünden okuyabiliyorum. Neden, Gudbrand?"

"Onu öldürmedim," dedi Gudbrand. Gözlerini, Edvard'ın gözlerinden kaçılmıyordu. "Onunla konuşmaya çalıştım ama beni dinlemek istemedi. Sonra da kaçıp gitti. Ne yapabilirdim?"

İkisi de ağır ağır nefes alıp veriyordu. Soğuktan korunmak için iki büklüm olmuş, ağızlarından çıkan buharda kayboluyorlardı.

"Yüzündeki bu bakışı en son ne zaman görmüştüm biliyor musun Gudbrand? Birliğimize gelen Rusu öldürdüğün gece görmüştüm."

Gudbrand, omuzlarım silkti. Edvard, buz tutmuş eldivenleri ile Gudbrand'ın kolundan tuttu.

"Dinle. Sindre, iyi bir asker değildi. Hatta iyi bir insan değildi. Ama bizler ahlaklı insanlarız. Burada belli standartları uymalı ve soğukkanlılığımızı korumalıyız. Anlıyor musun?"

"Şimdi gidebilir miyim?"

Edvard, Gudbrand'e baktı. Hitler'in yenik düşmeye başladığına dair dedikodular yayılıyordu. Buna rağmen Norveçli gönüllülerin sayısı her geçen gün artıyordu. Daniel ve Sindre'nin yerine çoktan iki asker gelmişti. İkisi de Tynset'den geliyordu. Her zaman yeni yüzlere rastlıyorlardı. Bazılarını hep hatırlıyorlar, bazılarını da kısa sürede unutuyorlardı. Edvard, Daniel'i her zaman hatırlayacağını biliyordu. Öte yandan Sindre'yi kısa sürede unutacağının da farkındaydı. Aklından silinip gidecekti. Edvard Junior, birkaç gün sonra iki yaşına girecekti. Düşünceleri, bir konudan bir konuya atlıyordu.

"Evet, gidebilirsin," dedi. "Başını eğip, yürümeyi unutma."

"Evet, tabii," dedi Gudbrand. "Başımı eğerim."

"Daniel'in dediklerini hatırlıyor musun?" diye sordu Edvard gülümseyerek. "Soğuktan korunmak için iki büklüm yürüdüğümüzü ve bu yüzden evlerimize döndüğümüzde sırtımızda kocaman bir kambur olacağını söylerdi."

Uzaktan makineli tüfeklerin sesi duyuldu.

- 13 -

Leningrad. 3 Ocak 1943.

Gudbrand, bir gürültü ile uyandı. Birkaç kez gözlerini kırpıştırdı ama tek görebildiği ranzaya çakılmış tahta parçalarıydı. Çürümüş tahta ve toprak kokusu geliyordu. Çığlık atarak mı uyanmıştı?

Diğer askerler, artık çığlık atmadığına dair yemin etmişlerdi. Öylece uzandı ve kalp atışının normale dönmesini bekledi. Göbeğini kaşıdı. Bitler asla uyumazdı.

Her zaman aynı rüya ile uyanıyordu. Göğsüne bastıran pençeleri hissedebiliyor, karanlıkta parlayan iki sarı gözü görebiliyordu. Beyaz renkli bu yırtıcı hayvanın dişlerinden, hiç aralıksız kan ve salya akıyordu. Nefes alıp verişi bile korkutucuydu. Ağır ağır alınıp verilen nefes kendisine mi, yoksa hayvana mı aitti? Rüya aynen şu şekilde geçiyordu: Aynı zamanda hem uyuyor, hem de uyanık bekliyordu. Fakat kesinlikle hareket edemiyordu. Hayvanın pençeleri boğazını parçalamak üzereyken, kapının dışından gelen makineli tüfek sesiyle uyanıyordu. Hayvanın battaniyenin üzerinden kalkıp, ranzanın tahtaları arasına girdiğini görüyordu. Tahtalar o kadar çok parçaya ayrılmıştı ki sanki üzerinde binlerce kurşun izi vardı. Birden ortalık sessizliğe bürünüyordu. Yerde ise kanlar içinde, biçimsiz bir kürk duruyordu. Bir sansar. Sonra kapının eşiğinde duran adam karanlıktan çıkıp, ay ışığına doğru hareket ediyordu. Ay ışığı o kadar ince bir çizgi halinde geliyordu ki adamın yüzünün yansı görülebiliyordu. Fakat o gece gördüğü rüyada farklı bir şey vardı. Silahın namlusu olması gerektiği gibi kokuyor, adam da her zamanki gibi gülüyordu. Ama alnında büyük, siyah bir delik vardı. Adam dönüp, Gudbrand'ın yüzüne baktığında; alnındaki delikten ay ışığı süzülüyordu.

Gudbrand, açık kapıdan gelen soğuk havayı hissetti. Başını kapıya doğru döndürdü ve kapıyı kapatan o karanlık figürü görünce donakaldı. Hâlâ rüya mı görüyordu? O karanlık figür odaya girdi ama o gerçekten o kadar karanlıktı ki Gudbrand kim olduğunu göremedi.

Birdenbire durdu.

"Uyandın mı, Gudbrand?" Sesi oldukça net duyuluyordu. Konuşan, Edvard Mosken'di. Diğer ranzalardan homurtular yükselmeye başladı. Edvard doğruca Gudbrand'ın ranzasının yanına geldi.

"Kalkman gerek," dedi.

Gudbrand homurdandı. "Listeyi düzgün okuyamamışsın. Nöbetten yeni döndüm. Dale'in... "

"O geri döndü."

"Ne demek istiyorsun?"

"Dale şimdi geldi ve beni uyandırdı. Daniel geri döndü."

Gudbrand, karanlıkta sadece Edvard'ın ağzından çıkan dumanı görebiliyordu. Ayaklarını yere koydu ve battaniyenin altına koyduğu botlarını aldı. Uyurken botlarını battaniyenin altına koyardı. Böylece içlerindeki tabanlıklar donmazdı. Parkasını giydi ve Edvard'ın peşinden dışarı çıktı. Yıldızları görebiliyordu ama doğudan gün ağarmaya başlıyordu. Bir yerlerden hıçkırıkla karışık ağlama sesi geliyordu. Bu ses dışında, her yer sessizliğe gömülmüştü.

"Yeni Hollandalı askerler," dedi Edvard. "Dün geldiler ve arazi şeridindeki ilk gezilerinden döndüler."

Dale siperin ortasında tuhaf bir biçimde dikiliyordu. Başını yana eğmiş, kollarını bedeninden uzak tutmaya çalışıyordu. Atkısını boğazına dolamış, gözlerini kapatmıştı. Bir deri, bir kemik kalan yüzüne bakıldığında dilenci gibi duruyordu.

"Dale!" diye bağırdı Edvard. Dale hemen kendine geldi.

"Göster."

Dale yola koyuldu. Gudbrand, kalp atışlarının hızlandığını hissedebiliyordu. Soğuk yanaklarına vurmuştu. Hâlâ uykunun sıcaklığını üzerinden atamamıştı. Uykusunda yürüyor gibiydi. Siper o kadar dardı ki tek sıra halinde yürümeleri gerekiyordu. Arkasından yürüyen Edvard'ın gözleriyle kendisini izlediğini hissedebiliyordu.

"Burada," dedi Dale.

Rüzgar yüzünden kaskından, ıslık benzeri sesler geliyordu. Mühimmat kutularının üzerinde bir ceset vardı. Bacakları hafifçe iki yana açılmıştı. Üniformasının üzerinde biraz kar birikmişti. Cesedin başının etrafına bir bez dolanmıştı.

"Lanet olsun," dedi Dale. Başını iki yana salladı ve ayağını yere vurdu.

Edvard tek kelime etmedi. Gudbrand, önce kendisinin konuşması gerektiğini anladı.

"Cenaze levazımatçıları onu neden almamış?" diye sordu.

"Aldılar," dedi Edvard. "Dün öğleden sonra buradaydılar."

"O zaman niye geri getirmişler?" Gudbrand, Edvard'ın kendisini izlediğini fark etti.

"Kimse onun geri getirilmesi için bir emir vermemiş."

"Yanlış anlaşılma mı olmuş?" diye sordu Gudbrand.

"Belki de." Edvard cebinden yarısı içilmiş, ince bir sigara çıkardı. Rüzgara sırtını döndü ve sigarasını yaktı. Birkaç nefes çektikten sonra yanındakilere uzattı.

"Onu götüren adamlar, Kuzey Birliklerdeki toplu mezarlardan birine koyduklarını söyledi."

"Bu doğruysa, çoktan gömülmesi gerekmiyor muydu?"

Edvard başını iki yana salladı.

"Gömülmeden önce yakılıyorlar. Fakat yakma işlemi gün ışığında gerçekleştiriliyor. Böylece Rusların ışığı görmesi engelleniyor. Geceleri de yeni toplu mezarlar kazılıyor ve başlarında nöbetçi olmadan öylece bırakılıyor. Birileri Daniel'i o mezardan çıkarmış olmalı."

"Lanet olsun," dedi Dale yeniden. Sigarayı eline aldı ve hırsla bir nefes çekti.

"Demek cesetleri yaktıkları doğru," dedi Gudbrand. "Neden? Bu soğukta niye uğraşsınlar?"

"Ben biliyorum," dedi Dale. "Sebebi, toprağın donmuş olması. Baharda havalar ısınınca, cesetler topraktan dışarı çıkıyor." Sigarayı gönülsüzce uzattı. "Geçen kış Vörpenes'i gömmüştük. Baharda karşımıza çıktı. Tabii tilkilerden geriye kalan kısmını gördük."

"Asıl soru... " dedi Edvard. "Daniel buraya nasıl geldi?" Gudbrand omuzlarını silkti.

"En son nöbeti sen tuttun, Gudbrand." Edvard, hiç kapanmayan gözü ile Gudbrand'i izliyordu. Gudbrand sigaradan derin bir nefes çekti. Dale öksürdü.

"Buradan dört kez geçtim," dedi Gudbrand. Sigarayı uzattı.

"Burada değildi."

"Nöbet esnasında Kuzey Birliklere gitmiş olabilirsin. Yerde kızak izleri var."

"Cenaze ekibinden kalmış olmalı," dedi Gudbrand.

"Kızak izi, bot izlerinin üzerinden geçiyor. Sen de buradan dört kez geçtiğini söylüyorsun."

"Lanet olsun, Edvard. Daniel'in burada olduğunu ben de görüyorum!" Gudbrand öfkelenmişti. "Elbette birileri onu buraya getirmiş olmalı. Büyük olasılıkla da kızağı kullandı. Ama söylediklerimi dinlediysen, birilerinin cesedi benden sonra buraya getirdiğini anlayabilirsin."

Edvard cevap vermedi. Sinirlenmişti. Sigaranın kalan son santimini içebilmek için izmariti Dale'in dudakları arasından çekip aldı ve filtrenin üzerindeki tükürükleri görünce sinir oldu. Dale dilinin üzerindeki tütünü, yere tükürdü.

"Tanrı aşkına, neden böyle bir şeyle uğraşayım ki?" diye sordu Gudbrand. "Ayrıca Kuzey Birliklerinden buraya devriye nöbetçileri tarafından durdurulmadan, kızakla nasıl gelebilirim?"

"Arazi şeridinden geçmiş olabilirsin."

Gudbrand duyduklarına inanamadığını gösterircesine başını iki yana salladı. "Aklımı kaçırdığımı mı düşünüyorsun, Edvard? Daniel'in cesediyle ne işim olur?"

Edvard sigarayı bitirince, yere attı ve botlarıyla üzerine bastı. Bunu her zaman yapıyordu. Sebebini kendisi de bilmiyordu. Bitmiş sigara izmaritinden çıkan dumana tahammülü yoktu. Topuğunu yere sürttükçe, kar birikintisinden tuhaf sesler geliyordu.

"Daniel'i buraya getirdiğini düşünmüyorum," dedi Edvard. "Çünkü bu cesedin Daniel'e ait olduğunu düşünmüyorum."

Dale ve Gudbrand şaşkınlığa uğradı. "Bu tabii ki Daniel," dedi Gudbrand.

"Ya da onunla aynı yapıda biri," dedi Edvard. "Üniformasında da aynı birlik sembolleri var." "Yüzündeki bez..."

"Bezin farklı olduğunu sen de fark ettin, değil mi?" dedi Edvard ama bir yandan da Gudbrand'i izliyordu.

"Bu Daniel," dedi Gudbrand yutkunarak. "Botlarından tanıdım."

"Yani cenaze ekibini çağırıp, cesedi tekrar götürmelerini söyleyebiliriz, öyle mi?" diye sordu Edvard. "Yakından bakmadan. Böyle olacağına emindin, değil mi?"

"Cehenneme kadar yolun var, Edvard!"

"Bu kez sıra bende değil, Gudbrand. Yüzündeki bezi çıkar,

Dale."

Dale, yanındaki iki adama hayretler içinde baktı. İki inatçı keçi gibi duruyorlardı.

"Beni duymadın mı?" dedi Edvard. "Bezi kes!" "Yapmamayı tercih... " "Bu bir emirdir! Hemen!"

Dale, tereddüt ediyordu. Önce yanındaki adamlara, sonra da yerdeki cesede baktı. Sonra omuzlarını silkti, ceketinin düğmelerini çözdü ve elini ceketinin içine soktu.

"Bekle!" dedi Edvard. "Gudbrand'ın kasaturasını al."

Dale olayları baştan sona kaçırdığını düşünüyordu. Şaşkınlıkla Gudbrand'a baktı. O da başını iki yana sallıyordu.

"Ne demek istiyorsun?" dedi Edvard. Hâlâ Gudbrand'a bakıyordu. "Emirlere göre kasaturanı her zaman yanında taşımalısın. Ama seninki yanında değil, öyle mi?"

Gudbrand cevap vermedi.

"Sen ki o kasatura ile tam bir ölüm makinesine dönüşürsün, Gudbrand. Bıçağını öylece kaybetmiş olamazsın, değil mi?"

Gudbrand, yine cevap vermedi.

"Bu durumda, kendi bıçağını kullanacaksın, Dale."

Gudbrand'da, liderin o hiç kapanmayan gözünü oymak için dayanılmaz bir istek uyandı. Uyduruk Lider! İşte, Edvard tam olarak uyduruk bir liderdi! Kuş gözlü ve kuş beyinli bir liderdi! Nasıl olur da hiçbir şeyden anlamazdı?

Dale, bıçağı ile bezi yavaşça kesti. Sonra da nefesi kesildi. İki adam da aynı anda arkasını döndü ve Dale'in olduğu yere baktı. Ağaran günün kızıllığında, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme olan beyaz bir yüz kendilerine bakıyordu. Alnında ise adeta üçüncü bir göz vardı. Bu adam hiç şüphesiz Daniel'di.

- 14 -

Dış İşleri Bakanlığı. 4 Kasım 1999.

Bernt Brandhaug saatine baktı ve kaşlarını çattı. 82 saniye. Her zamankinden 7 saniye geç. Toplantı salonunun kapısına geldi ve içtenlikle "Günaydın," dedi. Meşhur gülümsemesi ile bembeyaz dişlerini gösterdi. Salonda kendisini bekleyen dört kişi vardı.

POT Başkanı Kurt Meirik, asistanı Rakel'le birlikte masanın diğer tarafında oturuyordu. (Rakel saç şekli, döpiyesi ve sert ifadesi ile imajını tamamlamıştı.) Bernt, üzerindeki döpiyesin bir sekreter için çok pahalı olduğunu düşündü. Sezgileri kadının boşanmış olduğu yönündeydi. Ama pekala evli de olabilirdi. Acaba ailesi mi zengindi? Brandhaug, bu toplantıların gizlilik içinde yürütüleceğini söylemişti ve bu kadın yine toplantıdaydı. Demek ki sandığının aksine, POT bünyesinde özel bir konumdaydı. Rakel hakkında daha fazla bilgi edinmeye karar verdi.

Masanın diğer tarafında ise Anne Storksen oturuyordu. Yanında uzun boylu ve zayıf Suçlar Masası Şefi vardı. Adı neydi? Önce, toplantı salonuna her zamankinden 7 saniye geç geldi. Şimdi de adamın adını hatırlayamıyordu. Yoksa yaşlanmaya mı başlamıştı?

Bir gece önce yaşadıkları aklına geldi ve yaşlılık düşüncesini bir anda unutuverdi. Dış İşleri Bakanlığı'nın genç stajyeri Liseli iş görüşmesi adı altında öğle yemeğine davet etmişti. Daha sonra Continental Otel'de bir içki içmeyi teklif etti. Bu otelde, Dış İşleri adına ayrılmış olan sürekli kaldığı bir odası vardı. Odayı gizlilik gerektiren görüşmeleri yapabilmek adına tutmuştu. Liseli davet etmek hiç zor olmamıştı. Çünkü çok hırslı bir kızdı. Fakat bu kez işler kötü gitmişti. Her zamankinin aksine

bir içki yeterli gelmemişti ama bu onun yaşlandığını göstermezdi. Brandhaug, bu düşünceleri zihninin gerilerine itti.

"Bu kadar kısa sürede gelebildiğiniz için teşekkür ederim," dedi. "Elbette bu toplantıların gizlilik içinde yürütüldüğünü vurgulamama gerek yok. Fakat, herkesin bu alanda ne derece deneyimli olduğunu bilmediğim için bir kez daha hatırlatıyorum."

Rakel hariç, salondaki herkesle göz teması kurdu. Rakel'e bakmamasının nedeni, konuşmanın kendisi ile ilgili olduğunu belirtme çabasıydı. Sonra Anne Storksen'e baktı.

"Adamınız nasıl?"

Emniyet Müdürü, şaşkınlıkla yüzüne baktı.

"Polis memurunuzu kastettim," dedi. "Hole. Adı bu değil miydi?"

Anne başıyla Moller'i işaret etti. Moller söze girmeden önce iki kez boğazını temizledi.

"Şu anda her şey yolunda. İlk duyduğunda biraz sarsıldı. Ama... her şey yolunda." Söylenecek başka bir şey yok dercesine omuzlarım silkti.

Brandhaug, beyaz kıllarını yeni topladığı kaşını kaldırdı.

"Umarım hataya sebebiyet verecek kadar çok sarsılmamıştır, ne dersiniz?"

"Hmmm... " dedi Moller. Emniyet Müdürü'nün yan gözle kendisine baktığını fark etti. "Sanmıyorum. Konunun ne kadar hassas olduğunun farkında. Ve tabii ki gizlilik yemini etmiş durumda."

"Aynı durum, görevli diğer polis memurları için de geçerli," diye ekledi Anne Storksen.

"Öyleyse her şeyin kontrol altında olduğunu kabul ediyorum," dedi Brandhaug. "Size konu ile ilgili kısa bir güncellemede bulunacağım. Amerikan Büyükelçisi ile uzun uzun görüştüm ve en önemli konularda uzlaşmaya vardığımızı söyleyebilirim."

Her birinin yüzüne baktı. Herkes gergin bakışlarla kendisini izliyordu. Bernt Brandhaug'nın kendilerine ne söyleyeceğini merakla bekliyordu. Birkaç saniye önce hissettikleri ümitsizlikten eser kalmamıştı.

"Büyükelçi, sizin adamınızın otoban gişesinde vurduğu Gizli Servis ajanının... " Konuşmanın bu noktasında Moller ve Emniyet Müdürü'ne döndü. "... durumunun stabil olduğunu ve ölüm tehlikesini atlattığını söyledi. Omurga kemikleri hasar görmüş ve bir de iç kanama geçirmiş. Ama kesinlikle çelik yelek adamın hayatını kurtarmış. Oradaki adamın, bir Gizli Servis ajanı olduğu bilgisine daha erken ulaşamadığınız için üzgünüm. Ama şansımıza bu olay fazla yayılmadı ve sorun minimum düzeyde tutuldu. Sadece bilmesi gereken kişiler arasında kaldı."

Moller; "Şu anda nerede?" diye sordu.

"Açık konuşmak gerekirse, bunu bilmenize hiç gerek yok,

Dedektif Moller."

Moller'in yüzünde ilginç bir ifade belirdi. Salonda bir saniyeliğine kasvetli bir sessizlik oldu. İnsanlara gereğinden fazla bilgi sahibi olamayacaklarının hatırlatılması, her zaman utanç verici bir

durumdu. Brandhaug gülümsedi ve "Öğrenmek istediğinizi biliyorum ama yapabilecek bir şey yok," dercesine ellerini öne uzattı. Moller, başıyla onayladı ve masaya baktı.

"Pekala," dedi Brandhaug. "Sadece şu kadarını söyleyebilirim. Ameliyattan sonra Almanya'da bir askeri hastaneye nakledildi."

"Tamam." Moller ensesini ovdu. "Hmmm..."

Brandhaug bekledi.

"Bu bilgiyi Hole'le paylaşmamın bir sakıncası yok, değil mi? Yani Gizli Servis ajanının iyileştiği bilgisini. Böylece durum... onun için daha kolay olacaktır."

Brandhaug Moller'e baktı. Suçlar Masası Şefi'nin aklından neler geçtiğini anlamakta güçlük çekiyordu.

"Bence bir sorun yok."

"Büyükelçi ile hangi konularda anlaşmaya vardınız?" Soru, Rakel'den geliyordu.

"Ben de o konuya geliyordum," dedi Brandhaug. Gerçekten de bu konuya değinmek üzereydi ve bu şekilde uyarılması hiç hoşuna gitmemişti. "Öncelikle Moller ve Oslo Emniyet Teşkilatı'nı tebrik etmeliyim. Eğer raporlar doğruysa, yaralının tıbbi müdahalesi yaklaşık 12 dakika içinde gerçekleşmiş."

. "Hole ve meslektaşı Ellen Gjelten, yaralıyı Aker Hastanesi'ne yetiştirdiler," dedi Anne Storksen.

"Gerçekten hızlı müdahale etmişler," dedi Brandhaug. "Ayrıca Amerikan Büyükelçisi de bu görüşü paylaşıyor."

Moller ve Emniyet Müdürü birbirine baktı.

"Dahası Büyükelçi, Gizli Servis'le konuşmuş ve Amerikan tarafında bu konuyla ilgili hiçbir sıkıntı yokmuş. Doğal olarak."

"Doğal olarak," dedi Meirik.

"Ayrıca bu olayda hatanın büyük bir kısmının Amerikalılara ait olduğu konusunda da anlaştık. O ajanın gişede olmaması gerekiyordu. İzin almışsa da Norveç polisinin durumdan haberdar edilmesi gerekiyordu. Mevcut emirlere göre Gizli Servis ajanlarının bütün güvenlik bölgelerine girme yetkileri var. Bu yüzden polis memurlarının bu durumu önceden bildirmemesi oldukça doğal. Ama yine de bildirilmesi gerekirdi."

Anne Storksen'e baktı. Kadının yüzünde itiraza yönelik hiçbir ifade yoktu.

"İyi haber şu ki bu olay herhangi bir ciddi soruna yol açmayacak. Benim bu toplantıyı düzenlememin sebebi, durum çalışması yapmak değil. Elbette elimiz kolumuz bağlı oturmayacağız. Bu olayın er ya da geç yayılacağını biliyoruz. Aksini düşünmek saflık olur."

Bernt Brandhaug, ellerini birleştirdi ve ağzından çıkan her kelimeyi vurgulamak istercesine havada salladı.

"POT, FO ve koordinasyon ekibinden gelen 20 kişilik ekibin haricinde, gişelerde yaşananları bilen 15 polis memuru var. Hiçbiri hakkında kötü bir şey söylemek istemiyorum. Eminim herkes

güvenlik tedbirleri kapsamında hareket edecektir. Yine de söz konusu polis memurları, hiçbir gizlilik yetkisine sahip olmayan sıradan insanlardır. Rikshospital personeli, havayolu çalışanları, gişelerden sorumlu Fjellinje AS Şirketi personeli ve Plaza Oteli'ndeki görevliler de olanlar hakkında az çok fikir yürütmüşlerdir. Ayrıca etraftaki binalarda yaşayan insanların dürbünle konvoyu takip etmiş olma ihtimalleri var. Bu olayı görenlerden gelecek tek bir söz... " Yanaklarını şişirdi ve patlama ifadesi yaptı.

Masada bir sessizlik oldu. Sonunda Moller boğazını temizledi.

"Peki bu olayın açığa çıkması hmmm... neden bu kadar tehlikeli?"

Brandhaug, bunun oldukça yerinde bir soru olduğunu gösterircesine başını salladı. Moller de durumun farkındaydı.

"ABD, bizim için sıradan bir müttefikten de öte," diyerek söze girdi Brandhaug. Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı. Ses tonu, Norveçli tanımayan birine Norveç'in bir kralı olduğunu ve başkentinin de Oslo olduğunu açıklar gibiydi.

"Norveç, 1920 yılında Avrupa'nın en fakir ülkelerinden biriydi ve Amerika'nın yardımları olmasaydı, bugün hâlâ öyle olacaktı. Siyasetçiler gibi lafı uzatmayacağım. Dış göç, Marshall yardımı, Elvis ve petrol finansmanı; Norveçli dünyadaki Amerikan yanlısı ülkelerden biri konumuna getirmiştir. Ben dahil burada bulunan herkes, kariyerlerindeki mevcut konumu elde etmek için yıllarca çalıştı. Fakat Amerikan Başkan'ının hayatını tehlikeye atmaktan sorumlu olan kişinin aramızdan biri olduğu, politikacıların kulağına giderse... " Brandhaug cümlesini tamamlamadı ve havada asılı bıraktı. Gözlerini, masadakilerin üzerinde gezdirdi.

"Şansımıza Amerikalılar, bir Gizli Servis ajanına karşı yapılan hatayı; en yakın müttefiklerimizden biriyle işbirliği eksikliğinin önünde tuttu ve bu konuyu gündeme getirmedi."

Rakel, bakışlarını önündeki not defterinden ayırmadan söze girdi. "Bu demektir ki Norveçli bir günah keçisine ihtiyaç yok." Sonra başını kaldırdı ve doğruca Bernt Brandhaug'a baktı. "Tam aksine. Bizim Norveçli bir kahramana ihtiyacımız var, değil mi?"

Brandhaug şaşkınlık ve ilgiyle Rakel'e baktı. Şaşırdı; çünkü kadın, söylemek üzere olduğu her şeyi bir anda dile getirdi. İlgiyle dinledi; çünkü Rakel, kesinlikle ciddiye alınması gereken bir kadındı.

"Doğru. Norveçli bir polis memurunun, bir Gizli Servis ajanını vurduğu haberi yayıldığı anda; bizim de anlatacak bir hikayemiz olmalı," dedi. "Ve tabii ki bizim hikayemiz, olayları yalanlamamalı. Polis memurunun emirlere uygun hareket ettiğini ama Gizli Servis ajanının suçlu olduğunu belirtmeli. Bu hikaye ile hem bizler hem de Amerikalılar rahata kavuşacaktır. Amerikalılara karşı bir argüman sunacak kadar kendimizden emin olmamız, basının olaya inanmasını sağlar. İşte bu yüzden... "

"Bir kahramana ihtiyacımız var," diye ekledi Emniyet Müdürü.

"Affedersiniz," dedi Moller. "Burada konuyu anlamayan tek kişi ben miyim?" Sorusunun ardından güçlükle gülümsedi.

"Polis memurunuz, Amerikan Başkan'ına karşı potansiyel bir tehdidi ortadan kaldırdı," dedi Brandhaug. "Eğer gişedeki adam suikastçı olsaydı ki öyle olduğu düşünüldü; polis memuru aldığı

emirler doğrultusunda Başkan'ın hayatını kurtarmış olacaktı. Gişedeki adamın suikastçı olmadığı gerçeği hiçbir şeyi değiştirmez."

"Haklısın," dedi Anne Storksen. "Bu gibi durumlarda; emirler, kişisel değerlendirmelerden önce gelir."

Meirik hiçbir şey söylemedi ama başıyla onayladı.

"Güzel," dedi Brandhaug. "Senin anlayamadığını iddia ettiğin konu, Bjarne; basını, yetkilileri ve bu olayla bağı olan herkesi bizim polis memurumuzun gerektiği gibi hareket ettiğine inandırmaktır.

Konu, adamımızın niyeti ve amacı göz önünde bulundurulduğunda tam bir kahraman olduğunu göstermektir."

Brandhaug, Moller'in ne kadar şaşırdığını görebiliyordu.

"Eğer polisimizi ödüllendirmezsek, ajanı vurmakla hata yaptığını kabullenmiş oluruz. Halbuki kendisi Başkan buradayken yapılması istenenler doğrultusunda hareket etti."

Masadaki herkes bu sözleri onaylarcasına başını öne arkaya sallıyordu.

"O halde... " dedi Brandhaug. Bu ifadeyi çok seviyordu. Adeta mantığını, zırhına sarmış bir ifadeydi. O halde buradan yola çıkarak...

"O halde adama bir madalya mı vereceğiz?" Soru, Rakel'den gelmişti.

Brandhaug, sinirlenmişti. Rakel'in "madalya" demesi, tamamen kinayeydi. Sanki burada oturmuş, parodi yazıyorlardı ve her türlü komik öneri hevesle dile getiriliyordu. Bu demek oluyor ki burada yaptığı iş komedi olarak algılanıyordu.

"Hayır," dedi sakin ama vurgulu bir ifadeyle. "Madalya vermeyeceğiz. Madalya ve nişanlar, dikkat çekici değildir. Ayrıca bizim aradığımız güvenilirliği de sağlamaz." Arkasına yaslandı ve ellerini başının arkasına koydu. "Bence adamı terfi ettirelim. Hatta müfettiş yapalım."

Uzun bir sessizlik oldu.

"Müfettiş mi?" Bjarne Moller, duyduklarına inanamadı ve öylece Brandhaug'a baktı. "Bir Gizli Servis ajanını vurduğu için mi?"

"Önce biraz tuhaf gelebilir ama bir düşünsenize."

"Bu... " diye söze girdi Moller. Tam bir şey söylemek üzereydi ki vazgeçti ve sustu.

"Müfettiş rütbesindekilerin yapması gereken işlerin tamamını üstlenmez," dedi Emniyet Müdürü. Konuşurken tereddüt ettiği belliydi.

"Biz de bu konuda biraz düşündük, Anne," dedi Brandhaug ve kadının ismini gereğinden fazla vurguladı. Kendisine ilk kez ön adıyla hitap ediyordu. Anne, kaşlarından birini kaldırmıştı ama bunun dışında rahatsız olduğuna dair hiçbir belirti yoktu. Sonra devam etti. "Asıl sorun şu: Bu polis memurunun meslektaşları, terliyi şüpheli bulup ardındaki gerçeği öğrenmek isterse; olduğumuz yerde sayarız. Eğer örtbas edilen bir olay olduğunu düşünürlerse, dedikodular ayyuka çıkar ve biz de gerçekleri saklamaktan dolayı suçlu görünürüz. Başka bir deyişle, bu adama öyle bir görev belirlemeliyiz ki kimse gerçekten ne işle uğraştığını bilmesin. Görev yeri değişikliği ile birlikte gelen

bir terli daha inandırıcı olur."

"İnandırıcı. Temiz bir çalışma," dedi Rakel. Yüzünde imali bir gülümseme vardı. "Görünüşe göre adamınızı bize pas edeceksiniz." "Sen ne dersin, Kurt?" dedi Brandhaug. Kurt Meirik sessizce gülüyor ve kulağının arkasını kaşıyordu.

"Olur," dedi. "Sanırım bir müfettişe ayıracak yer bulunur."

Brandhaug, selam verircesine başını önüne eğdi. "Bu sayede bize çok yardımcı olmuş olursunuz."

"Evet, elimizden geldiğince birbirimize yardım etmeliyiz."

"Kesinlikle," dedi Brandhaug gülümseyerek. Bir yandan da duvardaki saate bakıyor, toplantının bittiğini göstermeye çalışıyordu. Bir süre sonra salondaki sandalyeler teker teker boşaldı.

- 15 -

Sanksthanshaugen. 4 Kasım 1999.

Hoparlörlerden gelen sese bakılırsa, Prince 1999 yılının partisini veriyordu.

Ellen, teybe kaset koyan ve sesi gösterge panelini titretecek kadar çok açan Tom Waaler'e baktı. Prince'in keskin ve tiz sesi, kulaklarını tırmalıyordu.

"Güzel mi, ne dersin?" diye bağırdı Tom. Müziğin sesi yüzünden, adamın sesi güçlükle duyuluyordu. Ellen kimseyi gücendirmek istemediği için sadece başını iki yana sallamakla yetindi. Tom Waaler'in alıngan biri olup olmadığını bilmiyordu ama yine de ona ters gitmek istemiyordu. Tom Waaler ve Ellen Gjelten ekibinin bir an evvel ayrılmasını diliyordu. Şube müdürleri Bjarne Moller, bu ekibin geçici olduğunu söylemişti. Herkes Tom'un ilkbahar geldiğinde yeni dedektif kadrosuna geçeceğini biliyordu.

"Zenci ibneler," diye bağırdı Tom. "Amma da çoklar."

Ellen cevap vermedi. Yağmur o kadar şiddetli yağıyordu ki silecekler son hız çalışsa da Ullevalsveien'deki binalar yağmur suyu yüzünden bir o yana bir bu yana dalgalanan oyuncak evler gibi görünüyordu. Moller, bu sabah Tom ve Ellen'a Harry'yi bulma görevini vermişti. Sofies geçidindeki evine baktılar ama evde değildi. Ya da kalkıp, kapıyı açmamıştı. Ya da kapıyı açacak hali yoktu. Ellen, en kötü olasılıkları düşündü. Kaldırımda koşuşturan insanlara baktı. Onlar da yağmur yüzünden, sirklerdeki güldüren aynalara yansıyan tuhaf vücutlara sahip gibi görünüyorlardı.

"Buradan sola dön ve Shroder's yazan yerin önünde dur," dedi. "Arabada bekleyebilirsin. İçeri ben girerim."

"Bana uyar," dedi Waaler. "Sarhoşlardan hiç hoşlanmam."

Ellen yan gözle Waaler'e baktı. Fakat yüzünde Shroder's barının müşterilerini mi yoksa özellikle Harry mi kastettiğine dair hiçbir ipucu göremedi. Tom, otobüs durağının yanında durdu ve Ellen arabadan dışarı çıktığı anda caddenin karşısına yeni bir kahve evinin açıldığını gördü. Belki de uzun zamandır buradaydı ve Ellen daha önce fark etmemişti. Cam kenarındaki taburelerde oturan gençlerin çoğu boğazlı kazak giymişti ve ya yabancı bir gazete okuyor ya da yağan yağmuru izliyordu. Ellerinde beyaz kahve fincanları vardı. Muhtemelen üniversitede doğru bölümü seçip seçmediklerini; doğru koltuğu, hayat arkadaşını, futbol kulübünü ya da Avrupa şehrini seçip seçmediklerini düşünüyorlardı.

Shroder's girişinde bir adamla çarpıştı. Adam o kadar çok içmişti ki göz damarları çekilmiş gibi duruyordu. Elleri kızartma tavası kadar büyüktü ve kirden kararmıştı. Ellen yanından geçen bu adamın ter ve alkol kokusunu da beraberinde götürdüğünü hissetti. İçeride gün daha ağır ilerliyor gibiydi. Sessiz bir sabahtı. Masalardan sadece dördünde müşteri vardı. Ellen buraya daha önce de gelmişti. Çok çok zaman önce. Fakat görünüşe göre değişen fazla bir şey yoktu. Duvarlarda Oslo'nun yıllar içinde geçirdiği değişimi gösteren büyük resimler vardı. Kahverengi duvarlar ve suni camdan tavan, mekana az da olsa İngiliz ban tarzında bir hava katıyordu. Dürüst olmak gerekirse, bu tarzı çok çok az andırıyordu. Plastik masa ve sandalyeler, More sahilinde bir sigara salonu izlenimi uyandırıyordu. Barın arka taraflarında, önlük giymiş bir garson kız elinde sigarasıyla tezgaha dayanmış; fazla belli etmeden Ellen'ı izliyordu. Harry köşede, pencere kenarında bir masaya oturmuştu ve başı masanın üzerindeydi. Önünde de yarım bir bira şişesi vardı.

"Selam," dedi Ellen ve Harry'nin karşısına oturdu.

Harry başını kaldırdı ve sessizce selam verdi. Sanki, Ellen'ın geleceğini önceden biliyor ve onu bekliyordu. Başını tekrar masaya dayadı.

"Sana ulaşmaya çalışıyoruz. Evine telefon ettik." "Evde miymişim?" diye sordu, gülümsemedi. "Bilmiyorum. Evde misin, Harry?" Bira şişesini işaret etti. Harry omuzlanın silkti. "Adam, hayati tehlikeyi atlatmış."

"Duydum. Moller, telesekreterime mesaj bırakmış." Konuşması oldukça düzgündü. "Ama ne kadar ağır yaralı olduğunu anlatmamış. Sırtta pek çok sinir ve benzeri şey vardır, değil mi?"

Başını yana eğdi ama Ellen sorusunu cevaplamadı.

"Belki de sakat kalır, olamaz mı?" diye sordu Harry. Önündeki birayı bir seferde bitirdi ve "Şerefe!" dedi.

"Hastalık iznin yarın doluyor," dedi Ellen. "Bu yüzden seni yarın iş başında görmeyi bekliyoruz."

Harry başını kaldırdı. "Ben hastalık izni mi kullanıyorum?"

Ellen elindeki dosyayı masanın üzerinden Harry'ye uzattı. İçinde pembe bir kağıt olduğu belli oluyordu.

"Moller'la konuştum. Tabii Dr. Aune ile de. Bu izin belgenin bir kopyası. Sende kalsın. Moller, görev başında yaşanan silahlı çatışmaların ardından izin kullanılmasının normal olduğunu söyledi. Yarın mesaide ol."

Harry, barın renkli camlarından dışarı baktı. Renkli camı seçmelerinin sebebi, müşterilerine gizlilik imkanı sağlamak olmalıydı. Böylece dışarıdan geçen hiç kimse, içeride oturanları göremeyecekti. Kahve evinin tam tersi, diye düşündü Ellen.

"Evet? Geliyor musun?"

"Hmmm... " Harry'nin bakışları Bangkok'tan döndükten sonraki bakışlarının aynısıydı. "Ben olsam bu konuda bahse girmezdim." "Bence gelmelisin. Seni bekleyen hoş sürprizler olabilir."

"Sürprizler mi?" Harry gönülsüzce güldü. "Nedir acaba? Erken emeklilik mi? Gururum kırılmadan kovulmak mı? Yoksa Başkan bana, Purple Heart Madalyası mı verecek?"

Başını kaldırdı ve Ellen adamın kan çanağına dönmüş gözlerini gördü. Ellen, derin bir nefes aldı ve camdan dışarı baktı. Camın arkasından bakıldığında, arabaların şekli bozuk görünüyordu.

"Neden böyle yapıyorsun Harry? Olanların senin hatan olmadığını sen biliyorsun, ben biliyorum, herkes biliyor! Gizli Servis bile, bize haber vermedikleri için hatanın kendilerinde olduğunu kabul ediyor. Ve biz... yani sen son derece yerinde bir davranış sergiledin."

Harry, Ellen'ın yüzüne bakmadan kısık sesle konuştu: "Sence adam tekerlekli sandalyeyle evine döndüğünde, ailesi de böyle mi düşünecek?"

"Tanrı aşkına, Harry!" Ellen sesini yükseltmişti ve tezgahın yanındaki kadının ilgiyle kendilerini izlediğini fark etti. İlginç bir tartışma yaşanacağını anlamış olmalıydı.

"Her zaman şanssızlıklar olur, herkesin şansı yaver gitmeyebilir, Harry. Bu hep böyle olmuştur. Yaşananlar kimsenin hatası değil. Her yıl dağbülbüllerinin %60'ının öldüğünü biliyor muydun? %60! Eğer neler olduğunu anlamadığımız için oturup hesap yapmaya kalksaydık Harry, biz de %60 içinde olurduk."

Harry cevap vermedi. Başını sigara yanıkları ile delinen kareli masa örtüsünün üzerinde bir sağa, bir sola sürtüyordu.

"Bunu söylediğim için kendimden nefret ediyorum Harry ama yarın mesaiye gelirsen bana da büyük bir iyiliğin dokunmuş olur. Sadece çık, gel. Tek kelime bile konuşmam. Varlığımızı hissetmezsin, anlaştık mı?"

Harry serçe parmağını masa örtüsündeki deliklerden birine geçirdi. Sonra bira şişesi ile başka bir deliğin üzerini kapattı. Ellen, bekliyordu.

"Waaler, arabada mı bekliyor?" diye sordu Harry.

Ellen başıyla onayladı. İkisinin aralarının ne kadar kötü olduğunu biliyordu. Aklına bir fikir geldi ve risk almaya değer diye düşündü. "Yarın gelmeyeceğine dair 200 krona bahse girdi."

Harry yine gönülsüzce güldü. Sonra ellerini çenesinin altına dayadı ve Ellen'a baktı.

"Çok kötü bir yalancısın, Ellen. Ama denediğin için teşekkür ederim."

"Lanet olsun!"

Tam bir şey söyleyecekti ki vazgeçti ve bir süre Harry'yi gözlemledi. Sonra derin bir nefes aldı.

"Pekala. Aslında bunu Moller söylemeliydi ama dayanamayacağım ve söyleyeceğim: Seni POT için çalışan bir müfettiş yapacaklar."

Harry'nin kahkahası Cadillac Fleetwood motoru gibi yankılandı. "Tamam, biraz çalışınca çok da kötü bir yalancı olmadığın anlaşılıyor."

"Doğru söylüyorum!"

"Bu imkansız." Harry, bakışlarını camdan dışarı kaçırdı. "Neden? Sen en iyi dedektiflerimizden birisin. Çok iyi bir polis memuru olduğunu da kanıtladın. Kanunlardan anlarsın. Sen..."

"Bu imkansız dedim ya. Sanki böyle bir şey teklif edebilecekler de!"

"Neden olmasın?"

"Çok basit bir nedeni var. Az evvel kuşların %60'ı demiştin, değil mi?"

Masa örtüsünü ve bira şişesini bir kenara çekti.

"Onların adı, dağbülbülü."

"Tamam. Peki neden ölüyorlar?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Durduk yere ölmüyorlar herhalde, değil mi?"

"Açlıktan. Yırtıcı hayvanlar yüzünden. Soğuktan. Yaşlılıktan. Belki içlerinde cama çarpanlar da oluyordur. Her şey olabilir."

"Tamam. İddiaya girerim hiçbiri atış testlerini geçemediği için ateşli silah kullanma izni olmayan Norveçli bir polis tarafından sırtlarına hedef alınarak vurulmamıştır. Üstelik bu polis memurunun işlediği suç öğrenildiği anda bir ile üç yıl arası hapis cezası çekmesi gerekir. Müfettişliğe terfi etmek için oldukça şüpheli bir gerekçe, değil mi?"

Bira şişesini aldı ve izin belgesinin bulunduğu dosyanın üzerine koydu.

"Hangi atış testleri?"

Harry, Ellen'a sert bir bakış attı. Kızın kendinden son derece emin olduğunu gördü.

"Ne demek istiyorsun?"

"Senin söylediklerin hakkında hiçbir fikrim yok, Harry." "Gayet iyi biliyorsun ki..."

"Bildiğim kadarıyla sen bu yılki atış testlerini geçtin. Ve Moller de benimle aynı görüşte. Hatta bu sabah silah ruhsatlandırma şubesine gitti ve atış talimnamesini kontrol etti. Dosyalarına baktılar ve gerekli tüm testleri başarı ile geçtiğin görüldü. Gerekli beceriye sahip olmadan Gizli Servis ajanlarını vuran insanları POT'da müfettiş yapmıyorlar."

Ellen'ın yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Harry artık sarhoş olduğunu değil, delirdiğini düşünüyordu. "Ama benim silah ruhsatım yok ki!"

"Evet, var. Kaybetmiştin. Kısa zamanda bulacaksın, Harry. Ruhsatını bulacaksın."

"Şimdi beni dinle. Ben..."

Durdu ve önünde duran dosyaya baktı. Ellen, ayağa kalktı. "Yarın 9'da görüşürüz, Müfettiş." Harry sessizce başını salladı.

- 16 -

Radisson SAS, Holbergs Plass. 5 Kasım 1999.

Betty Andresen'in saçları, Dolly Parton'ınkiler gibi sarı ve kıvırcıktı. Uzaktan bakınca peruk gibi görünüyordu. Oysa peruk değildi ve Dolly Parton'la olan benzerlikleri sadece saçtan ibaretti. Betty Andresen uzun ve zayıftı. Şimdiki gibi gülümsediği zamanlarda, dudaklarını fazla ayırmazdı ve

dişlerini görmek neredeyse imkansızdı. Yüzündeki gülümsemenin nedeni, Holbergs Plass'da bulunan Radisson SAS Oteli'nin resepsiyonuna gelen yaşlı adamdı. Burası sıradan resepsiyonlara benzemiyordu. Aynı anda çok sayıda müşteriye hizmet vermek amacıyla kurulmuş ve bilgisayarlarla donatılmış çok işlevli "adacık"lardan biriydi.

"Günaydın," dedi Betty Andresen. Stavanger'de otel yönetimi eğitimi alırken öğrendiği bir incelikti. İnsanları karşılarken, günün hangi zaman dilimi içinde olduklarını hatırlatacak sözler kullanıyordu. Buna göre; yaklaşık altı saat sonra "iyi günler," ve iki saat sonra da "iyi akşamlar," demesi gerekecekti. Mesaisi bitince, Torshov'daki iki odalı evine gidecek ve "iyi geceler," dileyebileceği biri olması için dua edecekti.

"Mümkün olduğunca üst katlarda bir odanızı görmek istiyorum."

Betty Andresen, yaşlı adamın mantosunun sırılsıklam olmuş omuzlarına bakıyordu. Şapkasından damlamak üzere olan yağmur damlasını fark etti.

"Bir odamızı görmek mi istiyorsunuz?"

Betty Andresen, yüzündeki gülümsemeyi hiç kaybetmedi. Eğitimini almış ve prensipleri harfiyen öğrenmişti. Aksi kanıtlanmadıkça, herkes konukları sayılırdı. Şu anda karşısında duran adam da klasik bir türdü: Başkenti gezmeye gelen ve para ödemeden SAS Oteli'nin manzarasını görmek isteyen yaşlı bir adam. Bu tür insanlar, özellikle yazları gelirdi. Bir keresinde bir kadın gelip, 21. kattaki Kral Dairesini görmek istediğini söylemişti. Böylece arkadaşlarına nasıl bir yer olduğunu tarif edebilecek ve orada kaldığı yalanını söyleyebilecekti. Hatta anı defterine not yazıp, kanıt olarak kullanabilmek için Betty'ye 50 kron teklif etmişti.

"Tek kişilik bir oda mı, yoksa çift kişilik bir oda mı istersiniz?" diye sordu Betty. "Sigara içilen mi, içilmeyen mi?" Çoğu bu noktada bocalamaya başlardı.

"Benim için fark etmez," dedi yaşlı adam. "Asıl önemli olan manzara. Güneybatıya bakan bir oda istiyorum."

"Evet, oradan bütün şehrin manzarasını görebilirsiniz."

"Umuyorum. Elinizdeki en iyi oda hangisi?"

"En iyisi hiç şüphesiz ki Kral Dairemizdir. Fakat bir dakika bekleyin. Standart odalarımızdan boş olan var mı diye bakmamı ister misiniz?"

Klavyede rastgele bir şeyler yapıyor ve adamın oltaya gelip gelmeyeceğini anlamaya çalışıyordu. Cevabı bulması, fazla uzun sürmedi.

"Kral Dairenizi görmek istiyorum."

İstersin tabii, diye düşündü. Adamı baştan aşağı süzdü. Betty anlayışsız bir kadın değildi. Eğer yaşlı adamın en büyük dileği, SAS Oteli'nin manzarasını görmekse; buna engel olamazdı.

"Öyleyse, hadi gidip bakalım," dedi. İçtenlikle gülüyordu. Bu gülüşü genelde çok özel müşterilerine saklardı.

"Oslo'ya birilerini ziyarete mi geldiniz?" diye sordu. Asansör yolculuğunda, mümkün olduğunca nazik olmaya çalışıyordu.

"Hayır," dedi yaşlı adam. Kaşları, tıpkı babasınınkiler gibi bembeyazdı.

Asansör kapısı kapanınca düğmeye bastı ve yolculuk başladı. Yukarı çıktıkça, cennete ulaşacakmış gibi hissediyordu ve bu duyguya bir türlü alışamamıştı. Kapılar açılınca, Oz Büyücüsü ndeki kız gibi, yepyeni bir dünyaya adım atacağını düşlüyordu. Fakat, her zaman aynı dünyayla karşılaşıyordu. Halıların ve duvar kağıtlarının birbiriyle uyum içinde olduğu; duvarlarında pahalı sanat eserlerinin yer aldığı koridorlardan geçtiler. Anahtar kartı, Kral Dairesinin okuyucusundan geçirdi ve "Önce siz buyurun," dedi. Sonra kapıyı tuttu ve yaşlı adama yol verdi. Yaşlı adam, büyük bir beklenti ile içeri girdi.

"Kral Dairemiz 105 metrekaredir," dedi Betty. "İki yatak odası vardır ve her birinde battal boy yataklar bulunur. Ayrıca jakuzi ve telefon bulunan iki banyo vardır."

Yaşlı adamın cam kenarında durmayı tercih ettiği odaya gitti.

"Mobilyalar, Danimarkalı tasarımcı Poul Henriksen tarafından tasarlanmıştır," dedi. Elini, sehpa yüzeyindeki kağıt kadar ince camın üzerinde gezdirdi. "Banyoları görmek ister misiniz?"

Yaşlı adam cevap vermedi. Sırılsıklam olmuş şapkası hâlâ başındaydı. Oda o kadar sessizdi ki Betty, adamın şapkasından yerdeki kiraz parkeye düşen damlanın sesini duydu. Adamın yanına gitti. Buradan, görülmesi gereken her yeri görebiliyorlardı: Belediye Binası, Ulusal Tiyatro, Saray, Norveç Parlamentosu ve Akershus Kalesi. Tam aşağıda, Saray Bahçesi vardı. Bahçedeki ağaçlar, gri gökyüzüne uzanıyordu.

"Buraya güzel bir bahar gününde gelmeliydiniz," dedi Betty.

Yaşlı adam kıza döndü ve anlaşılmaz bir ifade ile baktı. Betty ne söylediğini hemen fark etti. Son cümlesinin ardından şöyle bir ilave yapabilirdi: Nasıl olsa sadece bakmaya geldiniz.

Elinden geldiğince sempatik gülerek, konuyu geçiştirmeye çalıştı. "O zaman çimler yemyeşil olur ve Saray Bahçesindeki ağaçlar, yaprak ve çiçeklerle bezenir. Kesinlikle muhteşem bir görüntüdür."

Adam, kızın yüzüne baktı. Fakat düşünceleri başka bir yerdeydi.

"Haklısınız," dedi sonunda. "Ağaçların yaprakları olur. Bu benim aklıma gelmemişti."

Pencereyi işaret etti. "Bu açılıyor mu?"

"Biraz," dedi Betty. Konu değiştiği için sevinmişti. "Kolu buradan çeviriniz."

"Neden, biraz açılıyor?"

"Birileri, saçma bir girişimde bulunmasın diye." "Saçma bir girişim mi?"

Betty, adamın yüzüne baktı. Yaşlı adam, bunamış olabilir miydi?

"Uzun yola çıkmak... " dedi. "İntihan kastetmiştim. O kadar çok mutsuz insan var ki pek çoğu... " Mutsuz insanların ne yaptığını göstermek istercesine bir el hareketi yaptı.

"Demek, intihar saçma bir girişim; öyle mi?" Yaşlı adam çenesini ovuşturdu. Karşısındaki bu kız, kırışıklıklara rağmen yüzündeki gülümsemeyi fark edebiliyor muydu? "Mutsuz olsanız bile mi?"

"Evet," dedi Betty. "En azından benim vardiyamda, bu otelde gerçekleşmesi kötü olur."

"Benim vardiyamda." Yaşlı adam güldü. "Bu iyi bir cevaptı, Betty Andresen."

Betty, ismini duyunca irkildi. Tabii ki yaka kartından okumuş olmalıydı. Demek ki özleri bozuk değildi. İsminin harfleri, RESEPSİYONİST kelimesi ile aynı hizaya gelecek kadar küçük puntolarla yazılmıştı. Fark ettirmeden saate bakmak istiyordu.

"Pekala," dedi adam. "Eminim, yapacak daha önemli işlerin vardır."

"Sanırım, öyle."

"Tutuyorum," dedi yaşlı adam.

"Efendim?"

"Kral Dairenizi tutuyorum. Bu gece değil ama ... " "Burayı tutuyorsunuz musunuz?"

"Evet. Müsaitti, değil mi?"

"Mmm, evet öyle ama... Son derece pahalıdır." "Şimdiden ön ödeme yapmak isterim."

Yaşlı adam, iç cebinden çıkardığı cüzdandan bir tomar para çıkardı.

"Hayır, hayır. Öyle demek istemedim. Buranın bir geceliği 7000 krondur. Diğer odalarımızı...?"

"Burayı sevdim," dedi yaşlı adam. "Her ihtimale karşı, lütfen parayı sayın."

Betty, adamın elindeki binlik kronlara baktı. "Ödemeyi, tekrar geldiğinizde halledebiliriz," dedi. "Mmm, ne zaman...?" "Senin de tavsiye ettiğin gibi, Betty. Baharda bir gün."

"Pekala. Tarihi belli mi?" "Evet, tabii ki."

- 17 -

Emniyet Genel Müdürlüğü. 5 Kasım 1999.

Bjarne Moller derin bir iç çekti ve camdan dışarı çıktı. Kafasında binlerce düşünce vardı ve son zamanlarda düşüncelerinin sayısı artıyordu. Yağmur dinmişti ama gri gökyüzü Grönland Emniyet Genel Müdürlüğü'nün üzerinde asılı kalmıştı. Dışarıda bir köpek, kurumuş çimlerin üzerinde koşuyordu. Bergen'deki Suçlar Masası'nda boş bir kadro vardı. Başvurular da bir hafta sonra sona eriyordu. Orada görev yapan bir meslektaşı, Bergen'de yalnızca sonbaharda iki kez yağmur yağdığını söylemişti. İlki Eylül ve Kasım ayları arasında; ikincisi de Kasım ayı ve Yeni Yıl arasında yağıyordu. Bergenliler abartmayı çok severdi. Moller, Bergen'e bir kere gitmiş ve çok beğenmişti. Oslo'daki siyasetten uzaktı ve küçük bir yerleşim yeriydi. Küçük yerleri severdi.

"Efendim?" Moller döndü ve Harry'nin mahsun ifadesi ile karşılaştı.

"Görev değişikliğinin benim için iyi olacağını anlatıyordun." "Öyle mi?"

"Sen öyle dedin patron."

"Oh, evet. Evet, doğru. Olduğumuz yerde saplanıp kalmamalıyız. Eski alışkanlıklardan ve rutinden kurtulmalıyız. İlerlemeli ve kendimizi geliştirmeliyiz. Uzaklaşmalıyız."

"Uzaklaşmak var, uzaklaşmak var. POT, yalnızca üç kat yukarıda."

"Ben her olaylardan uzaklaşmayı kastediyorum. Güvenlik Hizmetlerinin başı, Meirik, senin yukarıdaki görev için biçilmiş kaftan olduğunu düşünüyor."

"Bu gibi görevler için duyuru yapılmıyor mu?"

"Sen orasını merak etme, Harry."

"Merak etme mi? Peki bana neden gözetleme görevi verildiğini merak edebilir miyim? Casus gibi bir halim mi var?"

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Yani, evet. Tam olarak değil ama... Neden olmasın?" "Neden olmasın mı?"

Moller, sinirle başının arkasını kaşıdı. Yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu.

"Tanrı aşkına, Harry. Sana müfettişlik görevi veriliyor. Maaşın kat kat artacak. Gece nöbetin yok. Ayrıca çaylaklar sana daha çok saygı duyacak. Bunlar gayet iyi gelişmeler Harry."

"Ben gece nöbetlerini severim."

"Kimse gece nöbetlerini sevmez."

"Neden buradaki boş bir müfettişlik kadrosuna geçmiyorum?" "Harry! Bana bir iyilik yap ve evet de."

Harry elindeki kağıt bardakla oynuyordu. "Patron," dedi. "Birbirimizi ne kadar zamandır tanıyoruz?"

Moller, uyarıda bulunmak istercesine işaret parmağını kaldırdı. "Bu numarayı benim üzerimde denemeye çalışma. İyi günde, kötü günde beraberdik zırvaları... "

"Yedi yıl. Yedi yıl boyunca, bu şehirdeki pek çok insanı sorguladım. Büyük ihtimalle bu insanlar, hayattaki en aptal insanlardı. Ama yine de içlerinde senden daha kötü bir yalancı görmedim. Belki aptalın tekiyim ama hâlâ çalışan birkaç beyin hücrem var. Ve bu hücreler bana terfi etmemin asıl sebebinin sicilim olmadığını söylüyor. Tabii bir de aniden şubedeki en iyi atış testi sonuçlarına sahip olduğumu öğreniyorum. Bu konunun Gizli Servis ajanı ile yaşananlarla bir ilgisi olduğunu söylüyorlar. Ve senin söyleyecek hiçbir şeyin yok, öyle mi patron?"

Moller, bir şey söylemek için ağzını açtı ama sonra vazgeçti. Kollarını kavuşturdu.

Harry konuşmaya devam etti: "Bu gösterinin arkasındaki ismin sen olmadığını biliyorum. Resmin tamamını göremesem de birkaç şeyi kafamda canlandırabiliyorum. Geri kalanını da tahmin ediyorum. Eğer haklıysam, polis olarak kariyerimi nasıl devam ettirmek istediğime dair planlarımın hiçbir önemi yok demektir. Bu yüzden bana cevap ver. Seçme şansım var mı?"

Moller gözlerini kırpıştırdı. Yeniden Bergen hakkında düşüncelere dalmıştı. Kar yağışı olmayan kış ayları. Karısı ve oğullarıyla Floyen Dağı'nda geçireceği pazar günleri. Çocuklarını yetiştirebileceği güzel bir yer. Birkaç basit suç, biraz kargaşa o kadar. Adi suç çeteleri ve aşırı dozla yakalanan 14 yaşındaki gençlerin olmadığı bir yer. Bergen Polis Merkezi. Evet, tabii.

"Hayır," dedi.

"Doğru," dedi Harry. "Ben de böyle olduğunu düşünmüştüm." Elindeki bardak kağıdı iyice sıktı ve çöp kovasını hedef aldı. "Maaş artışı mı demiştin?"

"Ve kendine ait bir ofis."

"Sanının diğerlerinden tamamen ayrı bir yerde." Yavaş ama kendinden emin bir hareketle bardağı çöp kovasına doğru attı. "Mesaiye kalacak mıyım?"

"O rütbede mi? Hayır."

"Öyleyse saat 4'te eve gidebileceğim." Bardak, çöp kovasının az ilerisine düştü.

Moller; "Eminim bu hiç sorun olmayacaktır," dedi gülümseyerek.

- 18 -

Saray Bahçeleri. 10 Kasım 1999.

Soğuk ama açık bir akşamdı. Metro istasyonundan çıkan yaşlı adamın ilgisini çeken ilk şey, sokaklardaki insanların sayısının oldukça fazla oluşuydu. Şehir merkezinin iyice boşalmış olacağını hayal ediyordu ama Karl Johans Gate'de taksiler vızır vızır çalışıyor, insanlar kaldırımlarda oradan oraya sürükleniyordu. Yaya geçidine geldi ve başka bir dilde konuşan bir grup yanık tenli gençle birlikte yeşil ışığın yanmasını bekledi. Gençlerin Pakistanlı olabileceklerini düşündü. Ya da Arap. Yeşil ışık yanınca aklındaki düşünceler de dağıldı. Karşıya geçti ve ışıklandırması yapılan Sarayla doğru yürümeye başladı. Burada bile çok sayıda insan vardı. Büyük çoğunluğu da gençti. Kimileri Sarayla gidiyor, kimileri de Saray'dan çıkıyordu. Yokuşu çıkınca, Karl Johan heykelinin yanında durdu ve nefesini toparlamaya çalıştı. Karl Johan, at üzerinde durmuş; Storting'e doğru bakıyordu. O dönemde sahip olduğu gücü ise arkasındaki Saray yansıtıyordu.

Bir haftadır yağmur yağmıyordu ve yaşlı adam Saray Bahçesindeki ağaçların arasında yürürken, etrafında kuru yapraklar süzülüyordu. Bakışını yukarı kaldırdı ve ağaçların çıplak dallarına baktı. Her biri göğe yükseliyordu. Aklına bildiği bir şiirin bir dizesi takıldı:

Karaağaç ve akkavak, huş ağacı ve meşe Ölü gibi solgun, kapkara bir örtü.

Bu akşam ay çıkmasa, çok daha iyi olurdu; diye düşündü. Öte yandan ay ışığı, aradığını bulmasını kolaylaştırmıştı: Karısının ölmek üzere olduğunu öğrendiği gün, başını yasladığı devasa meşe ağacı. Ağacın gövdesinden başlayarak, en tepesine kadar baktı. Bu ağaç kaç yaşındaydı? İki yüz mü? Yoksa üç yüz mü? Karl Johan, Norveç kralı olduğunda; çoktan serpilmiş olmalıydı. Yine de herkesin hayatı bir gün son buluyordu. Kendi hayatı, ağacın ve hatta kralların hayatları. Ağacın arkasına dikildi. Böylece yoldan geçenlerin onu görmesine imkan yoktu. Sırt çantasını çıkardı. Yere çömeldi, çantasını açtı ve içindekileri çıkardı: Kirkeveien'de bir hırdavatçıdan aldığı üç şişe glifosat solüsyonu ve bir eczaneden aldığı çelik iğneli bir at şırıngası. Şırıngayı yemek pişirirken kullanacağını söylemişti. Ete, yağ enjekte edecekti. Fakat böyle bir açıklama yapmasına gerek yoktu. Çünkü eczanede çalışan çocuğun umursamaz bir tavrı vardı ve muhtemelen kapıdan çıktığı anda yaşlı adamı hafızasından silmişti.

Yaşlı adam etrafını kontrol ettikten sonra, elindeki şırıngayı şişelerden birine batırdı ve tüm sıvıyı çekti. Ağacın gövdesinde bu oyuk buldu ve şırıngayı içine soktu. İşler sandığı gibi kolay

ilerlemiyordu. Şırınganın, ağacın gövdesine girebilmesi için iyice bastırması gerekiyordu. Solüsyonu ağacın kabuğuna enjekte ederse, hiçbir anlamı olmazdı. Ağacın canlı dokusuna ulaşmalıydı. Ağacı yaşatan dokuları bulmalıydı. Şırıngaya daha çok baskı uyguladı. İğne biraz sarsıldı. Kahretsin! Çok dikkatli olmalı, elindeki iğneyi kırmamalıydı. Çünkü yanında yalnızca bir tane vardı. İğne ağacın gövdesine girdi ve birkaç santimetre sonra tamamen durdu. Dondurucu havaya rağmen, yaşlı adamın alnından ter süzülüyordu. Şırıngayı sıkıca tuttu ve tam biraz daha itecekken yoldaki kuru ağaç yapraklarından gelen hışırtıyı duydu. Şırıngayı bıraktı. Sesler daha da yakına geliyordu. Gözlerini kapattı ve nefesini tuttu. Ayak sesi yakınından geçip, gitti. Gözlerini açtığında çalılıkların arkasından yürüyen iki kişi olduğunu gördü. Fredericks Gate'e bakan gözetleme noktasına doğru ilerliyorlardı. Derin bir nefes aldı ve yeniden şırıngaya döndü. Azimliydi ve bütün gücüyle itti. Tam da beklediği gibi şırınganın ağaca girdiğini gördü. Yaşlı adam alnındaki teri sildi. Artık gerisi çok kolaydı.

On dakika sonra iki şişe solüsyonu ağaca enjekte etti ve üçüncü şişeyle işini bitirmek üzereyken bazı sesler duydu. İki kişi, gözetleme noktasından çalılara doğru geliyordu. Daha önce gördüğü insanlar olduklarını düşündü.

"Merhaba!" Bir erkek sesiydi.

Yaşlı adam içgüdüsel olarak tepki verdi. Doğruldu ve ağacın önünde durdu. Bu sayede üzerindeki kaban, hâlâ ağaçta duran şırıngayı gizliyordu. Birden yüzüne vuran ışık nedeniyle hiçbir şey göremez oldu. Ellerini, yüzüne siper etti.

"Işığı uzak tut, Tom," dedi bir kadın.

Gözünü kamaştıran ışık gitmişti. Adamın tuttuğu ışık, bahçedeki ağaçların arasında dans edercesine geziniyordu.

İkili yaşlı adama yaklaştı ve otuzlu yaşlarında görünen çekici bir kadın elindeki kartı uzattı. Kartı yaşlı adamın yüzüne o kadar yakın tutuyordu ki ay ışığında fotoğrafını görmek mümkündü. Belli ki fotoğraf çekildiğinde, çok daha gençti. Ayrıca ismini de görmüştü. Ellen bilmem kim.

"Polis," dedi kadın. "Sizi korkuttuysak, özür dilerim."

"Gecenin bu saatinde, burada ne işin var büyükbaba?" diye sordu adam. İkisi de sıradan giyinmişti. Adamın siyah, yün bir şapkası vardı. Yüzüne dikkatli bakınca yakışıklı bir adam olduğunu ve donuk mavi gözlerle kendisini incelediğini fark etti.

"Yürüyüş yapıyordum," dedi. Sesindeki titremenin anlaşılmadığını umdu.

"Öyle mi?" dedi Tom. "Parktaki bir ağacın arkasında, üzerinde uzun bir kabanla. Biz bu durumda ne deriz, bilir misin?"

"Kes şunu, Tom! Tekrar özür dilerim," dedi kadın. "Birkaç saat önce, Saray Bahçesi'nde bir saldın gerçekleşti. Genç bir çocuk tartaklandı. Herhangi bir şey gördünüz ya da duydunuz mu?"

"Ben daha yeni geldim," dedi yaşlı adam. Kadına bakıyordu ve adamın sorgulayan bakışlarından kaçmaya çalışıyordu. "Hiçbir şey görmedim. Sadece Büyük Ayı ve Küçük Ayı," dedi gökyüzünü işaret ederek. "Saldırıyı duyduğuma üzüldüm. Çocuk ağır yaralı mı?"

"Oldukça ağır. Lütfen rahatsız ettiğimiz için kusura bakmayın," dedi gülümseyerek. "İyi akşamlar."

Uzaklaştılar ve yaşlı adam gözlerini kapatarak ağaca yaslandı. Birden biri yakasına yapıştı ve kulağına eğildi. Genç adamın sesini duydu.

"Seni bir daha görürsem, kökünden keserim. Anladın mı? Senin gibi insanlardan nefret ederim." Ellerini çekti ve uzaklaştı.

Yaşlı adam olduğu yere çöktü ve giysileri topraktan gelen nemden ıslandı. Kafasının içinden bir ses aynı dizeyi defalarca tekrarladı.

Karaağaç ve akkavak, huş ağacı ve meşe Ölü gibi solgun, kapkara bir örtü.

- 19 -

Herbert Pizza, Youngstorget. 12 Kasım 1999.

Sverre Olsen içeri girdi ve köşe masada oturan çocuklara selam verdi. Bardan bir bira aldı ve masaya yöneldi. Köşe masaya değil, kendi masasına geçti. Bu masa bir yıldır, yani Dennis Kebap'taki kısık gözlü adamı dövdüğünden beri onun masasıydı. Erken gelmişti ve masası boştu. Fakat Torggata ve Youngstorget'in köşesindeki bu küçük pizzacı kısa sürede dolmuş olacaktı. Bugün yardım günüydü. Köşedeki çocuklara baktı. Üç kişilerdi ama Sverre onlarla konuşmuyordu. Çünkü onlar Nasjonalalliansen adli yeni partiye katılmışlardı ve aralarında ideolojik farklılıklar vardı. Tanışıklıkları Fedrelandspartiet adlı partinin gençlik kollarına dek uzanıyordu. Oldukça vatansever gençlerdi. Fakat şimdi gruptan kopmaya başlamışlardı. Saçlarını kazıtan Roy Kvinset her zamanki gibi soluk bir kot, bot ve üzerinde kırmızı, beyaz ve mavi renklerden oluşan Nasjonalalliansen parti logosunun bulunduğu beyaz bir tişört giyiyordu. Halle, grubun yeni üyesiydi. Saçlarını siyaha boyamış, jöle ile iyice yapıştırmıştı. Bıyıkları, tıpkı Hitler'inki gibi düzgün tıraş edilmiş siyah bir diş fırçası gibiydi. Binici pantolonu ve botları giymeyi bırakmış; yeşil asker üniforması benzeri bir şeyler giymişti. İçlerinde en normal görüneni Gregersen'di: kısa bir mont, keçi sakal ve başında duran bir güneş gözlüğü. Hiç şüphesiz, içlerindeki en zeki genç de oydu.

Sverre pizzacıya şöyle bir göz attı. Bir kız ve bir delikanlı, önlerindeki pizzayı paylaşıyordu. Onları daha önce görmemişti ama ikisi de polise benzemiyordu. Gazeteci gibi de değillerdi. Anti-faşist Monitor gazetesinden olabilirler miydi? Geçen kış, Monitor 'de çalışan bir ahmağı ifşa etmişti. Korkmuş gözlerle etrafa bakan bu adam, pizzacıya çok sık gelmeye başlamıştı. Sarhoş gibi davranarak, her zamanki müşterilerle diyalog kurmaya çalışıyordu. Sverre havada bir tehdit kokusu sezdi ve adamı dışarı çıkararak üzerindeki kazağı parçaladı. Adamın üzerinde dinleme cihazı vardı. Daha tek fiske vurmamışlardı ki adam Monitor'de çalıştığını itiraf etti. Korkak pislik. Monitor ekibinin tamamı ahmaktı. Faşistleri gözetlemeyi gönüllü bir iş olarak görüyor, bunun oldukça önemli ve tehlikeli olduğunu düşünüyorlardı. Kendilerini hayatları sürekli tehdit altında olan gizli ajanlar gibi görüyorlardı. Kabul etmeliydi ki bu açıdan kendi gruplarındaki adamlara benziyorlardı. Bu ahmak herif, o kadar korkaktı ki öldürüleceği korkusuyla altına kaçırmıştı. Sverre adamın paçasından kaldırıma akan ıslaklığı fark etti. O akşamdan hatırladığı en eğlenceli olay buydu. Karanlık yollarda ince bir çizgi halinde akıp giden idrar.

Sverre, karşısındaki çiftin buradan geçen ve karnı acıkan iki genç olduğuna karar verdi. Yeme hızları, pizzacının müşteri profilini fark ettiklerini ve buradan mümkün oldukça çabuk uzaklaşmak

istediklerini gösteriyordu. Cam kenarında şapka ve kaban giymiş, yaşlı bir adam oturuyordu. Kıyafetleri farklı bir mesaj verse de sıradan bir ayyaş olabilirdi. Bunun gibi ayyaşlar, Kurtuluş Ordusu tarafından modası geçmiş takım elbiseler dağıtıldığından beri böyle giyiniyordu. Sverre adamı incelerken, adam başını kaldırdı. Göz göze geldiler. Ayyaş değildi. Işıl ışıl mavi gözleri vardı ve Sverre hemen bakışlarını kaçırdı. Yaşlı herif amma da dik bakıyordu!

Sverre önündeki biraya odaklandı. Artık para kazanma zamanı gelmişti. Ensesindeki dövmeyi gizlemek için saçlarını uzatmıştı. Uzun kollu gömlekler giyerek dışarı çıkıyordu. Dışarıda iş vardı ama hepsi beş para etmez işlerdi. Bütün güzel ve paralı işleri zenciler kapmıştı. İbneler, dinsizler ve zenciler.

"Oturabilir miyim?"

Sverre bakışlarını kaldırdı. Yaşlı adam hemen yanında dikiliyordu. Sverre, adamın yanına geldiğini fark etmemişti. "Burası benim masam," dedi.

"Biraz konuşmak istiyorum." Yaşlı adam masaya bir gazete koydu ve Sverre'in karşısındaki sandalyeye oturdu. Sverre adamı dikkatle izliyordu.

"Sakin ol, ben de sizden biriyim," dedi.

"Kimden?"

"Buraya gelenlerden biri. Nasyonal Sosyalist." "Oh öyle mi?"

Sverre dudaklarını nemlendirdi ve birasını yudumladı. Yaşlı adam öylece oturmuş, onu izliyordu. O kadar sakindi ki sanki bütün zamanını Sverre'yle görüşmek için ayırmıştı. Büyük ihtimalle de öyleydi. Yetmişli yaşlarında görünüyordu. En az. Zorn 88 zamanından kalma, eski bir köktenci olabilir miydi? Sverre'nin duyduğu ama hiç görmediği sessiz finansal destekçilerden biri miydi?

"Bir iyiliğe ihtiyacım var." Yaşlı adam kısık sesle konuşuyordu.

"Öyle mi?" dedi Sverre. O da kısık sesle konuşuyordu. Ne olacağı belli olmazdı.

"Silah," dedi yaşlı adam.

"Ne olmuş silaha?"

"Bir silaha ihtiyacım var. Bana yardım edebilir misin?"

"Neden edeyim ki?"

"Gazeteyi aç. Sayfa yirmi sekiz."

Sverre gazeteyi aldı ve bakışlarını yaşlı adamdan kaçırmadan sayfaları çevirdi. Sayfa yirmi sekizde, İspanya'daki Neo-Naziler hakkında bir makale vardı. Yazan ateşli bir direnişçi olarak bilinen Even Juul'dü. Çok teşekkürler. General Franco'nun resmini taşıyan bir gencin siyah beyaz fotoğrafı vardı ve fotoğrafın üzerine bin kronluk bir banknot iliştirilmişti.

"Bana yardım edebilirsen ... " dedi yaşlı adam.

Sverre omzunu silkti.

"... dokuz bin daha alacaksın."

"Öyle mi?" Sverre, biradan bir yudum daha aldı. Etrafına baktı. Genç çift gitmişti ama Halle, Gregersen ve Kvinsen hâlâ köşede oturuyordu. Az sonra diğerleri de gelecekti ve gizli bir görüşme yapmak tamamen imkansız bir hal alacaktı. On bin kron.

"Ne tür bir silah?"

"Bir tüfek."

"Sanırım bulabilirim."

Yaşlı adam başını iki yana salladı.

"Bir Mârklin tüfeği."

"Mârklin mi? Maket trenlerde yazan Mârklin mi?" diye sordu Sverre.

Şapkanın altına gizlenen bu kırışık yüzde bir hareketlenme oldu. Yaşlı moruk gülümsedi herhalde, diye düşündü Sverre.

"Eğer yardım edemeyeceksen, şimdi söyle. Bin kron sende kalır ve bu konuda konuşmaya son veririz. Ben kalkar giderim ve birbirimizi bir daha asla görmeyiz."

Sverre vücudundaki adrenalin artışını hissedebiliyordu. Bu; her gün yaptıkları balta, avcı tüfeği ya da dinamit muhabbetlerinden farklı bir durumdu. Bu adam gerçek bir McCoy'du. Bu adam, gerçekti.

Kapı açıldı. Sverre omzunun üzerinden baktı ve içeri giren yaşlı adamı gördü. Çocuklardan biri değildi; İzlandalı bir alkolikti. İçkiyi fazla kaçırınca sıkıntı yaratabilirdi ama onun dışında oldukça zararsızdı.

"Ne yapabileceğime bir bakayım," dedi Sverre. Bin kronu eline aldı.

Sverre bu andan sonra olanları tam olarak göremedi. Yaşlı adamın eli bir kartal pençesi gibi Sverre'nin eline yapıştı ve masaya bastırdı.

"Ben bunu sormadım," dedi. Sesi soğuk ve buz gibi keskindi.

Sverre elini çekmeye çalıştı ama olmadı. Yaşlı bir adamın elinden kurtulamıyordu!

"Bana yardım edip edemeyeceğini sordum ve cevap bekliyorum. Evet ya da hayır. Anladın mı?"

Sverre, ne kadar öfkelendiğinin farkındaydı ama şu anda sadece on bin kronu düşünebiliyordu. Ona yardım edebilecek tek bir adam vardı. Özel bir adam. Silahın ucuza gelmeyeceğini düşündü ama yaşlı adamın paraya sıkışacak gibi bir hali yoktu.

"Ben... Ben sana yardım edebilirim."

"Ne zaman?"

"Üç gün. Burada. Aynı saatte."

"Saçmalık! Öyle bir tüfeği üç günde bulamazsın." Yaşlı adam Sverre'in elini bıraktı. "Ama sana yardım edecek adama gidersin ve o da kendine yardım edecek adamı bulur. Üç gün sonra benimle burada buluşursun ve işte o zaman teslimat için yer ve zaman belirleriz."

Sverre o kadar kızmıştı ki 120 kiloluk molozu kaldırabilecek haldeydi. Bu sıska bunak nasıl olur da... ?

"Ödemenin teslimatta nakit olarak mı yapılacağını öğren. Paranın geri kalanını üç gün içinde alacaksın."

"Öyle mi? Ya parayı alıp gidersem?"

"O zaman peşinden gelir ve seni öldürürüm."

Sverre bileklerini ovuşturdu. Daha fazla soru sormadı.

Sverre Olsen titreyen parmaklan ile numaraları tuşlamaya çalışırken; Torgatta Baths'deki telefon kulübesinden dondurucu bir rüzgar esti geçti. Hava buz gibiydi! Botlarının parmak uçlarında delikler vardı. Hattın diğer ucundan bir ses duyuldu.

"Evet?"

Sverre Olsen yutkundu. Neden bu sesi her duyduğunda, huzursuzlanıyordu?

"Benim. Olsen."

"Konuş."

"Birinin silaha ihtiyacı var. Bir Mârklin." Yanıt gelmedi.

"Maket trenlerde yazdığı gibi," diye ekledi.

"Mârklin'in ne olduğunu biliyorum, Olsen." Hattın diğer ucundaki ses, oldukça sakindi: Sverre küçümsendiğinin farkındaydı. Tepki göstermedi; çünkü karşısındaki adamdan ne kadar nefret ederse etsin, korkusuna yenik düşüyordu. Üstelik bunu itiraf etmekten de utanmıyordu. Bu adamın ne kadar tehlikeli olduğunu herkes bilirdi. Tanıyan çok az kişi vardı ve Sverre gerçek adının ne olduğunu dahi bilmiyordu. Fakat Sverre ve arkadaşlarını pek çok kez birbirinden beter koşullardan kurtarmıştı. Hepsi de "Dava" içindi, tabii. Yoksa Sverre Olsen'e karşı özel bir sempatisi yoktu. Sverre silah konusunda kendisine yardım edebilecek başka birini tanıyor olsaydı, hiç şüphesiz ona başvurmayı tercih ederdi.

Telefondaki ses; "Kim istiyor ve neden istiyor?" diye sordu.

"Yaşlı bir adam. Daha önce görmemiştim. Bizden biri olduğunu söyledi. Açıkçası ne için istediğini sormadım. Kimi uçuracak bilmiyorum. Büyük ihtimalle hiç kimseyi. Belki de sadece... "

"Kapa çeneni, Olsen. Adam paralı birine benziyor muydu?"

"İyi giyinmişti. Ona yardım edip, edemeyeceğimi sormak için bin kron verdi."

"Çeneni kapalı tutman ve hiçbir soruya cevap vermemen için bin kron mu verdi?"

"Evet." "İlginç."

"Üç gün sonra yeniden görüşeceğiz. Bulup, bulamayacağımızı bilmek istiyor."

"Bizim bulup, bulamayacağımızı mı?"

"Evet, şey... "

"Benim bulup, bulamayacağımı demek istedin herhalde."

"Tabii ama... "

"Bu iş için ne kadar alıyorsun?" Sverre bir an durdu. "On bin."

"Yansı benim. On bin. İşler yolunda giderse. Anladın mı?"

"Anladım."

"On bini neden veriyor?" "Çenemi kapamam için."

Sverre telefonu kapattığında ayak parmaklanın hissedemiyordu. Yeni botlara ihtiyacı vardı. Öylece durdu ve rüzgarla sürüklenerek arabaların arasından geçip, Storgata istikametine savrulan boş cips paketini izledi.

Herbert Pizza. 15 Kasım 1999.

Yaşlı adam, Herbert Pizza'dan çıktı ve kapıyı kapattı. Kaldırımda dikildi ve bekledi. Başı örtülü Pakistanlı bir kadın, bebek arabasıyla önünden geçti. Yoldan geçen arabaların camlarında kendi yansımasını ve arkasında duran pizzacının cam levhalarını görüyordu. Girişin solunda kalan camda beyaz bir çatlak vardı. Sanki biri cama tekme atmıştı. Çatlağın merkezinden etrafa yayılan kırılmalar, örümcek ağı görünümü yaratmıştı. Sverre Olsen'in hâlâ detaylarda uzlaşmaya vardıkları masada oturduğunu gördü. 5 hafta sonra. Konteynır limanında. 4 numaralı iskelede. Sabah saat 2'de. Parola: Meleğin Sesi. Büyük ihtimalle bir şarkı adıydı. Daha önce hiç duymamıştı ama duruma uygun olduğunu düşündü. Maalesef fiyat beklediğinden yüksekti: 750.000 Norveç kronu. Fakat bu konuda tartışmak niyetinde değildi. Asıl sorun; adamların sözünü tutup teslimatı yapıp yapmayacakları ya da limanda parayı alıp kaçıp kaçmayacaklarıydı. Muhatap olduğu genç Neo-Nazi'ye sadakat vurgusu yapmak için Doğu Cephesi'nde savaştığını söyledi ama karşısındakinin ona inanıp inanmadığını ya da söylediklerinin bir işe yarayıp yaramadığını bilmiyordu. Genç adam soru sormaya başlayabilir diye savaş günlerine ait bir hikaye uydurdu. Ama çocuk hiçbir şey sormadı.

Birkaç araba daha geçti. Sverre Olsen, pizzacıda oturmaya devam ediyordu. Fakat diğer masalardan biri kalktı ve kapıya yöneldi. Yaşlı adam, kapıya yönelen bu adamı geçen sefer pizzacıya geldiğinde de görmüştü. Bugün de gözlerini onlardan ayırmamıştı. Kapı açıldı. Yaşlı adam bekledi. Trafik sakinleşmişti.

Pizzacıdan çıkan adam, yaşlı adamın arkasında durdu. Sonra söze girdi.

"Pekala, bu o mu?"

Adamın sesi çatallaşmıştı ve bu ses tonu; ağır alkol, sigara ve uyku düzensizliği sonucunda görülen bir durumdu.

"Seni tanıyor muyum?" diye sordu yaşlı adam ama arkasına dönmedi.

"Sanırım evet."

Yaşlı adam başını arkaya çevirdi, adama şöyle bir baktı ve tekrar önüne döndü.

"Bana pek tanıdık gelmedin."

"Tanrım! Eski bir silah arkadaşını tanımadın mı?"

"Hangi savaştan?"

"Aynı amaç için savaştık. Sen ve ben. "Öyle olsun. Ne istiyorsun?"

"Efendim?" diye sordu alkollü adam. Bir elini de duyamadığını gösterircesine kulağının arkasına koymuştu.

"Ne istediğini sormuştum," diye tekrarladı yaşlı adam. Bu kez daha yüksek sesle söyledi.

"Ah, istemek var; istemek var. Eski bir tanıdıkla konuşmak oldukça normal, değil mi? Özellikle uzun zamandır görmediğin bir tanıdıkla. Özellikle de öldüğünü sandığın bir tanıdıkla."

Yaşlı adam, arkasına döndü.

"Ölmüş gibi bir halim var mı?"

Kırmızı İzlanda kazaklı adam, yaşlı adama dikkatle baktı. Gözleri masmaviydi ve göz bebeğinin çevresi turkuvaz rengini almıştı. Yaşını tahmin etmek mümkün değildi. 40 da olabilirdi, 80 de. Fakat yaşlı adam, karşısındaki bu sarhoş adamın tam olarak kaç yaşında olduğunu biliyordu. Biraz daha düşünse, doğum gününü bile hatırlayabilirdi. Savaştayken, doğum günü kutlamalarına çok önem verirlerdi.

Sarhoş adam, bir adım daha yaklaştı. "Hayır, ölü gibi değilsin. Hasta desen belki ama kesinlikle ölü değilsin."

Sarhoş adam iri ve kirli elini uzattı. Yaşlı adam ter, idrar ve kusmuk kokusu aldı.

"Ne oldu? Eski bir silah arkadaşının elini sıkmak istemiyor musun?" Sesi bozuk zil gibiydi.

Yaşlı adam kendisine uzatılan eli, eldivenli eliyle sıktı.

"İşte," dedi. "El de sıkıştık. Merak ettiğin başka bir şey yoksa, ben gidiyorum."

"Ah, merak. Evet." Sarhoş adam öne arkaya sallanıyordu. "Senin gibi adamın, böyle bir delikte ne işi var? Bunu merak etmem gayet doğal değil mi? Geçen sefer gördüğümde yolunu şaşırdı herhalde diye düşünmüştüm. Fakat oturdun ve beysbol sopasıyla insanları döven adi bir herifle sohbet ettin. Bugün de orada oturdun ve... " "Ve?"

"Arada bir buraya gelen gazetecilerden birine sorarım diye düşündüm. Senin gibi saygıdeğer bir adamın, böyle bir pislikle ne işi olur diye soracaktım. Onlar her şeyi bilir. Bilmediklerini de öğrenirler. Örneğin; herkesin savaşta öldüğünü düşündüğü bir adam nasıl yeniden canlanır? Anında cevabı buluverirler."

Parmaklarını şaklatmaya çalıştı ama boş bir çaba oldu.

"Sonra manşetlere taşınırsın."

Yaşlı adam derin bir nefes aldı. "Sana yardım edebileceğim bir konu var mı?"

"Yardıma ihtiyacım var gibi mi görünüyorum?" Sarhoş adam, kollarını yana salladı ve gülümsedi. Ağzında diş kalmamıştı.

"Anlıyorum," dedi yaşlı adam. İçinde bulunduğu durumu şöyle bir gözden geçirdi. "Hadi biraz yürüyelim. Etrafta bizi izleyenler var ve ben izleyicilerden hiç hoşlanmam."

"Efendim?"

"İzleyicilerden hoşlanmam."

"Hayır, tabii. Onlarla ne işimiz olur?"

Yaşlı adam, elini sarhoş adamın omzuna koydu.

"Hadi şu tarafa gidelim."

"Bana yol göster, silah arkadaşım," dedi sarhoş adam ve kahkaha ile gülmeye başladı.

Herbert Pizza'nın yanındaki kemer altından geçtiler. Yolun sağında ve solunda, üzerinden çöpler taşan gri, plastik çöp varilleri vardı.

"Beni gördüğünden henüz hiç kimseye bahsetmedin, değil mi?"

"Delirdin mi? Önce hayal görüyorum sandım. Gün ışığında bir hayalet. Herbert Pizza'da!" Yine kahkaha atmaya başladı. Fakat bir anda derin bir öksürük tuttu. Öne doğru eğildi ve öksürüğü geçene kadar duvardan destek aldı. Sonra doğruldu ve ağzının kenarından akan salyaları sildi. "Hayır, şanslısın ki söylemedim. Zaten söylesem, beni bir yerlere kapatırlardı."

"Peki sence, sessiz kalman için ne kadarlık bir ödeme yapsam uygun olur?"

"Uygun bir ödeme, hmmm evet. O adi herifin, gazeteden bin kron aldığını gördüm... "

"Evet?"

"Eminim ki onlardan birkaç tane verirsen, uygun bir ödeme yapmış olursun."

"Birkaç tane ile ne kadarını kastediyorsun?" "Pekala, sende ne kadar var?"

Yaşlı adam iç geçirdi ve tanık olup olmadığını görmek için etrafına bakındı. Sonra kabanının düğmelerini çözdü ve elini içeri uzattı.

Sverre Olsen geniş adımlarla Youngstorget'den geçti. Elindeki yeşil torbayı sallayarak yürüyordu. Yirmi dakika önce beş parasız, ayağında delik botlarla Herbert'de oturuyordu. Şimdi ise ayağında yepyeni asker botları vardı. Pırıl pırıl duruyorlardı. Yanlarında on ikişer tane bağcık deliği vardı. Henrik Ibens Gate'deki Top Secret mağazasından almıştı. Ayrıca içinde hâlâ gıcır gıcır sekiz binliğin bulunduğu bir zarf taşıyordu. Bunlardan on bin daha alacaktı. İşlerin bir dakika içinde bu denli değişebilmesi ne kadar ilginçti. Bu sonbahar neredeyse üç yıla mahkum edilecekti ki avukatı, o yaşlı kadının yanlış yerde yemin ettiğini fark etmişti.

Sverre'nin morali o kadar yerindeydi ki Halle, Gregersen ve Kvinset'i masasına davet etmeyi düşündü. Onlara birer içki ısmarlayacaktı. Tepkilerini de görmüş olacaktı. Evet, kesinlikle bunu yapmalıydı!

Ploens Gate'deki Pakistanlı bir kadının yanından geçti. Kadın bebek arabasıyla yürüyordu. Tamamen şeytanlık olsun diye kadına otuz iki dişini göstererek güldü. Herbert'e yaklaşırken, eski botlarının bulunduğu torbayı taşımanın hiçbir anlamı olmadığını düşündü. Kemer altına girdi ve çöp varillerinden birinin kapağını kaldırdı. Sonra da elindeki torbayı çöpe attı. Geri dönüyordu ki iki varil arasında gördüğü bacaklar dikkatini çekti. Etrafına bakındı. Yolda kimseler yoktu. Bu da neyin nesiydi? Bir ayyaş mı? Eroinman mı? Biraz daha yaklaştı. Bacakların göründüğü yerde, iki varil sonradan birbirine bitiştirilmişti. Nabzının hızlandığını fark etti. Eroinmanları rahatsız ettiğinde, çok sinirleniyorlardı. Sverre biraz geri çekildi ve varillerden birine tekme atarak yana itti.

"Ooh, kahretsin!"

İlginçtir ki kendisi de neredeyse bir adam öldürmüş olan Sverre Olsen, daha önce hiç ceset görmemişti. Ve daha da ilginçtir ki bu manzara onu, bacaklarını hissetmesine engel olacak kadar derinden etkilemişti. Duvara dayalı olarak oturan ve bir gözü açık giden bu adam çoktan ölmüştü. Ölüm nedeni apaçık ortadaydı. Boğazındaki gülümseme benzeri kırmızı çizgi, adamın boğazının kesildiğini gösteriyordu. Boğazından ağır ağır kan sızıyordu. Belli ki asıl fışkırma anı çoktan geçmişti. Çünkü adamın kazağı kan içindeydi. Çöp ve idrar kokusu dayanılmazdı. Sverre, safra kokusunu alır almaz; midesindeki pizza ve bira kalıntılarını çıkardı. Daha sonra çöp variline dayandı

ve yere tükürdü. Yeni botlarının parmak uçları kusmuk yüzünden sararmıştı ama Sverre bunu fark edecek halde değildi. Tek görebildiği cadde boyunca akıp giden kandı.

- 21 -

Leningrad. 17 Ocak 1944.

Bir Rus YAK-1 savaş uçağı, Edvard Mosken'in başının üzerinden geçti ve Edvard hemen siperde yere eğildi.

Açık konuşmak gerekirse, savaş uçakları fazla hasar vermemişti. Rusların bombaları tükenmiş gibiydi. Son duyumlara göre pilotlara el bombaları verilmişti ve siperlerin üzerinden uçarken atmaları söylenmişti.

Edvard, askerlere gelen mektupları almak ve son haberleri öğrenmek için Kuzey Birliğine gitmişti. Bütün sonbahar, Doğudaki kayıp ve geri çekilme haberleri nedeniyle oldukça kasvetli geçmişti. Ruslar, Kasım ayında Kievli geri almıştı ve Alman ordusu Ekim ayında Karadenizlin kuzeyinde teslim olmak zorunda kalmıştı. Hitler, orduları Batı sınırına yönlendirince; işler daha karmaşık bir hal almıştı. Fakat asıl endişe verici olan Edvard'in bugün aldığı haberlerdi. Korgeneral Gusev iki gün önce Oranienbaum'dan, Finlandiya Körfezi'nin güneyine bir saldırı gerçekleştirmişti. Edvard, Oranienbaum'u oldukça iyi hatırlıyordu. Çünkü burası, Leningrad'a giderken geçtikleri köprünün olduğu yerdi. Bu bölgenin Ruslara kalmasına müsaade etmişlerdi, çünkü stratejik olarak fazla bir önemi yoktu. Şimdi ise İvanlar Kronstadt önlerine gizlice bir ordu yerleştirmişti ve raporlara göre Katusha topları ile Alman birliklerini bombalıyordu. Bölgedeki sık çam ormanları, yakacak odun tedarik edildiği için seyrekleştirilmişti. Birkaç gece boyunca duydukları seslerin, Stalin'in topçularından geldiği doğruydu ama kimse işlerin bu kadar kötüye gideceğini bilmiyordu.

Edvard, Kuzey Birliğine geldiği esnada hastaneye uğrama imkanı yakalamıştı. Askerlerinden biri mayına basmış ve bir ayağını kaybetmişti. Edvard, onu ziyaret etmek istedi ama Estonyalı, narin bir hemşire acı dolu mavi gözleriyle yüzüne baktı ve büyük olasılıkla en çok kullandığı kelimeyi dile getirdi: "Öldü."

Edvard çok üzgün görünmüş olmalıydı ki hemşire başka bir Norveç'inin yattığı yatağı göstererek onu teselli etmeye çalışıyordu.

"Yaşıyor," dedi gülümseyerek. Fakat gözlerindeki acı kaybolmamıştı.

Edvard, yatakta uyumakta olan adamı tanımıyordu ama sandalyeye asılı parlak beyaz deri ceketi görünce kim olduğunu anladı: Bölük komutanı Lindvig. Kuzey Birliğindendi. Tam bir efsaneydi. Oysa şimdi hastanelik olmuştu. Bu durumu askerlerine anlatmamayı tercih etti.

Üzerlerinden bir savaş uçağı daha geçti. Bütün bu uçaklar nereden geliyordu? İvanlar ellerindeki uçakları geçen yıl kaybetmemiş miydi?

Köşeyi döndü. Hallgrim Dale'i, sırtı kendine dönük bir şekilde öylece dikilirken gördü ve durdu.

"Dale!"

Dale, hareket etmiyordu. Geçen Kasım bir bombalı saldırının ardından bilincini kaybeden Dale,

artık yeterince iyi işitemiyordu. Üstelik daha az konuşur olmuştu. Şoka giren pek çok asker gibi donuk ve içine kapanık gözlerle bakıyordu etrafa. Dale önceleri baş ağrılarından şikayet ediyordu. Fakat kendisi ile ilgilenen sağlık ekibi, yapabilecekleri fazla bir şey olmadığını söyledi. Sadece bekleyecek ve iyileşip iyileşmeyeceğini göreceklerdi. Asker sayısı iyice azalmıştı ve sağlıklı sayılabilecek olanları hastaneye götürmenin kötü bir fikir olduğunu düşünüyorlardı.

Edvard, kolunu Dale'in omzuna attı. Dale aniden arkasını dönünce, Edvard dengesini kaybetti ve buz tutmuş zeminde kayarak yere düştü. En azından hava daha ılıman, diye düşündü ve yerde öylece sırt üstü yatarken gülmeye başladı. Fakat; Dale'in elindeki tüfeğin namlusunun kendisine yöneltildiğini görünce gülmeyi kesti.

"Parola!" diye bağırdı Dale. Edvard, tüfeğin nişangahının ardında kocaman açılmış bir göz olduğunu fark etti.

"Hey, benim Dale!"

"Parola!"

"Çek şu tüfeği! Benim, Edvard. Tanrı aşkına!"

"Parola!"

"Kömür yığını."

Edvard, Dale'in tetikte tuttuğu parmağını kıvırdığını görünce paniğe kapıldı. Duymuyor muydu?

"Kömür yığını!" diye bağırdı. Bütün gücünü kullanmıştı. "Tanrı aşkına, kömür yığını!"

"Yanlış! Ateş ediyorum!"

Tanrım, adam çıldırmıştı! Edvard birden, o sabah parolayı değiştirdiklerini hatırladı. Kuzey Birliğine gidip geldikten sonra. Dale, tetiğe biraz daha baskı uygulamaya başladı. Ama daha ileri gitmesine imkan yoktu. Gözünün üzerinde tuhaf bir kırışıklık vardı. Sonra emniyet kilidini açtı ve tüfeği yeniden doğrulttu. Her şey bu şekilde mi son bulacaktı? Bunca yaşadıklarının ardından, şoka girmiş bir vatanseverin tüfeğinden gelecek kurşunla mı ölecekti? Edvard, namlunun ağzına baktı ve merminin çıkışını görmek için beklemeye başladı. Peki görebilmesi mümkün müydü? Yüce Tanrım! Gözlerini namludan ayırdı ve mavi gökyüzüne baktı. Bir Rus savaş uçağı geçiyordu. O kadar yüksekten geçiyordu ki duymalarına imkan yoktu. Sonra gözlerini kapattı.

"Meleğin Sesi!" dedi yakından gelen bir ses.

Edvard gözlerini açtı ve Dale'in gözlerini kırpıştırdığını fark etti. Gelen kişi, Gudbrand'dı. Dale'in kulağına eğilmiş, bağırıyordu.

"Meleğin Sesi!"

Dale, tüfeği indirdi. Sonra Edvard'a gülümsedi ve başıyla selam verdi. "Meleğin Sesi," diye tekrarladı.

Edvard gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. "Mektup var mı?" diye sordu Gudbrand.

Edvard güçlükle ayağa kalktı ve bir deste mektubu Gudbrand'a uzattı. Dale gülümsüyordu ama boş bakıyordu. Edvard, tüfeğin namlusunu tuttu ve Dale'in yüzüne baktı.

"Dale, iyi misin?"

Normal bir ses tonuyla konuşmak istemişti ama sesi bir fısıltı halinde çıktı.

"Seni duyamaz," dedi Gudbrand. Mektup destesini karıştırıyordu.

"Hastalığının bu kadar ileri olduğunu bilmiyordum," dedi Edvard. Elini, Dale'in yüzünün önünde sallamaya başladı.

"Burada olmamalı. İşte ailesinden bir mektup. Mektubu göster. O zaman ne demek istediğimi anlarsın."

Edvard mektubu aldı ve Dale'in yüzüne doğru tuttu. Fakat yüzündeki gülümseme dışında hiçbir tepki alamadı. Yine boşluğa doğru bakıyordu. Bakışları anlamsızdı.

"Haklısın," dedi. "Durumu kötüymüş."

Gudbrand, Edvard'a bir mektup uzattı. "Evde işler nasıl?" diye sordu.

"Oh, biliyorsun..." dedi Edvard elindeki mektuba bakarak. Gudbrand bilmiyordu. Çünkü geçen kıştan beri Edvard'la fazla konuşmuyorlardı. Tuhaf bir durumdu ama bu koşullar altında bile iki insan birbirinden uzak durmak istiyorsa, bunu başarabiliyordu. Gudbrand, Edvard'dan hoşlanmıyor değildi. Aksine bu Mojondal erkeğine saygı duyuyordu. Zeki bir insan, cesur bir asker ve gençleri destekleyen bir liderdi. Sonbaharda Edvard'ı Çavuş rütbesine getirmişlerdi. Norveç ordusunda kıdemli çavuş rütbesine denk geliyordu. Fakat sorumluluk alanları aynıydı. Edvard, terfi ettiğini; çünkü diğer herkesin öldüğünü ve ellerinde pek çok kep kaldığını söyleyerek durumu şakaya vuruyordu.

Gudbrand, farklı koşullar altında ikisinin çok iyi arkadaş olabileceğine inanıyordu. Fakat geçen kış yaşanan olaylar; başka bir deyişle Sindre'nin firarı ve Daniel'in cesedinin esrarengiz dönüşü ikisinin arasının açılmasına neden olmuştu.

Uzaktan gelen bir patlama sesi, sessizliği bozdu. Ardından makineli tüfeklerin sesi duyuldu.

"Karşı ateş gittikçe artıyor," dedi Gudbrand. Bir sorudan çok, bir tespit cümlesiydi.

"Evet," dedi Edvard. "Hep bu ılıman hava yüzünden. Levazım kamyonlarımız çamura saplanıyor." "Geri çekilmek zorunda mıyız?"

Edvard omuzlarını kamburlaştırdı. "Belki birkaç kilometre. Ama buraya geri geleceğiz."

Gudbrand ellerini gözleri üzerine siper ederek, güneye baktı. Geri gelmeye hiç niyeti yoktu. Eve gitmek ve orada hâlâ kendisini bekleyen bir hayat olup olmadığını görmek istiyordu.

"Hastane yolundaki Norveç tabelasını gördün mü? Üzerinde güneş haçı olanı?" diye sordu. "Bir tarafı yolun doğusunu işaret eden ve Leningrad 5 km. yazan tabelayı?"

Edvard, başıyla onayladı.

"Batıyı gösteren kolda ne olduğunu hatırlıyor musun?" "Oslo," dedi Edvard. "2611 km." "Uzun bir yol." "Evet, uzun bir yol."

Dale, Edvard'ın tüfeği almasına müsaade etti ve yere oturdu. Ellerini karın altına gömdü. Öne eğdiği başı, omuzlarının arasında çıkan bir karahindiba otu gibi duruyordu. Bir patlama sesi daha duyuldu. Bu kez daha yakından geliyordu.

"Çok teşekkür ederim, benim..." "Önemli değil," dedi Gudbrand.

"Hastanede Olaf Lindvigli gördüm," dedi Edvard. Bunu neden söylediğini bilmiyordu. Belki de birlikte, Dale haricinde, kendisi kadar uzun kalan tek insan Gudbrand olduğu içindi.

"Durumu?.. "

"Sadece küçük bir yara, sanırım. Beyaz üniformasını gördüm." "İyi bir adam olduğunu duydum."

"Evet, bizim askerlerimizin pek çoğu iyidir." Sessizce birbirlerine baktılar. Edvard öksürdü ve elini cebine soktu.

"Kuzey Birliğinden birkaç Rus sigarası getirdim. Eğer ateşin varsa... "

Gudbrand başıyla onayladı. Kamuflaj ceketinin önünü açtı ve kağıda sarılı kibritlerini çıkardı. Başını kaldırdığında ilk gördüğü, Edvard'ın hiç kapanmayan gözüydü. Omzunun üzerinden uzaklara bakıyordu. Sonra da bir çığlık duydu.

"Yere yat!" diye bağırdı Edvard.

Birden yere yattılar ve gökyüzünden bir ses yükseldi. Gudbrand üzerlerinden geçen Rus uçağını gördü. Oldukça alçaktan uçuyordu. O kadar alçaktan uçuyordu ki yerdeki kar etrafa saçılmaya başladı. Sonra birden gözden kayboldular ve her yer sessizliğe büründü.

"Şey, ben..." diye fısıldadı Gudbrand.

"Yüce Tanrım," diye homurdandı Edvard. Yana döndü ve Gudbrand la gülümsedi.

"Pilotu gördüm. Camı açtı ve kokpitten dışarı uzandı. İvanlar aklını yitirmiş." Kahkahalarla gülüyordu. "Her gün daha da tuhaf bir hal alıyor."

Gudbrand hâlâ elinde tuttuğu kırık kibrite baktı. Sonra o da gülmeye başladı.

"Ha ha," dedi Dale. Oturduğu yerden, diğer ikisine bakıyordu.

"Hee, hee."

Gudbrand, Edvard'la göz göze geldi ve ikisi de kahkahalarla gülmeye devam etti. O kadar çok gülmüşlerdi ki güçlükle nefes alıyorlardı. Gittikçe yaklaşan o tuhaf sesi duymamışlardı.

Tık... Tık...

Sanki biri yerdeki buza yavaş yavaş vuruyordu.

Tık...

Sonra metal sesleri gelmeye başladı. Gudbrand ve Edvard, karın üzerine eğilmiş duran Dale'e baktı.

"Bu da nesi... " diye söze girdi Gudbrand.

"El bombası!" diye bağırdı Edvard.

Gudbrand, Edvard'ın sesini duyunca içgüdüsel olarak yerde kıvrıldı ve bir top halini aldı. Yattığı yerden, kendisine bir metre uzaklıktaki bombanın pimini görebiliyordu. Pimin sonunda patlamaya hazır bir düzenek vardı. Olacakları düşününce buz gibi kaskatı kesildi.

"Uzaklaş!" diye bağırdı Edvard.

Demek doğruydu. Rus pilotlar, el bombası atıyordu. Gudbrand, sırt üstü yatarak geri çekilmeye başladı. Kollan ve bacakları, buzun üzerinde kayıyordu.

"Gudbrand!"

Bu tuhaf ses, siperdeki buz üzerinde kayan el bombasından geliyordu. Dale'in kaskına çarpmış olmalıydı.

"Gudbrand!"

Bomba olduğu yerde döndü durdu ve Gudbrand gözlerini bombadan ayıramıyordu. Patlamaya dört saniye kalmıştı. Sennheim'de böyle söylememişler miydi? Rusların el bombaları farklı olabilirdi. Belki altı saniye ya da sekiz saniye sürebilirdi. Bomba dönmeye devam ediyordu. Tıpkı babasının Brooklyn'de yaptığı kırmızı topaçlar gibiydi. Gudbrand topacı döndürüyor, Sonny ve kardeşleri de onu izliyordu. "Yirmi bir, yirmi iki..." Annesi, ikinci katın camından seslenip, yemeğin hazır olduğunu söyledi. İçeri girmesi gerekiyordu. Babası da birazdan evde olurdu. "Bir dakika," diye yanıtladı annesini. "Topaç döndürüyorum." Ama annesi duymadı. Çünkü camı çoktan kapatmıştı. Edvard bağırmayı kesmişti. Birden her yer sessizliğe büründü.

- 22 -

Doktor Buer'in Muayenehanesi. 22 Aralık 1999.

Yaşlı adam saatine baktı. Yaklaşık on beş dakikadır bekleme salonunda oturuyordu. Konrad Buer'in muayenehanesine yaptığı eski ziyaretlerinde, hiç beklememişti. Konrad, rahat bir programda çalışmak için bir gün içinde çok fazla hastaya randevu vermezdi.

Bekleme salonunda oturan bir adam daha vardı. Siyah tenli bir Afrikalı. Haftalık bir derginin sayfalarını karıştırıyordu. Yaşlı adam, Afrikalıdan uzak oturmasına rağmen, elindeki derginin kapağında yazılanları rahatlıkla okuyabildiğini fark etti. Kraliyet ailesi ile ilgili bir şeyler yazıyordu. Yoksa Afrikalı bu haberi mi okuyordu? Norveç kraliyet ailesi hakkında bir makale mi okuyordu? Bu fikir kulağa son derece komik geliyordu.

Afrikalı, sayfayı çevirdi. Adamın bıyıkları, dudaklarının yanında hafifçe aşağı sarkıyordu. Tıpkı yaşlı adamın bir gece önce tanıştığı kuryenin bıyıkları gibi. Oldukça kısa bir görüşme olmuştu. Kurye, Volvo marka bir arabayla konteynır limanına gelmişti ve o araba da muhtemelen kiralıktı. Kenara çekti ve pencereyi açıp parolayı söyledi: Meleğin Sesi. Bıyıklan Afrikalının bıyıkları ile aynıydı. Gözlerinde hüzünlü bir bakış vardı. Hemen söze girdi ve güvenlik nedeniyle silahı yanında getirmediğini söyledi. Silahı almak için birlikte bir yerlere gitmeleri gerekiyordu. Yaşlı adam tereddüt etti. Sonra düşündü. Niyetleri beni soymak olsaydı, çoktan yaparlardı dedi ve arabaya bindi. Gidecek başka bir yer yokmuş gibi, Holberg Plass'daki Radisson SAS Oteli'ne geldiler. Resepsiyonun önünden geçerlerken, Betty Andresen'i gördü. Bankonun arkasında duruyordu ama onları fark etmedi.

Kurye, çantadaki parayı sayıyor ve Almanca rakamlar mırıldanıyordu. Yaşlı adam kuryeye nereli olduğunu sordu. O da ailesinin Alsas'dan geldiğini anlatınca, yaşlı adam bir zamanlar orada olduğunu

söyledi. Sennheim'da.

Üniversite Kütüphanesi'nde internete girerek Mârklin tüfeği hakkında saatlerce araştırma yapmıştı. Sıradan bir av tüfeği gibiydi ama kesinlikle çok daha büyüktü. Kurye tüfeğin parçalanın nasıl birleştireceğini anlattı. Yaşlı adama "Bay Uriah" diye hitap ediyordu. Yaşlı adam, tüfek parçalarını sırt çantasına koydu ve asansöre binerek resepsiyon katına indi. Bir an için Betty Andresen'in yanına gitmeyi düşündü. Kendisine bir taksi çağırmasını isteyecekti.

"Merhaba!"

Yaşlı adam başını kaldırdı.

"Sanırım seni bir işitme testine sokmamız lazım."

Dr. Buer kapının eşiğinde durmuş, gülümsüyordu. Yaşlı adamı muayeneye aldı. Doktorun gözlerinin altındaki torbalar, daha da çok büyümüştü.

"Sana üç kere seslendim."

Ben adımı unuttum, dedi yaşlı adam kendi kendine. Bütün adlarımı unuttum.

Yaşlı adam, doktorun kendisine yardım etmek için uzattığı eli görünce haberlerin kötü olduğunu anladı.

"Aldığımız örneklerin sonuçlarını gördüm," dedi doktor. Sonra sandalyesine oturdu. Bir an evvel kötü haberi verip, kurtulmak istiyordu. "Korkarım ki yayılmış."

"Tabii ki yayılacak," dedi yaşlı adam. "Kanser hücrelerinin işi yayılmak değil midir? Yayılmak."

"Ha, ha. Evet, öyledir." Dr. Buer, eliyle masanın üzerindeki hayali tozları siliyor gibiydi.

"Kanser, bizler gibidir," dedi yaşlı adam. "Yapması gereken neyse, onu yapar."

"Evet," dedi Dr. Buer. Oturuş şeklinden, az da olsa rahatlamış olduğu anlaşılıyordu.

"Tıpkı senin gibi doktor. Sen de yapman gerekeni yapıyorsun."

"Çok haklısın, hem de çok," dedi Dr. Buer. Yüzünde zoraki bir gülümseme vardı. Gözlüklerini taktı. "Hâlâ kemoterapiye gidebiliriz. Seni biraz güçsüz kılar ama en azından... hımmm... "

"Ömrümü uzatır, değil mi?"

"Evet."

"Kemoterapi olmadan ne kadar yaşarım?"

Buer yavaşça yutkundu. "İlk tahminlerimizden biraz daha az."

"Yani?"

"Yani kanser ciğerden kan yoluyla... "

"Tarın aşkına! Ne kadar zamanın kaldığını söyle artık."

Dr. Buer ağzını açtı ama bir şey söyleyemedi.

"İşinden nefret ediyorsun, değil mi?" diye sordu yaşlı adam.

"Efendim?"

"Yok bir şey. Bir tarih verir misin, lütfen?" "Bu imkansız... "

Yaşlı adam masaya o kadar sert bir yumruk vurdu ki doktor bu beklenmedik tepki karşısında sıçradı ve hatta telefonun ahizesi yerinden oynadı. Yine bir şey söylemek için ağzını açtı ama yaşlı adamın titreyen işaret parmağının kendisine yöneldiğini görünce sustu. Sonra derin bir nefes aldı. Gözlüklerini çıkarıp, yüzünü ovuşturdu.

"Bu yaz. Haziran, belki de daha erken. En geç Ağustos." "Harika," dedi yaşlı adam. "Bu kadarı benim için yeterli. Peki ya ağrılar?"

"Her an başlayabilir. Sana ilaç vereceğiz."

"Hareket edebilecek miyim?"

"Bunu söylemek zor. Ağrılarına bağlı."

"Hareket etmemi sağlayacak ilaçlara ihtiyacım var. Bu çok önemli. Anlıyor musun?" "Bütün ağrı kesiciler..."

"Ben acıya dayanıklıyımdır. Tek istediğim bilincimi açık tutacak birkaç ilaç. Böylece mantıklı düşünüp, hareket edebilirim." Mutlu Noeller. Dr. Buer'in son sözleri bunlardı. Yaşlı adam basamaklarda durdu. Önce şehrin neden bu kadar kalabalık olduğunu anlayamamıştı ama doktorun hatırlattığı dini bayramı düşününce, kaldırımlarda koşuşturanların Noel hediyesi almak için geç kalan insanlar olduğunu anladı. Bazıları Egerstorget'de durmuş şarkı söyleyen bir grubun etrafına toplanmıştı. Kurtuluş Ordusu üniforması giyen bir adam, elindeki bir kutuyla köşeyi döndü. Sarhoşun biri, yerdeki kara vuruyordu. Gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. Sarhoşun önünden, kol kola girmiş iki genç kız geçti. Muhtemelen erkekler ve hayattan beklentileri üzerine konuşuyorlardı. Her yerde mumlar vardı. Her pencerede mumlar yanıyordu. Başını kaldırdı ve Oslo'nun etrafını saran gökyüzüne baktı. Şehirden yükselen ışık, adeta sıcak ve altın sarısı bir kubbe görünümü yaratıyordu. Tanrım, onu ne kadar özlemişti. Gelecek Noel, dedi kendi kendine. Gelecek Noel, birlikte kutlama yapacağız sevgilim.

BÖLÜM 3
URIAH

-23 -

Rudolf II Hastanesi, Viyana. 7 Haziran 1944.

Helena Lang, 4. koğuşa doğru ittiği sedyeyle hızla yürüyordu. Pencereler açıktı ve dışarıdan gelen havayı içine çekti. Yeşeren taze çimlerin kokusunu ciğerlerine doldurdu. Bugün ölüm ya da yıkım kokusu yoktu. Viyana'ya ilk bomba düştüğünden beri bir yıl geçmişti. Son haftalarda, havanın açık olduğu her gün yeni bir bombalı saldın gerçekleşiyordu. Rudolf II Hastanesi, şehir merkezinden kilometrelerce uzak olmasına rağmen, Viyana ormanlarından ve şehirden yükselen duman yazın getirdiği temiz havayı yok edip, her yere savaşın izlerini bırakıyordu.

Helena köşeyi döndü ve Dr. Brockhard'a gülümseyerek hızla yanından geçti. Dr. Brockhard'ın görünüşüne bakılırsa, durup biraz konuşmak istiyordu. Yüz yüze geldiklerinde doktorun sabit bakışlarından ve bakışlarını ondan hiç ayırmamasından rahatsızlık duyuyordu. Bu aralar, koridorlarda yaşadıkları karşılaşmaların tesadüfi olmadığı hissine kapılmıştı. Eğer annesi Dr. Brockhard'ın köklü bir Viyana ailesinden gelen genç bir doktor olduğunu ve Helena'nın umut vaat eden bu doktordan köşe bucak kaçtığını görseydi, ciddi bir solunum problemi yaşardı. Fakat Helena ne Brockhard'dan, ne de ailesinden hoşlanıyordu. Annesinin, Helena'yı kullanarak sınıf atlama çabalarından da nefret ediyordu. Annesi bütün bu yaşananların savaş yüzünden olduğunu düşünüyordu. Helena'nın babası Henrik Lang, Yahudi bankacılarla çalışıyordu ve savaş yüzünden Yahudilerle olan bağlantılarını kaybedince borçlanın ödeyemez hale geldi. Malı kriz yüzünden dolandırıcılığa başvurdu. Yahudi bankacıları, ellerindeki mal varlığını kendi üzerine geçirmeleri konusunda ikna etti. Oysa Avusturya Devleti, Yahudilerin mallarına çoktan el koymuştu. Henrik Lang ise Yahudilerle işbirliği yapma suçundan dolayı hapse atıldı.

Annesinin aksine Helena, kaybettikleri sosyal statüyü değil; babasını özlüyordu. Verilen ziyafetler, yüzeysel konuşmalar ve şımarık zengin çocuklarla evlenmesi konusunda yapılan ısrarları kesinlikle özlemiyordu.

Kol saatine baktı ve aceleyle yola devam etti. Küçük bir kuş pencereden içeri girip, tavandaki lambalardan birine kondu. O kadar güzel ötüyordu ki... Helena bazen dışarıda bir savaş yaşandığına inanamıyordu. Belki de etraflarını saran orman yüzünden böyle düşünüyordu. Ağaçlar o kadar sık dizilmişlerdi ki görmek istemedikleri her şeyi gizliyorlardı. Ama koğuşlara girdiğinde, barış ortamının bir hayalden ibaret olduğunu anlıyordu. Yaralı askerlerin sakat kalan vücutları ve bozulan psikolojileri, savaşı koğuşlara taşıyordu. Helena başlarda, onların hikayelerini dinliyor ve bir şekilde onları bu acıdan kurtarabileceğine inanıyordu. Her biri aynı kabusu farklı yönleriyle anlatıyor, sadece hayatta kalmak istemenin bile ne kadar küçük düşürücü bir duygu olduğundan bahsediyordu. Sadece ölenler, bu duruma düşmekten kurtulabiliyordu. Bu yüzden dinlemeyi bıraktı. Bandajlarını değiştirirken, ateşlerini ölçerken, yemek ya da ilaç verirken onları dinliyormuş gibi yapıyordu. Uyurken yüzlerine bakmamaya çalışıyordu. Çünkü yüzleri bile ayrı birer hikaye anlatıyordu. Solgun, çocuksu yüzlerde acının izlerini görüyordu. Hislerini belli etmeyen, katılaşmış yüzlerde ise gaddarlık okunuyordu. Ayağının kesileceğini öğrenen bu adamın yüzünde ise bitmek bilmez bir ölüm isteği vardı.

Bugün oldukça tetik ve hızlı hareket ediyordu. Belki yaz geldiği için, belki de doktor bugün çok güzel göründüğünü söylediği için böyleydi. Ya da kısa bir süre sonra 4. koğuşta yatan ve tuhaf aksanıyla "Günaydın" diyecek olan Norveçli hastasını göreceği için böyle hissediyordu. Helena yataklar arasında dolaşıp, hastalarla ilgilenirken; Norveçli yaralı kahvaltı edecek ve gözlerini Helena'dan ayırmadan öylece onu izleyecekti. Helena da her beş ya da altı yataktan sonra dönüp Norveçliye bakacak; eğer adam gülümsüyorsa, ona hafif bir gülücük atarak hiçbir şey olmamış gibi işine dönecekti. Hiçbir şey. Ama aynı zamanda her şey. Artık günlerini, bu kısacık anları düşünerek geçiriyordu. Kapının girişinde yatan ve vücudunun neredeyse tamamı yanan Yüzbaşı Hadler gülerek Doğu Cephesi'ndekilere haber yollayıp cinsel organlarını geri göndermelerini istediğinde; kahkahalarla gülebilmesini sağlayan şey, gün içinde yaşadığı bu kısacık anlardı.

4. koğuşun kapısını açtı. Odaya giren gün ışığı etrafı beyaza boyamıştı. Duvarlar, tavan, çarşaflar; her yer ışıldıyordu. Cennete girdiğinde de her yer böyle görünür herhalde, diye düşündü.

"Günaydın, Helena."

Helena gülümsedi. Yatağın kenarındaki sandalyeye oturmuş, kitap okuyordu.

"İyi uyuyabildin mi, Uriah?" diye sordu gülerek. "Tıpkı bir ayı gibi," dedi.

"Ayı mı?"

"Evet. Nasıl diyorsunuz... Kışın uykuya yatarlar ya, sizin bu konuda söylediğiniz bir söz yok muydu?" "Ah, hibernasyon." "Evet, hibernasyon."

İkisi de güldüler. Helena, diğer hastaların onları izlediğini biliyordu. Onunla diğerlerinden fazla vakit geçirmemeliydi.

"Peki ya başın? Her geçen gün daha iyiye gidiyor, değil mi?"

"Evet, iyileşiyor. Bir gün eskisi kadar yakışıklı bir adam olacağım, göreceksin."

Helena, onu hastaneye getirdikleri günü hatırladı. Alnında delik olan bir adamın hayatta kalması, doğa kanunlarına aykırı gibi görünüyordu. Fincana çay doldururken, demlikle çarptı ve neredeyse yere düşüyordu.

"Ohoo!" diyerek gülmeye başladı Norveçli. "Dün gece ayrıldıktan sonra, sabaha kadar dans mı ettin yoksa?"

Helena başını kaldırdı. Uriah göz kırptı.

"Mmm," dedi ve yanakları kızardı. Çünkü böylesine saçma bir konuda yalan söylüyordu.

"Viyana'da ne tür danslarla ilgilenilir?"

"Hayır, ben dansa gitmedim. Sadece geç yattım."

"Herhalde vals yapıyorsunuzdur, değil mi? Viyana valsi, falan filan."

"Evet, sanırım öyle," dedi ve elindeki termometreyle ilgilenmeye başladı.

"İşte böyle," dedi Uriah ve ayağa kalktı. Sonra şarkı söylemeye başladı. Diğerleri yataklarında doğrulup onlara bakıyordu. Şarkı bilmedikleri bir dildeydi ama sesi o kadar güzeldi ki. Nispeten daha sağlıklı olan hastalar alkışlayıp, gülüyordu. Uriah ise küçük ama dikkatli vals adımlarıyla

ortada dönüyordu. Üzerindeki bol pijamalar, onunla birlikte savruluyordu.

"Buraya gel Uriah, yoksa seni doğruca Doğu Cephesi'ne geri gönderirim," diye bağırdı Helena.

Sessizce geri döndü ve yatağa oturdu. Adı Uriah değildi ama adam bu ismin kullanılmasında ısrar etmişti.

"Rhineland'in polka dansını bilir misin?"

"Rhineland'in polka dansı mı?"

"Norveçlilerin Rhineland'den öğrendiği bir danstır. Göstermemi ister misin?"

"İyileşene kadar, kıpırdamadan burada oturmalısın."

"O zaman, iyileşince seninle Viyana'ya gideriz ve sana Rhineland polkasını öğretirim."

Yazın verandada geçirdiği saatler, yüzüne renk gelmesini sağlamıştı. Artık dişleri, mutlulukla gülen yüzünde bembeyaz parlıyordu.

"Sanırım geri dönebilecek kadar iyileştin," dedi Helena. Yanakları kızarmıştı ama buna engel olamıyordu. Diğer hastalarla ilgilenmek için ayağa kalktığında, Uriah kızın elini tuttu.

"Evet de," dedi fısıldayarak.

Helena gülerek bu isteğini geçiştirdi ve diğer hastanın yanına gitti. Kalbi öyle hızlı çarpıyordu ki sanki göğsünde bir kuş ötüyordu.

Helena ofise girince, "Evet?" dedi Dr. Brockhard başını kağıtlardan kaldırarak. Helena, her zamanki gibi bu "evet?" karşılamasının bir soru mu yoksa bir tür konuşma şekli mi olduğunu anlayamamıştı. Bu yüzden kapıda durup, öylece bekledi. "Beni mi görmek istemiştiniz, Doktor?"

"Neden benimle bu kadar resmi konuşmakta ısrar ediyorsun, Helena?" diye sordu Brockhard gülümseyerek. "Tanrı aşkına, birbirimizi çocukluğumuzdan beri tanımıyor muyuz?"

"Ne istemiştiniz?"

"4. koğuşta yatan Norveç'inin göreve dönmeye hazır olduğuna karar verdim." "Anlıyorum."

Helena tepki vermemişti. Neden verecekti ki? Hastalar iyileşmek için buraya geliyor ve sonra da ayrılıyorlardı. Tek alternatifleri vardı. Ölmek. Hastanede işler böyle yürüyordu.

"Beş gün önce Wehrmacht'a bir rapor göndermiştim. Bugün yeni görev yerini söyleyen bir yanıt aldık."

"Her şey ne kadar hızlı gelişmiş." Tavrı sakin ve ciddiydi.

"Evet, kesinlikle daha çok adama ihtiyaçları var. Bildiğin gibi şu an bir savaş yaşanıyor."

"Evet," dedi Helena. Ama içinden geçenleri söylemedi: Bir savaş yaşanıyor ve sen cepheden kilometrelerce uzakta görev yapıyorsun. Yirmi iki yaşındasın ama yirmi yedi yaşında birinin yapması gereken işleri yapıyorsun. Tabii ki Bay Brockhard sayesinde.

"İkiniz çok iyi anlaştığınız için bu haberi ona senin vermeni istedim."

Doktorun, vereceği tepkiyi merakla beklediğini biliyordu.

"Bu arada, o adamda ne buluyorsun, Helena? Onu, hastanedeki diğer dört yüz askerden farklı kılan nedir?"

Tam itiraz edecekti ki doktor yeniden söze girdi.

"Özür dilerim, Helena. Bu durum beni kesinlikle ilgilendirmez. Sadece merakıma yenik düştüm. Ben... " Önünde duran kalemi parmaklarının arasına aldı ve camdan dışarı baktı. "... sadece işgal kuvvetleri adına görev yapan ve kendi vatanına ihanet ederek, çıkar peşinde koşan bir yabancıda ne bulduğunu merak ediyorum. Umarım ne demek istediğimi anlıyorsundur. Annen nasıl bu arada?"

Helena, cevap vermeden önce yutkundu.

"Annem için endişelenmenize gerek yok, Doktor. Eğer elinize ulaşan bilgiyi benimle paylaşırsanız, ben de ilgili kişiye iletirim."

Brockhard, kızın yüzüne baktı ve sonra masanın üzerindeki mektubu aldı.

"Macaristan'daki 3. Zırhlı Tümene gönderiliyor. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?"

Helena kaşlarını çattı. "3. Zırhlı Tümen mi? Waffen SS'e gönderilmek için gönüllü olmuştu. Neden Wehrmacht'ta görevlendirildi?"

Brockhard, omuzlanın silkti.

"Bu gibi zamanlarda elimizden gelenin en iyisini yapmalı ve bize verilen görevleri yerine getirmeliyiz. Yoksa buna katılmıyor musun, Helena?"

"Ne demek istiyorsunuz?"

"O bir piyade, değil mi? Başka bir deyişle, savaş araçlarının içinde oturmak yerine onların peşinde koşmalı. Ukrayna'daki bir arkadaşım makineli tüfekleri işlemez ve yollar cesetlerden geçilmez hale gelene dek Ruslara saldırdıklarını anlattı. Ama yine de hiç ölmeyeceklermiş gibi saldırıya devam ediyorlardı."

Brockhard'ın elindeki mektubu alıp, parçalara ayırmamak için kendini zor tutuyordu.

"Belki de senin gibi genç bir bayan daha gerçekçi olmalı ve bir daha görme ihtimali çok düşük olan bir adama bu kadar bağlanmamalıdır. Şuna bak, üzerindeki şal ne kadar da yakışmış, Helena! Aile yadigarı mı?"

"Sizin bu düşünceli sözleriniz beni hem şaşırttı, hem de mutlu etti, Doktor. Ama sizi temin ederim ki bu sözleri sarf etmenize hiç gerek yoktu. Bu hastaya karşı özel duygular beslemiyorum. Yemek servisine geçmem lazım. Müsaade ederseniz, Doktor... "

"Helena, Helena..." Brockhard, başını iki yana salladı ve gülümsedi. "Benim kör olduğumu mu düşünüyorsun? Bu durumun seni ne kadar incittiğini görmediğimi mi sanıyorsun? Ailelerimiz arasındaki yakın ilişkinin, bizi birbirimize bağladığını düşünüyorum, Helena. Yoksa seninle bu kadar açık yüreklilikle konuşmazdım. Lütfen beni bağışla ama sen de fark etmişsindir ki sana karşı yakın hisler besliyorum ve... "

"Yeter!" "Efendim?"

Helena kapıyı kapattı ve ses tonunu yükseltti.

"Burada gönüllü olarak çalışıyorum, Brockhard. İstediğin gibi oynayabileceğin hemşirelerinden biri değilim. Mektubu ver ve ne söylemek istiyorsan söyle. Yoksa hemen şimdi gidiyorum."

"Sevgili Helena," dedi Brockhard endişeyle. "Bunun sana bağlı olduğunu anlamıyor musun?"

"Bana mı bağlı?"

"Sağlık raporu yazmak, kişisel bir meseledir. Özellikle de kafa yaralanmalarında." "Anlıyorum."

"Ona üç ay daha tedavi görmesi gerektiğini söyleyen bir rapor yazabilirim. Tabii bu üç ay sonunda Doğu Cephesi diye bir şey olur mu, kim bilebilir ki?"

Helena, şaşkınlıkla Brockhard'a baktı.

"Sen İncil okuyan birisin, Helena. Kral David'in hikayesini biliyorsun, değil mi? Askerlerinden biriyle evli olan Bathsheba'yı arzuluyordu. Bu yüzden generallerine, kadının kocasını cepheye göndermelerini söyledi. Böylece adam ölecekti. Ve tabii Kral da rahatlıkla kadına kur yapabilecekti."

"Bunun konumuzla ne alakası var?"

"Hiç. Hiç alakası yok, Helena. Eğer yeterince sağlıklı olduğunu düşünmesem, kalbinin arzuladığı adamı cepheye göndermezdim. İşte, tam olarak söylemek istediğim bu. Sen de bu hastanın sağlık durumunu en az benim kadar bildiğin için, son kararı vermeden sana danışmak istedim. Eğer yeterince sağlıklı olmadığını düşünüyorsan, Wehrmacht'a yeni bir sağlık raporu gönderebilirim."

Helena, durumu yavaş yavaş anlamaya başlamıştı.

"Aksi halde ne olur, Helena?"

Helena, duyduklarına inanamıyordu: Brockhard, onu yatağa atabilmek için Uriah'i kullanıyordu. Bu konu üzerinde ne kadar zamandır kafa yoruyordu? Haftalardır bu anın gelmesini mi bekliyordu? Peki Helena'yı ne olarak görüyordu? Bir eş mi yoksa bir oynaş mı?

"Evet?" dedi Brockhard.

Helena, içine düştüğü bu labirentten kurtulmanın yollanın düşünüyordu. Ama bütün çıkışlar kapatılmıştı. Doğal olarak. Brockhard, aptal bir adam değildi. Uriah için yeni bir rapor yazdığı andan itibaren, Brockhard'ın her istediğini yapmak zorunda kalacaktı. Görevlendirme ertelenebilirdi. Öte yandan Uriah giderse, Brockhard kendisine baskı yapmaya bir son verecekti. Baskı mı? Norveçli adamı neredeyse hiç tanımıyordu. Üstelik onun hakkında neler hissettiğini de bilmiyordu.

"Ben... " diyerek söze girdi.

"Evet?"

Brockhard heyecanla öne doğru eğildi. Söze devam etmek istiyordu. Serbest kalmak için ne söylemesi gerektiğini de biliyordu. Ama bir şey buna engel oldu. Sözlerini engelleyen şeyin ne olduğunu anlaması uzun sürmedi. Özgür kalmak isteği tamamen bir yalandı. Uriah'ın kendisi için neler hissettiğini bilmiyordu. Hayatta kalmak için yalanlara kanıp, kendimizi küçük düşürürüz. İşte, içinde bulunduğu durum da böylesi bir yalandan ibaretti. Dudakları titremeye başladı ve Helena usulca alt dudağını ısırdı.

Bislett. 31 Aralık 1999.

Harry Hole, tramvaydan inip Holsberg'deki Radisson SAS Oteli'ne geldiğinde öğle olmuştu. Rikshospital binasına yansıyan sabah güneşi, kısa sürede bulutların arkasında kalmıştı. Son kez ofisine gitmişti. Eşyalarını toplayıp, unuttuğu bir şey kalmadığından emin olmak istiyordu. Fakat eşyaları, Kiwi adlı marketten aldığı poşete kolaylıkla sığmıştı. Vardiyası olmayanlar, evlerine gitmiş; milenyumun son partisi için hazırlık yapıyordu. Ellen' in önderliğinde yapılan veda partisinin kalıntıları olan konfetiler, sandalyesinin etrafını sarmıştı. Bjarne Moller'in ciddi veda sözleri, Ellen'ın hazırladığı mavi balonlar ve mumlarla kaplı pastayla örtüşmüyordu. Ama yine de konuşma oldukça etkileyiciydi. Suçlar Masası şefi, duygusal bir konuşmanın Harry'yi hiç de mutlu etmeyeceğini tahmin etmiş olmalıydı. Harry, Moller'in müfettişlik konusunda kendisini tebrik etmesinden ve POT'daki görevinde bol şans dilemesinden dolayı gurur duymuştu. Ne Tom Waaler'in alaycı gülümsemesi, ne de diğer katılımcıların kapıda durup başlarına iki yana sallamaları; veda partisini berbat etmeye yetmişti.

Ofise gitmesinin nedeni, gıcırdayan sandalyesinde son bir kez oturup yaklaşık yedi yıl geçirdiği odada vakit geçirmek istemesiydi. Harry ürperdi. Bütün bu duygusallığın, ayrılmanın getirdiği başka bir sonuç olup olmadığını merak etti.

Harry, Holsberg Gate'den geçti ve Sofies Gate'e yöneldi. Bu dar caddedeki binaların çoğu, geçtiğimiz yüzyılda inşa edilen ve işçilere tahsis edilen yerlerdi. Pek çoğu harap durumdaydı. Fakat fiyatlar yükseldiği için Majorstuen'deki dairelere güçleri yetmeyen genç, orta sınıf vatandaşlar bu bölgeye yerleşmişti ve bölgenin çehresi az da olsa değişmişti. Çeki düzen verilmemiş tek bir bina vardı: Harry'nin kaldığı 8 numaralı bina. Bu durum Harry'yi hiç rahatsız etmiyordu.

İçeri girdi ve posta kutusunu açtı. Pizzacıların attığı kampanya broşürleri ve Oslo Veznedarlığından gelen bir zarf vardı. Harry, zarfın geçen aydan kalan park cezası için gönderildiğini düşündü. Merdivenlerden yukarı çıkarken, homurdanıyordu. Pek de iyi tanımadığı amcasından uygun fiyata bir Ford Escort satın almıştı. Biraz eskiydi ve debriyaj yıpranmıştı ama açılabilir tavanı oldukça güzeldi. Öte yandan, park cezaları ve otopark ücretlerinin önüne geçemiyordu. Daha da kötüsü bu hurda yığınını çalıştırmak neredeyse imkansızdı ve bu yüzden her seferinde yokuş başlarına park etmek zorunda kalıyordu.

Kapıyı açtı. Sade döşenmiş, iki odalı bir dairesi vardı. Temiz ve derli topluydu. Cilalı ahşap zeminde hiç hah yoktu. Duvarda ise yalnızca annesinin ve kız kardeşinin bir fotoğrafı ile on altı yaşındayken Symra sinemasından yürüttüğü Baba filminin posteri asılıydı. Hiçbir çiçek, mum ya da sempatik görünümlü eşya yoktu. Duvara mantar bir pano asmıştı. Kartpostal, fotoğraf ya da bulduğu özlü sözleri asmak için kullanacaktı. Diğer insanların evlerinde de buna benzer panolar görmüştü. Fakat hiç kartpostal almadığı ve fotoğraf çekmediğini fark edince; Bjorneboe'nin bir özlü sözünü astı:

Arabaların beygir gücünü arttırmak, sözde doğa kanunlarını daha hızlı algılamaya başladığımızı gösterir. Doğa kanunundan anladığımız şey ise şudur = sıkıntı.

Harry, telefonuna baktı ve telesekretere hiçbir mesaj bırakılmadığını gördü. Gereksiz bir yatırım daha, diye düşündü. Gömleğini çıkardı ve kirli çamaşır sepetine attı. Sonra da dolabından temiz bir gömlek aldı.

Harry, (Norveçli Anketçiler Derneğinden bir çağrı gelebilir diye) telesekreterini açık bıraktı.

Kapıyı kilitledi ve binadan ayrıldı.

Ali'nin dükkanından milenyumun son gazetesini aldı ve bu konuda hiçbir duygusallık çekmediği her halinden belliydi. Dovregata'ya doğru yola koyuldu. Waldemar Thranes Gate'de insanların bu büyük geceye hazırlanmak için evlerine koşuşturduklarını gördü. Harry, mantosunu giymesine rağmen titriyordu. Schroder'e girince, ortamın sıcaklığı yüzüne vurdu. Neredeyse her yer doluydu. En sevdiği masanın boşalmak üzere olduğunu görünce, o tarafa yöneldi. Masadan kalkan yaşlı adam şapkasını taktı ve Harry'yi başıyla selamlayarak ayrıldı. Masa cam kenarındaydı. Bu loş ortamda, gündüz saatlerinde bir şeyler okumak için yeterli ışık alan az sayıda masadan biriydi. Oturur oturmaz, Maja yanına geldi.

"Selam Harry." Elindeki faraşla masa örtüsünü temizliyordu. "Günün spesiyalitesini mi istersin?"

"Eğer, aşçı ayıksa."

"Evet, ayık. İçecek alır mısın?"

"İşte şimdi konuşmaya başladık." Başını kaldırdı. "Bugün ne önerirsin?"

"Pekala." Maja bir elini beline koydu ve yüksek sesle konuşmaya başladı. "İnsanların düşündüklerinin aksine, en saf içme suyu bu şehirdedir. Ayrıca tıpkı bu binada olduğu gibi, civardaki pek çok binanın boruları toksik maddelerin en az görüldüğü yerlerdir."

"Peki bunları tam olarak kime anlattın, Maja?"

"Sanırım sana anlattım, Harry." İçten bir kahkaha attı. "Bu arada seni böyle görmek çok güzel," dedi. Ama bu kısmı neredeyse fısıldayarak söylemişti. Siparişleri aldı ve ayrıldı.

Diğer gazetelerin tamamı yeni yıldan bahsettiği için, Harry'nin tercihi Dagsavisen oldu. 6. sayfaya geldiğinde, gözleri fotoğraftaki ahşap tabelaya takıldı. Tabelanın üzerinde "güneş haçı" vardı. Tabelanın bir tarafında Oslo 2,611 km, diğer tarafında da Leningrad 5 km yazıyordu.

Fotoğrafın altındaki makale, tarih profesörü Even Juul'e aitti. Alt başlık kısa ama özdü: Batı Avrupa 'da artan işsizliğin penceresinden görülen faşizm.

Harry, Juul'ün ismine daha önce de pek çok gazetede rastlamıştı. Norveç'in işgali ve Nasjonal Samling konusunda hatırı sayılır bir isimdi. Harry gazetenin diğer sayfalanın şöyle bir taradı ama ilgici çekici herhangi bir haberle karşılaşmadı. Juul'ün makalesine geri döndü. İsveç'teki neo-Nazizmin güçlenmesine yönelik bir yazıya cevaben hazırlanmıştı. Juul, doksanların ekonomik refah günlerinde gerileyen neo-Nazizmin; gücünü topladığını ve yeniden ortaya çıktığını anlatıyordu. Bu yeni akımın en önemli yanının da ideolojik temeli olduğundan bahsediyordu. Seksenlerde görülen neo-Nazizm; çoğunlukla aynı tip kıyafetler, kazınmış saçlar ve "Sieg Heil" gibi eski sloganlarla nitelenen bir moda akımı gibi görünüyordu. Oysa bu yeni oluşum, çok daha iyi örgütlenmişti. Oldukça sağlam bir finansal destek alıyorlardı. Desteği sağlayanlar da yalnızca zengin liderler ya da sponsorlar değildi. Juul'e göre yeni akım, işsizlik ve göç gibi toplumsal sorunlara tepki olarak doğmamış; alternatif bir sosyal demokrasi hedefiyle ortaya çıkmıştı. Sloganları ise yeniden silahlanmaydı. Ahlaki, askeri ve ırksal. Ahlaki bozulmaya örnek olarak; HIV ve uyuşturucu kullanımının yanı sıra Hıristiyanlığın geri plana itilmesini gösteriyorlardı. Düşman olarak belirledikleri kesim de oldukça yeniydi: Ulusal ve ırksal sınırları yıkan Avrupa Birliği liderleri; Rusya ve Slav Birliğine yardım eli uzatan NATO ve dünya bankacılığında Yahudilerin yerini alan

Asyalı para babaları.

Maja, öğle yemeğiyle birlikte masaya yaklaştı.

"Hamur köftesi mi?" diye sordu Harry. Çin marulu üzerinde yatan yumrulara bakıyordu.

"Schroder usulü," dedi Maja. "Dünden arta kalanlar. İyi seneler."

Harry yemeğe başlayabilmek için gazeteyi bir kenara çekti. Tam ilk lokmayı almıştı ki gazetenin ardından gelen sesi duydu. "Şimdiden söyleyeyim ki berbat."

Harry gazetenin üzerinden baktı. Yan masada oturan Mohikan, doğruca ona bakıyordu. Belki de geldiğinden beri buradaydı ve Harry fark etmemişti. Herhalde adama Mohikan diye hitap ediyorlardı. Çünkü türünün son temsilcisiydi. Savaş yıllarında denizciydi ve gemisi iki kez batırıldı. Arkadaşları çoktan ölmüştü. Bunları Maja'dan öğrenmişti. Uzun sakallan, bira bardağına uzanıyordu ve üzerindeki mantoyla öylece oturuyordu. Mantosu yaz, kış üzerindeydi. Yüzü o kadar zayıftı ki, kafatasının hatları belli oluyordu. Damarlan, beyaz bir kağıda çizilmiş ince çizgiler gibiydi. Kırmızı ve sulanmış gözlerle Harry'ye bakıyordu. "Berbat!"

Harry hayatı boyunca pek çok sarhoş zırvalaması duymuştu. Özellikle de Schroder'de. Fakat bu kez farklıydı. Bunca yıldır, Mohikan'ın ağzından ilk kez anlamlı sözcükler çıkmıştı. Harry, Mohikan'ı geçen kış dondurucu soğuğun altında Dovragata'daki bir evin duvarına yaslanmış uyurken buldu. Adamı donarak ölmekten kurtarmıştı. O zamandan bu yana, nerede karşılaşırlarsa karşılaşsınlar; Mohikan'ın verdiği tek tepki, başıyla Harry'yi selamlamak olurdu. Görünüşe göre bugünlük sözcük turunu tamamlamıştı. Dudakları eskisi gibi mühürlendi ve yeniden bira bardağına dalıp gitti. Harry, Mohikan'ın masasına gitmeden önce etrafına şöyle bir baktı.

"Beni hatırlıyor musun, Konrad Âsnes?"

Yaşlı adam homurdandı ve cevap vermeden boşluğa doğru bakmaya devam etti.

"Seni geçen kış, sokakta buldum. Kar fırtınası vardı ve sen uyuyordun. Hava eksi on sekiz dereceydi."

Mohikan gözlerini devirdi.

"Sokakta hiç ışık yoktu ve seni görmeden geçip gidebilirdim. Sen de oracıkta ölüp giderdin, Âsnes."

Mohikan gözlerini ovuşturdu ve bardağını kaldırmadan önce Harry'ye öfkeli bir bakış attı.

"Evet, sana bunun için teşekkür ederim."

Dikkatle birasını içti. Sonra bardağı yavaşça masaya bıraktı. Sanki masada bardak için ayrılmış özel bir yer vardı.

"O gangsterlerin vurulması gerek," dedi.

"Gerçekten mi? Kim onlar?"

Mohikan, parmağıyla Harry'nin gazetesini işaret etti. Harry gazeteyi çevirdi. Ön sayfada, saçları kazınmış İsveçli bir neo-Nazinin fotoğrafı vardı.

"Duvara dizilip kurşunlanmalılar!" Mohikan elini masaya vurdu ve bakışlar masaya odaklandı.

Harry eliyle sakin olmasını işaret etti.

"Onlar sadece genç adamlar, Âsnes. Şimdi sakinleş ve günün tadını çıkar. Bugün yılbaşı!"

"Genç adamlar mı? Biz neydik sanıyorsun? Bu gerçek, Almanları durdurmaya yetmedi. Kjell, on dokuz yaşındaydı. Oscar, yirmi iki. Bence bu iş yayılmadan, onların vurulması gerek. Bu bir tür hastalık ve erkenden tedavi edilmeli."

Titreyen işaret parmağını, Harry'ye doğru uzattı.

"Bir tanesi senin oturduğun yerde oturuyordu. Lanet olasıcalar yok olmuyor! Sen bir polissin. Git ve onları yakala!"

"Benim polis olduğumu nereden biliyorsun?" diye sordu Harry şaşkınlıkla.

"Gazete okuyorum. Güneyde bir ülkede, birilerini vurdun. Oldukça iyiydi. Şimdi de burada birilerini vurmaya ne dersin?"

"Bugün ne kadar da konuşkansın, Âsnes."

Mohikan cevap vermedi. Duvara dönüp, Youngstorget'in resmini incelemeye koyulmadan önce Harry'ye öfkeli bir bakış attı. Harry konuşmanın sona erdiğini anlamıştı. Maja'ya seslenip bir fincan kahve istedi ve saatine baktı. Yeni bir milenyum kapıya dayanmıştı. Scluoder saat dörtte kapanıyordu. Çünkü "özel bir yılbaşı partisi" vardı. Kapıya asılan posterde böyle yazıyordu. Harry, içerideki tanıdık yüzlere baktı. Gördüğü kadarıyla, bütün misafirler yerlerini almıştı.

- 25 -

Rudolf II Hastanesi, Viyana. 8 Haziran 1944.

4. koğuşta horlama sesleri yükseliyordu. Bu gece her zamankinden sakindi. Acıyla inleyen ya da çığlıklar atarak kabuslarından uyanan kimse yoktu. Helena, Viyana'ya hava saldırısı yapılacağına dair bir uyarı almamıştı. Bu gece bombalama olmazsa, her şeyin daha kolay olacağına inanıyordu. Yatakhaneye girdi ve yatağının başına dikilerek Uriah'ı izledi. Masa lambasından vuran ışığın altında oturmuş, elindeki kitabı okuyordu. Kitaba o kadar daldırmıştı ki başka hiçbir şeyi fark edecek halde değildi. Helena, karanlıkta duruyordu. Adeta karanlığa gizleniyordu.

Uriah, kitabın sayfasını çevirmek üzereyken Helena'yı gördü. Gülümseyerek, elindeki kitabı bir kenara bıraktı.

"İyi akşamlar, Helena. Bu akşam nöbetçi olmadığını düşünmüştüm."

Helena, işaret parmağını dudaklarına götürdü ve yatağa biraz daha yaklaştı.

"Gece nöbetleri hakkında ne biliyorsun?" diye sordu fısıldayarak.

Uriah gülümsedi. "Diğerlerini bilmiyorum. Sadece senin nöbet günlerini takip ediyorum."

"Öyle mi?"

"Çarşamba, Cuma ve Pazar. Ertesi hafta da Pazartesi ve Salı. Sonra tekrar Çarşamba, Cuma ve Pazar. Korkma sadece seni etkilemeye çalışıyorum. Burada yapacak pek bir şey yok. Mesela

Hadler'in lavman günlerini de biliyorum."

Helena sessizce güldü.

"Ama göreve dönmeye hazır olduğuna dair bir rapor yazıldığını bilmiyorsun, değil mi?" Uriah şaşırmıştı.

"Macaristan'a gönderileceksin," dedi fısıldayarak. "3. Zırhlı Tümen Birliğine."

"Zırhlı Tümen mi? Ama orası Wehrmacht bölgesi. Beni gönderemezler. Ben Norveçliyim."

"Biliyorum."

"Peki Macaristan'da ne yapacağım? Ben... " "Şişşşt, diğerlerini uyandıracaksın. Uriah, gelen emirleri okudum. Sanırım bu konuda yapılabilecek pek bir şey yok." "Ama bir hata olmalı. Bu... "

Kazayla kitabı yere düşürdü ve hafif bir gürültü oldu. Helena eğildi ve kitabı aldı. Huckleberry Finn 'in Maceraları yazan kitabın kapağında, kütük üzerinde suda sürüklenen ve paramparça elbiseler giyen küçük bir erkek çocuğunun resmi vardı. Uriah çok sinirlenmişti.

"Bu benim savaşım değil," dedi.

"Biliyorum," diye fısıldadı Helena. Kitabı sandalyenin altındaki çantaya koydu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Uriah.

"Beni dinlemelisin, Uriah. Vaktimiz kısıtlı."

"Vaktimiz mi?"

"Nöbetçi hemşire, yarım saat içinde kontrollere başlar. O zamana kadar kararını vermelisin."

Uriah, masanın üzerindeki lambayı biraz oynattı. Böylece kızın yüzünü daha iyi görebiliyordu.

"Neler oluyor, Helena?"

Kız yutkundu.

"Ve neden hemşire kıyafeti içinde değilsin?"

En çok da bu sorulardan korkuyordu. Annesine yalan söyleyip, birkaç gün Salzburg'daki kız kardeşinde kalacağını söylerken hiç korkmamıştı. Kendisini hastaneye getiren ve hâlâ dışarıda beklemekte olan ormancının oğlunu ikna ederken de endişelenmemişti. Hatta eşyalarına, kiliseye ve Viyana ormanları ardındaki güvenli hayatına veda ederken bile rahatsızlık duymuyordu. Ama olanları Uriah'a anlatmak... Ona aşık olduğunu ve hem hayatını, hem de geleceğini onun için riske atmaya hazır olduğunu söylemek... Her şeyi yanlış anlamış olabilirdi. Uriah'ın kendisine karşı beslediği hislerden emindi ama karakterini bilmiyordu. Cesur olup, kızın teklifine ayak uyduracak mıydı? En azından güneyde Kızıl Orduya karşı verilen savaşın, kendi savaşı olmadığını kabul ediyordu.

"Birbirimizi daha iyi tanımak için birlikte vakit geçirmemiz gerekirdi," dedi ve elini Uriah'ın elinin üzerine koydu. Genç adam derin bir nefes aldı ve kızın elini tuttu.

"Ama böyle bir lüksümüz yok," dedi. Uriah'ın elini daha sıkı kavradı. "Bir saat içinde Paris'e gidecek olan bir tren var. İkimiz için bilet aldım. Öğretmenim Paris'te yaşıyor."

"Öğretmenin mi?"

"Uzun ve karmaşık bir hikaye ama bizi o karşılayacak." "Bizi karşılayacak derken neyi kastediyorsun?" "Onunla kalabiliriz. Yalnız yaşıyor. Bildiğim kadarıyla fazla da arkadaşı yok. Pasaportun var mı?"

"Efendim? Evet... "

Söyleyecek söz bulamıyordu. Kitap okurken uyuyakaldığını ve rüya gördüğünü düşündü. "Evet, pasaportum var."

"Güzel. Yolculuk iki gün sürüyor. Yerlerimiz iyi. Üstelik bir sürü yiyecek aldım."

Uriah derin bir nefes aldı. "Neden Paris?"

"Büyük bir şehir. Kalabalığın içinde kolaylıkla görünmez olabilirsin. Dinle, arabada babamın birkaç kıyafeti var. Sivil giyinebilirsin. Ayakkabı numarası... "

"Hayır." Uriah elini kaldırdı ve kız birdenbire sustu. Nefesini tuttu ve bakışlarını bir an olsun Uriah'dan ayırmadı.

"Hayır," dedi bir kez daha. "Bu çok saçma."

"Ama... " Helena, bir kova buz yutmuş gibi hissediyordu.

"Üniformayla seyahat etmem daha iyi," dedi. "Sivil giyinen genç bir adam, daha çok dikkat çeker."

Helena o kadar mutluydu ki hiçbir şey söyleyemedi. Sadece Uriah'ın elini daha sıkı tuttu. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki sesinin duyulduğuna emindi.

"Bir şey daha," dedi Uriah. Bacaklarını yataktan aşağı sallandırdı.

"Evet?"

"Beni seviyor musun?"

"Evet."

"Güzel." Ceketini çoktan giymişti bile.

POT Emniyet Müdürlüğü. 21 Şubat 2000.

Harry etrafına baktı. Derli toplu görünen raflardaki klasörler, kronolojik sıraya göre düzenlenmişti. Duvarlarda diplomalar ve yükselen bir kariyeri anlatan dokümanlar asılıydı. Kurt Meirik'in masasının arkasında asılı duran siyah beyaz fotoğraf, odaya giren herkesin ilgisini çekiyordu. Bu fotoğrafta, genç Kurt Meirik, üniforması ile Kral Olav'ı karşılıyordu. Harry fotoğrafı incelerken, kapı açıldı.

"Beklettiğim için özür dilerim, Hole. Lütfen otur."

Gelen Meirik'di. Harry zaten ayağa kalkmak niyetinde değildi.

"Pekala," dedi Meirik ve makam koltuğuna oturdu. "Bizimle geçirdiğin ilk hafta nasıldı bakalım?"

Meirik, doğruldu ve sarı dişlerinin tamamını gösterecek şekilde gülümsedi.

"Oldukça sıkıcı," dedi Harry.

"Heh, heh. O kadar kötüydü öyle mi?" Meirik, şaşırmıştı.

"Kahvenizin aşağıda içtiğimiz kahveden daha iyi olduğunu kabul ediyorum."

"Suçlar Masası'nı kastediyorsun, değil mi?"

"Affedersin," dedi Harry. "Alışmak zaman alıyor. "Biz" ve POT ifadelerini bir arada kullanmaya alışmam lazım."

"Evet, tabii. Biraz sabırlı olmak gerekir. Bu durum, pek çok iş için söylenebilir. Değil mi Hole, ne dersin?"

Harry, bu sözleri onaylarcasına başını salladı. Tepki göstermesine gerek yoktu. Özellikle de işe başladığı ilk ayda. Beklenildiği üzere, kendisine bir ofis tahsis edildi ama ofisi uzun bir koridorun sonundaydı. Belli ki gerekmedikçe diğer mesai arkadaşlarıyla karşılaşması istenmiyordu. Görevi, POT'a bağlı bölge bürolarından gelen raporları okumak ve davanın bir üst kurula aktarılmasına gerek olup olmadığını tespit etmekti. Meirik'in talimatları oldukça açıktı: Çok saçma olmadıkları sürece bütün raporlar, kurula aktarılacaktı. Başka bir deyişle Harry'nin görevi, değersiz dosyaları ayıklamaktı. Geçen hafta üç rapor gelmişti. Yavaş yavaş okumaya karar verdi ama bir işi uzatmanın bile bir süresi vardı. Raporlardan biri Trondheim'dan geliyordu. Yeni bir elektronik gözetleme ekipmanı almışlardı ama konunun uzmanı işten ayrıldığı için bu ekipmanın nasıl kullanılacağını hiç kimse bilmiyordu. Harry, raporu kurula aktardı. İkinci rapor, Bergen'deki bir Alman iş adamıyla ilgiliydi. Fakat teslim etmek üzere getirdiği kornişlerin teslimat dokümanlarını gösterince "şüpheli" kategorisinden çıkartılmıştı. Harry bu raporu da kurula aktardı. Üçüncü rapor ise Ostland bölgesinden geliyordu. Skien'deki polis karakolundan. Geçen hafta silah sesleri duyan Siljan sakinlerinden şikayet mektupları almışlardı. Av sezonu olmadığı için bir polis memuru olay yerine gidip, incelemeye yapmıştı. Tek bulabildiği ağaçların arasındaki kovanlardı. Kovanları adli tıbba göndermişlerdi. Adli tıp, Kripostski Olay Yeri İnceleme Şubesi bünyesinde çalışıyordu. Buradan alınan sonuçlara göre kovanlar, nadir rastlanan bir Mârklin tüfeğine aitti.

Harry, bu dosyayı da kurula aktardı. Ama önce, kendisi için dosyanın bir kopyasını aldı.

"Haklısın. Şimdi seninle elimize ulaşan bir afiş hakkında konuşmak istiyorum. Afişe göre neo-Naziler, 17 Mayıs tarihinde Oslo'daki camilerde olay çıkartmayı planlıyorlar. Ayın on yedisinde ise Müslümanların bir festivali var ve aileler çocuklarını Bağımsızlık Günü yürüyüşüne göndermek yerine camiye göndermek istiyor."

"Kurban Bayramı."

"Affedersin?"

"Kurban Bayramı. Onlar için kutsal bir gün. Müslümanların

"Noel Arifesi" gibi."

"Demek bu konulan biliyorsun, öyle mi?"

"Hayır ama geçen yıl komşum tarafından akşam yemeğine davet edilmiştim. Pakistanlı bir aileydi. Kurban Bayramı'nda yalnız olduğum için üzüntü duymuşlar."

"Öyle mi? Hmmm." Meirik, Dedektif Derrick gözlüklerini taktı.

"Afiş burada. Yazılanlara göre 17 Mayıs'ta Norveç Bağımsızlık Günü'nden başka bir şey kutlamayı, hakaret olarak görüyorlar. Bu insanları her türlü haklardan faydalanan ama Norveçli vatandaşların sorumluluklarını yerine getirmemek için yan çizen koyu tenli insanlar olarak tanımlıyorlar."

"Sorumlulukla kastettikleri de öylece durup, geçit töreni ilerlerken Norveç için "Yaşa!" diye bağırmak." Harry, cebinden sigara paketini aldı. Kitaplığın üzerindeki kül tablasını fark etti. Meirik de izin verircesine başını salladı. Harry sigarasını yaktı ve derin bir nefes çekti. Ciğerlerindeki kan hücrelerinin nikotini emdiğini hayal edebiliyordu. Hayat kısalıyordu ve bu kadar haz verici bir duygu yaşattığı için sigarayı bırakmasına imkan yoktu. Sigara paketlerinin üzerindeki uyarıları yok saymak, insanın gururla anlatabileceği bir başkaldırı şekli sayılmazdı ama en azından bu kadarını yapabiliyordu.

"Bak bakalım, neler bulabileceksin," dedi Meirik.

"Tamam ama dazlak kafalar söz konusu olduğunda benim şalterler çabuk atar."

"Heh, heh." Meirik, sarı dişlerini bir kez daha göstermişti. Harry o an adamın kendisine neyi hatırlattığını fark etti: Engelli koşuda yarışan atlar. .

"Heh, heh."

"Bir şey daha var," dedi Harry. "Siljan'da bulunan mühimmatla ilgili rapor. Mârklin tüfeği ile ilgili olan."

"Böyle bir şeyden bahsedildiğini hatırlıyorum, evet." "Kendi kendime biraz araştırma yaptım."

"Öyle mi?"

Harry, soğukkanlı bir tavır takındı.

"Ateşli Silahlar Ulusal Büro Amirliği'nde geçen yılın kayıtlarına dair bir araştırma yaptım. Norveç'te kayıtlı tek bir Mârklin tüfeği bile yok."

"Hiç şaşırmadım. Sen raporu aktardıktan sonra, ekiptekiler de benzer bir araştırma yapmıştır Hole. Biliyorsun. Senin işin bu değil."

"Benim işim olmayabilir. Ama yine de bu konuyla ilgilenen kişinin Interpol'ün silah kaçakçılığı raporlarını taradığından emin olmak isterim."

"Interpol mü? Bunu neden yapalım ki?"

"Bu tüfekleri Norveç'e getirten hiçbir kurum ya da firma yok. Bu yüzden, tek geliş yolu kaçakçılık olabilir." Harry, iç cebinden bir kağıt çıkardı.

"Bu listede, Interpol'ün geçen Kasım ayında Johannesburg'daki yasa dışı bir silah kaçakçısına düzenlediği baskında ele geçirilen teslimatlar yer alıyor. Bakın. Bir Mârklin tüfeği. Peki ya teslimat yeri neresi? Oslo."

"Hırınım. Bu bilgiye nereden ulaştın?"

"Interpol dosyası internette var. POT bünyesindeki herkes ulaşabilir. Konuyu umursuyorlarsa tabii."

"Gerçekten mi?" Meirik, elindeki listeye dönmeden önce dikkatle Harry'ye baktı.

"Bütün bunlar çok başarılı ama silah kaçakçılığı bizim işimiz değil Hole. Polislerin bir yılda ne kadar yasa dışı silaha el koyduklarını bilsen... "

"Altı yüz on bir," dedi Harry.

"Öyle mi?"

"Geçen yıl sonucu. Ve bu sadece Oslo Polis Teşkilatı'nın ele geçirdiği sayı. Silahların üçte ikisi suçluların üzerinden çıktı. Çoğunluğu küçük el silahlan, pompalı tüfekler ve kısa namlulu silahlardan oluşuyordu. Ortalamasına bakacak olursak, günde bir silah yakalanıyor demektir. Doksanlarda bu sayı neredeyse iki katıydı."

"Pekala. O halde POT olarak, Buskerud'da yaşanan bir ruhsatsız silah olayına öncelik veremeyeceğimizi de biliyorsundur."

Meirik, soğukkanlılığını korumakta güçleniyordu. Harry, sigarasının dumanını üfledi ve tavana yükselişini izledi. "Siljan, Buskerud'da değil," dedi. Meirik, çenesini sıktı.

"Gümrük ve Tekel Bakanlığı'nı aradın mı, Hole?"

"Hayır."

Meirik saatine baktı. Harry'ye göre lümpen, kaba bir çelik parçasıydı ve uzun süreli hizmetlerinden dolayı kendisine hediye edilmişti.

"O zaman, aramanı tavsiye ederim. Bu dava onları ilgilendirir. Şimdi çok daha stresli bir konu... "

"Meirik, Mârklin tüfeğinin ne olduğunu biliyor musun?"

Harry, POT Başkanı'nın kaşlarının aşağı yukarı oynamasını izledi. Galiba çok geç kalmıştı. Adamı çoktan sinirlendirmişti.

"Bu da beni ilgilendirmeyen bir konu, Hole. Bu konuyu..."

Kurt Meirik, o anda Hole'un tek amirinin kendisi olduğunu anımsadı.

"Bir Mârklin tüfeği," dedi Harry. "Alman yapımı bir yarı otomatik av tüfeğidir. 16 mm'lik mermi kullanılır ki bu diğer tüfeklere kıyasla çok daha büyüktür. Büyük avlar için kullanılır. Örneğin; su aygın ya da fil. Bu tüfek ilk olarak 1970 yılında üretilmiştir. Alman yetkililer 1973'de satışını yasaklayana dek üç yüz tanesinin yapımı tamamlanmıştır. Yasaklanmasının sebebi, tüfeğin birkaç değişiklik ve Mârklin teleskop nişanıyla birlikte dünyanın en çok aranan suikast silahı haline dönüşebilmesidir. Üç yüz tüfekten yüz tanesi kiralık katillerin ya da Baader Meinhof ve Red Brigade gibi terör örgütlerinin eline geçmiştir."

"Hmmm. Yüz tanesi mi dedin?" Meirik, elindeki listeyi Harry'ye uzattı. "Demek ki alıcıların üçte ikisi, tüfeği üretim amacına uygun olarak kullanmaktadır. Av."

"Bu tüfek Norveç'teki sıradan geyik ya da diğer av hayvanları için tasarlanmamıştır."

"Gerçekten mi? Neden?"

Harry, Meirik'in neden kendini tuttuğunu merak etti. Neden sigarasını bitirip, gitmesini istemiyordu? Ve neden böyle bir tepki veriyordu? Belki özel bir nedeni yoktu. Belki yaşlanıyor ve huysuz bir ihtiyara dönüşüyordu. Sebebi ne olursa olsun; Meirik, çocuğa dokunmayı reddeden bir bakıcı gibi davranıyordu.

"Nedenlerden ilki, avcılığın Norveç milyonerlerinin düşkün olduğu bir spor olmamasıdır. Mârklin tüfeği, teleskop nişan da dahil edildiğinde 150.000 Alman markı eder. Başka bir deyişle son model bir Mercedes kadar pahalıdır. Her bir mermi 90 Alman markıdır. İkinci nedeni de 16 mm'lik bir mermiyle vurulan geyik, trene çarpmış gibi görünür. Tam bir vahşet olur yani."

"Heh, heh." Görünüşe göre Meirik, taktik değiştirmeye karar vermişti. Arkasını yaslanmış, ellerini başının arkasına koymuş, Harry'nin kendisini eğlendirmesine müsaade ediyor gibiydi. Harry ayağa kalktı. Kitaplıktaki kül tablasını aldı ve yeniden oturdu.

"Tabii mermiler fanatik bir silah koleksiyoncusuna ait olabilir. Muhtemelen yeni tüfeğini test etmiş ve Norveç'te bir yerlerde oturduğu büyük evindeki vitrinlerden birine, bir daha kullanmamak üzere kaldırmıştır. Peki biz böyle bir varsayıma güvenebilir miyiz?" Harry başını iki yana salladı. "Benim önerim, Skien'e gidip olay mahalline bir göz atmak. Bu işi yapan her kimse, profesyonel olduğunu düşünmüyorum."

"Gerçekten mi?"

"Profesyoneller, arkalarında iz bırakmazlar. Kartvizit atar gibi etrafa boş kovan dağıtmazlar. Mârklin tüfeğinin bir amatörün ellerinde olması, beni oldukça huzursuz ediyor."

Meirik biraz "hmmm"ladıktan sonra, onaylarcasına başını salladı.

"Pekala. Bu arada neo-Nazilerin Bağımsızlık Günü planları hakkında bir şey bulursan beni haberdar et."

Harry, sigarasını söndürdü. Gondol şeklindeki kül tablasının kenarında Venedik, İtalya yazıyordu.

Linz. 9 Haziran 1944.

Beş kişilik aile trenden inince, kompartımanda yalnız kaldılar. Tren tekrar hareket ettiğinde, Helena cam kenarındaki yerini almıştı. Karanlıkta pek bir şey görünmüyordu. Sadece tren yoluna yakın binaları seçebiliyordu. Uriah ise karşısına oturmuş, gülümseyerek onu izliyordu.

"Siz Avustralyalılar, karanlıkta bir şeyler görme konusunda oldukça başarılısınız," dedi. "Ben tek bir ışık dahi göremiyorum."

Helena, derin bir iç çekti. "Bize söylenenleri yapma konusunda başarılıyız."

Saatine baktı. Neredeyse iki olmuştu.

"Bir sonraki durak, Salzburg," dedi. "Alman sınırına yakındır. Sonra da... "

"Münih, Zürih, Basle, Fransa ve Paris. Bunları daha önce üç kez söyledin."

Öne doğru eğildi ve Helena'nın elini tuttu.

"Her şey güzel olacak. Hadi yanıma gel."

Helena, Uriah'ın elini bırakmadan yanına oturdu ve başını omzuna yasladı. Üniforması ile çok daha farklı görünüyordu.

"Brockhard, benim için bir haftalık daha sağlık izni aldı öyle mi?"

"Evet. Dün öğleden sonra postalayacaktı."

"Neden bu kadar kısa süreli bir uzatma istedi?"

"Böylece hem durumu, hem de beni kontrol altında tutabilecekti. Raporunu uzatmak için her defasında benden bir şeyler talep edecekti. Anlıyor musun?"

"Evet, anlıyorum," dedi. Sinirlenmişti ve çenesi kaskatı kesilmişti. Helena, bu durumu fark etti.

"Artık Brockhard'dan konuşmayalım," dedi. "Bana bir hikaye anlatır mısın?"

Helena, Uriah'ın yanağını okşadı ve genç adam derin bir nefes aldı. "Hangisini istersin?" "Sen hangisini istersen."

Hikayeler. Uriah, Rudolf II Hastanesi'nde kaldığı günlerde; hikayeleri sayesinde Helena'nın dikkatini çekmişti. Diğer askerlerin anlattığı hikayelerinden çok farklıydı. Uriah'ın hikayeleri cesaret, komutanlık ve umutla ilgiliydi. Tıpkı nöbetten döndüğü gün, uymakta olan arkadaşının boğazını parçalamaya hazırlanan sansarı yakaladığı hikayede olduğu gibi. Aralarında yaklaşık on metre vardı ve odanın duvarları da siyah olduğu için her yer olduğundan daha karanlık görünüyordu. Başka seçeneği yoktu. Silahı çenesine yasladı ve ateş etmeye başladı. Ertesi gün akşam yemeğinde, sansar yiyorlardı.

Bunun gibi pek çok hikaye vardı. Helena hepsini hatırlamıyordu ama anlatmaya başladığı anda gerisini kolaylıkla çıkartabiliyordu. Hikayeleri eğlenceli ve hayat doluydu. Bazılarına inanmakta güçlük çekiyordu. Yine de inanmak istiyordu. Çünkü onlar, değiştirilemeyen kaderler ve anlamsız ölümlerle dolu hikayelerin panzehiri gibiydi.

Trenin ışıklan sönmüştü. Yeni tamir edilen tren yolunda, sallana sallana hareket ederlerken;

Uriah, ateş hattında vurduğu Rusun hikayesini anlatıyordu. Ateist Bolşeviğe, tam bir Hıristiyan cenazesi yapmıştı. Öyle ki ilahi bile okumuştu.

"O gece o kadar güzel ilahi okudum ki," dedi. "Rusların tarafından alkış sesleri geldiğini duydum."

"Gerçekten mi?" dedi Helena gülerek.

"Şehir operasında duyduklarından çok daha güzeldi."

"Yalancı."

Uriah kızın kulağına eğildi ve şarkı söylemeye başladı:

Ateşin etrafına toplanan erkeklerin arasına katıl,

Ateş altın rengi, ışıl ışıl

Daha yüksekleri hedefleyen askerler, dimdik savaşıyor,

Titreyen alevler arasında ülkemiz

Norveç görünüyor

Küllerin arasından doğan insanlara bak,

Kardeşlerin savaşta ve barışta hep yanında olacak.

Babalarımız özgürlük için savaşırken,

Nice kadın ve erkek can veriyor

Binlerce insan birlik olup,

Ülkemiz için savaşıyor

Karlar arasında çarpışan erkekler,

Verdikleri mücadeleden gurur duyuyor

İstek ve güçle yanan kalpler,

Dedelerimizin topraklarında yılmadan direniyor.

Efsanelerde dolaşan Norveçlilerin isimlerine bak,

Kim derdi ki yüzyıl önce ölenler,

Kırlardan fiyortlara her yerde anılacak?

Kırmızı sarı bayrağımızı göklerde dalgalandıran büyük adam,

Ülkemizin babası Quisling her zaman saygıyla selamlanacak.

Şarkısını tamamlayan Uriah, sessizliğe gömüldü ve camdan dışarı baktı. Helena, düşüncelerinin uzaklara kayıp gittiğini biliyordu. Bu yüzden hiç müdahale etmedi. Kolunu, Uriah 'in göğsünün üzerine doladı.

Ra-ta-ta-tat - ra-ta-ta-tat - ra-ta-ta-tat. Sanki trenin altında biri koşuyor ve onları yakalamaya

çalışıyordu.

Helena, çok korkuyordu. Onu korkutan yalnızca bilmediği topraklar değil; aynı zamanda yanına sokulduğu bu genç adamdı. Şimdi o kadar yakınındaydı ki uzaktan görmeye alışık olduğu tavırlarının ortadan kaybolduğunu düşünüyordu.

Kalp atışlarını dinledi ama tren o kadar gürültülüydü ki kendini Uriah'ın kalp atışlarını duyduğuna inandırdı. Çok mutluydu.

Farkında olmadan gülümsüyordu. Ne güzel, ne harika bir çılgınlıktı bu! Bu adam hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordu. Uriah, kendisi hakkında fazla konuşmuyordu. Sadece hikaye anlatıyordu.

Üniforması çok kötü kokuyordu ve küflenmişti. Belki de bu üniforma, savaş alanında ölen bir askerindi ve bu yüzden kokuyordu. Bu fikirler nereden aklına düşmüştü? Uzun süredir o kadar tedirgindi ki ne kadar yorulduğunu daha yeni anlıyordu.

"Uyu hadi," dedi Uriah. Sanki düşüncelerini okumuştu.

"Pekala," dedi. Uykuya dalarken, uzaklardan gelen hava saldırısı sirenlerini duydu.

"Ne oldu?"

Uriah, Helena'yı uyandırmak istemişti ama kız, korkudan sıçradı. Uyanır uyanmaz, karşısında üniformalı bir adam gördü ve yakalandıklarını sandı.

"Biletler, lütfen."

"Oh," dedi. Kendini toparlamaya çalıştı ve çantasını karıştırıp biletleri bulmaya çalışırken kondüktörün kendisini izlediğinin farkındaydı. Sonunda Viyana'dan aldığı sarı biletleri buldu ve kondüktöre uzattı. Kondüktör, bir yandan biletleri inceliyor; bir yandan da ayağıyla trenin sesine ritim tutuyordu. İnceleme işi biraz uzun sürünce, Helena huzursuzlandı.

"Paris'e mi gidiyorsunuz?" diye sordu. "Birlikte mi?"

"Evet," dedi Uriah.

Kondüktör, yaşlı bir adamdı. Karşısındaki çifte baktı. "Aksanınızdan anladığım kadarıyla Avustralyalı değilsiniz." "Hayır. Norveçliyim."

"Oh, Norveç. Güzel bir ülke olduğunu duydum."

"Evet, teşekkür ederim. Güzeldir."

"Hitler için savaşmaya gönüllü oldun demek, öyle mi?"

"Evet. Kuzeyde, Doğu Cephesi'ndeydim."

"Gerçekten mi? Kuzeyde, nerede?"

"Leningrad yakınlarında."

"Hmmm. Şimdi de Paris'e gidiyorsun. Yanında...?"

"Kız arkadaşımla."

"Kız arkadaşın. İzinli misin?"

"Evet."

Kondüktör, elindeki biletlere bir fiske vurdu.

Helena'ya "Viyanalı mısınız?" diye sordu ve biletleri uzattı. Helena, başıyla onayladı.

"Katolik olduğunuzu görüyorum," dedi. Helena'nın kolyesi bluzunun üzerindeydi ve haç amblemi kolaylıkla görülüyordu. "Benim karım da Katolik."

Kondüktör kafasını koridora uzattı ve etrafı kontrol etti. Sonra Uriah'a döndü ve "Kız arkadaşın Viyana'dayken Aziz Stephan Katedraline götürdü mü seni?" diye sordu.

"Hayır. Hastanede yatıyordum. O yüzden şehri görme fırsatım olmadı."

"Öyle mi? Peki Katolik Hastanesi'nde miydin?" "Evet. Rudo..."

"Evet," dedi Helena. "Bir Katolik Hastanesi'nde."

"Hmmm."

Neden uzaklaşmıyordu? Helena meraklanmaya başlamıştı. Kondüktör boğazını temizledi.

"Evet?" dedi Uriah.

"Beni ilgilendirmez ama umarım izinde olduğunuzu gösteren belgeler yanınızdadır."

Belgeler mi? Helena bir an düşündü. Daha önce babasıyla iki kez Fransa'ya gitmişti ve sadece pasaporta ihtiyaç duymuştu.

"Sizin için sorun yok bayan ama üniformalı arkadaşımızın görev yerini ve iznini geçireceği yeri gösteren bir belgesi olması lazım."

"Tabii ki belgelerimiz var," diye bağırdı Helena. "Onlar olmadan seyahat edeceğimizi mi düşündün?"

"Hayır, hayır tabii ki," dedi kondüktör. "Sadece hatırlatmak istedim. Birkaç gün önce..." Bu kez Norveçliye dönerek konuşmaya devam etti. "... izin belgesi olmayan genç bir adamı tutukladılar. Sonunda kaçak ilan edildi ve kurşunlanarak öldürüldü."

"Ciddi olamazsın."

"Korkarım ki doğru söylüyorum bayan. Sizi endişelendirmek istemem ama savaş, savaştır. Resmi belgeleriniz yanınızda olduğuna göre, Salzburg'dan sonra sınıra ulaştığınızda hiçbir sorun yaşamayacaksınız demektir."

Tren sarsılınca, kondüktör kapının koluna tutundu. Kompartımandaki üç kişi, sessizce birbirine bakıyordu.

"Burası ilk kontrol noktası mı?" diye sordu Uriah. "Buradan sonra da Salzburg'da var, değil mi?"

Kondüktör başıyla onayladı.

"Teşekkür ederim," dedi Uriah.

Kondüktör boğazını temizledi. "Senin yaşında bir oğlum vardı. Dnerp Cephesi'nde öldü." "Çok üzüldüm."

"Sizi uyandırdığım için özür dilerim bayan. Bayım."

Kondüktör, çifti selamladıktan sonra çıktı.

Helena, kapının iyice kapandığından emin olunca; elleriyle yüzünü kapattı.

"Nasıl bu kadar aptal olabildim!" diye ağlıyordu.

"Ağlama," dedi Uriah ve kolunu kızını omzuna doladı. "Belgeleri akıl etmesi gereken kişi bendim. Sonuçta, elimi kolumu sallayarak ortalarda dolaşamam ya."

"Onlara sağlık nedeniyle izinli olduğunu ve bu esnada Paris'e gitmek istediğini söylesen olmaz mı? Orası, Third Reich'a bağlı ve... "

"O zaman hastaneyi ararlar ve Brockhard da benim kaçak olduğumu söyler."

Helena, Uriah'ın dizlerine yattı ve ağlamaya devam etti. Uriah, kızın ipek gibi yumuşak kahverengi saçlarını okşuyordu.

"Ayrıca, bunların gerçek olamayacak kadar güzel olduğunu biliyordum," dedi. "Yani, ben ve hemşire Helena. Paris'te. Olacak iş mi?"

Helena, Uriah'ın sesindeki esprili tonu fark etti. "Hayır. Birazdan hastanedeki yatağımda uyanacağım ve harika bir rüya gördüğümü düşüneceğim. Sonra da dört gözle senin kahvaltımı getirmeni bekleyeceğim. Bu arada yarın akşam nöbetçisin. Unutmadın, değil mi? O zaman sana Daniel'in İsveç birliklerinden istihkak çalışını anlatının."

Helena, doğruldu ve yaşlı gözlerle Uriah'a baktı.

"Öp beni, Uriah."

- 28 -

Siljan, Telemark. 22 Şubat 2000.

Harry saatine bir kez daha baktı ve gaza bastı. Buluşma saat 4'te gerçekleşecekti. Eğer gün kararıktan sonra oraya ulaşırsa, bütün yolculuk boşa gidecekti. Kış lastiği, buz üzerinde ilerlerken kırılma sesleri duyuluyordu. Rüzgarlı ve buzlu orman yolunda kırk kilometre yol kat etmişti ama anayoldan çıkalı saatler geçmiş gibi hissediyordu. Benzin istasyonundan aldığı ucuz güneş gözlükleri fazla işe yaramıyordu. Kardan yansıyan güneş ışığı, gözlerini kamaştırmıştı.

Sonunda yol kenarında bekleyen Skien plakalı polis arabasını gördü. Frene bastı ve kenara çekti. Portbagajdaki kayak takımını aldı. Kayak takımlarını on beş yıl önce, iflas eden Trodheim'lı bir üreticiden almıştı. Kayak takımına sürdüğü balmumu da on beş yıl öncesine dayanıyordu ve çoktan gri bir tabaka halini almıştı. Tarif edildiği gibi dağ evine çıkan patikaya girdi. Ayağındaki kayaklar, patikaya yapışmış gibiydi. Sağa ya da sola gitmek istese, başaramazdı. Dağ evine ulaştığında, güneş çam ağaçlarının arasından batmaya başlamıştı. Siyah ahşaptan yapılan dağ evinin merdivenlerinde montlarına sarılı iki adam ve bir de çocuk oturuyordu. Harry çocuğu tanımıyordu ama görünüşüne bakılırsa on iki ile on altı yaş arasındaydı.

"Ove Bertelsen?" Harry, kayak sopasından destek alarak dinlenirken; aradığı adamın kim olduğunu öğrenmeye çalışıyordu. Nefes nefese kalmıştı.

Adamlardan biri, "Benim," dedi ve ayağa kalkarak Harry'nin elini sıktı. "Bu da memur Folldal."

Diğer adam uzaktan, başıyla selam verdi.

Harry, kovanları çocuğun bulduğunu tahmin etti.

"Oslo havasından uzaklaşmak güzel olmalı," dedi Bertelsen. Harry sigara paketini çıkardı.

"Skien havasından uzaklaşmaktan bile iyidir, sanırım." Folldal şapkasını çıkardı ve doğruldu.

Bertelsen güldü. "Söylenenlerin aksine, Skien'in havası diğer Norveç şehirlerinden çok daha temizdir."

Harry ellerini siper ederek kibritini tutuşturdu ve sigarasını yaktı.

"Öyle mi? Bunu unutmasam iyi olur. Bir şeyler bulabildiniz mi?"

"Şu tarafta."

Diğer üçü de kayak takımlarını hazırladıktan sonra Folldal'in önderliğinde ormanın içlerine doğru ilerlediler. Folldal, kayak sopası ile kar yüzeyinden 20 santimetre yukarı çıkan siyah bir kayayı gösterdi.

"Bu çocuk, karlar içindeki kovanları kayanın hemen yanında buldu. Tahminime göre, avcının biri alıştırma yapıyordu. Kayak izlerini görebilirsin. Bir haftadır kar yağışı olmadı. Bu yüzden izler, atışı yapan kişiye ait olmalı. Görünüşe göre geniş Telemark kayağı kullanıyormuş."

Harry yere çömeldi. Parmağıyla kaya ve kayak izlerinin buluştuğu noktaya dokundu.

"Ya da eski ahşap kayak takımları."

"Öyle mi?"

Yerden küçük bir ahşap parçası aldı. "Pekala, ben hiç... " dedi Folldal, Bertelsen'e bakarak. Harry, çocuğa döndü. Üzerinde her yerinde cepleri olan bir av pantolonu ve yün bir şapka vardı.

"Kovanları yolun ne tarafında buldun?"

Çocuk, bulduğu yönü işaret etti. Harry kayaklarını çıkardı, kayanın etrafında dolandı ve yere uzandı. Gökyüzü açık maviydi. Kışlan güneş batmadan önce hep bu rengi alırdı. Sonra yan döndü ve kayanın üzerinden baktı. Açıklıkta dört ağaç kütüğü vardı.

"Hiç mermi ya da ateşleme izine rastladın mı?"

Folldal ensesini kaşıdı. "Yani 500 metrelik alandaki bütün ağaçları inceleyip, incelemediğimizi mi soruyorsun?"

Bertelsen, eliyle yavaşça Folldal'ın ağzını kapattı. Harry, sigarasının külünü hafifçe düşürdü ve bitmek üzere olan sigaraya dikkatle baktı.

"Hayır, şu taraftaki ağaç kütüklerine baktınız mı demek istedim."

"Neden özellikle onlara bakmalıyız?" diye sordu Folldal.

"Çünkü Mârklin dünyanın en ağır tüfeğidir. On beş kiloluk bir silah da ayakta ateş etmek için pek elverişli değildir. Nişan almak için büyük olasılıkla bu kayadan faydalanmıştır. Mârklin tüfekleri, mermiyi sağ tarafa doğru tetikler. Kovanlar, kayanın sağ tarafında bulunduğuna göre; adam bizim geldiğimiz yöne doğru ateş etmiş demektir. Bu yüzden de kütüklerin üzerine koyduğu bir şeyleri hedef aldığını düşünmek oldukça mantıklıdır, değil mi?"

Bertelsen ve Folldal birbirine baktı.

"Pekala, gidip baksak iyi olacak."

Üç dakika sonra Bertelsen'in sesi duyuldu. "Eğer bu gördüğüm dev bir kabuk böceği değilse, bir mermi deliği bulduk demektir."

Dizlerinin üzerine oturdu ve parmağını delikten içeri soktu. "Kahretsin. Mermi o kadar derine gitmiş ki dokunamıyorum bile."

"İçeri bak," dedi Harry.

"Neden?"

"İçinden geçip gitmiş mi diye," dedi Harry. "Bu devasa kütüğün içinden mi?" "Sadece bak ve gün ışığını görüp görmediğini söyle." Harry, arkasında dikilen Folldal'ın homurdandığını duydu. Bertelsen, gözünü deliğe dayadı. "Yüce Tanrım... "

"Bir şey görebiliyor musun?" diye bağırdı Folldal. "Siljan Nelui'nin neredeyse yansını görüyorum." Harry, Folldal'a doğru döndü. Folldal ise başını arkaya çevirip yere tükürdü.

Bertelsen ayağa kalktı. "Bu tüfekle vurulacak olursan, kurşun geçirmez yeleğin pek faydası dokunmaz sanırım," dedi.

"Hem de hiç," diye yanıtladı Harry. "Sadece zırh kaplamanın yardımı dokunabilir." Sigarasını, ağaç kütüğünün üzerinde söndürdü ve kendi kendini düzeltti. "Kalın bir zırh kaplamanın diyecektim."

Kayakları ile karda öne arkaya salınıyordu.

"Komşu evlerdeki insanlarla konuşmamız gerekecek," dedi Bertelsen. "Bir şey görmüş ya da duymuş olabilirler. Belki de tüfeğin kendilerine ait olduğunu itiraf ederler."

"Geçen yıl ateşli silahlar için af çıktığında..." diyerek söze girdi Folldal. Ama Bertelsen gözlerini devirince, fikrini değiştirdi.

"Yardım edebileceğimiz başka bir şey var mı?" diye sordu Bertelsen.

Harry orman yoluna doğru dönerek, "Arabamı çalıştırmama yardımcı olamazsınız değil mi?" diye sordu.

- 29 -

Rudolf II Hastanesi, Viyana. 23 Haziran 1944.

Helena deja vu yaşıyor gibiydi. Pencereler açıktı ve sıcak yaz sabahı, koridorları taze çim kokusu ile kaplamıştı. İki haftadır her gece hava saldırısı düzenleniyordu ama artık duman kokusunu fark etmiyordu. Elinde bir mektup vardı. Mükemmel bir mektup! Helena "Günaydın!" dediğinde,

somurtkan baş hemşire bile gülümsemişti.

Dr. Brockhard, Helena'nın ofisine geldiğini görünce şaşırdı ve bakışlarını önündeki kağıtlardan ayırarak kıza yöneltti.

"Evet?" dedi.

Gözlüklerini çıkardı ve dudaklarına götürerek sapını ısırdı. Doktorun dilini görünce rahatsızlık duyan Helena, sandalyeye oturdu.

"Christopher," dedi. Doktora çocukluklarından beri, adıyla hitap etmemişti. "Sana söylemek istediğim bir şey var." "Güzel," dedi. "Ben de bunu bekliyordum."

Helena, doktorun ne beklediğini biliyordu: Uriah'ın raporunu iki kez uzatmasına rağmen neden hâlâ isteklerini kabul edip dairesine gelmediğini merak ediyordu. Helena bombalamaları bahane ediyordu. Dışarı çıkmaya korktuğunu söylüyordu. Doktor annesinin yazlık evinde kendisini ziyaret edebileceğini söylediğinde ise nazikçe reddetmişti. "Sana her şeyi anlatacağım." "Her şeyi mi?" dedi doktor gülerek. Pekala, neredeyse her şeyi. "O sabah Uriah..." "Onun adı Uriah değil Helena."

"O sabah ortalıklarda görünmeyince, alarm durumuna geçmiştin; hatırlıyor musun?" "Tabii ki."

Brockhard gözlüklerini masanın üzerine bıraktı. Masadaki kağıtlara paralel durduğundan emin oldu. "Kaybolduğunu inzibatlara bildirecektim ama birden ortaya çıktı ve gece ormanda yürüyüş yaptığını söyledi."

"Ormanda değildi. Salzburg'dan gelen gece trenindeydi."

"Gerçekten mi?" Brockhard arkasına yaslandı. Yüzünde sabit bir bakış vardı ve görünüşe göre şaşırdığını belli etmekten hoşlanmıyordu.

"Gece yarısından önce Viyana'dan kalkan gece trenine bindi. Sonra Salzburg'da indi ve bir saat bekledikten sonra başka bir trene binip geri döndü. Sabah dokuzda tren garındaydı."

"Hmmm." Brockhard, parmakları arasında tuttuğu kalemi odaklandı. "Peki bu saçma gezisi için nasıl bir bahane uydurdu?"

"Ummm..." dedi Helena gülümsediğinin farkında olmadan "... o sabah benim de geciktiğimi hatırlıyorsundur."

"Evet..."

"Ben de Salzburg'dan dönüyordum." "Öyle mi?"

"Evet, öyle."

"Sanırım bir açıklama yapacaksın, Helena."

Helena, Brockhard'ın parmak uçlarına bakarak olanları anlattı. Kalemin ucunu batırdığı yerde, bir damla kan birikti.

Konuşmasını bitirince; "Anlıyorum," dedi Brockhard. "Paris'e gidebileceğinizi düşündünüz. Peki orada ne kadar saklanabileceğinizi sanıyordunuz?"

"Belli ki yeterince düşünmemişiz. Uriah, Amerika'ya gidebileceğimizi söylüyordu. New York'a."

Brockhard güldü. "Çok duygusal bir kızsın, Helena. O askerin seni Amerika yalanlarıyla kandırdığını görebiliyorum. Ama ne var biliyor musun?"

"Ne?"

"Seni affediyorum."

Kızın şaşkınlığını görünce, devam etti. "Evet, seni affediyorum. Cezalandırılman gerekebilir ama senin gibi genç kızların kalplerine söz geçiremediklerini anlayan bir erkeğim."

"Senden bağışlanmak isteyen... "

"Annen nasıl? Senin yalnız olduğunu bilmek, kadıncağızı üzüyor olmalı. Babana üç yıl mı hapis cezası vermişlerdi?" "Dört. Beni dinler misin, Christopher?"

"Yalvarırım sonradan pişman olacağın şeyler söyleme, Helena. Anlattıkların hiçbir şeyi değiştirmez. Anlaşmamız hâlâ geçerli."

"Hayır!" Helena ayağa kalktı. O kadar hızlıydı ki sandalye yerinden oynadı. Elindeki mektubu masaya koydu.

"Kendin bak! Artık benim üzerinde hiçbir yetkin yok. Uriah üzerinde de."

Brockhard mektuba baktı. Açık duran kahverengi zarf onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Mektubu çıkardı, gözlüğünü taktı ve okumaya başladı.

Waffen-SS Berlin, 22 Haziran

Norveç Emniyet Müdürü Jonas Liet 'in ricası üzerine acilen Oslo Emniyet Teşkilatı'na katılmanız gerekmektedir. Norveç vatandaşı olduğunuz için, bu isteği geri çevirmek niyetinde değiliz. Bu emir, Wehrmacht 'la olan bağlarınızın sona erdiği anlamına gelmektedir. Detaylı bilgiyi Norveçli yetkililer tarafından belirlenen buluşma tarihinde alabilirsiniz.

Heinrich Himmler Schutzstaffel (SS) Komutanı

Brockhard, imzayı iki kez kontrol etti. Bizzat Heinrich Himmler tarafından imzalanmıştı! Sonra mektubu ışığa tuttu.

"İstediğin kadar kontrol edebilirsin ama seni temin ederim ki imza gerçek," dedi Helena.

Bahçede ötüşen kuşların sesi geliyordu. Brockhard konuşmaya başlamadan önce iki kez boğazını temizledi.

"Demek Norveç Emniyet Müdürü'ne mektup yazdın, öyle mi?"

"Uriah yazdı. Ben sadece postaladım."

"Postaladın mı?"

"Evet. Aslında hayır. Telgraf çektim."

"Bütün prosedürü uyguladın mı? Çok pahalıya... "

"Acil bir meseleydi."

"Heinrich Himmler..." dedi. Kendi kendine konuşuyor gibiydi. "Üzgünüm Christopher."

Doktor yine güldü. "Öyle mi? İstediğini elde etmedin mi, Helena? Neden üzgünsün?"

Helena zorla da olsa gülümsedi. "Senden bir ricam var, Christopher."

"Öyle mi?"

"Uriah onunla birlikte Norveç'e gitmemi istiyor. Seyahat izni almak için hastaneden bir tavsiye mektubu almam lazım."

"Şimdi de işlerine çomak sokacağım için mi endişeleniyorsun?" "Baban yönetim kurulunda."

"Evet, size birkaç sorun çıkartabilirim." Çenesini ovuşturdu. O kadar endişeli görünüyordu ki alnı kırıştı.

"Ne olursa olsun bizi durduramazsın, Christopher. Uriah ve ben birbirimize aşığız. Anlıyor musun?"

"Bir askerin fahişesine neden yardım edeyim ki?"

Helena'nın ağzı açık kaldı. Nefret ettiği birinden geliyor olsa da bu sözler tokat gibi gelmişti. Cevap vermeye bile yeltenmemişti ki Brockhard'ın yüzü acı içinde kırış kırış oldu. Sanki sözler, onun yüzüne tokat gibi inmişti.

"Bağışla beni, Helena. Ben... Kahretsin!" Hemen arkasını döndü. Helena kalkıp gitmek istedi ama kendini ifade edecek sözleri bulamadı. Brockhard tekrar söze girdiğinde sesi boğuktu. "Seni kırmak istemedim, Helena."

"Christopher... "

"Anlamıyorsun. Böbürlenmek için söylemiyorum ama zamanla çok daha fazla ilerletebileceğim imkanlarım var. Eminim sen de zaman içinde bu imkanları takdir edeceksin. Çok ileri gitmiş olabilirim ama unutma; her zaman senin kalbini kazanmak için çabaladım."

Helena, doktorun yüzüne baktı. Üzerine giydiği palto, dar omuzlarına büyük gelmişti. Christopher'in çocukluğunu hatırladı. Siyah kıvırcık saçları vardı. İlk takım elbisesini on iki yaşında giymişti. Hatta bir yaz tatilinde, Christopher'a aşık olmuştu. Yanlış mı hatırlıyordu?

Brockhard derin bir nefes aldı. Helena ona doğru bir adım attı ama sonra fikrini değiştirdi. Bu adam neden acıyordu ki? Evet, nedenini biliyordu. Çünkü kendi kalbi mutlulukla çarpıyordu ama hayatının her gününde mutluluğu arayan Christopher Brockhard her zaman yalnız bir adam olacaktı.

"Christopher, şimdi gitmem lazım."

"Evet, tabii. Yapmak gereken neyse, onu yapacaksın, Helena." Helena ayağa kalktı ve kapıya yöneldi.

"Ve ben de yapmam gereken neyse, onu yapacağım," dedi Brockhard.

- 30 -

Emniyet Müdürlüğü. 24 Şubat 2000.

Wright öfkeden ağzına geleni söylüyordu. Fotoğrafın netliğini ayarlamak için projektörün

üzerindeki bütün düğmeleri denedi ama başaramadı.

Birisinin öksürdüğünü duydu.

"Bence fotoğrafın orijinali bulanık, yüzbaşım. Projektörde sorun yok."

"Haklı olabilirsin ama yine de fotoğraftaki adam Andreas Hochner," dedi Wright. Elini gözlerinin önüne siper etti. Böylece odadakileri görebilecekti. Odada pencere yoktu ve şimdiki gibi ışıklar söndürüldüğünde her yer kapkaranlık oluyordu. Wright'a dediklerine göre, oda dinleme cihazlarına karşı da korunaklıydı.

Askeri İstihbarat Servisi'nde yüzbaşı olarak görev yapan Andreas Wright'in yanı sıra odada üç kişi daha vardı: Askeri İstihbarattan Binbaşı Bârd Ovesen, POT ekibinin yeni ismi Harry Hole ve POT Başkanı Kurt Meirik. Johannesburg'daki silah kaçakçısının ismini bulan Harry Hole'dü. O günden beri de daha fazla bilgi alabilmek için başının etini yiyordu. Görünüşe göre POT ekibindekiler İstihbarat'ın POT'a bağlı bir birim olduğunu düşünüyorlardı. Ama belli ki düzenlemeleri okumamışlardı. Çünkü düzenlemelerde POT ve İstihbarat'ın birlikte çalışan eş düzey organizasyonlar olduğu yazıyordu. Wright bu konuda yeterince araştırma yapmıştı. Sonunda ekibe yeni katılan bu adama düşük öncelikli meselelerin biraz beklemesi gerektiğini hatırlatmak zorunda kaldı. Yarım saat sonra Meirik telefon açtı ve bu konunun birinci öncelikli olduğunu söyledi. Bunu neden en baştan söylememişlerdi?

Ekranda belli belirsiz görünen siyah beyaz fotoğrafta, restorandan ayrılan bir adam vardı. Fotoğraf, bir arabadan çekilmişti. Adamın yüzü genişti. Kocaman, siyah gözleri vardı. Büyük burnunun altında kalın, siyah ve dudaklarının yanına sarkan bıyıkları vardı.

Wright yanında getirdiği çıktılardan, "Andreas Hochner, 1954 yılında Zimbabwe'de doğdu. Anne ve babası Alman," diyerek gerekli bilgileri okumaya başladı. "Eski bir paralı asker. Kongo ve Güney Afrika'da görev yapmış. Büyük olasılıkla seksenlerin ortalarında silah kaçakçılığı işine girmiş. On dokuz yaşındayken, Kinshasa'daki siyahi gencin öldürülmesiyle suçlanan yedi gençten biriymiş. Fakat kanıt yetersizliği yüzünden serbest bırakılmış. İki kez evlenip, boşanmış. Johannesburg'daki patronunun, Suriye'ye hava savunma füzeleri temin eden ve Irak'tan kimyasal silah satın alan bir kaçakçı olduğundan şüpheleniliyor. Bosna savaşı sırasında Karadzic'e özel yapım tüfek gönderdiği ve Saraybosna'da keskin nişancıları eğittiği yönünde kanıtlar var. Fakat bu bilgiler henüz doğrulanmamış durumda."

"Lütfen detayları atla," dedi Meirik. Saatine baktı. Hep geri kalıyordu ama arkasında mükemmel bir Başkomutanlık amblemi ve hatıratı vardı.

"Pekala," dedi Wright. Kağıtların geri kalanını şöyle bir karıştırdı. "İşte burada. Andreas Hochner, Aralık ayında Johannesburg'da kaçakçılara karşı düzenlenen operasyonda ele geçirilen dört isimden biriymiş. Bu süreçte kodlarıyla birlikte bir sipariş listesi ele geçirilmiş. Siparişlerden biri de Mârklin tüfeğiymiş ve Oslo'da bir alıcı için istenmiş. Teslim tarihi olarak da 21 Aralık belirlenmiş. Hepsi bu kadar."

Odaya bir sessizlik çöktü. Sadece projektörün çalışırken çıkardığı uğultu benzeri ses duyuluyordu. Biri öksürdü. Bârd Ovesen olduğu belliydi. Wright gözlerini kıstı.

"Bizim olayımızdaki kilit ismin Hochner olduğundan nasıl emin olabiliriz?" diye sordu Ovesen.

Karanlıkta, Harry Hole'un sesi duyuldu.

"Hillbrow, Johannesburg'dan Müfettiş Isaiah Burne ile konuştum. Tutuklamaların ardından bu dört kişinin dairelerini aramışlar ve Hochner'in dairesinde ilginç bir pasaport bulmuşlar. Fotoğraf kendisine aitmiş ama isim tamamen farklıymış."

"Sahte isim kullanan bir kaçakçı da pek... şaşırtıcı bir haber değil," dedi Ovesen.

"Ben daha çok pasaportun üzerindeki pullara dikkat ettim. 10 Aralık, Oslo, Norveç yazıyordu."

"Demek Oslo'ya gelmiş," dedi Meirik. "Sipariş listesinde Norveçli bir alıcı yer alıyordu. Sonra da bu süper tüfeğe ait kovanlar bulundu. Bu durumda Andreas Hochner'in Norveç'e geldiği ve satışın gerçekleştiğinden eminiz. Peki listedeki Norveçli kim?"

"Maalesef listede ne tam bir isim, ne de adres var," dedi Harry. "Oslo'daki alıcı, Uriah adıyla kayıtlı. Johannesburg'dan Müfettiş Burne'e göre Hochner'in konuşmaya pek niyeti yok."

"Johannesburg'daki polislerin sorgulamada kullandıkları etkili yöntemleri var diye biliyordum," dedi Ovesen.

"Olabilir ama Hochner'in konuşması, büyük olasılıkla sessiz kalmasından çok daha riskli bir hareket olur. Alıcıların yer aldığı liste oldukça uzun ve... "

"Güney Afrika'da elektrik verildiğini duydum," dedi Wright. "Ayaklarının altından, göğüs uçlarından ve... malum. Dayanılmaz bir acı. Birileri ışığı açabilir mi acaba?"

Harry söze girdi. "Saddam için kimyasal silah temin eden biri için, tüfekle Oslo'ya yapılan bir iş gezisi oldukça sıradan bir iş olmalı. Sanırım Güney Afrikalılar elektriklerini daha önemli konular için saklıyorlardır. Şimdilik bunu bir kenara bırakalım. Ayrıca Hochner'in Uriah'i tanıdığından emin değiliz. Merak etmemiz gereken bu kişinin planlarının ne olduğudur. Suikast mi? Terör mü?"

"Ya da hırsızlık," dedi Meirik.

"Mârklin tüfeğiyle mi?" diye sordu Ovesen. "Bu tıpkı topla papağan vurmak gibi olur."

"Belki uyuşturucu ile ilgili bir meseledir," dedi Meirik.

"Aslında," diyerek söze girdi Harry. "İsveç'teki en iyi yöntemlerle korunan birini öldürmek için tek bir tabanca yeter. Olof Palme'nin suikastçısı yakalanamadı. Öyleyse burada birini öldürmek için neden yarım milyon kronluk bir silah alındı?"

"Önerin nedir, Harry?"

"Belki hedef Norveçli biri değildir. Dışarıdan biridir. Teröristlerin hedef listesinden bir isimdir ve kendi ülkesinde çok iyi korunduğu için burada öldürülmesi planlanıyordun Güvenlik önlemlerinin daha az olduğu küçük ve huzurlu bir ülkenin, suikast için uygun olduğunu düşünüyorlardır."

"Ama kim bu hedef?" diye sordu Ovesen. "Ülkede bu profile uyan hiç kimse yok."

"Buraya gelecek birileri de yok," dedi Meirik.

"Belki uzun vadeli bir plandır," dedi Harry.

"Ama silah iki ay önce gelmiş," dedi Ovesen. "Yabancı teröristlerin, bu iş için iki ay öncesinden

Norveç'e gelmeleri hiç mantıklı değil."

"Belki suikastçı yabancı değildir. Norveçlidir."

"Norveç'te bu dediğini yapabilecek kapasitede biri olduğunu sanmıyorum," dedi Wright. Duvardaki elektrik düğmesini arıyordu.

"Evet," dedi Harry. "Asıl konu da bu."

"Asıl konu mu?"

"Kendi ülkesinden birini öldürmek isteyen tecrübeli bir terörist düşünün. Hedef aldığı kişinin de Norveç'e gelmek üzere olduğunu hayal edin. Ülkelerindeki gizli servis muhtemelen bu teröristin her hareketini takip ediyordur. Bu yüzden risk almak yerine Norveç'te birileriyle bağlantı kurar. Norveçlilerin amatör olması, terörist için büyük bir avantajdır. Çünkü polisler amatör gruplar üzerinde fazla kafa yormazlar."

Meirik ekleme yaptı. "Bulunan kovanlar, bu adamların amatör olduğunu doğruluyor. Haklısın."

"Terörist ve amatörler, paranın teröristten çıkması konusunda hemfikir olurlar ve ardından bütün bağları koparırlar. Bizi teröriste götürecek hiçbir iz kalmaz. Böylece isteği yerine gelmiş olur. Riske attığı tek şey parası olur."

"Peki ya amatörler bu işi yapabilecek kabiliyette değilse?" diye sordu Ovesen. "Ya da silahı satıp, elindeki parayla kaçmaya karar verirse?"

"Tabii burada da bir risk söz konusu ama terörist, irtibat kurduğu amatörün yeterince motive olmasını sağlamıştır. Belki görevi yerine getirmek için kişisel bir nedeni vardır."

"İlginç hipotezler," dedi Ovesen. "Bu hipotezleri nasıl test etmeyi düşünüyorsun?"

"Test edemezsin. Ben hakkında hiçbir şey bilmediğimiz bir adamdan söz ediyorum. Nasıl düşündüğünü bilmiyoruz. Mantıklı davrandığını varsaymak hata olur."

"Güzel," dedi Meirik. "Bu silahın Norveç'e nasıl geldiği hakkında bir teorisi olan?"

"Binlerce," dedi Harry. "Ama benim anlattığım içlerinden en korkutucu olanı."

"Hmmm," dedi Meirik. "İşimiz hayaletleri takip etmek. Öyleyse şu Hochner denen adamla konuşsak iyi olur. Birkaç telefon görüşmesi yapmam lazım... aaahhh!"

Wright düğmeyi buldu ve oda bir anda aydınlandı.

- 31 -

Lang Ailesi'nin Yazlığı, Viyana. 25 Haziran 1944.

Helena, yatak odasındaki aynada kendisine bakıyordu. Pencerenin açık olmasını tercih ederdi. Böylece yoldan gelen ayak seslerini duyabilirdi ama annesi karartma konusunda çok ısrarcıydı. Babasının şifonyerin üzerinde duran fotoğrafına baktı. Ne kadar genç ve masum görünüyordu.

Saçını her zamanki gibi tarak tokayla topladı. Bu kez farklı bir model mi denemeliydi? Beatrice, annesinin muslin kumaştan kırmızı elbisesini daraltıp Helena'nın ince bedenine uygun hale getirmişti.

Helena'nın annesi ve babası tanıştığı gün, annesinin üzerinde bu elbise vardı. Bunu düşünmek hem merak uyandırıcı, hem de acı vericiydi. Annesi o günü anlatırken; hayatlarının ne yöne gideceğini bilen iki genç ve mutlu insandan bahsediyordu.

Helena tokasını çıkardı ve kahverengi saçlarını sağa sola savurdu. O esnada kapı çaldı. Beatrice'in ayak seslerini duyabiliyordu. Helena kendini yatağa attı. Karnında kelebekler uçuyordu. Sanki on dört yaşında, bir yaz aşkına tutulmuş gibi hissediyordu! Aşağıdan gelen konuşmaları duyabiliyordu. Annesinin keskin ve genizden gelen sesi... Beatrice'in konuğun ceketini askılığa asarken çıkardığı sesler... Ceket! Helena bir an düşündü. Ağustostan önce görmeye alışık olmadıkları kadar sıcak bir yaz gününde ceketini giymişti.

Bir süre bekledi ve annesinin sesini duydu: "Helena!"

Yataktan kalktı, tokasını taktı, ellerine baktı ve kendi kendine tekrar etmeye başladı: Ellerim büyük değil, ellerim büyük değil. Sonra son bir kez aynaya baktı. Çok çekiciydi\ Derin bir nefes aldı ve kapıdan çıktı.

"Hele... "

Annesi, Helena'yı merdivenlerin başında görünce sustu. Helena, adım adım aşağı iniyordu. Normalde rahatlıkla giydiği topuklu ayakkabıları, birden dengesini bozdu.

"Misafirin geldi," dedi annesi.

Misafirin. Helena farklı koşullar altında olsalardı, annesinin yabancı bir askerin eve geldiğini vurgulayan bu kelime seçiminden dolayı sinirlenirdi. Ama sıra dışı günler yaşıyorlardı ve annesi işleri daha da zorlaştırmadığı için şu anda gidip yanaklarından öpebilirdi. En azından, Helena gelmeden önce gidip konuğu karşılamıştı.

Helena, Beatrice'e baktı. Evin hizmetçisi gülümsüyordu ama tıpkı annesi gibi onun da gözlerinde melankolik bir bakış vardı. Helena bakışlarını ona kaydırdı. Gözleri ışıl ışıldı. Helena, gözlerinde yanan ateşi yanaklarında hissedebiliyordu. Bakışlarını güzelce tıraş ettiği çenesine ve oradan da "SS" amblemi olan üniformasının yakalarına kaydırdı. Trendeyken kırış kırış olan üniforma, titizlikle ütülenmişti. Elinde bir buket gül vardı. Beatrice vazoya koymayı teklif etmişti ama O, hizmetçiye teşekkür ederek önce Helena'yı beklemek istediğini söyledi.

Helena, bir adım daha attı. Eli, merdivenin korkulukları üzerindeydi. Şimdi her şey çok daha kolaydı. Başını kaldırdı ve antrede duran üç kişiye baktı. Birden hayatının en güzel anlarından birini yaşadığını anladı. Çünkü karşılarında duran kızda, neleri gördüklerini biliyordu.

Annesi kendisini görüyordu. Kendi gençliğinin ve hayallerinin Helena'nın bedenine bürünerek merdivenlerden indiğini görüyordu. Beatrice, büyüttüğü bu genç kızı, kendi öz kızı gibi karşılıyordu. O ise deliler gibi sevdiği ve sevgisini İskandinav utangaçlığı ardında saklayamadığı kadını görüyordu.

"Harika görünüyorsun," dedi Beatrice. Helena ise göz kırparak karşılık verdi.

"Bu zifiri karanlığa rağmen, yolu bulabildin mi?" diye sordu Helena gülümseyerek.

"Evet," dedi Uriah. Sesi o kadar yüksek ve netti ki yüksek tavanlı antrede yankılanışı kiliseleri anımsattı.

Beatrice dost canlısı bir hayalet gibi yemek odasının etrafında dolanırken; annesi keskin ve iğneleyici bir ses tonuyla konuşuyordu. Helena, gözlerini annesinin boynundaki pırlanta kolyeden alamıyordu. Çünkü bu kolye onun en değerli mücevheriydi ve sadece özel günlerde takardı.

Annesi, bir istisna yaparak bahçe kapısını aralık bırakmıştı. Bulutlar o kadar alçaktı ki belki bu geceyi bombalama olayları yaşanmadan atlatabilirlerdi. Kapıdan gelen esinti, stearin mumlardan çıkan ışığın titremesine neden oluyordu. Mum ışığından çıkan gölgeler, Lang soyadını taşıyan ciddi kadın ve erkeklere ait tabloların üzerinde dans ediyordu. Annesi tabloların kime ait olduğunu tek tek anlattı ve Lang erkeklerinin eşlerini hangi ailelerden seçtiğine kadar açıkladı. Uriah gülümseyerek dinliyordu ama Helena bu gülümsemede imali bir tavır olduğunu düşündü. Yine de yarı karanlık bir odada, gördüklerinden pek emin olamıyordu. Annesi, savaş zamanında elektrik tasarrufu yapmaları gerektiğini anlattı. Doğal olarak ailenin ekonomik durumunun ne derece kötü olduğundan ya da evin dört hizmetçisinden geriye yalnızca Beatrice'in kaldığından söz etmedi.

Uriah çatalını bıraktı ve boğazını temizledi. Annesi, uzun yemek masasında oturmayı tercih etmişti. Genç çift karşılıklı otururken, annesi masanın diğer ucuna geçti.

"Bayan Lang, yemekler çok lezzetliydi."

Oldukça basit bir yemekti. Basit oluşu, hakaret olarak algılanacak düzeyde sıradan olduğu anlamına gelmiyordu. Yine de Uriah'a onur konuğuymuş gibi bir ziyafet hazırlanmamıştı.

"Yemekler, Beatrice'in marifeti," dedi Helena. "Avusturya'nın en iyi Viyana şnitzelini o pişirir. Daha önce yemiş miydin?"

"Yanılmıyorsam, bir kez yemiştim. Ve kesinlikle bugün yediğimle kıyaslanamaz."

"Domuz eti," dedi annesi. "Daha önce yediğin domuz etinden yapılmış olmalı. Biz sadece dana eti tüketiriz. Ya da nadiren de olsa hindi eti yeriz."

"Tam olarak et yediğimi söyleyemem," dedi Uriah gülümseyerek. "Ben daha çok yumurta ve ekmek kırıntılarını hatırlıyorum."

Helena usulca güldü ama yine de annesinin delici bakışlarından kurtulamadı.

Yemek boyunca farklı konulardan konuştular. Uriah uzun süren sessizliği bozmak için elinden geleni yapıyordu. Helena ve annesinin de çaba sarf ettiği ortadaydı. Helena, Uriah'i yemeğe davet etmeden önce kararını vermişti. Annesinin bu konu hakkındaki düşünceleri onu yıldırmayacaktı. Uriah nazik bir adamdı ama sıradan bir çiftçilik geçmişi olan bir adamdı. Seçkin bir evde büyümenin getirdiği terbiye ve tavırlardan Helena'ya kıyasla uzaktı. Bu durum Helena'yı hiç mi hiç endişelendirmiyordu. Helena, Uriah'ın geniş ve rahat tavırlarına hayrandı.

"Savaş sona erince çalışmayı planlıyorsunuz, değil mi?" diye sordu annesi. Sonra da son patates lokmasını ağzına attı.

Uriah başıyla onayladı ve Bayan Lang ağzındaki lokmayı çiğnerken, bir sonraki kaçınılmaz soruyu beklemeye başladı.

"Peki ne işle uğraşmayı düşündüğünüzü sorabilir miyim?"

"Postacılık. Savaş başlamadan önce, bu iş için söz almıştım."

"Mektup dağıtan postacılardan, değil mi? Sizin ülkenizde insanlar birbirlerinden çok uzak oturmuyorlar mı?"

"O kadar uzak değil. Biz, mümkün olan her yere yerleşebiliriz. Fiyort boylarına, vadilere ve rüzgardan korunabileceğimiz diğer bölgelere. Tabii ki daha büyük yerleşim yerleri ve şehirler de var."

"Bilmiyordum. İlginç gerçekten. Peki varlıklı bir adam olup olmadığınızı öğrenebilir miyim?"

"Anne!" Helena, duyduklarına inanamamışçasına annesine baktı.

"Evet, tatlım?" Annesi peçeteyle ağzını sildi ve Beatrice'e tabaklan kaldırmasını anlatan bir işarette bulundu.

"Sorgulamaya almış gibisin," dedi Helena. Kaşlarını çatmıştı ve alnının ortasında "v" harfi belirmişti.

"Evet," dedi annesi. Kadehini kaldırdı ve Uriah'a bakarak gülümsedi. "Bu bir sorgulama."

Uriah da kadehini kaldırdı ve gülerek karşılık verdi.

"Sizi anlayabiliyorum Bayan Lang. Helena, sizin biricik kızınız. Son derece haklısınız. Hatta kendisi için seçtiği adamı tanımaya çalışmak sizin göreviniz."

Bayan Lang, kadehi dudaklarına götürüyordu ki birden durdu.

"Ben varlıklı biri değilim," diye devam etti Uriah. "Ama çalışkanımdır. Akıllıyımdır. Kendime, Helena'ya ve şüphesiz ki ailemize katılacak diğer pek çok üyeye bakabilirim. Kızınıza elimden geldiğince iyi bakacağıma söz veriyorum, Bayan Lang."

Helena çok heyecanlanmıştı ve gülmemek için kendini zor tutuyordu.

"Aman Tanrım!" dedi annesi ve kadehi masaya bıraktı. "Biraz ileri gitmiyor musunuz, genç adam?"

"Evet," dedi Uriah. Büyükçe bir yudum aldı ve kadehe baktı. "Ayrıca Bayan Lang, söylemem gerekir ki bu şarap oldukça iyi."

Helena, Uriah'in bacağına vurmak istedi ama masanın altından yetişemedi.

"İlginç zamanlardan geçiyoruz. Ve böyle iyi şaraplara nadiren rastlıyoruz." Kadehi masaya bıraktı ama bakışlarını ayırmadı. Helena'nın daha önce gördüğü imali gülümseme, şimdi kaybolmuştu.

"Bu gibi gecelerde silah arkadaşlarımla oturur, sohbet ederdik, Bayan Lang. Gelecekte yapacaklarımızdan, yeni Norveç'in nasıl şekilleneceğinden ve hayallerimizden bahsederdik. Bazılarının büyük hayalleri vardı, bazılarının da küçük ve sıradan düşleri. Birkaç saat sonra hepsi savaş alanında can verdi. Gelecek diye bir şey kalmadı."

Bakışlarını doğruca Bayan Lang'e yöneltti.

"Ben hızlı ilerliyorum. Çünkü sevdiğim ve beni seven kadını buldum. Süregelen bir savaş var ve benim hayallerim aldatmacadan başka bir şey değil. Yaşamak için bir saatim var, Bayan Lang. Muhtemelen sizin de öyle."

Helena, annesine baktı. Kadın, şaşkınlık içindeydi.

"Bugün Norveç polisinden bir mektup aldım. Oslo'daki Sinsen hastanesine gidip muayene olmam isteniyor. Üç gün içinde ayrılıyorum. Kızınızı da yanımda götürmek niyetindeydim."

Helena, nefesini tuttu. Duvar saatinden gelen ses odayı dolduruyordu. Annesinin boyun kasları gerildikçe, pırlanta kolye ışıldıyordu. Kapıdan gelen ani esinti, mum ışığının daha da çok titremesine ve mobilyalar üzerindeki gölgelerin hareketlenmesine neden oldu. Sadece mutfak kapısında dikilen Beatrice'in gölgesi, hareketsiz duruyordu.

"Elmalı turta," dedi annesi ve Beatrice'e işaret etti. "Bir Viyana spesiyalidir."

"Heyecanla bekliyorum," dedi Uriah.

"Evet," dedi annesi. "Beklemen gerekir." Yüzünde imalı bir bakış vardı. "Kendi bahçemizin elmalarından yapıldı."

- 32 -

Johannesburg. 28 Şubat 2000.

Hillbrow Emniyet Müdürlüğü, Johannesburg'un merkezindeydi ve tıpkı bir kale gibi görünüyordu. Binayı çevreleyen duvarların üzerinde tel örgüler ve pencerelerin önünde çelik hasır koruma hattı vardı. Esasında pencereler o kadar küçüktü ki uzaktan bakınca ateş etmek için açılmış küçük birer aralık gibi görünüyorlardı.

"Dün gece, yaluızca bu bölgede iki siyahi adam öldürüldü," dedi memur Isaiah Burne. Harry, adamı takip ediyor ve birlikte labirent benzeri koridorlardan geçiyorlardı. Duvarlar bembeyazdı ve yerdeki döşemeler bir hayli yıpranmıştı. "Şu meşhur Carlton Oteli'ni gördün mü? Kapandı. Beyazların hepsi uzun süre önce kırsala taşındı. Şlmdi biz bize kaldık ve birbirimize ateş eder hale geldik."

Isaiah pantolonunu yukarı çekti. Siyah, uzun, çarpık bacaklı ve kilolu bir adamdı. Üzerindeki beyaz gömleğin koltukaltların da terden halkalar oluşmuştu.

"Andreas Hochner normal koşullar altında, şehir dışında Günah Şehri olarak adlandırdığımız hapishanede tutuluyor," dedi. "Bugün, kendisiyle görüşülmek istendiği için buraya getirildi."

"Benim dışımda görüşmeye gelen var mı?" diye sordu Harry.

"İşte geldik," dedi Isaiah. Önlerindeki kapıyı açtı. İçeri girdiklerinde kahverengi camın arkasında oturan iki adam olduğunu gördü. İkisi de kollarını kavuşturmuş, boşluğa bakıyordu.

"Çift cam," diye fısıldadı Isaiah. "Bizi göremez."

Camın önündeki iki adam Isaiah ve Harry'ye doğru başlarıyla selam verdi ve uzaklaştı.

Bu küçük ve loş ışıklı odada, tek bir sandalye ve bir de küçük masa vardı. Masanın üzerinde izmaritle dolup taşan bir kül tablası ve bir de mikrofon duruyordu. Sandalyede oturan adamın gözleri simsiyahtı. Kalın, siyah bıyıkları; dudaklarının yanlarından çenesine doğru uzuyordu. Harry, bu adamın Wright' in bulanık fotoğrafindaki adam olduğunu hemen anladı.

"Norveçli mi?" dedi adamlardan biri. Başıyla Harry'yi işaret ediyordu. Isaiah, başını onaylarcasına salladı.

"Pekala," dedi adam. Harry'ye döndü ama masadaki adamı görüş açısından çıkarmamaya özen gösterdi. "Adam senindir, Norveçli. Sadece yirmi dakikan var."

"Ama faksta diyordu ki..."

"Faksı boş ver, Norveçli. Bu adamla konuşmak ya da kendilerine teslim edilmesini isteyen kaç ülke var biliyor musun?"

"Hayır."

"Onunla konuşabildiğin için dua et," dedi. "Neden benimle konuşmayı kabul etti?" "Nereden bilelim? Kendin sor."

Harry, son derece havasız sorgu odasına girdiğinde; karnından nefes almaya çalıştı. Tavanda akan küf, duvarda ilginç izler bırakmıştı. Bu izlerin olduğu yerde de bir duvar saati asılıydı. Saat 10:30'du. Kendisini izleyen polisler, Harry'nin aklına takılmıştı. Açıkgöz; diye düşündü. Belki de bu yüzden adamlara sinir olmuştu. Masadaki adam kamburunu çıkartmış oturuyordu. Gözleri yarı kapalıydı.

"Andreas Hochner?"

"Andreas Hochner?" diye yineledi adam. Fısıldayarak konuşuyordu. Başını kaldırdı ve Harry'ye bakışları, onu ayağının altına alıp ezmek istediğini gösteriyordu. "Hayır, kendisi şu anda evde; anneni beceriyor."

Harry, soğukkanlılıkla boş sandalyeyi çekti ve oturdu. Pencerenin arkasındaki adamların kahkahalarla güldüklerini duyabiliyordu.

"Ben Norveç Polis Teşkilatı'ndan Harry Hole," dedi. "Bizimle konuşmayı kabul etmişsin."

"Norveç mi?" dedi Hochner. Şüpheci yaklaşıyordu. Öne doğru eğildi ve Harry'nin kimliğine yakından baktı. Sonra gülümsedi.

"Affedersin Hole. Bugün Norveç günü olduğunu söylemediler. Seni bekliyordum."

"Avukatın nerede?" Harry, çantasını masaya koydu. İçinden sorulan yazdığı kağıdı ve bir de not defterini çıkardı.

"Boş versene. O adama hiç güvenmiyorum. Mikrofon açık mı?"

"Bilmiyorum. Ne önemi var?"

"Zencilerin duymasını istemiyorum. Bir anlaşmaya varalım. Seninle. Norveç'le."

Harry, başını önündeki soru kağıdından kaldırdı. Hochner'in arkasındaki saat ilerlemeye devam ediyordu. Üç dakika geçmişti. Belli ki kendine ayrılan süreyi tamamen kullanamayacaktı.

"Nasıl bir anlaşma?"

"Mikrofon açık mı?" Hochner, dişlerinin arasından konuşuyordu.

"Nasıl bir anlaşma?"

Hochner, gözlerini devirdi. Sonra öne doğru eğildi ve fısıldayarak konuşmaya başladı. "Güney Afrika'da benim için idam kararı alındı. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Sayılır. Devam et."

"Eğer Norveç hükümeti, zencilerin karan ertelemesini sağlarsa; Oslo'daki adam hakkında bildiğim her şeyi anlatacağımı garanti ederim. Çünkü size yardım ettim. Başbakanınız buraya geldi, değil mi? O ve Mandela birbirlerine sarılmadı mı? Şimdi ANC'nin kodamanları yetkiyi ele geçirdi ve bu adamlar Norveç'e sempatiyle yaklaşıyor. Siz de onları destekliyorsunuz. Zenciler, bizim boykot edilmemizi istediğinde, siz bu isteğe boyun eğdiniz. Sizi dinleyeceklerdir, değil mi?"

"Neden buradaki polislere yardım ederek, bir anlaşmaya varmıyorsun?"

"Tanrı aşkına!" Hochner masaya öyle sert bir yumruk vurdu ki kül tablası yerinden oynadı ve içindeki izmaritler etrafa yayıldı. "Anlamıyor musun, lanet olası! Onlar, benim zenci çocukları öldürdüğümü düşünüyor."

Masayı kavradı ve kocaman açtığı gözleriyle Harry'yi süzdü. Sonra yüzünde derin bir korku belirdi. Elleriyle yüzünü kapattı.

"Benim asılmamı istiyorlar, değil mi?"

Sesinde acıklı bir ton vardı. Harry, dikkatle adama baktı. O iki adamın kaç saattir Hochner'e somlar sorduğunu merak etti. Derin bir nefes aldı. Sonra öne doğru eğildi ve bir eliyle mikrofonu kapattı.

"Anlaştık, Hochner. On saniyemiz var. Uriah kim?" Hochner, yüzünü kapattığı ellerini araladı ve parmaklarının arasından Harry'ye baktı.

"Ne?"

"Çabuk ol, Hochner. Her an buraya gelebilirler!" "O... O yaşlı adamın tekiydi. Yetmişini geçtiği kesin. Sadece bir kez gördüm. Teslimat esnasında." "Görünüşü nasıldı?" "Dedim ya yaşlı."

"Tanımla!"

"Üzerinde bir kaban ve şapka vardı. Konteynır limanında buluştuk. Gecenin bir yarısıydı. Mavi gözleri vardı. Sanırım, orta boyluydu ve... hmmm."

"Ne konuştunuz? Çabuk ol!"

"Havadan sudan. Önce İngilizce konuştuk ama Almanca bildiğimi anlayınca Almanca konuşmaya devam ettik. Ailemin Alsas'dan geldiğini söyledim. O da Sennheim adında bir yerden geldiğini söyledi."

"Amacı neymiş?"

"Bilmiyorum. Ama adam, amatörün teki. Çok konuşuyordu. Silahı eline alınca, elli yıldır hiçbir silaha dokunmadığını söyledi. Nefret ettiğini söyledi ve... "

Kapı birden açıldı.

"Neden nefret ediyordu?" diye bağırdı Harry. O anda bir el yakasına yapıştı. Kulağının arkasından öfke dolu bir ses yükseldi."

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Harry, sürüklenerek odadan çıkartılırken; bakışlarını Hochner'den ayırmadı. Hochner'in gözleri parlıyordu ve yutkundu. Adamın dudakları kıpırdandı ama Harry ne dediğini anlayamadı.

Sonra da kapı kapandı.

Harry ensesini ovalamaya devam etti. Isaiah, onu arabayla havaalanına bırakıyordu. Yirmi dakikadır yoldaydılar ve Isaiah ilk kez konuşmaya başladı.

"Bu davayla altı yıldır uğraşıyoruz. Silah teslimatına karışan yirmi ülke var. Bugün olanlardan dolayı biraz endişeliyiz. Birileri, adamdan bilgi almak için diplomatik yardıma yönelebilir."

Harry omuzlanın silkti.

"Ne yani? Adamı yakaladınız ve işinizi yaptınız, Isaiah. Artık tek yapmanız gereken, sizin için hazırlanan madalyaları almak.

Hochner ve hükümet arasında yapılacak olası bir anlaşma, sizi hiç ilgilendirmez."

"Sen bir polissin, Harry. Suçluların serbest bırakılmasının nasıl bir his olduğunu bilirsin. İnsanları öldürürken, kıllan bile kıpırdamayan bu insanlar; serbest kaldıklarında, eskisi gibi yaşamaya devam ederler. Yarım kalan işlerini tamamlarlar."

Harry cevap vermedi.

"Biliyorsun, değil mi? Güzel; çünkü bizim asıl derdimiz bundan ibaret. Görünüşe göre; Hochner'le olan anlaşmadan, kendi payına düşeni aldın. Ona verdiğin sözü tutup tutmamak senin elinde. İstersen vazgeçebilirsin. Değil mi?"

"Ben işimi yapıyorum, Isaiah. Gerekirse Hochner'i tanık olarak kullanabilirim. Üzgünüm."

Isaiah, direksiyona o kadar sert vurdu ki Harry sıçradı.

"Sana bir şey söyleyeyim, Harry. 1994 seçimlerinden önce, yani beyazların azınlıkta olduğu dönemde; Hochner iki siyahi kızı vurdu. İkisi de on bir yaşındaydı. Alexandra kasabasında, okul binasının karşısındaki su kulesinden ateş etti. Biz, bu işin arkasında ırkçı bir parti olan Afrikaner Volkswag olduğunu düşündük. Okulda üç beyaz öğrenci olduğu için, okul civarında karışıklık yaşanmıştı. Kullandığı silahta Singapur mermileri vardı. Tıpkı Bosna savaşında kullanılanlardan. Bu mermiler yüz metre sonra açılır ve temas ettikleri yeri matkap gibi deler. Kızların ikisi de boyunlarından vurulmuştu. Ambulansların siyahların olduğu bir kasabaya bir saati aşkın bir süre sonra gelmesi bu kez hiçbir şey ifade etmemişti. Çünkü kızlar, anında hayatlarını kaybetmişlerdi."

Harry cevap vermedi.

"İntikam almak istediğimizi düşünüyorsan, yanılıyorsun Harry. İntikama dayanarak, yeni bir toplum yaratılamayacağının farkındayız. Bu yüzden iktidara gelen ilk siyahi yönetim, suikastları ve ırkçılık döneminde işlenen suçları açığa çıkarmak için bir komite kurdu. Mesela intikam almak değildi. Mesele; konuyu sahiplenmek ve affetmekti. Bu süreçte pek çok yara sarıldı ve topluma fayda sağlandı. Öte yandan, içinde bulunduğumuz bu süreçte; suçlulara karşı mağlup durumdayız. Özellikle de burada, Jo'burg'da. Her şey kontrolden çıkmış durumda. Biz genç ve kırılgan bir ulusuz Harry. Eğer ilerlemek istiyorsak, kanun ve kurallara uymalıyız. Kaos ortamı, ancak suçu beraberinde getirir.

Herkes, 1994 cinayetlerini hatırlıyor. Herkes, davayı gazetelerden takip ediyor. Bu yüzden bu olay hem senin hem de benim kişisel planlarımızdan çok daha önemli, Harry."

Elini yumruk haline getirdi ve yeniden direksiyona vurdu.

"Önemli olan birinin yaşamasına ya da ölmesine karar vermek değil; önemli olan insanlara adaleti geri verebilmek. Bazen adaleti sağlamak için, birilerine ölüm cezası vermek gerekir."

Harry cebinden sigarasını çıkardı. Camı açtı dümdüz arazinin monotonluğunu bozan irili ufaklı tepeciklere baktı.

"Pekala Harry, ne diyorsun?"

"Uçağa yetişebilmem için gaza basman gerek, Isaiah." Isaiah, direksiyonu o kadar sert kavramıştı ki tek parça kalabilmiş olması Harry'yi şaşırttı.

- 33 -

Lainz Hayvanat Bahçesi, Viyana. 27 Haziran 1944.

Helena, André Brockhard'ın siyah Mercedes'inin arkasında oturuyordu. Araba kestane ağaçlarının yanından geçerek, ana caddeye çıktı. Lainz Hayvanat Bahçesi'ndeki ahırlara gidiyorlardı.

Dışarıdaki yeşil arazilere baktı. Arabanın geçtiği yerlerde, ufak toz bulutları oluşuyordu. Camlar açık olmasına rağmen, bunaltıcı bir sıcak vardı.

Çitlerin arkasında duran atlar, arabanın sesini duyunca başını kaldırıp; onları izlemeye başladı.

Helena, Lainz Hayvanat Bahçesi'ni seviyordu. Savaştan önce her pazar, Viyana ormanlarının güneyindeki geniş ağaçlık alana gider; ailesi, teyzeleri ve amcalarıyla piknik yapar ya da arkadaşlarıyla at binerdi.

Bu sabah hastanede kendisine bir mesaj iletildi ve André Brockhard'la buluşması gerektiği söylendi. Her şeye hazırlıklı olması gerekiyordu. Öğle yemeğinden önce, kendisini almak üzere bir araba gönderilecekti. Hastaneden tavsiye mektubunu ve seyahat iznini aldığından beri, kendisini bulutların üzerinde gibi hissediyordu. İzni çıkarttığı için Christopher'ın babasına teşekkür etmek istiyordu. Ayrıca André Brockhard'ın davetinin ardında başka bir sebep olmasından şüpheleniyordu.

Kendi kendine sakinleş, Helena, dedi. Artık bizi durduramazlar. Yarın erkenden, buradan uzaklaşmış olacağız. Bir gün önceden giysilerini ve değerli eşyalarını toplamış; iki valiz hazırlamıştı. Valizine koyduğu en son şey, yatağının başında asılı duran Haç'tı. Babasının hediye ettiği müzik kutusu hâlâ komodinin üzerindeydi. Bir zamanlar ayrılamayacağını düşündüğü eşyalar, şimdi çok önemsiz geliyordu. Beatrice hazırlanmasına yardımcı olmuştu. İkisi eski günlerden konuşurken, annesi alt katta oradan oraya gidip geliyordu. Uriah, ayrılmadan önce Viyana'yı dolaşmazlarsa çok üzüleceğini söylemiş; Helena'yı bir akşam yemeğine davet etmişti. Nereye gideceklerini söylememişti. Kendinden emin bir şekilde göz kırpmış, ormancının arabasını ödünç alıp alamayacakları sormuştu.

Şoför, "İşte geldik, Bayan Lang," dedi. Caddenin sonundaki çeşmeyi işaret ediyordu. Çeşmenin üzerindeki mermer dünya heykelinin üzerinde, küçük bir Eros vardı. Çeşmenin arkasında, gri taşlardan yapılma büyük bir malikane vardı. Ana binanın iki yanında kırınızı ahşaptan uzun iki bina daha yer alıyordu. Bahçede, taştan yapılma küçük bir bina daha vardı.

Şoför arabayı durdu. İnip, Helena'nın kapısını açtı.

André Brockhard, malikanenin basamaklarında bekliyordu. Arabaya doğru yaklaştı. Binici çizmeleri, gün ışığında parlıyordu. André Brockhard, ellili yaşlarının ortalarındaydı ama bir delikanlı gibi hareket ediyordu. Ceketinin düğmeleri açıktı ve atletik vücuduyla gurur duyduğu her halinden belliydi. Binici pantolonu, kaslı baldırlarını ön plana çıkarıyordu. André Brockhard'la oğlu arasında, fazla benzerlik olduğu söylenemezdi.

"Helena!" Sesi içten ve sıcaktı. Tıpkı tüm güçlü erkeklerin, durumun kontrolünü elinde bulundurduklarından emin oldukları zaman konuştukları içten ve samimi tona sahipti. Bay Brockhard'ı görmeyeli uzun zaman olmuştu. Ama fazla değişmiş gibi görünmüyordu. Kır saçlar, mavi gözler ve

estetik bir burun. Kalp şeklinde dudakları, adamın son derece yumuşak huylu olduğu izlenimini uyandırıyordu. Ama bu izlenimin gerçek olup olmadığını görmek için, ciddi bir tecrübe yaşamak gerekiyordu.

"Annen nasıl? Umarım seni bu şekilde işinden alıkoyarak haddimi aşmamışımdır," dedi. Elini uzattı ve el sıkıştılar. Cevap beklemeden konuşmaya devam etti.

"Sana söylemek istediklerim vardı ve acil olduğunu düşündüm." Evi işaret etti. "Evet, buraya daha önce de geldin."

"Hayır," dedi Helena. Karşısındaki adama gülümseyerek bakıyordu."

"Hayır mı? Christopher'ın seni buraya getirmiş olabileceğini düşünmüştüm. Gençken, oldukça kurnazdınız."

"Hafızanız sizi yanıltmış olmalı, Bay Brockhard. Christopher ve ben birbirimizi gayet iyi tanıyoruz ama... "

"Gerçekten mi? Öyleyse sana etrafı göstereyim. Haydi ahırlara doğru gidelim."

Elini, Helena'nın sırtına koydu ve kızı ahşap binalara doğru yönlendirdi. Onlar adım attıkça, ayaklarının altındaki çakıl taşları eziliyordu.

"Babanın başına gelenler oldukça üzücü, Helena. Gerçekten üzgünüm. Keşke annen ve senin için yapabileceğim bir şeyler olsa."

Her yıl olduğu gibi, geçen kış da bizi Noel yemeğine davet edebilirdiniz, diye düşündü Helena. Ama bir şey söylemedi. Aslında bu durumdan memnun olmalıydı. Annesinin parti konusundaki ısrarcı tavırlarından kurtulmuştu.

"Janjic!" Brockhard, güneşin altında eyerleri temizleyen siyah saçlı çocuğa seslendi. "Git ve Venezia'yı getir."

Çocuk ahıra girdi. Brockhard, öylece bekledi. Elinde kırbacı hafifçe dizlerine çarpıyor ve topuklarını birbirlerine çapıyordu. Helena, kol saatine baktı.

"Korkanın fazla kalamayacağım Bay Brockhard. Vardiyam... "

"Hayır, tabii ki. Anlıyorum. Müsaade edersen konuya gireyim."

Ahırdan kişneme ve ahşap döşemeler üzerinden nal sesleri geliyordu.

"Baban ve ben birlikte çok iş yaptık. O üzücü iflas olayında önce, elbette."

"Biliyorum."

"Evet ve biliyorsun ki babanın pek çok borcu vardı. Aslında başına gelenlerin asıl nedeni bu borçlardı. Demek istiyorum ki para tutkunu Yahudilerle kurduğu bu talihsiz... " Bir an durdu. Doğru kelimeyi arıyor gibiydi. Ve sonunda buldu. "... yakınlık, onun için son derece yıkıcı oldu."

"Joseph Bernstein'ı mı kastediyorsunuz?"

"O insanların isimlerini hatırlayamıyorum."

"Hatırlıyor olmalısınız. Sizin Noel partinize davetliydi."

"Joseph Bernstein mı?" André Brockhard gülümsedi ama gülümsemesi gözlerine yansımadı. "Uzun yıllar önce olmalı."

"1938 Noeli. Savaştan önceki yıl."

Brockhard başıyla onayladı ve ahırın kapısına doğru baktı.

"Hafızan oldukça iyi, Helena. Güzel. Christopher'ın da akıllı bir kıza ihtiyacı var. Kendisinin zaman zaman aklını kaybettiğini düşünürsek, bu ifade yerinde olur sanırım. Bunun dışında çok iyi bir çocuktur, göreceksin."

Helena, kalp atışlarının hızlandığını hissedebiliyordu. Yanlış giden bir şeyler mi vardı? Bay Brockhard, kendisiyle müstakbel geliniymiş gibi konuşuyordu. Helena kokmuyordu ama sinirlenmişti. Tekrar söze girdiğinde, sakin olmaya çalıştı ama öfkesine yenik düşmüştü ve sesi buz gibi soğuktu.

"Ortada bir yanlış anlaşılma var sanırım, Bay Brockhard."

Brockhard, kızın sesindeki öfkeyi anlamış olmalıydı. Çünkü kızı karşılarken takındığı sevecen tavrından eser kalmamıştı.

"Öyleyse yanlış anlaşılmaları ortadan kaldıralım. Şuna bir bakmanı istiyorum."

Kırmızı ceketinin iç cebinden bir kağıt çıkardı. Düzeltti ve Helena'ya uzattı.

Sözleşmeye benzeyen bu kağıdın üstünde Garanti yazıyordu. Helena kağıda göz gezdirdi. Yazılanların çoğunu anlamamıştı ama Viyana'daki evden bahsedildiğini gördü. Kağıdın altında babasının ve André Brockhard'ın isimleri ve imzaları vardı. Şüpheli gözlerle adama baktı.

"Teminat mektubuna benziyor," dedi.

"Evet, bu bir teminat," dedi. "Baban, Yahudilerin ve tabii kendi borçlarının tahsil edileceğini anladığında, bana geldi ve Almanya'daki borçlarının kapatılması için kefil olup olamayacağımı sordu. Ben de kalbim dayanmadığı için kabul ettim. Baban gururlu bir adamdı ve karşılıksız yardım alamayacağı için kefilliğim karşısında şu anda annenin ve senin oturmakta olduğunuz yazlık evi teminat gösterdi."

"Neden borçlara karşılık değil de kefil olmanıza karşılık teminat verdi?"

Brockhard bu soru karşısında şaşırmıştı.

"Güzel soru. Cevap şu ki evin değeri, babanın ödemek zorunda olduğu borçlara karşılık yetersiz kalıyordu."

"Peki André Brockhard'ın imzası bunun için yeterli miydi?"

Adam gülümsedi ve terden sırılsıklam olan ensesini ovdu.

"Viyana'da yeterli derecede mülke sahibim, Helena."

Bu ifade, oldukça alçakgönüllüydü. Herkes, André Brockhard'ın Avusturya'nın en büyük iki endüstri şirketinde büyük hisseleri olduğunu biliyordu. Hitler'in 1938 "istilası"ndan sonra şirketler, oyuncak üretimini bırakıp; silah üretimine geçmişti. Tabii Brockhard da multimilyoner olmuştu. Helena, şu an yaşamakta olduğu evin de bu adama ait olduğunu anladı. Sanki karnında bir yumru düğümlenmişti.

"Bu kadar endişelenme, sevgili Helena," dedi Brockhard. Yeniden eski sevecen haline döndü. "Evi annenden geri almayı düşünmüyorum."

Helena'nın karnındaki yumru büyümeye devam etti. Adam cümlesini "ya da müstakbel gelinimden," diyerek tamamlayabilirdi.

"Venezia!" diye bağırdı Bay Brockhard.

Helena, ahırın kapısına doğru baktı. Seyis, peşi sıra gelen beyaz bir atla dışarı çıkıyordu. Helena, aklından geçen binlerce düşünceye rağmen; atı görür görmez bütün düşünceleri bir an geride bıraktı. Bugüne dek gördüğü en güzel attı. Sanki doğaüstü bir yaratıktı.

"Lipizzaner," dedi Brockhard. "Dünyanın en eğitimli cinsidir. 1562 yılında Maximilian II tarafından İspanya'dan getirtildi. Annen ve sen, bu cinsin İspanyol Binicilik Okulu'ndaki performanslarını görmüşsünüzdür, değil mi?"

"Evet, tabii ki."

"Tıpkı bale izlemek gibi, değil mi?"

Helena, başıyla onayladı. Gözlerini hayvandan alamıyordu.

"Yaz aylarını Lainzer Hayvanat Bahçesi'nde geçirdiler. Ağustos sonuna kadar. Maalesef İspanyol Binicilik Okulu'ndaki binicilerden başka kimsenin onlara binmesine müsaade etmiyorlar. Kötü alışkanlıklar kazanma riskleri varmış. Yıllar süren eğitim, boşa gidebilirmiş."

Ata, eyeri takıldı. Brockhard, dizginleri tuttu ve seyis kenara çekildi. Hayvan, kıpırdamadan duruyordu.

"Bazıları, atlara dans adımlarının öğretilmesinin zalimane olduğunu düşünüyor. Kendi doğalarına aykırı bir şey yapmanın, hayvanlara eziyet etmek olduğuna inanıyorlar. Böyle şeyler söyleyen insanlar, onların nasıl eğitildiğini görmeyen insanlar. Oysa ben gördüm. Ve inan bana, atlar bu hareketlere bayılıyor. Nedenini biliyor musun?"

Atın ağızlığını okşadı.

"Çünkü, doğanın kanunu bu. Tanrı'nın bahşettiği inançlara göre; daha aşağı konumda olan canlılar, kendilerinden üstün olanlara hizmet ettikleri anda en büyük mutluluğu yakalamış olurlar. Çocuklar ve yetişkinlere bir bak. Kadın ve erkeklere bak. Sözde demokratik ülkelerde bile zayıflar, gönüllü olarak kendilerinden güçlü ve akıllı olan elitlere boyun eğerler. Bu işler böyledir. Hepimiz Tanrı'nın yarattığı canlılarız. Bu yüzden üstün olanların görevi, daha aşağı konumdakilerin kendilerine boyun eğmelerini sağlamaktır." "Onları mutlu etmek için mi?"

"Evet, Helena. Böylesine genç bir kadın olmana rağmen... oldukça anlayışlısın."

Adamın sözlerinden hangisinin daha çok can sıkıcı olduğuna karar veremiyordu.

"Kişinin yerini bilmesi önemlidir. Astlar için de, üstler için de. Eğer bu duruma başkaldırırsan, ömür boyu mutlu olamazsın."

Brockhard, atın boynunu sıvazladı ve büyük, kahverengi gözlerine baktı.

"Sen başkaldırmaya meyilli değilsin, değil mi?"

Helena, sorunun kendisine yöneltildiğinin farkındaydı. Gözlerini kapattı ve nefesini düzenlemeye çalıştı. Şu anda söyleyeceklerinin ya da söylemeyeceklerinin, hayatının geri kalanı için büyük önem taşıdığını biliyordu. Öfkesine yenik düşüp, yanlış kararlar vermemeliydi.

"Öyle misin?"

Venezia birden kişnedi ve başını diğer yana çevirdi. Bu ani hareket, Brockhard'ın dengesini kaybetmesine ve kaymasına neden oldu. Atın dizginlerine sıkıca tutundu. Seyis hemen yardıma koştu ama adam daha atın yakınına gelemeden Brockhard kendini toparladı. Yüzü kıpkırmızı olmuştu ve terle kaplıydı. Bir eliyle seyise uzaklaşmasını işaret etti. Helena, kendine engel olamadı ve güldü. Brockhard, büyük ihtimalle bu hareketi görmüştü. Birden elinde kırbaçla ata vurdu. At herhangi bir şekilde boyun eğmeyince, bir kez daha vurdu. Kalp şeklindeki dudaklarından belli belirsiz birkaç kelime çıktı. Bu hali Helena'yı daha da eğlendirdi. Helena'nın yanına gelen Brockhard, elini kızın sırtına koydu.

"Yeterince oyalandık. Seni bekleyen önemli işlerin var, Helena. Arabaya kadar eşlik etmeme izin ver."

Şoför arabaya binip, kapının önüne doğru gelirken; evin basamaklarında beklediler.

"Birbirimizi en kısa zamanda tekrar göreceğimizi umuyor ve tahmin ediyorum Helena," dedi. Kızın elini tuttu. "Eşim de annene selamlarını iletti. Aslında bir hafta sonu sizi davet etmek istiyor. Ne zaman olduğunu hatırlamıyorum ama kısa süre içinde bizden haber alırsınız."

Helena, şoför çıkıp kapıyı açana kadar bekledi. Şoför kapıyı açtığı anda, Brockhard'a döndü ve "O terbiyeli at sizi neden yerinizden sarstı biliyor musunuz, Bay Brockhard?" diye sordu.

Adam gözlerine bakınca, öfkelenmeye başladığını gördü.

"Çünkü gözlerinin içine baktınız, Bay Brockhard. Atlar, göz temasını oldukça kışkırtıcı bulur. Onun statüsüne saygı göstermediğinizi düşünür. Eğer göz temasından kaçamıyorsa, farklı bir tepki verir. Asileşir. Terbiyeli hayvanlara saygı göstermekten başka şansınız yoktur. Ondan üstün olmanız hiçbir şeyi değiştirmez. İstediğiniz hayvan terbiyecisine sorun, aynı cevabı alırsınız. Arjantin dağlarında vahşi bir at cinsi vardır. Eğer bir insan, kendisine binmeye çalışırsa; en yakın uçurumdan aşağı atlar. İyi günler, Bay Brockhard."

Mercedes'in arka koltuğuna oturdu. Titriyor ve derin derin derin nefes alıyordu. Arabanın kapısı kapandı. Lainz Hayvanat Bahçesi'nin bulunduğu yoldan geçerlerken, gözlerini kapattı ve André Brockhard'ın geride kalan kaskatı halini hayal etti.

- 34 -

Viyana. 28 Haziran 1944.

"İyi akşamlar, efendim."

Küçük, zayıf yüzlü bir garson saygıyla selam verdiğinde; Helena, Uriah'in kolunu sıkıca kavradı. Çünkü Uriah kahkahasını bastırmakta güçlük çekiyordu. Hastaneden çıktıklarından beri, başlarına gelen olayları hatırlayıp gülüyorlardı. Uriah, şoförlük konusunda oldukça beceriksizdi ve

Hauptstraße yoluna çıkan dar yolda gördükleri her arabaya yol vermek zorunda kaldılar. Helena, her seferinde durmaları gerektiğini söylüyor; Uriah ise kornaya basıyordu. Karşılarındakinin acemi bir sürücü olduğunu anlayan diğer arabalar ya iyice kenara çekiliyor ya da tamamen frene basıyorlardı. Viyana sokaklarında eskisine kıyasla daha az araba olması, işlerine gelmişti. Bu sayede saat 7:30 olmadan Weihburggasse meydanına gelebilmişlerdi.

Şef garson, rezervasyonlarını kontrol etmeden önce Uriah'in üniformasını inceledi. Kaşlarını çatıp, rezervasyon defterine baktı. Helena, Uriah'ın omzunun üstünden garsonun hareketlerini izliyordu. Sarı renkli duvarlar, beyaz sütunlar ve kristal avizelerle dekore edilen salondan yükselen konuşmalar ve kahkahalar; orkestranın sesiyle karışıyordu.

Demek meşhur Zu den drei Husaren restoranı burası, dedi Helena kendi kendine. Restoranın girişindeki üç basamağı çıktıkları anda savaştan harabeye dönmüş bir şehri geride bırakıp; bombalamalardan ve diğer saldırılardan uzak bir dünyaya adım attılar. Richard Strauss ve Arnold Schönberg, buranın müdavimleri arasındaydı. Burası Viyana'nın zengin ve kültürlü düşünürlerinin buluştuğu bir mekandı. Buranın konukları serbest düşünceye önem veren insanlardı. Helena, babasının onları daha önce neden buraya getirmediğini şimdi anlamıştı.

Şef garson, boğazını temizledi. Helena, garsonun Uriah'a bakışlarından; onbaşı rütbesinin kendisini pek etkilemediğini anladı. Belki de rezervasyon defterinde yazan bu yabancı ismi tuhaf karşılamıştı.

"Masanız hazır. Lütfen beni takip edin," dedi. Yüzünde zoraki bir gülümseme vardı. Masaya doğru ilerlerken eline iki menü aldı. Restoran neredeyse tamamen doluydu.

"Buyurun."

Uriah, buruk bir gülümsemeyle Helena'ya baktı. Kendilerine verilen masa, mutfak kapısının hemen yanındaydı ve servis açılmamıştı.

Şef garson; "Sizinle ilgilenecek garson birazdan gelir," dedi ve ortadan kayboldu.

Helena etrafına bakındı ve gülmeye başladı.

"Bak," dedi. "Bizim rezerve ettiğimiz masa, şu tarafta."

Uriah arkasını döndü. Helena haklıydı. Garsonlardan biri, orkestranın önündeki bir masadan iki kişilik servisi kaldırmakla meşguldü.

"Üzgünüm," dedi. "Sanırım rezervasyon yaparken Binbaşı olduğumu söylemeliydim. Senin güzelliğin, benim rütbemi geride bırakır diye düşünmüştüm."

Helena, Uriah'in elini tuttu ve o anda orkestra Macarların csardas olarak bilinen halk müziğini çalmaya başladı.

"Bizim için çalıyorlar," dedi Uriah.

"Belki de," dedi Helena. Gözlerini kapatır gibi oldu. "Öyle değilse de, hiçbir önemi yok. Çingene müziği çalıyorlar. Çingeneler çaldığı zaman çok eğlenceli olur. Hiç Çingene gördün mü?"

Uriah başını iki yana salladı. Dikkatle Helena'nın yüzüne bakıyordu. Sanki yüzündeki her hattı ezberlemek istiyordu. Her çizgiyi, saçının her telini...

"Hepsi ortadan kayboldu," dedi Helena. "Yahudiler de öyle. Sence söylentiler doğru mu?"

"Hangi söylentiler?"

"Toplama kampları ile ilgili olanlar."

Uriah, omuzlarını silkti.

"Savaş zamanı her türlü söylenti çıkar. Ben şahsen Hitler'in himayesinde olmaktan dolayı kendimi güvende hissediyorum."

Orkestra, farklı dilde söylenen bir şarkı çalmaya başladı. Konuklardan birkaçı eşlik ediyordu.

"Bu şarkı ne?" diye sordu Uriah.

"Verbunkos," dedi Helena. "Bir tür asker şarkısı. Senin trendeyken söylediğin Norveç şarkısına benziyor. Genç Macar askerlerinin, Râköczi Bağımsızlık Savaşı'na katılırken söyledikleri şarkı. Neden gülüyorsun?"

"Senin bilgin beni şaşırtıyor. En beklenmedik şeyler hakkında bilgi sahibisin. Ne söylediklerini anlayabiliyor musun peki?"

"Biraz. Lütfen gülmeyi keser misin? Beatrice, Macar olduğu için bana Macarca şarkılar söylerdi. Şarkı, unutulan kahramanlar ve ideallerle ilgili."

"Unutulan." Uriah, Helena'nın elini daha sıkı kavradı. "Bu savaş da bir gün unutulacak."

Sessizce masalarına yaklaşan bir garson, varlığını hatırlatmak için öksürdü.

"Sipariş vermeye hazır mısınız efendim?"

"Sanırım," dedi Uriah. "Ne önerirsiniz?"

"Tavuk."

"Tavuk. Kulağa hoş geliyor. Bizim için güzel bir şarap seçebilir misiniz? Helena?"

Helena, menüyü hızlıca taradı. "Neden fiyatlar belirtilmemiş?" diye sordu. "Savaş, bayan. Fiyatlar her gün değişiyor." "Peki tavuğun fiyatı nedir?"

"Elli şilin."

Helena, yan gözle Uriah'a baktı. Genç adamın yüzü bembeyaz kesilmişti.

"Gulaş çorbası," dedi Helena. "Zaten yemek yiyip gelmiştik. Sizin Macar yemeklerinizin çok güzel olduğunu duyduk. Denemek istemez misin, Uriah? Bir gün içinde iki akşam yemeği, pek de sağlıklı olmaz bence."

"Ben... " diyerek söze girdi Uriah.

"Ve bir de hafif şarap," dedi Helena.

"İki gulaş çorbası ve hafif şarap, değil mi?" diye sordu garson. Tek kaşını kaldırmıştı.

"Ne istediğimi anladığından eminim," dedi Helena. Menüyü uzattı ve gülümseyerek "garson," dedi.

Garson mutfak kapısından içeri girene dek göz göze bakan çift, garsonun ortadan kaybolmasıyla gülmeye başladı.

"Sen çılgının birisin," dedi Uriah.

"Ben mi? Cebimde elli şilinden az para varken, Zu den drei Husaren restoranından yer ayırtan ben değilim!"

Uriah, katlı duran peçetelerden birini açarak öne doğru eğildi. "Biliyor musun, Bayan Lang?" dedi kahkahaları yüzünden akar, gözyaşlarını silerek. "Seni seviyorum. Hem de çok seviyorum.'

Tam o anda hava saldırısını haber veren sirenler çalmaya başladı.

Helena o akşam yaşananları düşününce, ne kadarını net olarak hatırladığını sorgulamadan edemiyordu. Bombalar, hatırladığı kadar yakına mı düşmüştü? Onlar, Aziz Stephan Katedrali'nde yürürken, insanlar gerçekten geri çevrilmiş miydi? Viyana'da geçirdikleri son geceleri bu gibi belirsizliklerle gölgelenmesine rağmen; bu hatıra soğuk günlerde kalbini ısıtmaya yetiyordu. Ne zaman bu güzel yaz gecesine ait o unutulmaz anı düşünse; ya kahkahalarla gülüyor, ya da ağlamaya başlıyordu. Sebebini kendi dahi bilmiyordu.

Sirenler çalmaya başlayınca, herkes sustu. Bütün restoran bir an için dondu. Sonra lanet okuyanların sesleri çınlamaya başladı.

"Köpekler/"

"Kahretsin! Saat daha sekiz." Uriah başını iki yana salladı.

"İngilizler aklını kaçırmış olmalı," dedi. "Henüz hava kararmadı bile."

Şef garson, restoran müşterilerine talimatlar verirken; garsonlar da masalara koşturdu.

"Baksana," dedi Helena. "Restoran birazdan yerle bir olacak ama onların tek düşündüğü müşteriler kaçmadan önce hesabı alabilmek."

Siyah takım elbiseli bir adam, enstrümanlarını toplamakla meşgul olan orkestranın bulunduğu podyuma çıktı.

"Dinleyin!" diye bağırdı. "Hesabını ödeyen herkes, en yakın sığınağa gidebilir. Weihburggasse Meydanı, 20 numara. Lütfen sessiz olun ve dinleyin! Restorandan çıkınca sağa dönün ve iki yüz metre ilerleyin. Kırmızı kolluklu adamları izleyin. Onlar nereye gitmeniz gerekeceğini söyleyecektir. Sakin olun. Uçakların gelmesine biraz daha zaman var."

O anda bombardıman sesleri duyulmaya başlandı. Podyumdaki adam bir şeyler söylemeye çalıştı ama restorandan yükselen gürültü ve çığlık sesleri adamın duyulmasını imkansız hale getirdi. Adam da konuşmaktan vazgeçti. Podyumdan indi ve sığınağa doğru ilerlemeye başladı.

Kokuya kapılan insanlar, çıkış kapısında bir izdihama yol açmıştı. Vestiyerde duran bir kadın çığlık atıyordu. "Şemsiyem! Şemsiyem!" Fakat, vestiyer görevlileri çoktan kaybolmuşlardı. Patlama sesleri artmıştı ve gittikçe daha da yakından geliyordu.

Helena yanlarındaki terk edilmiş masaya baktı. Dolu iki kadeh şarap, sarsıntıdan dolayı birbirine çarpıyor ve armonik bir ses çıkartıyordu. Birkaç genç bayan ve cüsseli bir adam çıkışa doğru

yönelmişti. Adamın gömleği parça parça olmuştu ama yüzünde mutlu bir gülümseme vardı.

Restoran birkaç dakika içinde boşaldı ve içeride tuhaf bir sessizlik oldu. Tek duyabildikleri şemsiyesini aramaktan vazgeçen ve başını vestiyer masasına dayayıp ağlamaya başlayan kadının hıçkırıklarıydı. Beyaz örtülü masalarda, yarısı yenmiş yemekler ve açık bırakılmış şarap şişeleri duruyordu. Uriah, hâlâ Helena'nın elini tutuyordu. Yeni bir bomba atılmıştı ve salondaki avizeler titremeye başladı. Vestiyerdeki kadın çığlık çığlığa dışarı çıktı.

"Sonunda yalnız kaldık," dedi Uriah.

Restoranın zemini sarsılıyordu ve tavandan dökülen sıvalar, kar taneleri gibi yere süzülüyordu. Uriah ayağa kalktı ve elini uzattı.

"Sonunda masamıza gidebiliriz, Bayan. Bir sakıncası yoksa... "

Helena, Uriah'ın koluna girdi ve birlikte podyuma doğru yürüdüler. Düşen bombanın havadayken çıkardığı ıslık benzeri sesi duyabiliyordu. Fakat, devamında gelen çarpma ve patlama sesi kulakları sağır edecek türdendi. Duvarların sıvaları düştü ve Weihburgasse manzaralı pencerelerin camları kırıldı. Elektrikler kesildi.

Uriah, masadaki mumları yaktı. Helena'nın sandalyesini tuttu ve özenle katlanmış peçeteyi kızın kucağına serdi.

"Tavuk ve şarap?" diye sordu. Masanın üzerindeki, tabaklardaki ve Helena'nın saçındaki cam kırıklarını temizliyordu.

Belki dışarısı karardığı için kusursuz görünen mum ışığı; belki kırılan camlardan içeri giren yaz havası; belki de damarlarından akan kanın hızına yetişmeye çalışan kalp atışları. Sebebi ne olursa olsun, Helena içinde bulundukları anı bütün yoğunluğu ile yaşıyordu. Orkestra toparlanıp, kaçmıştı ama Helena müzik sesini hâlâ duyabiliyordu. Hayal mi görüyordu? Bu müzik sesi nereden geliyordu? Yıllar sonra kızını dünyaya getirmeden önce, müziğin nereden geldiğini anlayabilecekti. Bebeğinin babası, beşiğin üzerine renkli cam bilyelerden bir dönence almıştı. Bir gece, parmaklarını bu dönence üzerinde gezdirdi ve çıkan sesi hemen tanıdı. Nihayet, o gece duyduğu müziğin nereden geldiğini anlamıştı. Zu den drei Husaren restoranındaki avizelerin sesiydi. Rüzgar ve bombalama nedeniyle yaşanan sarsıntıdan sallanan avizelerin sesi, o gece müzik gibi gelmişti. Uriah, mutfağa girip çıkıyordu. Mutfaktan Salzburger Nockerl suflesi ve üç şişe

Heuriger şarabı getirmişti. Şarabı almak için girdiği mahzende, restoranın şeflerinden biriyle karşılaşmıştı ama adam, Uriah'ı durdurmak için hiçbir girişimde bulunmamıştı. Aksine; Uriah hangi şarabı alması gerektiğini sorduğunda başıyla en güzel şarapların olduğu kısmı işaret etmişti.

Yemeklerini yedikten sonra, masadaki şamdanın yanma kırk şilin bıraktılar ve ılık bir Haziran gecesi dışarı çıktılar. Weihburggasse Meydanı'nda hiçbir hareketlilik yoktu. Fakat havada ağır bir duman, toz ve toprak kokusu vardı.

"Hadi biraz yürüyelim," dedi Uriah.

Nereye gidecekleri konusunda tek kelime etmediler. Kärntner Caddesi'ne döndüler. Karanlık ve terk edilmiş Stephanplatz Meydanı'na geldiler.

"Aman Tanrım," dedi Uriah. Karşılarında duran görkemli katedral, adeta gökyüzüne uzanıyordu.

"Aziz Stephan Katedrali mi?" diye sordu.

"Evet," dedi Helena. Başını kaldırdı ve katedralin kulesine baktı. Siyah-yeşil renkli kule yukarı uzanıyor ve neredeyse yıldızlara değiyordu.

Helena buradan sonrasını çok net hatırlamıyordu ama bir şekilde katedrale girmişlerdi. Etraflarında korkuyla katedrale sığınan ve yüzleri bembeyaz kesilen insanlar vardı. Ağlayan çocukların sesi, katedralin orgundan yükselen sese karışıyordu. Sunağa doğru kol kola yürüdüler. Yoksa bu bir hayal miydi? Gerçekten böyle bir an yaşanmış mıydı? Uriah onu birdenbire kollarına alıp, onun eşi olacağını söylememiş miydi? O da defalarca evet, evet, evet diyerek; çarmıha gerilen İsa'nın, katedralin görkemli kubbesinin ve barışın temsilcisi güvercinlerin altında bu genç adama ait olduğunu tekrarlamamış mıydı? Bu yaşananlar gerçek olsa da, olmasa da bu sözler gerçeğin ta kendisiydi. André Brockhard ile görüşmesinden sonra söylemeyi planladığı sözlerden, çok daha gerçekti.

"Seninle gelemem."

Bu sözler ağzından çıkmıştı ama nerede ve ne zaman? Aynı gün öğleden sonra annesiyle konuşmuş ve gitmeyeceğini söylemişti. Ama hiçbir gerekçe belirtmedi. Annesi, kızını telkin etmeye çalıştı ama Helena, annesinin o keskin ve kendini beğenmiş ses tonuna daha fazla tahammül edemedi ve kendisini odasına kilitledi. Sonra Uriah geldi ve kapıyı çaldı. O zaman bu konu hakkında daha fazla düşünmemeye ve korkularını geride bırakıp içinden geldiği gibi davranmaya karar verdi. Artık her şey sonsuz bir boşluk gibi geliyordu. Kapıyı açtığı an, Uriah bir şeyler sezinlemişti. Belki de kapının eşiğinden dışarı adım attıkları anda sessiz bir anlaşmaya varıp, bütün hayatlarını tren saati gelene kadar geçecek süreye sığdırmayı kararlaştırmışlardı. "Seninle gelemem."

André Brockhard'ın adı dahi, ağzında acı bir tat bırakıyordu. Birden her şeyi ortaya döktü: Teminat mektubu, sokağa atılma tehdidi altında olan annesi, hapishaneden çıktığında kendisine uygun bir yaşam tarzı bulamayacak olan babası, Lang ailesinden başka kimsesi olmayan Beatrice. Evet, bunların hepsi konuşuldu ama ne zaman? Bunların hepsini katedraldeyken mi anlatmıştı? Yoksa Filarmoni Caddesi'ne çıkan sokaklarda ilerlerken mi? Tuğlalar ve cam kırıklarıyla dolu yollarda ilerlediler. Binaların pencerelerinden taşan alevler, yollarını aydınlatıyordu. Bir zamanlar gösterişli olan ama şimdi terk edilmiş bir otelin resepsiyonuna geldiler. Duvarda asılı anahtarlardan birini alıp, halıyla kaplı merdivenlerden yukarı çıktılar. Halılar o kadar kalındı ki telaşla attıkları adımlara rağmen, hiç ses çıkarmadılar. 342 numaralı odayı arayan iki hayalet gibiydiler. Odaya girdikleri anda, birbirlerinin kucakladılar. Alevler içinde yanıyormuşçasına, birbirlerinin kıyafetlerini çıkardılar. Uriah'ın nefesi, Helena'nın bedenini yakıyordu. Helena, tırnaklarıyla Uriah'ın sırtında derin izler bıraktı. Her birinden kan damlıyordu. Sonra her bir izi tek tek öptü. Aynı sözcükleri o kadar çok tekrarladı ki o sözcükler artık efsun gibi geliyordu: "Seninle gelemem."

Sirenler yeniden duyulduğunda ve bombardımanın bittiğini haber verdiğinde; birbirlerine kenetlenmiş bir şekilde uzanıyorlardı. Helena, hiç durmadan ağlıyordu.

Bedenleriyle yaşadıkları fırtınalı anlardan sonra uykuya daldılar ve rüyalarına teslim oldular. Helena, gerçekte birlikte oldukları anlarla; rüyalarında birlikte oldukları anları birbirinden ayırt edemiyordu. Gece yarısı, yağmur sesiyle uyandı. Yağmurla birlikte sokaklardan akıp giden küllere ve toza baktı. Sonra yağmurla yıkanan kaldırımlarda, bir şemsiye açıldı. Kim olduğu belli olmayan bu

yabancı, Danube'ye doğru yürümeye başladı. Helena da yatağa döndü. Tekrar uyandığında, gün ağarmıştı. Sokaklar kurumuştu ve Uriah, nefesini tutarak yanında yatıyordu. Helena, komodinin üzerindeki saate baktı. Trenin hareket etmesine iki saat kalmıştı. Uriah'ın alnını okşadı.

"Neden nefes almıyorsun?" diye fısıldadı.

"Yeni uyandım. Sen de nefes almıyorsun."

Adama biraz daha sokuldu. Uriah çıplaktı ama terlemişti.

"Öyleyse öldük demektir."

"Evet," dedi Uriah.

"Bir yerlere gitmiştin."

"Evet."

Helena, adamın titrediğini hissedebiliyordu. "Ama döndün," dedi.

BÖLÜM 4
ARAF

- 35 -

Konteynır Limanı, Bjorvika. 29 Şubat 2000.

Harry, Bjorvika rıhtımının bulunduğu düzlüğü gören tek tepelik arazide, bir şantiyenin yanına park etti. Birden ısınmaya başlayan hava, ışıl ışıl parlayan karı eritiyordu. Kesinlikle güzel bir gündü. Dev legolar gibi dizilen konteynırların arasında dolaştı. Asfalta vuran gölgesi, ilginç şekiller alıyordu. Konteynırların üzerindeki harfler ve semboller; her birinin Tayvan, Buenos Aires ve Cape Town gibi uzak iklimlerden geldiğini gösteriyordu. Harry rıhtımın kenarına kadar gitti. Gözlerini kapattı. Deniz, gemi ve mazot kokusunu içine çekerek; kendisinin de o ülkelere gittiğini hayal etti. Gözlerini açtığında, Danimarka'ya giden feribotu gördü. Buzdolabı gibi görünüyordu. Aynı insanları getirip götüren ve aynı zamanda yaratıcı bir mesai servisi görevi üstlenen bir buzdolabı.

Hochner ve Uriah'in buluşmasından kalan izleri takip etmek için geç kaldığının farkındaydı. Hatta buluştukları konteynır limanının burası olduğundan bile emin değildi. Filipstad'daki liman da olabilirdi. Yine de buradan bir şeyler bulabileceğine dair umutlan vardı. Belki yaratıcılığını tetikleyecek bir şeyle karşılaşabilirdi.

Rıhtımın kenarına bağlanan lastiklerden birine vurdu. Belki bir tekne almalıydı. Böylece babasını ve kız kardeşini yazın denizde dolaştırabilirdi. Babasının dışarı çıkması gerekiyordu. Bir zamanlar son derece sosyal olan adam, sekiz yıl önce eşinin ölümüyle yalnızlığa bürünmüştü. Kız kardeşi kendi halinde yaşıyordu. Bu yüzden arada bir onun Down sendromu ile mücadele ettiğini unutuyorlardı.

Konteynırların arasında bir kuş uçuyordu. Mavi baştankara kuşu, saatte yirmi sekiz kilometre hızla uçabilirdi. Ellen söylemişti. Yeşil başlı ördek ise saatte altmış iki kilometreye ulaşabiliyordu. İkisi de birbiriyle çok uyumluydu. Kız kardeşi sorun yaratmıyordu ama babası için endişeliydi.

Harry, dikkatini toplamaya çalıştı. Hochner'in söylediği her şeyi, kelimesi kelimesine raporuna yazmıştı. Ama asıl odaklanması gereken, adamın yüz ifadeleriydi. Söyleyemediklerini bulmalıydı. Uriah nasıl biriydi? Hochner bu konuda fazla bilgi verememişti. Birini tarif etmeye başladığınızda, en dikkat çeken özelliğinden bahsedersiniz. Hochner, Uriah'ın mavi gözlü olduğunu söylemişti. Hochner, ilk olarak mavi gözlerden söz etmişti. Demek ki Uriah'ın daha çok göze çarpan herhangi bir fiziksel engeli ya da konuşma bozukluğu yoktu. Hem Almanca, hem de İngilizce konuşabiliyordu. Almanya'da Sennheim adı verilen bir yerde bulunmuştu. Harry, Danimarka feribotunu izledi. Drobak'a doğru gidiyordu. İyi yolculuklar. Uriah, denize açılmış mıydı? Aklına bu soru takıldı. Harry, dünya atlasına baktı. Hatta özel baskı bir Almanya haritasını inceledi ama Sennheim adında bir yer bulamadı. Hochner uyduruyor olmalıydı. Büyük olasılıkla adamı dinlerken ciddiye almamıştı.

Hochner, Uriah'ın nefret dolu olduğunu söylemişti. Belki de tahminleri doğruydu. Aradıkları adam, kişisel bir sebepten dolayı silah almıştı. Peki neden nefret doluydu?

Güneş, Hovedoya Adası'nın ardından kayboldu ve Oslo fiyortlarından serin bir rüzgar esti. Harry paltosuna sıkıca sarındı ve arabasına gitti. Yarım milyon nereden geliyordu? Uriah, Bay Gizemli diye birinden gelen parayla mı hareket ediyordu; yoksa kendi parasıyla yürüttüğü tek kişilik bir gösterinin içinde miydi?

Cep telefonunu çıkardı. Piyasaya sürüleli iki hafta olan küçük bir Nokia telefonu vardı. Almamak

için çok mücadele etti ama Ellen'ın ısrarlarına yenik düştü. Numarayı tuşladı.

"Selam Ellen. Benim, Harry. Yalnız mısın? Tamam. Dikkatle dinlemeni istiyorum. Evet, küçük bir oyun oynayacağız. Hazır mısın?"

Daha önce yeterince oyun oynamışlardı. "Oyun", Harry'nin verdiği ipuçlarıyla başladı. Konuyla ilgili hiçbir altyapı bilgisine değinmiyordu. Ya da olayın neresinde takıldığını açıklamıyordu. Sadece kısa bir bilgi veriyordu. En fazla beş kelimelik. Bu yöntemi geliştirmeleri biraz zaman aldı. En önemli kural, en az beş; en fazla on ipucu verilmesiydi. Bu fikir, Harry ve Ellen'in bir gece nöbeti için girdikleri iddia ile ortaya çıkmıştı. Harry, Ellen'ın bir deste kağıda sadece iki dakika baktıktan sonra hepsini aynı sırayla ezberleyemeyeceğini söylemişti. Kağıt başına iki saniye düşüyordu. Ama üç kez art arda kaybedince, vazgeçti. Sonra Ellen, kullandığı yöntemi söyledi. Kartları, kart olarak görmüyordu. Her kartı bir kişi ya da olayla özdeşleştiriyordu ve kartlar çevrildikçe bir hikaye ortaya çıkıyordu. Harry, bu yöntemi işte kullanmayı denedi. Sonuç inanılmazdı.

"Erkek, yetmiş," dedi Harry. "Norveçli. Yarım milyon kron. Öfkeli. Mavi gözler. Mârklin tüfeği. Almanca konuşuyor. Sağlıklı. Konteynır limanında silah kaçakçılığı. Skien'de atış talimi. Bu kadar."

Arabaya bindi.

"Hiçbir şey mi? Ben de öyle düşünmüştüm. Denemeye değer, dedim. Yine de teşekkürler. Kendine dikkat et."

Harry, dört yoldaki postanenin önünden geçerken, aklına bir şey geldi. Hemen Ellen'i aradı.

"Ellen. Yine ben. Unuttuğum bir şey var. Dinliyor musun? Elli yıldır eline tek bir silah almamış. Tekrarlayayım mı? Elli yıldır... Evet, biliyorum beş kelimeden fazla. Yine hiçbir şey bulamadın mı? Kahretsin, dönemeci kaçırdım! Sonra görüşürüz, Ellen."

Telefonu, yolcu koltuğuna koydu ve yola odaklandı. Tam köşeyi dönmüştü ki telefonu çaldı.

"Benim, Harry. Ne? Neden böyle düşündün? Haklısın, haklısın, tamam kızma, Ellen. Zaman zaman senin kafanın içindeki süngersi maddede neler döndüğünü unutuyorum. Beyin. Senin mükemmel, büyük, kusursuz, güzel, dolu beynin var, Ellen. Evet tamam. Aynı senin dediğin gibi. Teşekkür ederim."

Telefonu kapattı ve o anda Ellen'a üç gece nöbeti borcu olduğunu hatırladı. Artık Suçlar Masası'nda görev yapmadığına göre, borcunu ödemenin başka bir yolunu bulmalıydı. Yaklaşık üç saniye, ne yapabileceğini düşündü.

- 36 -

Irisveien. 1 Mart 2000.

Kapı açıldı ve Harry ince yüzlü, mavi gözlü bir adamla göz göze geldi.

"Harry Hole, polis," dedi. "Bu sabah telefon etmiştim." "Evet, tanıdım."

Yaşlı adamın gri-beyaz saçları, geniş alnına dökülüyordu. Üzerindeki örgü hırkanın altından, kravatı görünüyordu. Oslo'nun şehir dışında kalan, seçkin semtlerinden birinde; kırınızı, dubleks bir binada yaşıyordu. Posta kutusunun üzerinde EVEN&SIGNE JUUL yazıyordu.

"Lütfen içeri girin, Müfettiş Hole."

Sesi, sakin ve netti. Profesör Juul'ün tavırları, olduğundan daha genç görünmesini sağlıyordu. Harry gelmeden önce araştırmasını yapmıştı. Okuduklarına göre; Juul, Direniş hareketine katılan isimlerden biriydi. Even Juul, emekli olmasına rağmen; hâlâ Norveç'in Alman İstilası ve Nasjonel Samling konularında en bilgili ismi olarak görülüyordu.

Harry ayakkabılarını çıkardı. Karşısındaki duvarda, küçük çerçevelere konmuş siyah-beyaz fotoğraflar asılıydı. Fotoğraflardan birinde, hemşire üniformalı genç bir kadın; bir diğerinde de beyaz paltolu, genç bir adam vardı.

Oturma odasına girdiler. Odada Airedale cinsi bir köpek vardı. Harry'yi görünce sustu. Sessizce yanına geldi ve pantolonunu kokladı. Sonra da gidip, Juul'ün sandalyesinin yanına kıvrıldı.

Harry, koltuğa oturdu ve "Dagsavien'de Faşizm ve Nasyonal Sosyalizm hakkında yazdığınız makaleleri okudum," dedi.

Juul, "Tanrım, demek hâlâ Dagsavien okuyan insanlar var," dedi gülümseyerek.

"Bizi günümüzde yaşanacak neo-Nazizm konusunda uyaran bir tavrınız vardı. Yanılıyor muyum?"

"Uyarmak denemez. Ben tarihsel sürece dikkat çekiyordum. Tarihçinin görevi, gerçekleri ortaya koymaktır; yargılamak değildir." Piposunu yaktı. "Çoğu insan, doğru ve yanlış gibi sabit değerler taşır. Bu doğru değildir. Doğrular ve yanlışlar da zaman içinde değişir. Tarihçilerin görevi, tarihsel gerçekleri bulmaktır. Kaynakların gösterdiği hakikatleri incelemek; sonra da tarafsız ve olduğu gibi aktarmaktır. Eğer tarihçiler, insanların hatalarını yargılama görevini yapsalardı; gelecek nesiller tarafından çağın Ortodoks fosilleri olarak görülürlerdi."

Mavi bir duman tabakası havaya karıştı. "Fakat buraya gelme sebebiniz, bu konuyu tartışmak değil; değil mi?"

"Bir adamı bulmaya çalışıyoruz ve bu konuda bize yardımcı olup olamayacağınızı merak ediyoruz."

"Telefonda da bahsetmiştin. Kim bu adam?"

"Bilmiyoruz. Tek bildiğimiz mavi gözlü, Norveçli ve yetmiş yaşında olduğu. Bir de Almanca konuşabildiği."

"Başka?"

"Bu kadar."

Juul, güldü. "Öyleyse aralarında seçim yapmak için pek çok adayımız var."

"Doğru. Bu ülkede yetmiş yaş ve üzerinde 158.000 erkek var. Bunlardan 100.000 tanesi mavi gözlü ve Almanca konuşabiliyor."

Juul tek kaşını kaldırdı. Harry'nin yüzünde mahcup bir gülümseme vardı.

"İstatistik Dairesi'nden, eğlence olsun diye öğrendim."

"Peki ben nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ben de o konuya gelecektim. Bu kişi, elli yılı aşkın bir süredir eline silah almadığını söylemiş. Ben düşündüm ki; daha doğrusu bir meslektaşım dedi ki elli yılı aşkın süre, elliden fazla ama altmıştan azdır."

"Mantıklı."

"Evet, meslektaşım çok hmmm... mantıklıdır. Diyelim ki üzerinden elli beş yıl geçmiş. Bu da bizi doğruca 2. Dünya Savaşı'na götürür. Aradığımız kişi de o zamanlar yirmili yaşlarında ve silah kullanan bir gençtir. Evlerinde silah bulunduran bütün Norveçliler, savaş çıkınca silahların Almanlara vermişler. Peki bu durumda adamımız nerededir?"

Harry üç parmağını havaya kaldırdı ve saymaya başladı. "Ya Direniş grubunda, ya İngiltere'ye kaçanlar arasında ya da Doğu Cephesi'nde Almanlarla birlikte savaşta. Almancası İngilizcesin-den iyi. Demek ki... "

"Yani meslektaşınız, aradığınız adamın cephede savaştığı sonucuna vardı; öyle mi?"

"Evet."

Juul, piposundan bir nefes aldı.

"Direniş grubundaki insanların çoğu Almanca öğrenmek zorundaydı," dedi. "Diğerlerinin arasına karışmak, bilgi toplamak ve benzeri görevler için. Tabii unuttuğunuz bir şey daha var: İsveç Polis Gücü'nde görev yapan Norveçliler."

"Öyleyse, yaptığımız çıkarım doğru değil."

"Sesli düşünmeme müsaade et," dedi Juul. "On beş bin Norveçli, cephede savaşmak için gönüllü oldu. Bunlardan yedi bini göreve çağrıldı ve silah kullanmalarına izin verildi. Bu sayı, İngiltere'ye kaçanlardan oldukça fazla. Savaş sonunda Direniş grubundakilerin sayısı, diğerlerine kıyasla çok daha fazlaydı. Ama bunların çok azı silah kullandı." Juul gülümsedi.

"Diyelim ki siz haklısınız. Cephede görev yapan askerleri, telefon rehberine eski Waffen SS olarak kaydetmeyeceklerine göre; araştırmaya başlayacak bir nokta belirlemişsinizdir. Yanılıyor muyum?"

Harry başıyla onayladı.

"Vatan Hainleri Arşivi. İsme göre dosyalanmış ve mahkeme kayıtlarıyla birlikte muhafaza edilmiş. Son birkaç gündür bu dosyalan inceliyorum. Pek çoğunun ölmüş olduğunu düşünmüştüm ama yanılmışım."

"Evet. Hepsi yaşlı birer kurt," dedi Juul gülerek.

"Ve bu yüzden sizi aradım. Bu askerlerin geçmişlerini herkesten iyi biliyorsunuz. Bu adamların nasıl düşündüklerini anlamama yardımcı olursunuz diye umuyorum. Onları kızdıran konularda sizden yardım almak istiyorum."

"Güveniniz için teşekkür ederim Müfettiş ama ben bir tarihçiyim. Ve kişisel gerekçeleri hakkında herkes ne biliyorsa, ben de o kadarını biliyorum. Belki biliyorsunuzdur, ben de Direniş hareketindeydim. Milorg'da. Bu yüzden Doğu Cephesi'nde gönüllü savaşanların düşünce yapısını anlamak güç."

"Yine de bu konuda bilgi sahibisinizdir, Bay Juul."

"Öyle mi?"

"Ne demek istediğimi anlıyorsunuz bence. Oldukça kapsamlı bir araştırma yaptım."

Juul, piposundan bir nefes daha aldı ve Harry'ye baktı. Harry, süregelen sessizlik içinde; oturma odasının kapısında duran biri olduğunu fark etti. Başını çevirdi ve yaşlı bir kadınla karşılaştı. Hassas ve derin bakışlarla, Harry'yi inceliyordu.

"Sohbet ediyorduk, Signe," dedi Even Juul.

Kadın başıyla Harry'yi selamladı ve bir şey söylemek üzere ağzını açtı ama Even Juul'la göz göze gelince vazgeçti. Tekrar selam verdi ve sessizce kapıyı kapatarak uzaklaştı.

"Demek biliyorsunuz," dedi Juul.

"Evet. Doğu Cephesi'nde hemşireydi, değil mi?"

"Leningrad'da. 1942'den, 1944 yılı Mart ayında yaşanan geri çekilmeye kadar." Piposunu bıraktı. "Neden bu adamın peşindesiniz?"

"Dürüst olmak gerekirse, bu sorunun cevabını da tam olarak bilmiyoruz. Fakat bir suikast planı söz konusu olabilir."

"Hmmm."

"Ne aramamız gerekir? Tuhaf biri mi? hâlâ Nazilere bağlı biri mi? Bir katil mi?"

Juul, başını iki yana salladı.

"Cephede savaşanların çoğu cezasını çekti ve topluma karıştı. Pek çoğu, vatan haini ilan edilmelerine rağmen; şaşırtıcı derece başarılı bir uyum sürecinden geçti. Belki de bu kadar şaşırtıcı olmamalıdır. Genelde savaş gibi kritik zamanlarda önemli kararlar alabilen insanlar, yetenekli insanlardır."

"Yani aradığımız kişi, kendi kendini topluma kazandırmış insanlardan biri olabilir."

"Kesinlikle."

"Nüfuslu biri olabilir mi?"

"Finans ve politika anlamında ulusal önem taşıyan makamların kapıları, bu gibi insanlar için kapalıdır."

"Ama bağımsız bir işadamı ya da girişimci olabilir. Kesinlikle yarım milyonluk bir silah alabilecek kadar birikimi olan birinden söz ediyoruz. Peki kimin peşinde olabilir?"

"Bu konunun, cephede savaşmış olmasıyla bir ilişkisi var mıdır?"

"Olabileceği yönünde hislerim var." "Bir intikamdan mı söz ediyoruz?" "Çok mu mantıksız?"

"Hayır, hiç de değil. Cepheye gidenlerin çoğu, kendilerini gerçek vatanseverler olarak görür. 1940'lı yılların gözüyle bakacak olursak; bu adamlar, ülkelerinin iyiliği için yapılması gerekeni yaptıklarını düşünüyor. Onları vatan haini ilan etmemizin, adaletsizlik olduğuna inanıyor."

"Yani?"

Juul, kulağının arkasını kaşıdı.

"Onları vatan haini ilan eden hakimlerin çoğu hayatını kaybetti. Aynı durum, mahkeme sürecini başlatan politikacılar için de geçerli. Bu yüzden intikam teorisi, biraz zayıf kalıyor."

Harry derin bir iç çekti. "Haklısınız. Ben sadece elimdeki parçalan birleştirerek, bir resim oluşturmaya çalışıyorum."

Juul saatine baktı. "Söz veriyorum ki bu konuya biraz kafa yoracağım. Ama size yardımcı olup olamayacağımdan emin değilim."

"Yine de teşekkür ederim," dedi Harry. Ayağa kalktı. Sonra aklına bir şey geldi. Ceketinin cebindeki kağıtları çıkardı.

"Bu arada, Johannesburg'daki görgü tanığıyla yaptığım görüşmenin raporundan, bir kopya da size getirdim. Bunlara da göz atabilirseniz, dikkatimizden kaçan önemli bir nokta olup olmadığını tespit edebilirsiniz."

Juul kabul etti ama başını iki yana sallayarak, durumun güçlüğünü belirtmeye çalıştı.

Harry koridorda ayakkabılarını giymeye çalışırken, beyaz paltolu adamı işaret etti.

"Bu siz misiniz?"

Juul; "Evet. Geçtiğimiz yüzyılın, ilk yansında," diyerek gülmeye başladı. "Savaştan önce Almanya'da çekilmişti. Dedemin ve babanın izinden giderek tıp okumam bekleniyordu. Savaş başlayınca evime döndüm ve tarih kitaplarıyla da dönüş yolunda tanıştım. Sonra da iş işten geçmişti: Tarihin pençesine takılmıştım."

"Tıptan vazgeçtiniz yani, öyle mi?"

"Bu olaya nasıl baktığına bağlı. Bir adamın ve bir ideolojinin bu kadar insanı nasıl peşinde sürükleyebildiğini anlamak ve anlatmak istiyordum. Bir tür panzehir arayışı içindeydim," dedi gülerek. "Çok ama çok gençtim."

- 37 -

Continental Otel, Birinci Kat. 1 Mart 2000.

Bernt Brandhaug, şarap kadehini kaldırarak, "Bu şekilde bulaşa-bildiğimize sevindim," dedi.

Birlikte kadeh kaldırdılar ve Aud Hilde, Dış İşleri Bakanı Müsteşarı'na gülümseyerek baktı.

"Sadece iş için bir arada olmamamız da ayrı bir güzellik," dedi. Bakışlarını kızdan ayırmadı ve sonunda Aud başını önüne eğdi. Brandhaug, kızı baştan aşağı süzdü. Aud Hilde çekici bir kız değildi. Hatları, çekici olmak için biraz kaba kalıyordu. Biraz tombul sayılırdı. Ama alımlı ve işveli bir tavrı vardı. Genç ve tombul biriydi.

Aud Hilde, bu sabah personel dairesinden Brandhaug'u aramış ve sıra dışı bir vakada kendisine yardım edip, edemeyeceğini sormuştu. Fakat, daha konunun detaylarına giremeden Brandhaug'un ofisine davet edildi. Ofise gittiğinde ise Brandhaug'un vakti olmadığını ve bu konuyu iş çıkışı bir

yemekte konuşmaları gerektiğini öğrendi.

"Biz memurların da biraz neşelenmeye ihtiyacı var," demişti Brandhaug. Aud ise bu sözlerle kastedilenin yemek olduğunu düşündü.

Şu ana kadar her şey yolunda gitmişti. Şef garson, Brandhaug'un her zamanki masasını hazırlamıştı. Brandhaug etrafına baktı ve içeride tanıdık hiç kimse olmadığını fark etti.

"Dün ilginç bir vakayla karşılaştık," dedi Aud. Sonra da garsonun peçeteyi kucağına sermesine müsaade etti. "Yaşlı bir adam gelip, kendisine borçlu olduğumuzu söyledi. Dış İşleri Bakanlığı'nın borcu varmış. Yaklaşık iki milyon kron. Doğrulamak için de 1970 yılında gönderdiği bir mektuptan bahsetti."

Aud gözlerini devirdi. Brandhaug ise kızın bu kadar ağır bir makyaja ihtiyacı olmadığını düşündü.

"Peki neden dolayı borçlanmışız?"

"Dediğine göre savaş zamanı, bir ticaret gemisinde çalışıyormuş. Nortraship'e bağlı bir gemi. Ödemesine el koymuşlar."

"Oh, sanırım konuyu anladım. Başka ne söyledi?"

"Artık bekleyemeyeceğini; onu ve diğer denizcileri aldattığımızı söyledi. Tanrı, günahlarımız yüzünden bizi cezalandıracakmış. Sarhoş muydu, yoksa hasta mıydı bilmiyorum ama aklını kaçırmış gibiydi. Yanında bir de mektup getirmişti. 1944 yılında Bombay'daki Norveç Başkonsolosluğumda imzalanmış. Mektupta Norveç devletinin; Norveç ticaret donanmasında subay olarak çalışanların dört yıllık savaş riski ikramiyesini ödeyeceği taahhüt ediliyor. Mektup olmasaydı adamı kapı dışarı ederdik ve sizi böylesine önemsiz bir konuda rahatsız etmezdik."

"İstediğin zaman benim yanıma gelebilirsin Aud Hilde," dedi Brandhaug ama birdenbire panikledi: Kızın adı Aud Hilde miydi?

"Zavallı adam," dedi Brandhaug ve garsona daha çok şarap getirmesini işaret etti. "Bu vakada asıl üzücü olan, adamın haklı olması. Almanların henüz ele geçirmediği ticaret gemilerinden bir donanma oluşturuldu ve böylece Nortraship kuruldu. Yarı siyasi, yarı ticari bir oluşumdu. Örneğin; İngilizler, Norveç gemilerini kullanmak için Nortraship'e önemli ölçüde ödeme yaptı. Fakat bu paralar, çalışanlara verilmek yerine doğruca gemi sahiplerine ve devlet hazinesine pay edildi. Burada birkaç yüz milyon krondan söz ediyoruz. Denizciler, yasal yollara başvurarak paralarını almaya çalıştılar. Ama 1954 yılında Yüksek Mahkemede görülen bir davada kaybeden taraf oldular. Norveç Parlamentosu Storting, 1972 yılında bir yasa çıkartarak, denizcilerin parayı almaya haklan olduğunu belirtti."

"Bu adama hiçbir ödeme yapılmamış. Çünkü dediğine göre; Çin Denizi'ndeymiş ve Almanlar değil, Japonlar tarafından saldırıya uğramış."

"Adını söyledi mi?"

"Konrad Âsnes. Bir dakika, mektubu göstereyim. Adam, bileşik faizle birlikte ne kadar alacağı olduğunu hesaplamış."

Aud Hilde, çantasına eğildi. Üst kol bölgesi, sallanıyordu. Biraz daha egzersiz yapmalı, diye düşündü Brandhaug. Aud Hilde dört kilo verirse, şişman değil... yuvarlak hatlı bir kız olurdu.

"Sorun değil," dedi. "Mektubu görmeme gerek yok. Nortraship, Ticaret Bakanlığı'na bağlı."

Aud, Brandhaug'a baktı.

"Adam, bizim borçlu olduğumuz konusunda ısrarlı. Bize iki hafta süre tanıdı." Brandhaug güldü.

"Öyle mi? Altmış yıl sonra, acelesi neymiş?"

"Bu konuda bir şey demedi ama ödemezsek, sonuçlarına katlanacağımızı söyledi."

"Yüce Tanrım," dedi Brandhaug. Kıza doğru eğilmeden önce garsonun şarap kadehlerini doldurmasını bekledi. "Sonuçlara katlanmaktan nefret ederim, ya sen?" Aud, çekingen bir tavırla gülümsedi.

Brandhaug, tekrar kadeh kaldırdı.

"Bu konuda ne yapmamız gerektiğini merak ediyorum," dedi

Aud.

"Boş ver," diye karşılık verdi Brandhaug. "Ama ben de bir şey merak ediyorum Aud Hilde."

"Nedir?"

"Bu otelde bizim adımıza düzenlenen odayı görmüş müydün?" Aud Hilde gülümsedi ve görmediğini söyledi.

- 38 -

Focus Spor Salonu, ila. 2 Mart 2000.

Harry, hızla pedal çeviriyor ve terliyordu. Kardiyovasküler salonda, on sekiz adet hiper modern ve kas ölçümü yapan egzersiz bisikleti vardı. Her birinde de "şehirli" ve genel anlamda çekici insanlar çalışıyor; duvardaki sessiz televizyon ekranlarına bakıyordu. Harry, Robinson Keşfi yarışmasından Elisa'yı izliyordu. Elisa, Poppe'ye tahammül edemediğini anlatıyordu. Televizyonun sesi kısıktı ama Harry bu bölümü daha önce izlediği için neler konuşulduğunu biliyordu. Hoparlörden Shania Twain'in That don't impress me much! şarkısı yükseliyordu.

İlginç, diye düşündü Harry. Ne yüksek sesle müzik dinlemekten, ne de ciğerlerinden çıkan hırıltı benzeri sesten hoşlanıyordu. Emniyet Müdürlüğü'ndeki spor salonunda, hiçbir ödeme yapmadan egzersiz yapabilirdi ama Ellen, Focus Spor Salonuna gelmesi için ısrar etmişti. Harry, bu ısrara boyun eğdi ama aerobik sınıfına katılması için yaptığı ısrarı görmezden geldi. Harry; aynı ritimde ilerleyen bir müzik eşliğinde, 32 dişini göstererek gülümseyen bir eğitmenin "oturarak zayıflayamazsın" gibi özlü sözleriyle motive olarak hareket eden insanların kendilerini rezil ettiğini düşünüyordu. Harry'ye göre Focus'a gelmenin en büyük avantajı, Emniyet Müdürlüğü'nde Tom Waaler gibi adamlarla bir arada olmaktansa; Robinson Keşfi izlerken spor yapabilmesiydi. Harry etrafına baktı ve bu akşam da, tıpkı diğer akşamlarda olduğu gibi, salondaki en yaşlı kişi olduğunu gördü. Salonda- kilerin çoğu kulağında Walkman kulaklıkları olan ve arada bir kaçamak bakışlarla

Harry'nin olduğu yöne bakan genç kızlardı. Tabii o yöne bakmalarının sebebi Harry değil; Harry'nin yanında pedal çevirmekte olan Norveç'in en ünlü komedyeniydi. Adamın üzerinde gri bir kapüşonlu vardı ama alnında bir damla bile ter birikmemişti. Harry'nin kilometre göstergesinde yanıp sönen bir mesaj belirdi: Oldukça iyi gidiyorsun!

Ama kötü giyiniyorsun, dedi Harry kendi kendine. Üzerindeki bol ve soluk eşofman altına baktı. Sürekli yukarı çekmesi gerekiyordu; çünkü cep telefonunu beline takmıştı. Adidas ayakkabıları da ne yeni, ne de moderndi. Ama biraz daha beklerse, yeniden moda olan bir klasiğe dönüşebilirdi. Joy Division baskılı tişörtü bir zamanlar sokak modası olsa da; son yıllarda müzik sektöründe neler olup bittiğini takip etmediğini gösteriyordu. Harry her şeye rağmen kendini kötü hissetmiyordu; ta ki cep telefonu çalmaya ve aralarında komedyenin de bulunduğu on yedi kişi ona doğru bakmaya başlayıncaya kadar. Küçük, siyah, şeytan aletini belinden çıkardı.

"Hole."

Hâlâ That don 't impress me much! Parçası çalıyordu. "Merhaba, ben Juul. Rahatsız etmiyorum ya?" "Hayır, sadece müzik sesi."

"Tuhaf hırıltı sesleri duyuyorum. Uygun olduğunda beni ara, olur mu?"

"Spor salonundayım ama uygunum."

"Pekala. Güzel haberlerim var. Johannesburg'da yazdığın raporu okudum. Neden aradığın adamın Sennheim'dan geldiğini söylemedin?"

"Uriah mı? Bu kadar önemli mi? Ben ismi doğru anladığımdan bile emin değilim. Almanya haritasında baktım ama Sennheim diye bir yer göremedim."

"Sorunun cevabı; evet. Oldukça önemli. Cephede savaşıp, savaşmadığına dair kuşkuların varsa; artık hepsine bir son verebilirsin. Çünkü artık yüzde yüz eminiz. Sennheim küçük bir yerdir ve oraya gittiğini belirten Norveçlilerin tamamı savaş zamanı Doğu Cephesi'ne gitmeden önce burada eğitim kampına katılmışlardır. Sennheim'i, Almanya haritasında bulamazsın. Çünkü Sennheim, Almanya'da değil; Fransa'nın Alsas bölgesindedir." "Evet ama ..."

"Alsas, tarih boyunca Almanya ve Fransa arasında el değiştirip durmuştur. Bu yüzden, bu bölgenin insanları çok iyi Almanca konuşur. Aradığımız adamın Sennheim'e gitmiş olması, arananlar listesini daraltır. Çünkü sadece Nordland ve Norge birliklerinden gelen askerler, burada eğitim almıştır. Hatta sana Sennheim'a gitmiş birinin adını verebilirim. Eminim yardım etmeyi kabul edecektir."

"Gerçekten mi?"

"Nordland birliğinden bir asker. Cephede savaşmış. 1944 yılında da gönüllü olarak Direniş hareketine katıldı." "Vay be."

"Ailesi ve abileriyle birlikte, şehirden uzak bir çiftlikte büyümüş. Kendisi hariç bütün ailesi, fanatik Nasyonal Sosyalizm taraftarıymış. Bu yüzden de zorla cepheye gönderilmiş. Kendisi hiçbir zaman Nazilere inanmamış ve 1943 yılında Leningrad'dan kaçınış. Kısa bir süre Rusların esareti altında yaşamış ve İsveç üzerinden Norveç'e dönmeden evvel Ruslarla birlikte silah tutmuş."

"Doğu Cephesi'nden gelen bir askerin sözlerine güvendiniz mi?"

Juul güldü. "Kesinlikle."

"Neden gülüyorsun?" "Uzun hikaye." "Yeterince vaktim var."

"Ondan aile fertlerinden birini öldürmesini istedik."

Harry, pedal çevirmeyi bıraktı. Juul ise sözlerine devam etmeden önce boğazını temizledi.

"Adamı Ullevalseter'in kuzeyindeki Nordmarka'da bulduk. Önce hikayesine inanmadık. Niyetinin bilgi sızdırmak olduğunu düşündük ve vurmaya karar verdik. Oslo polis arşivinde bağlantılarımız vardı. Geçmişini araştırdık ve cephede kaybolduğunu öğrendik. Kaçtığı düşünülüyordu. Ailesini araştırdık ve söylediklerinin doğru olduğunu gördük. Bütün bunlar Almanların tuzağı olabilirdi. Bu yüzden onu bir teste tabi tuttuk." Bir sessizlik oldu.

"Ve?"

"Onu hem bizden, hem de Almanlardan uzak bir kulübeye yerleştirdik. İçimizden biri Nasjonal Samling üyesi ahilerinden birini vurmasını isteyelim dedi. Amacımız, ne tepki vereceğini görmekti. Emri verdiğimizde tek kelime etmedi. Ama ertesi gün kulübesine gittiğimizde, orada olmadığını gördük. Kaçtığından emindik ama iki gün sonra yeniden ortaya çıktı. Gudbransdalen'deki aile çiftliğine gittiğini söyledi. Birkaç gün sonra oradaki adamlarımızdan bir rapor aldık. Ahilerinden birini ahırda, diğerini de ambarda bulmuşlardı. Anne ve babası da oturma odasında bulundu."

"Aman Tanrım," dedi Harry. "Adam, aklını kaçırmış olmalı."

"Olabilir. O zamanlar hepimiz öyleydik. Savaş vardı. Ayrıca, bu konuda hiç konuşmadık. Ne o zaman, ne de daha sonra. Sen de bu konudan... "

"Tabii ki bahsetmem. Nerede yaşıyor?"

"Burada, Oslo'da. Sanırım Holmenkollen'de."

"Adı nedir?"

"Fauke. Sindre Fauke."

"Harika. Onunla irtibata geçerim. Teşekkür ederim, Bay Juul."

Televizyon ekranında beliren Poppe, gözyaşları içinde ailesine selam gönderiyordu. Harry, telefonu yeniden beline taktı. Sonra eşofman altını, yukarı çekti ve ağırlıkların olduğu bölüme geçti.

Hâlâ Shania Twain'in şarkısı çalıyordu.

- 39 -

Erkek Giyim Mağazası, Hegdehaugsveien. 2 Mart 2000.

"Yün kalitesi, süper 110," dedi tezgahtar. Takım elbisenin ceketini elinde tutuyor, yaşlı adamın giymesine yardımcı oluyordu. "En iyisidir. Hafif ve sağlamdır."

"Sadece bir kez giyeceğim," dedi yaşlı adam gülümseyerek. "Oh," dedi tezgahtar. Biraz şaşırmıştı. "İsterseniz daha uygun fiyatlı... "

Yaşlı adam aynada kendine baktı. "Bu gayet iyi." "Klasik kesimdir," diye ekledi tezgahtar. "Elimizdeki en klasik modeldir."

Yaşlı adam birdenbire iki büklüm oldu ve tezgahtar kız paniğe kapıldı.

"Hasta mısınız? İsterseniz...?"

"Hayır, önemsiz bir sancı. Geçecektir." Yaşlı adam doğruldu. "Pantolon paçaları ne zaman hazır olur?"

"Gelecek hafta çarşamba. Aceleniz yoksa tabii. Özel bir gün için mi alıyorsunuz?"

"Evet. Çarşamba günü uygun." 100 kronluk peşin ödeme yaptı. Parayı uzatırken, tezgahtar kız, "Ömür boyu giyebileceğiniz bir takım aldınız," dedi.

Yaşlı adamın kahkahası, uzun süre kızın kulaklarında çınladı.

- 40 -

Holmenkollen. 3 Mart 2000.

Besserud'un Holmenkollveien bölgesine gelen Harry, karanlıkta aradığı numarayı buldu. Koyu renk ahşaptan yapılan ev, cüsseli köknar ağaçlarının arasında kalmıştı. Çakıl taşlarıyla kaplı park yolu, evin önüne kadar gidiyordu. Harry, arabayı yeniden çalıştırdığında sıkıntı yaşamamak için yokuş yukarı park etmek istemişti ama birinci vitese aldığında arabanın adeta öksürdüğünü ve son nefesini verdiğini gördü. Kendi kendine söylenerek, kontağı çevirdi ve marşa bastı ama arabanın motoru gürültü çıkarmaktan başka bir tepki vermedi.

Arabadan çıktı ve eve doğru yürümeye başladı. O anda evden çıkmak üzere olan bir kadınla karşılaştı. Kadın, Harry'nin geldiğini duymamıştı. Harry basamaklarda durdu ve gülümsedi.

"Günaydın," dedi. Arabayı işaret ederek, "Rahatsızlandı, biraz... ilaca ihtiyacı var," dedi.

"İlaç mı?" Kadının sesi derinden ve sımsıcaktı.

"Evet, sanırım bu civarda dolaşırken üşüttü."

Kadının gülümsemesi yüzüne yayıldı. Otuzlu yaşlarındaydı ve sade bir siyah mont giyiyordu. Kıyafeti üzerinde çok çaba sarf etmediği belli oluyordu ama yine de çok zarifti. Harry'nin bu kadar zarif görünebilmek için hayatındaki pek çok şeyi feda etmesi gerekirdi.

"Ben de çıkıyordum," dedi kadın. "Buraya mı gelmiştiniz?" "Sanırım. Sindre Fauke burada mı?"

"Buradaydı," dedi. "Ama birkaç ay geç kaldınız. Babam, şehre taşındı."

Harry biraz daha yaklaştı. Kadın, kesinlikle çok çekiciydi. Ve bu çekicilik, rahat tavırları ve konuşmasında; Harry'nin gözlerinin içine bakarak yansıttığı özgüvende gizliydi. Çalışan bir kadın, diye düşündü Harry. Havali ve mantıklı düşünmeyi gerektiren bir işi olmalıydı. Emlakçı, bankada bir şube müdürü, politikacı ya da bu tarz bir meslek olabilirdi. Gelirinin iyi olduğuna emindi. Sadece üzerindeki montu ya da oturduğu ev değil; aynı zamanda tavırları ve aristokrat görünümlü yüz hatları da bu düşüncesini doğruluyordu. Kadın basamaklardan aşağı indi. Düz bir çizgi üzerinde yürüyormuşçasına, nazik adımlarla ilerledi. Bale dersi almış olmalı, diye düşündü Harry.

"Yardımcı olabileceğim bir konu var mı?"

Her bir harfi tane tane seslendirmiş ve "ben" vurgusunu fazlasıyla ön plana çıkarmıştı. O kadar vurgulu konuşuyordu ki tiyatral bir hava bile sezinlenebilirdi.

"Ben polisim," dedi Harry. Kimliğini gösterebilmek için ceketinin ceplerini karıştırmaya başladı ama kadın, hiçbir önemi yok dercesine elini salladı.

"Pekala, her neyse; babanızla konuşmak istiyorum." Harry sesinin her zamankinden biraz daha resmi çıktığını fark etti ve kendine kızmadan edemedi.

"Neden?"

"Birini arıyoruz. Ve babanızın bu konuda bize yardımcı olabileceğini umuyoruz." "Kimi arıyorsunuz?"

"Korkarım, bu bilgiyi sizinle paylaşamam."

"Tamam," dedi kadın ve başını salladı. Sanki Harry'yi bir teste tabi tutmuştu ve Harry de bu testi başarıyla geçmişti.

"Ama babanızın artık burada yaşamadığını söylüyorsunuz ve..." Harry cümlesini tamamlamadı ve gözlerini kaçırdı. Kadının parmakları ince ve narindi. Piyano dersi almış olmalı, diye düşündü Harry. Gözlerinin kenarlarında da minik kırışıklıkları vardı. Otuzlu yaşlarını geride bırakmış olabilir miydi?

"Burada yaşamıyor," dedi kadın. "Majorstuen'e taşındı. Vibes Gate, 18 numara. Ya evdedir ya da Üniversite Kütüphanesinde."

Üniversite Kütüphanesi. Kelimeleri o kadar güzel telaffuz ediyordu ki tek bir harfi bile yutmuyordu.

"Vibes Gate, 18 numara. Anlıyorum."

"Güzel." "Evet."

Harry başıyla onayladı. Başını öne arkaya sallamaya devam ediyordu. Tıpkı bir köpek gibi göründüğüne emindi. Kadın dudaklarını sıkarak gülümsedi. Kaşlarını kaldırdı ve konuşulması gereken başka bir konu var mı dercesine Harry'ye baktı.

Harry; "Anlıyorum," diye yineledi.

Kadının kaşları siyah ve düzgün hatlara sahipti. Aldırıyor olmalı, diye düşündü Harry. Ama aldırdığı çok belli olmuyordu.

"Gitmem gerek," dedi kadın. "Tramvay... "

"Anlıyorum," dedi Harry. Bu ifadeyi üçüncü kez kullanmasına rağmen, gitmek için hiçbir hamlede bulunmuyordu.

"Umarım onu bulursunuz. Babamı, yani."

"Bulacağımıza eminim."

"Hoşça kalın." Kadın uzaklaşırken, çakıl taşları topuklu ayakkabısının altında eziliyordu.

"Hmmm... Ufak bir sorunum var..." dedi Harry.

"Yardımların için teşekkür ederim."

"Rica ederim," dedi kadın. "Benim için yolunu değiştirmedin, değil mi?"

"Kesinlikle hayır. Aynı güzergahtayız," dedi Harry. Kadının elindeki şık deri eldivenlere baktı. Çok pahalı oldukları apaçık görülüyordu ama Harry'nin Escort marka arabasını iterken kirlenmiş ve gri renge dönmüştü.

"Asıl sorun, arabanın yol boyunca dayanıp dayanamayacağı."

"Oldukça renkli bir geçmişi olmalı," dedi kadın. Arabanın ön panelindeki boşluğu işaret ediyordu. Bir zamanlar radyonun bulunduğu bu boşluktan, şimdi sarı ve kırmızı renkli kablolar çıkıyordu.

"Hırsızlık," dedi Harry. "Arabanın kapıları bu yüzden kilitlenmiyor. Çünkü kilitleri de sökmüşler." "Yani araba herkese açık, öyle mi?" "Evet. Yaşlanınca böyle oluyor işte."

Kadın güldü. "Öyle mi?"

Harry, kadına doğru bir bakış attı. Belki de yaşlansa da dış görünüşü fazla değişmeyen insanlardan biriydi. Otuz yaşında gösteriyordu. Kadının profiline hayran kalmıştı. Çok yumuşak hatları vardı. Cildindeki doğal ışıltıyı fark etti. Yaşıtı kadınların kış aylarında kullandığı bronzlaştırıcı ürünlerden kullanmamıştı. Montunun düğmelerini iliklemişti. Ama uzun, ince boynu görünüyordu. Ellerini, kucağında birleştirmişti.

"Kırmızı yanıyor," diye uyardı.

Harry, hemen frene bastı.

"Affedersin," dedi.

Ne yapıyordu böyle? Ellerine bakıp, nikah yüzüğü takıp takmadığını mı araştırıyordu? Yüce Tanrım!

Harry etrafına baktı ve nereye geldiklerini fark etti. "Bir şey mi oldu?" diye sordu kadın.

"Hayır, hayır." Yeşil yandı ve Harry yola devam etti. "Burada kötü anılarım var," dedi.

"Benim de," dedi kadın. "Birkaç yıl önce tramvayla buraya geldim. Bir polis arabası raylardan geçip, doğruca şu duvara çarptıktan hemen sonra." Kadın duvarı işaret ediyordu. "İçim parçalanmıştı. Bir polis memuru, çarmıha gerilmiş gibi korkulukların demirlerinde asılı kalmıştı. Bu olaydan sonra birkaç gece uyuyamadım. Arabayı kullanan polisin sarhoş olduğunu duydum."

"Kimden duydun?"

"Bir okul arkadaşımdan. Polis akademisinden." Froen'i geçtiler. Vinderen de geride kalmıştı. Epey uzun yol kat ettik, diye düşündü Harry.

"Demek polis akademisine gittin, öyle mi?"

"Hayır. Delirdin mi sen?" Kadın gülmeye başladı. Harry, kadının gülerken çıkardığı sesle büyülenmişti adeta. "Ben üniversitede hukuk eğitimi aldım."

"Ben de," dedi Harry. "Hangi yıllarda fakültedeydin?"

Çok zekice bir soru, Hole!

"92 mezunuyum."

Harry hemen hesaplamalarını yaptı. Kadın en az otuz yaşındaydı. "Sen?"

"90 mezunuyum," dedi Harry.

"88 yılı Hukuk Festivali'nde Raga Rockers sahneye çıkmıştı. Hatırlıyor musun?"

"Tabii ki. Oradaydım. Bahçede."

"Ben de! İnanılmazdı değil mi?" Kadın ışıldayan gözlerle, Harry'ye baktı. Nerede? dedi Harry kendi kendine. Neredeydin?

"Evet, harika bir gündü." Harry konserin çoğunu hatırlamıyordu. Ama Raga sahneye çıktığı anda, ortaya çıkan West End kadınlarını hatırlamıştı.

"Aynı yıllarda okuduysak, ortak arkadaşlarımız olmalı," dedi kadın.

"Sanmıyorum. Ben o zaman da polis olarak görev yapıyordum ve öğrencilerle takılmaya fırsatım olmuyordu." Sessizce Industrigata'yı geride bıraktılar. "Beni burada bırakabilirsin," dedi kadın. "Burası uygun mu?" "Evet, burası çok uygun."

Harry kaldırıma yanaştı. Kadın da oturduğu yerden, Harry'ye doğru döndü. Saçından bir tutam saç yüzüne düştü. Kadının bakışları hem çok hassas hem de korkusuzdu. Kahverengi gözler. Harry aniden beliren bir hisse kapıldı: Kadını öpmek istiyordu.

"Teşekkür ederim," dedi kadın gülerek.

Kapıyı açmaya çalıştı ama başaramadı.

"Affedersin," dedi Harry ve kadına doğru eğildi. Fark ettirmeden kokusunu içine çekti. "Kilit..." dedi. Kapıyı sert bir şekilde itti ve kapı açılıverdi. Kadının varlığında boğulduğunu hissediyordu. "Belki tekrar karşılaşırız, ne dersin?"

"Belki."

Kadına nereye gittiğini, nerede çalıştığını, işini sevip sevmediğini, başka nelerden hoşlandığını, sevgilisi olup olmadığını, Raga olmasa bile konserlere gidip gitmediğini sormak istedi. Fakat, biraz geç kalmıştı. Kadın çoktan balerin adımlarıyla Sporveisgata'nın kaldırımlarında ilerlemeye başlamıştı.

Harry derin bir iç çekti. Kadınla yarım saat önce tanışmıştı ve adını bile bilmiyordu. Erken menopoza giriyorum herhalde, diye düşündü.

Aynaya baktı ve bir u-dönüşü yaptı. Vibes Gate, yakın sayılırdı.

- 41 -

Vibes Gate, Majorstuen. 3 Mart 2000.

Harry nefes nefese üçüncü kata çıktığında, kapıda kendisini bekleyen güler yüzlü adamla karşılaştı.

"Merdivenler için kusuruma bakma," dedi adam. Sonra da elini uzatarak kendini tanıttı. "Sindre Fauke."

Bakışları hâlâ gençti ama yüzünün hatları iki dünya savaşını da görmüş geçirmiş birini anımsatıyordu. En azından. Beyazlayan saçlarından geri kalan kısmı, arkaya doğru taramıştı ve önünü açık bıraktığı Norveç hırkasının altına kırmızı bir gömlek giymişti. El sıkışı, sağlam ama sevecendi.

"Kahve hazırladım," dedi. "Ve neyin peşinde olduğunu bili yorum."

Oturma odasına geçtiler. Bu oda, bir çalışma masası ve bilgisayarla çalışma odası haline getirilmişti. Etrafta kağıtlar vardı. Masanın üzeri kitaplar ve dergilerle doluydu. Hatta kitapların bir kısmı yere istiflenmişti.

Sindre, koltukta Harry'ye yer açmaya çalışırken; "Henüz tam olarak yerleşemedim," dedi.

Harry odayı inceledi. Duvarda hiç resim yoktu. Sadece üzerinde Nordmarka fotoğrafları olan bir takvim asılıydı ki onun da bir market promosyonu olduğu çok belliydi.

"Bir proje üzerinde çalışıyorum ve kitap haline getirmeyi umuyorum. Bir savaş kitabı."

"Birileri bunu daha önce yapmamış mıydı?"

Fauke güldü. "Evet, böyle söylemekte haklısın. Ama onlar her şeyi bütün gerçekliğiyle yazmamışlardı. Ben kendi savaşımı anlatacağım."

"Anladım. Peki neden yapıyorsunuz?"

Fauke, omuzlarını silkti.

"Kendini beğenmiş gibi görünmek istemem ama savaşa katılan bizlerin, bu hayattan göçüp gitmeden önce gelecek kuşaklara deneyimlerini aktarmamız gerektiğini düşünüyorum. En azından, benim görüşüm bu yönde."

Fauke mutfağa gitti ve oturma odasına doğru seslendi.

"Even Juul aradı ve bir ziyaretçim olduğunu söyledi. Yanlış anlamadıysam POT'da görevlisin."

"Evet ama Juul bana Holmenkollen'de yaşadığınızı söyledi."

"Even ve ben çok sık görüşmüyoruz. Ben buraya geçici olarak taşındığım için numaramı bile değiştirmedim. Bu kitabı bitirene kadar buradayım."

"Evet. Ben diğer evinize gittim. Kızınızla karşılaştım ve adresi de ondan aldım."

"Kızım evdeydi, öyle mi? İzin alınış olmalı."

Nereden? Harry tam bu soruyu sormak üzereydi ki kadına karşı duyduğu ilginin ortaya çıkacağını düşünerek vazgeçti. Fauke bir demlik kahve ve iki fincanla geri geldi. "Sade mi?" Fincanlardan birini Harry'nin önüne bıraktı.

"Kesinlikle."

"Güzel. Çünkü başka seçeneğin yoktu." Fauke güldü. Neredeyse elindeki kahveyi üzerine döküyordu.

Harry, Fauke ve kızının birbirlerine hiç benzemediklerini fark etti. Fauke kızı gibi kendinden emin ve etkileyici bir konuşma tarzına sahip değildi. Dış görünüşleri de benzemiyordu. Sadece alınları birbirini andırıyordu. Geniş bir alın ve ortasından geçen mavi bir damar.

"Diğer eviniz oldukça büyük."

"Bitmek bilmeyen ev işleri ve kar küreme," dedi Fauke. Kahvesinden bir yudum aldı ve tadını beğendiğini gösterircesine dudaklarını büzdü. "Karanlık, kasvetli ve her şeyden uzak. Holmenkollen'e tahammül edemiyorum. Üstüne üstlük, züppelerle dolu bir yer. Benim gibi Gudbrandsdalen'den göçüp gelen bir adama göre değil."

"Öyleyse neden satmıyorsunuz?"

"Kızımın o evden hoşlandığını düşünüyorum. Orada büyüdü. Yanlış anlamadıysam Sennheim hakkında konuşmak istiyorsun." "Kızınız orada yalnız mı yaşıyor?"

Harry, çenemi tutmalıydım diye düşündü. Fauke, kahvesinden bir yudum aldı. Kahvenin tadını almak için dudaklarını yaladı. Uzun bir süre.

"Bir delikanlıyla birlikte yaşıyor. Oleg."

Gözleri uzaklara daldı ve yüzündeki gülümseme kayboldu.

Harry hemen birkaç çıkarımda bulundu. Belki çok çabuk karara varıyordu ama çıkarımlarında haklıysa; Sindre Fauke'un Majorstuen'e taşınmasının nedenlerinden biri de Oleg adındaki bu delikanlıydı. Her neyse. Sonuçta kadın bir erkekle birlikte yaşıyordu ve bu konuda daha fazla düşünmeye gerek yoktu. Nasıl olsa her şey olacağına varırdı.

"Size çok fazla bilgi veremem, Bay Fauke. Eminim beni anlıyorsunuzdur. Bizim çalışma prensibimiz... "

"Anlıyorum."

"Güzel. Ben Sennheim'deki Norveçliler hakkında bilgi almak istiyorum."

"Oooh. Çok kalabalıktık." "Hâlâ hayatta olanlar var mı?"

Fauke gülümsedi.

"Korkunç olmak istemiyorum ama gerçekleri söyleyeyim. Cepheye gelen askerler sinek gibiydi. Her yıl arkadaşlarımızdan %60lı ölüyordu."

"Hiç böyle düşünmemiştim. Dağ bülbüllerinin ölüm oranı... "

"Evet?"

"Üzgünüm, lütfen devam edin."

Harry, arkasına yaslandı ve kahve fincanına baktı.

"Savaşta eğitim oldukça zorludur," dedi Fauke. "Eğer ilk altı ay hayatta kalmayı başarabilirsen, şeytanın bacağını kırmış sayılırsın. Mayınlara basmamaya dikkat edersin, siperde başını eğik tutarsın,

Mosin-Nagant tüfeklerinin sesiyle uyanırsın. Kahramanlara yer yoktur. Korku, en yakın arkadaşın olur. Ben altı aydan sonra küçük bir grup Norveç'inin arasına katıldım. Pek çoğumuz Sennheim'den geliyordu. Savaş ilerledikçe eğitim kampları Almanya'nın içlerine doğru çekildi. Bazen Norveç'ten gelen gönüllüler, doğruca cepheye geliyordu. Eğitim almadan gelenler... " Fauke, başını iki yana salladı.

"Öldüler mi?" diye sordu Harry.

"Geldiklerinde isimlerini bile öğrenmeye çalışmadık. Ne gereği vardı ki? Anlamak güç olsa da 1944 yılının sonuna geldiğimizde dahi Doğu Cephesi'ne gönüllüler yağıyordu. Orada yeterince uzun kalan bizler, savaşın nasıl sonlanacağının farkındaydık. Onlar da Norveçli kurtaracaklarını düşünüyordu. Zavallıcıklar!"

"Siz, Ruslarla birlikte savaştınız mı?"

"Sayılır. Ben, savaş esiriydim. Açlıktan ölmek üzereydim. Bir sabah Almanca konuşarak, içimizde telekomünikasyondan anlayan birileri olup olmadığını sordular. Benim az çok bilgim vardı ve elimi kaldırdım. Belli ki birliklerinde bu işle ilgilenen askerlerin hepsi ölmüştü. Her biri! Ertesi gün Estonya'daki eski silah arkadaşlarımın olduğu yere saldırı düzenlenecekti ve ben de bölgedeki telefon hatlarından sorumluydum. Narva'ya yakın bir yerdi... "

Fauke fincanını kaldırdı ve iki eliyle kavradı.

"Küçük bir tepenin üzerinden Rusların, Almanların makineli tüfek nöbetçilerine düzenledikleri taarruzu izliyordum. Almanlar, çoktan pek çok Rusu alt etmişti. Yüz yirmi asker ve dört at, makineli tüfeğin karşısında yığılıp kalmıştı. Sonunda Ruslardan sağ kalanlar, mühimmatı boşa harcamamak için kasatura ile Alman askerlerini öldürdü. Saldırı yaklaşık yarım saat içinde sonlanmıştı.

Yüz yirmi asker ölmüştü. Diğer nöbet yerlerinde de benzer durumlar yaşanıyordu."

Harry, adamın elindeki fincanın sallandığını görebiliyordu.

"Öleceğimi biliyordum. Hem de inanmadığım bir dava uğruna. Ne Stalin'e, ne de Hitler'e inanıyordum."

"Davaya inanmadığınızı söylüyorsunuz. O zaman neden Güney Cephesi'ne gittiniz?"

"On sekiz yaşındaydım. Gudbrandsdalen adlı bir kasabada, çiftlikte büyüdüm. Çok yakın komşularımız haricinde kimseyle görüşmüyorduk. Gazete okumuyorduk. Kitaplarımız yoktu. Hiçbir şey bilmiyordum. Siyaset hakkında bildiklerimi de babamdan öğrenmiştim. Aileden bir tek biz kalmıştık. Diğer herkes Amerika'ya göç etmişti. Ailem ve komşularımız Quisling taraftarıydı ve Nasjonal Samling partisine üyeydi. İki abim vardı ve ben her konuda onlara güveniyordum. İkisi de Nasjonal Samling partisinin milis kanadı olan Hirden'e katılmışlardı. Üniforma giyen, siyasi aktivistlerdi. Görevleri, parti merkezine mümkün olduğunca çok sayıda genç üye kazandırmaktı. Yeterli üye sayısına erişemezlerse, seve seve cepheye gitmeye gönüllü olabilirlerdi. En azından bana böyle söylediler. Sonradan öğrendim ki asıl görevleri parti için muhbir toplamakmış. Fakat bu bilgiyi çok geç öğrendim ve çoktan cepheye doğru yola koyulmuştum."

"Yani düşünceleriniz cephedeyken değişti, öyle mi?"

"Ben buna tam bir değişim demezdim. Gönüllülerin çoğu, siyasetten ziyade Norveç için

oradalardı. Benim için asıl dönüm noktası, başka bir ülkenin savaşında yer aldığımı fark etmek oldu. Her şey bu kadar basitti işte. Ruslar için savaşmak da Almanlar için savaşmaktan farksızdı. 1944 yılı Haziran ayında Tallinn rıhtımında yük boşaltım görevindeydim. Orada, bir İsveç Kızıl Haç gemisine saklanma fırsatı yakaladım. Bir kuytuya saklandım ve üç gün öylece bekledim. Karbon monoksit zehirlenmesi yaşadım. Ama Stockholm'de iyileştim. Oradan Norveç sınırına geldim ve kendi başıma sınırı geçtim. Ağustos ayındaydık."

"Neden kendi başınıza?"

"İsveç'te bağlantı kurduğum kişiler bana güvenmedi. Hikayem, onlara fazlasıyla fantastik gelmişti. Benim için bir önemi yoktu. Ben de kimseye güvenmiyordum çünkü."

Yeniden güldü.

"Fazla göze çarpmadan, kendimi idare edebildim. Sınırı geçmek çocuk oyuncağıydı. İnan bana savaş yıllarında İsveç'ten Norveç'e gitmek; Leningrad'da kumanya bulmaktan daha kolaydı. Biraz daha kahve alır mısın?"

"Lütfen. Peki neden İsveç'te kalmadınız?"

"Güzel soru. Ben de bu soruyu kendime defalarca sordum."

Elini, saçlarının arasında gezdirdi.

"İntikam düşüncesinin esiri olmuştum. Gençtim ve gençken insan adaleti sağlamak gibi bir saplantıya takılma eğiliminde olur. O yaşlarda, herkesin adil yaşamaya hakkı olduğu savunulur. Ben de iç çatışmalar yaşayan bir gençtim. Doğu Cephesi'ndeydim ve silah arkadaşlarımın çoğuna pislik muamelesi yapmıştım. Buna rağmen; belki de bu yüzden evlerindeki yalanlara kanıp cephede hayatlarını kaybeden arkadaşlarımın intikamını almaya yemin etmiştim. Bir daha asla düzelmeyeceğine inandığım hayatımın öcünü alacaktım. Ülkemize gerçekten ihanet edenleri cezalandırmak niyetindeydim. Bugünlerde psikologlar, bu tür düşüncelere "savaş psikozu" diyor. Bilseler beni hemen tedaviye alırlardı. Oslo'ya gittim. Orada ne bir tanıdık, ne de kalacak bir yer vardı. Üzerimdeki kağıtlarla yakalan -saydım, kaçak olduğum için oracıkta vurulabilirdim. Oslo'ya geldiğim gün, Nordmarka'ya geçtim. Çam dallarının altında uyudum ve üç gün boyunca sadece böğürtlen yedim. Sonra gelip, beni buldular."

"Direnişçiler mi?"

"Sanırım Even Juul, hikayenin geri kalanını anlatmış."

"Evet." Harry, elindeki fincanla oyalanıyordu. Cinayetleri hatırladı. Bu olay, inanılmazdı ve Fauke ile tanışmış olmasına rağmen, o cinayetlerin neden işlendiğine hâlâ bir anlam veremiyordu. Fauke'u kapıda gördüğü andan beri aklında bu konu vardı. Bu adam kendi anne ve babası ile ahilerini katletmişti.

"Ne düşündüğünü biliyorum," dedi Fauke. "Fakat ben öldürmek üzere emir alan bir askerdim. Emir verilmeseydi, yapmazdım. Ama şundan eminim ki benim ailem de ülkemize ihanet edenler arasındaydı."

Fauke, dikkatle Harry'ye bakıyordu. Fincana sarılı elleri artık titremiyordu.

"Sadece birini öldürmem emredildiği halde, neden hepsini öldürdüğümü merak ediyorsun," dedi. "Sorun şu ki hangisini öldürmem gerektiğini söylemediler. Yaşam ya da ölüm kararını verecek olan bendim. Bir karar veremedim. Ve hepsini öldürdüm. Cephede, kızılgerdan dediğimiz bir adam vardı. Kızılgerdan kuşu gibi. Kasaturayla öldürmenin en insancıl yöntem olduğunu söylemişti. Karotis arteri, kalpten beyne gider. Eğer bu bağı koparırsan, beyne oksijen gitmez ve kurbanın beyin ölümü gerçekleşir. Kalp üç ya da dört kez daha atar ve sonunda durur. Sorun şu ki böylesi bir ölüm çok zordur. Gudbrand, bu tekniği bana öğreten arkadaşım, bu konuda adeta bir sanatkardı. Ama annemi bu şekilde öldürmek istediğimde epey mücadele etmem gerekti. Uzun süre çabaladım ama tek yapabildiğim ufak tefek yaralamalara sebebiyet vermek oldu. Sonunda, ateş etmek zorunda kaldım."

Harry'nin ağzı kurumuştu. "Anlıyorum," dedi.

Bu anlamsız sözler, havada asılı kalmıştı. Harry, kahve fincanını masaya koydu ve eliyle biraz ileri itti. Sonra da arka cebinden bir not defteri çıkardı.

"Belki de Sennheim'da birlikte olduğunuz arkadaşlarınızdan bahsetsek iyi olur."

Sindre Fauke birden ayağa kalktı.

"Özür dilerim müfettiş. Niyetim böyle soğukkanlı ve zalim biri gibi görünmek değildi. Başka bir konuya geçmeden önce açıklamama izin verin lütfen. Ben zalim bir adam değilim. Ama bazı şeylerle ancak bu şekilde baş edebildim. Anlatmayabilirdim ama kafanızda soru işareti kalsın istemedim. Bu kitabı yazma sebebim de bu. Bu konu her açıldığında öyle ya da böyle geçiştiriyorum. Ama artık gizleme ihtiyacı duymuyorum. Eğer bu konu yüzünden saklanmaya devam edersem, korkuya yenik düşerim. Neden böyleyim bilmiyorum. Belki bir psikolog bana yardımcı olabilir."

İç geçirdi.

"Ama bu konuda söylenebilecek her şeyi söylemiş durumdayım. Belki de biraz ileri gittim. Biraz daha kahve?" "Hayır, teşekkürler," dedi Harry.

Fauke yeniden oturdu. Ellerini çenesinin altında kavuşturdu.

"Pekala. Sennheim. Norveçlilerin merkezi. Aslında sayıca çok azdık. Beni de dahil ettiğinizde beş kişiydik. Daniel Gudeson, benim firar ettiğim gece hayatını kaybetti. Geriye dört kişi kaldık: Edvard Mosken, Hallgrim Dale, Gudbrand Johansen ve ben. Savaştan beri yalnızca Edvard Mosken'le karşılaştım. 1945 yazında. Vatana ihanet suçundan üç yıl hüküm yedi. Diğerlerinin hayatta olup olmadıklarını bilmiyorum. Ama haklarında bildiğim her şeyi anlatabilirim."

Harry, elindeki not defterinden temiz bir sayfa açtı.

- 42 -

POT. 3 Mart 2000.

G-U-D-B-R-A-N-D J-O-H-A-N-S-E-N. Harry, işaret parmakları ile her bir harfi tek tek tuşladı. Köylü bir genç. Fauke'a göre iyi huylu ve kırılgan biriydi. Kendisine hem idol, hem de abisi kadar yakın gördüğü Daniel Gudeson gece nöbeti esnasında vurulmuştu. Harry ENTER tuşuna bastı ve program çalışmaya başladı.

Karşısındaki duvara baktı. Kız kardeşinin bir fotoğrafı asılıydı. Fotoğrafı çekilirken yapmaya alışık olduğu o memnuniyetsiz yüz ifadesi ile bakıyordu. Fotoğraf yıllar önce bir yaz gününde çekilmişti. Üzerindeki beyaz tişörte, fotoğrafı çeken kişinin gölgesi düşmüştü. Annelerinin gölgesi.

Bilgisayardan, aramanın tamamlandığını belirten bir uyarı geldi ve yeniden ekrana yöneldi.

Nüfus Müdürlüğü'nde kayıtlı iki Gudbrand Johansen vardı. Ama doğum tarihleri, altmış yaşın altında olduklarını gösteriyordu. Sindre Fauke, isimleri harf harf kodlayarak söylemişti; bu yüzden yanlış anlamasına imkan yoktu. Elde ettiği sonuçlar üç noktaya çıkıyordu: Gudbrand Johansen ya adını değiştirmişti, ya yurt dışına çıkmıştı ya da hayatını kaybetmişti.

Harry diğer ismi sorgulamaya başladı. Mjondalen'deki birlik komutanı. Evli ve çocukluydu. E-d-v-a-r-d M-o-s-k-e-n. Cepheye gittiği için ailesi tarafından reddedilmişti. ARAMA tuşuna iki kez tıkladı.

Birden odanın ışıklan yandı. Harry arkasına döndü.

"Geç saatte çalışırken, ışıkları yakmalısın," dedi Kurt Meirik. Kapıda dikiliyordu ve parmağı elektrik düğmesinin üstündeydi. Sonra içeri girdi ve masanın köşesine yaslandı.

"Ne buldun?"

"Yetmiş yaşını geçkin bir adamın peşinde olduğumuzu. Büyük ihtimalle cephede savaşmış biri."

"Ben neo-Nazileri ve Bağımsızlık Günü'nü kastetmiştim."

"Oh, öyle mi?" Bilgisayardan yeni bir uyarı geldi. "Henüz o konuyla ilgilenemedim, Meirik."

Ekranda iki Edvard Mosken belirdi. Biri 1942, diğeri de 1921 doğumluydu.

"Gelecek cumartesi, şube olarak bir parti veriyoruz," dedi Meirik.

"Davetiyemi gördüm," dedi Harry ve 1921 doğumlu Edvard Mosken'in ismine tıkladı. Adres bilgisi vardı. Drammen'de yaşıyordu.

"Personeldekiler, henüz davete yanıt vermediğini söyledi. Geleceğinden emin olmak istedim."

"Neden?"

Harry, Edvard Mosken'in kimlik numarasını; Adli Sicil Sorgulama bölümüne kopyaladı.

"Kendi teşkilatımıza bağlı insanların, birbirlerini tanımalarını istiyoruz. Bir kez bile kantine gittiğini görmedim."

"Ben ofisimde oldukça mutluyum."

Hiçbir kayıt yoktu. Ulusal Sicil Merkezi'nin sorgulama ekranına geldi. Buradan herhangi bir sebepten polisle bağlantı kuran insanlara ulaşmak mümkündü. Bu sorgulamada yalnızca suçluların kaydı yoktu. Tutuklananlar, hakkında şikayette bulunulanlar ya da herhangi bir suçun mağduru olan insanlara da yer veriliyordu.

"Olaylarla bu kadar yakından ilgilenmen güzel ama kendini dört duvar arasına hapsetmemelisin. Partiye gelecek misin, Harry?"

ENTER.

Harry, "Bakarız. Uzun zaman önce verilmiş bir sözüm var," diyerek yalan söyledi.

Yine hiçbir kayıt yoktu. Ulusal Sicil Merkezi'nin sayfasındayken, üçüncü adamı sorgulamaya karar verdi. H-a-l-l-g-r-i-m D-a-l-e. Fauke'a göre tam bir fırsatçıydı. Hitler'in savaşı kazanacağına ve kendisinin yanında yer alanları ödüllendireceğine inanıyordu. Sennheim'e geldiğinde bu düşüncelerinden dolayı pişmanlık duymaya başlamıştı ama geri dönmek için çok geç kalmıştı. Harry bu ismi ilk duyduğunda, kulağa çok tanıdık geldiğini düşünmüştü. Aynı düşünce yeniden canlandı.

"Biraz daha açık konuşayım o zaman," dedi Meirik. "Sana, partiye katılmanı emrediyorum."

Harry başını kaldırdı ve Meirik gülümsedi.

"Şaka yaptım," dedi. "Ama seni orada görmek isterim. İyi akşamlar."

"Güle güle," dedi Harry. Tekrar ekrana döndü. Tek bir Hallgrim Dale kaydı vardı. 1922 doğumlu. ENTER.

Ekran, sayfalarca dökümle doldu. Bir sayfa. Bir sayfa daha.

Demek savaştan sonra mutlu mesut bir yaşam kuramayanlar da varmış, diye düşündü Harry. Hallgrim Dale, adres: Schweigaards Gate, Oslo. Gazete diliyle konuşmak gerekirse, polislere hiç de yabancı olmayan bir yerde yaşıyordu. Harry, önündeki listeyi taradı. Serserilik, sarhoşluk, komşulara rahatsızlık verme, ikinci derecede hırsızlık, arbede. Çok sayıda olaya karışmıştı ama hiçbiri önemli bir sonuca varmıyordu. Bulduğu en önemli bilgi, adamın hâlâ hayatta olmasıydı. Geçen ağustos ayında, alkol bağımlılığı nedeniyle rehabilitasyona alınmıştı. Oslo telefon rehberini eline aldı. Dale'in ismini aradı ve numarayı tuşladı. Bir yandan karşı tarafın telefona cevap vermesini bekliyor, bir yandan da 1942 doğumlu Edvard Mosken'in sayfasını inceliyordu. O da Drammen de oturuyordu. Adamın kimlik numarasını aldı ve Adli Sicil sorgu sayfasına girdi.

"Telenor telekomünikasyon şirketinden bir mesajınız var. Aradığınız numara artık kullanılmamaktadır. Bu mesaj... "

Harry, hiç şaşırmamıştı. Telefonu kapattı.

Edvard Mosken'in oğlu olduğu anlaşılan genç Mosken, hapis cezasına çarptırılmıştı. Uzun bir ceza olmalıydı ki adam hâlâ içerideydi. Ne için? Uyuşturucu tahmininde bulundu ve ENTER tuşuna bastı. İşte. Haklı çıkmıştı. Haşhaş kaçakçılığı. Dört kilo. Dört yıl, şartsız tutukluluk.

Harry esnedi ve gerindi. Bu araştırmalarından bir sonuca ulaşabilecek miydi; yoksa sadece vakit mi harcıyordu? Ofisi dışında gidebileceği tek yer Schroder Kafe'ydi ama oraya gidip kahve içmek istemiyordu. Ne boktan bir gündü. Elde ettiği bilgileri kendi kendine özetledi: Gudbrand Johansen diye biri yoktu, en azından Norveç'te yoktu; Edvard Mosken, Drammen'de yaşıyordu ve uyuşturucudan tutuklu bir oğlu vardı; Hallgrim Dale ise yarım milyon krona sahip olma olasılığı yok denecek kadar az olan bir sarhoştu.

Harry, gözlerini ovuşturdu.

Telefon rehberinden Fauke'u bulup, Holmenkollveien'deki evinin numarası olup olmadığına bakmalı mıydı? Kendi kendine sızlandı.

Kadının sevgilisi var. Parası da var. Ve tabii bir statüsü var. Kısaca: Senin sahip olmadığın her

şey, onda var.

Hallgrim Dale'in kimlik numarasını, sorgu ekranına yazdı. ENTER. Makineden tuhaf sesler geliyordu.

Karşısına uzun bir liste çıktı. Aşağı yukarı, diğer bilgilerle örtüşüyordu. Zavallı yaşlı alkolik.

İkiniz de hukuk okumuşsunuz. Ayrıca o da Raga Rockers hayranı.

Bir dakika. Son kayıtta, Dale için "kurban" ifadesi kullanılmıştı. Dayak mı yemişti? ENTER.

Kadını unut gitsin. İşte bu kadar, unuttun bile. Ellen 'ı arayıp, sinemaya davet etmeli miydi? Filmi o seçebilirdi. Hayır, en iyisi Focus 'a gitmekti. Terle birlikte yorgunluğunu da atardı.

Aradığı sonuç, ekranda belirmişti.

HALLGRİM DALE. 151199. CİNAYET.

Harry derin bir nefes aldı. Şaşırmıştı ama daha şaşkın olması gerekmiyor muydu? DETAYLAR sekmesini tıkladı. Bilgisayar, çalışırken daha da ilginç sesler çıkarmaya devam ediyordu. Fakat beyni daha hızlı çalışıyordu ve adamın fotoğrafi ekranda belirdiği anda, ismin neden tanıdık geldiğini anladı.

- 43 -

Focus Spor Salonu. 3 Mart 2000.

"Benim, Ellen."

"Selam, benim."

"Kimsiniz?"

"Harry. Ve lütfen benden başka erkekler seni arayıp "benim" diyormuş gibi tuhaf tavırlar gösterme."

"Çok gıcıksın. Neredesin? Bu korkunç müzik sesi de ne?" "Focus'dayım".

"Ne?"

"Bisikletteyim. Birazdan sekiz kilometreye ulaşacağım."

"Bakalım doğru anlamış mıyım, Harry: Focus'da bir bisiklettesin ve aynı zamanda cep telefonuyla konuşuyorsun, öyle mi?" "Focus" ve "cep telefonu" kelimelerini vurgulayarak söylemişti.

"Bir sorun mu var?"

"Ciddi ol, Harry."

"Bütün bir akşam sana ulaşmaya çalıştım. Tom Waaler'la birlikte ilgilendiğiniz şu cinayeti hatırlıyor musun? Kasım ayında öldürülen

Hallgrim Dale."

"Tabii ki. Kriminal polisleri hemen devreye girmişti. Neden sordun?"

"Henüz emin değilim. Peşinde olduğum adamla bir bağlantısı olduğunu düşünüyorum. Bana bu vakayla ilgili ne anlatabilirsin?" "Bu konu işle ilgili, Harry. O yüzden pazartesi günü ofisimden ara."

"Biraz bilgi ver, Ellen. Hadi ama."

"Herbert Pizza'nın aşçılarından biri, restoranın arka sokağında Dale'in cesedini buldu. Boğazı kesilmiş bir şekilde, büyük çöp varillerinin arasındaymış. Olay yeri inceleme ekibi hiçbir ipucu bulamadı. Otopsi yapan doktor, cesedin boğazındaki kesiğin muazzam olduğunu söyledi. Dediğine göre adeta cerrahi bir ustalıkta kesilmiş."

"Sence kim yaptı?"

"Hiçbir fikrim yok. Neo-Nazilerden bir olabilir ama sanmıyorum."

"Neden?"

"Eğer kendi mekanının dibinde birini öldürürsen ya çok ce-sursundur, ya da çok aptal. Fakat; bu cinayetle ilgili her bir parça son derece temiz. İyi planlanmış. Hiçbir mücadele izi yok. Ne ipucu, ne de görgü tanığı. Her şey, katilin ne yaptığının farkında olduğunu gösteriyor."

"Sebebi ne olabilir?"

"Bilmek çok zor. Dale'in borçları varmış ama ölümünü gerektirecek kadar yüksek değilmiş. Bildiğimiz kadarıyla uyuşturucuyla hiçbir alakası yok. Dairesini de aradık ama bir şey bulamadık. Sadece boş şişeler vardı. Birlikte içtiği arkadaşlarını sorguladık. Nedendir bilinmez şu alkolik kadınlarla takılıyormuş."

"Alkolik kadınlar mı?"

"Ayyaş adamların yanından ayrılmayan kadınlar var ya. Sen de görmüşsündür, işte ne demek istediğimi anlaşana... " "Anladım ama... alkolik kadınlar."

"Hep en gereksiz detaylara takılırsın, Harry. Bazen çok can sıkıcı olabiliyor. Biliyor musun, belki de... "

"Affedersin Ellen. Sen hep haklısın ve ben de senin haklılığını kanıtlamak için çabalıyorum. Ne diyordun?"

"Alkolikler arasında eş değiştirme çok sık olur. O yüzden, kıskançlık cinayeti diyemeyiz. Tesadüf mü bilinmez ama sorguladıklarımız arasında kim vardı biliyor musun? Eski dostun Sverre Olsen. Aşçı, cinayetin işlendiği saatlerde Olsen'in Herbert Pizza'da olduğunu söyledi."

"Ve?"

"Görgü tanığı var. Bütün gün orada oturmuş. Sadece on dakikalığına dışarı çıkmış. Bir şey almak için. Tezgahtar doğruladı." "Belki de..."

"Katilin o olmasını ne kadar çok isterdin, değil mi Harry?

Ama... "

"Dale'in elinde paradan başka bir şey olmalı."

"Harry... "

"Bir şeyler biliyor olmalıydı. Birileri hakkında." "Altıncı katta, komplo teorileriyle oynamayı çok seviyorsunuz, değil mi? Harry, bu konuyu pazartesi konuşamaz mıyız?"

"Ne zamandan beri mesai saatleri konusunda bu kadar hassaslaştın?"

"Şu anda yataktayım."

"Saat on buçukta mı?"

"Yalnız değilim."

Harry, pedal çevirmeyi bıraktı. O ana kadar, etrafındaki insanların kendisini duyabileceğini fark etmemişti. Etrafına baktı. Şansına, bu kadar geç saatte spor yapan az sayıda insan vardı. "Torst'daki ressam çocuk mu?" diye fısıldadı. "Hı hı."

"Ne kadar zamandır, yatak arkadaşlığı yapıyorsunuz?"

"Bir süredir."

"Neden bana söylemedin?" "Sormadın."

"Şu anda yanında yatıyor mu?"

"Hı hı."

"Yatakta iyi mi bari?"

"Hı hı."

"Seni sevdiğini söyledi mi?"

"Hı hı."

"Onunla birlikteyken Freddy Mercury'yi düşünüyor ve... " "İyi geceler, Harry."

- 44 -

Harry'nin Ofisi. 6 Mart 2000.

Resepsiyondaki saat 08:30lu gösteriyordu. Burası için tam olarak resepsiyon denemezdi. Daha çok havalandırma deliği görünümünde bir girişe benziyordu. Patron Linda'ydı. Linda başını bilgisayarından kaldırdı ve Harry'yi "Günaydın," diyerek karşıladı. Linda, POT bünyesinde herkesten uzun süredir çalışıyordu. Harry, günlük işlerini yürütürken güvenlikle ilgili bir iş yapması gerektiğinde yalnızca Linda'ya güveniyordu. Elli yaşındaki bu ufak tefek ve hızlı konuşan kadın, "havalandırmanın patronu" olmanın yanı sıra; sekreter, resepsiyonist ve hizmetli gibi çalışıyordu. Harry zaman zaman yabancı bir ajan olsa, POT'dan bilgi sızdırmak için kimi ağına düşürmeye çalışacağını düşünüyor; her seferinde de kararını Linda'dan yana veriyordu. Harry'nin POT'da ne işi olduğunu bilen bir Meirik, bir de Linda vardı. Diğerlerinin bu konu hakkında bildiklerinden emin değildi. Kantine yoğurt ya da sigara (ki belli ki kantinde sigara satılmıyordu) almaya gittiği sayılı ziyaretlerde, diğer masalarda oturan insanların kendisine nasıl baktıklarını gördü. Bu bakışlardan bir anlam çıkarmamaya özen gösteriyordu ama ofisine dönene kadar da bu düşünceden kurtulamamıştı.

"Seni biri aradı," dedi Linda. "İngilizce konuştu. Bir dakika bakayım... "

Bilgisayar ekranına yapıştırdığı not kağıdını aldı.

"Hochner."

"Hochner mi?"

Linda, elindeki kağıda bir kez daha baktı. Kendinden pek emin değil gibiydi. "Evet, kadın tam olarak Hochner dedi."

"Kadın mı? Adam, demek istedin herhalde."

"Hayır, arayan bir kadındı. Tekrar arayacağını söyledi..." Lin- da arkasını döndü ve duvardaki saate baktı."... Şimdi arar. Seninle konuşmakta çok ısrarlıydı. Hazır seni yakalamışken Harry, mesai arkadaşlarına kendini tanıtma fırsatını yakalayabildin mi?"

"Vaktim olmadı. Gelecek hafta, Linda."

"Bir aydır buradasın. Dün Steffensen, tuvalette karşılaştığı uzun boylu, sarışın adamın kim olduğunu sordu."

"Gerçekten mi? Sen ne dedin?"

"Bilmesi gereken prensibi olduğunu söyledim." Güldü. "Cumartesi günü gelmen gerekiyor."

"Anlıyorum," dedi Harry. Kendi posta gözüne konulan iki parça kağıdı aldı. Biri, parti için hatırlatma notuydu. Diğeri de kurum içi bir yazışmaydı. Ofisine girer girmez, iki kağıdı da çöpe attı.

Koltuğuna oturdu ve telesekreterinin kayıt düğmesine bastı. Bekledi. 30 saniye sonra telefon çaldı. Harry, telefonu açtı. Hochner'i bekliyordu.

"Buyrun, Harry Hole."

"Harry? Buyrun mu?" Arayan Ellen'dı.

"Affedersin. Başka biri sandım."

"Adam tam bir hayvan," dedi Ellen. "İnanılmaz biri."

"Eğer, düşündüğüm şey hakkında konuşuyorsan; burada kesmeni tercih ederim, Ellen."

"Pısırık. Sen kimden telefon bekliyordun bakalım?"

"Bir kadından."

"Nihayet!"

"Unut gitsin. Görüşmeye gittiğim adamın karısı ya da bir akrabasıdır herhalde."

Ellen, iç çekti. "Ne zaman biriyle birlikte olacaksın, Harry?"

"Sen aşıksın, değil mi?"

"Doğru tahmin! Sen değil misin?"

"Ben mi?"

Ellen'ın neşe dolu çığlıkları, kulağını çınlattı.

"İnkar etmedin! Yakaladım seni, Harry Hole! Kim peki, kim, kim?" "Kes şunu, Ellen."

"Haklı olduğumu söyle!"

"Ben kimseyle tanışmadım, Ellen."

"Anneciğine yalan söyleme, Harry."

Harry güldü. "Bana biraz daha Hallgrim Dale'den bahset. Soruşturmalar ne aşamada?"

"Bilmiyorum. Kriminalle konuş."

"Konuşurum ama senin içgüdülerinin bu cinayetle ilgili neler söylediğini merak ediyorum."

"Katilin bir profesyonel olduğunu düşünüyorum. Cinayeti, öfkeyle ya da hırsla işlemediği kesin. Her şey temiz ve düzenli ama yine de bunun planlı bir eylem olduğunu düşünmüyorum."

"Neden?"

"Cinayeti işlemesi ve ipucu bırakmamasını anladım ama olay mahalli tam bir hayal kırıklığı. Kötü bir seçim. Caddeden ya da yan sokaktan kolaylıkla görülebilir."

"Diğer hatta bekleyen biri var. Seni ararım."

Harry, telesekreterinin "bekleme" moduna aldığı kayıt özelliğini yeniden çalıştırdı. Kasetin dönmeye başladığını görünce, telefona cevap verdi.

"Harry."

"Merhaba. Benim adım Constance Hochner."

"Nasılsınız Bayan Hochner?"

"Ben Andreas Hochner'in kardeşiyim."

"Anladım."

Telefon hattındaki cızırtıya rağmen, kadının sesindeki gerginliği anlayabiliyordu. Kadın hemen konuya girdi.

"Kardeşimle bir anlaşma yapmışsınız, Bay Hole. Ama anlaşmada payınıza düşeni yapmamışsınız."

Tuhaf bir aksanı vardı. Tıpkı Andreas Hochner gibi. Harry, kadını gözünde canlandırmaya çalıştı. Dedektif olarak çalıştığı yıllardan kalma bir alışkanlıktı.

"Bayan Hochner, bize verdiği bilginin doğruluğunu onaylamadan kardeşiniz için bir şey yapamam. Şu ana kadar söyledikleriyle örtüşen hiçbir şeye rastlamadık."

"Neden yalan söylesin ki, Bay Hole? Onun durumunda olan biri neden yalan söylesin?"

"Tam da içinde bulunduğu koşullar yüzünden yalan söylüyor olabilir, Bayan Hochner. Eğer konuyla ilgili hiçbir şey bilmiyorsa, oradan kurtulmak için bir şeyler uydurabilir."

Telefonun diğer ucunda bir sessizlik oldu. Kadın nereden arıyordu? Johannesburg'dan mı?

Constance Hochner, yeniden konuşmaya başladı.

"Andreas, böyle bir şey söyleyebileceğinize dair beni uyarmıştı. Bu yüzden sizi arıyorum. Eğer ilginizi çekerse, ben bu konuda kardeşimden daha çok bilgi sahibiyim."

"Öyle mi?"

"Ama hükümetiniz, kardeşimin davası için bir adım atmazsa; bu bilgiyi sizinle paylaşamam." "Elimizden geleni yaparız."

"Bize yardım ettiğinizi gördüğüm anda, yeniden irtibata geçerim."

"Bayan Hochner bildiğiniz gibi, işler böyle ilerlemiyor. Önce, aldığımız bilginin doğru olup olmadığını görmemiz lazım. Sonra kardeşinize yardım edebiliriz."

"Kardeşime garanti verilmesi gerek. Aleyhinde yürütülen yasal işlemler, iki hafta içinde başlıyor."

Kadının sesi titriyordu ve Harry, kadının birazdan ağlamaya başlayacağını sezmişti.

"Size söz veriyorum ki elimden geleni yapacağım."

"Sizi tanımıyorum ama. Anlamıyorsunuz. Andreas la ölüm cezası vermek istiyorlar. Onlar... "

"Ne olursa olsun, tek teklifim bu."

Kadın ağlamaya başladı. Harry bir süre bekledi ve kadın sonunda sakinleşti.

"Çocuklarınız var mı, Bayan Hochner?"

"Evet."

"Kardeşinizin ne ile suçlandığını biliyorsunuz, değil mi?"

"Tabii ki."

"O zaman günahlarının bağışlanması için çok çaba sarf etmesi gerektiğini de biliyorsunuzdur. Eğer sizin aracılığınızla, bir katilin yakalanmasına yardımcı olursa; biraz sevap işlemiş olur. Siz de öyle, Bayan Hochner."

Kadın, ağır ağır nefes alıp veriyordu. Harry, kadının yeniden ağlamaya başlayacağını düşündü.

"Elinizden geleni yapacağınıza söz veriyor musunuz, Bay Hole? Kardeşim, hakkında yapılan suçlamaların tamamından sorumlu değil."

"Söz veriyorum."

Harry, kendi sesinin yankısını duydu. Sakin ve soğukkanlıydı.

"Pekala," dedi Constance Hochner. "Andreas, ödemeyi yapıp silahı teslim alan adamla; siparişi veren adamın aynı kişiler olmadığını söyledi. Siparişi veren sık sık birlikte iş yaptığı, genç bir müşterisiydi. İskandinav aksanı vardı ama iyi İngilizce konuşuyordu. Ve Andreas la kod adının "Prens" olduğunu söylemiş. Andreas, önce silahla bağlantısı olan gruplardan başlamanız gerektiğini söyledi."

"Bu kadar mı?"

"Andreas, adamı hiç görmediğini ama bir ses kaydıyla sesini hemen tespit edebileceğini söyledi."

"Harika," dedi Harry. Bunu söylerken kinayeli bir üslup kullanmıştı ve kadının bu üslubu fark etmemiş olması için dua etti.

Birden oturduğu yerde doğruldu ve telefonu kapatmadan önce ciddi bir tavır aldı.

"Eğer, bir şeyler bulursam; kardeşinizle ilgili çalışmalarıma başlayacağım."

"Teşekkürler, Bay Hole."

"Teşekkür edilecek bir şey yok, Bayan Hochner." Telefonu kapattıktan sonra, son cümlesini birkaç kez daha tekrarladı.

Ellen, Hochner ailesinin hikayesini dinledikten sonra "Bu kadarı çok fazla," dedi.

"Eğer beynin bir süreliğine aşkın pençesine düştüğünü unuta-bilirse, belki birkaç fikir ileri sürebilirsin," dedi Harry. "İpuçlarının tamamı elinde."

"Yasadışı silah kaçakçılığı, düzenli bir müşteri, Prens, silah meraklıları. Ama bunlar dört ipucu eder."

"Elimdekilerin hepsi bu."

"Neden seninle böyle bir anlaşma yapayım ki?"

"Çünkü beni seviyorsun. Şimdi gitmem lazım."

"Bekle. Bana şu kadından söz et. Hani senin aklını başından... "

"Umarım içgüdülerin, suçluları yakalama konusunda daha iyi çalışıyordur, Ellen. Kendine iyi bak."

Harry, telefon rehberinde bulduğu Drammen numarasını çevirdi.

"Buyrun, benim Mosken." Karşı taraftan gelen ses, kendinden oldukça emin birine benziyordu.

"Edvard Mosken mi?"

"Evet. Ben kiminle görüşüyorum?"

"Müfettiş Hole. POT'dan arıyorum. Birkaç sorum olacaktı." Harry o anda, kendini ilk kez müfettiş olarak tanıttığını fark etti. İçinden bir his, bu unvanın kendisiyle uyuşmadığını söylüyordu. "Oğluma bir şey mi oldu?"

"Hayır. Yarın öğlen müsaitseniz, sizi ziyaret edebilir miyim,

Bay Mosken?"

"Ben emekli bir adamım. Ve bekarım. Benim her anım müsait, müfettiş."

Harry, Even Juul'u aradı ve hem gelişmeleri anlattı, hem de Mosken'le olan randevusunu haber verdi.

Harry, yoğurt almak için kantine gittiğinde Ellen'in Hallgrim Dale cinayeti hakkında söylediklerini düşünüyordu. Daha fazla bilgi almak için Kriminalleri araması gerekiyordu ama bir yandan da Ellen'in gerekli tüm bilgiyi verdiğinden emindi. Yine de arayacaktı. Norveç'te cinayete kurban gitme olasılığı on binde birdi. Aradığınız kişi, dört ay önce cinayete kurban gitmişse; bütün

bunların tesadüf olması mümkün değildir. Cinayetin Mârklin tüfeği ile bir ilişkisi olabilir miydi? Saat sabah 9'du ve Harry'nin baş ağrıları daha bu saatte başlamıştı. Ellen'ın Prensle ilgili bir çözüme ulaşabileceğini umuyordu. Ne bulursa, faydası dokunurdu. Başlamak için bir yer olurdu.

- 45 -

Sogn. 6 Mart 2000.

Harry, işten çıktıktan sonra Sogn'daki bakımevine gitti. Kız kardeşi onu bekliyordu. Geçen yıl biraz kilo almıştı ama erkek arkadaşı Henrik, onu böyle seviyordu. En azından, kardeşi böyle söylemişti. "Ama Henrik mongol."

Henrik'in aşırı duygusal özelliklerini vurgulamak için hep bu cümleyi kullanırdı. Kız kardeşi mongol değildi. Ama ikisi arasında kesin ayrımlar yapmak da mümkün olmuyordu. Kız kardeşi Harry'ye bakımevindekilerin hangisinin mongol olduğunu, hangilerinin olmadığını anlatıyordu.

Sıradan olayları da anlattı: Henrik'in geçen hafta söyledikleri, televizyonda ne izledikleri, ne yedikleri ve tatilde nereye gitmek istedikleri gibi günlük işlerdi. İkisi sürekli olarak tatil planlıyorlardı. Bu kez Hawaii'de karar kılmışlardı. Harry, kız kardeşi ve Henrik'i Hawaii gömlekleri ile Honolulu havaalanında hayal edince; gülümsemesini gizleyemedi.

Kardeşine babasıyla konuşup konuşmadığını sordu. O da babasının iki gün önce ziyarete geldiğini söyledi.

"Güzel," dedi Harry.

"Bence annemi unutmuş," dedi kardeşi. "Bu iyi bir şey."

Harry bir süre öylece oturdu ve kardeşinin söylediklerini düşündü. Sonra Henrik kapıyı çaldı ve Sezar Oteli adlı dizinin üç dakika içinde TV2'de başlayacağını söyledi. Harry de paltosunu giydi ve arayacağına söz vererek ayrıldı.

Ullevâl Stadyumu'nun ışığıyla aydınlanan trafik her zamanki gibi ağır ilerliyordu. Yol çalışması yüzünden sağa dönmesi gerektiğini fark ettiğinde, çok geç kalmıştı. Constance Hochner'in söylediklerini düşündü. Uriah, bir aracı kullanmıştı. Muhtemelen bir Norveçliydi. Demek ki Uriah'i tanıyan biri vardı. Linda'ya "Prens" lakaplı biri olup olmadığını araştırmasını söylemişti. Ama bu araştırmadan bir sonuç çıkmayacağına emindi. Bu adamın sıradan bir suçludan daha zeki olduğuna inanıyordu. Eğer Andreas Hochner'in söylediği doğruysa ve aracılık yapan kişi onun sürekli bir müşterisiyse; adam, POT'dan ve diğer ekiplerden gizli bir müşteri portföyü oluşturmuş demekti. Böyle bir şey yapmak zaman ve dikkat gerektirirdi. Sinsi ve disiplinli olmak şarttı. Bu özelliklerin hiçbiri de sıradan gangsterlerde bulunmazdı. Aracı, şimdiye kadar yakalanmadıysa, şanslı biri olmalıydı. Ya da kendisini koruyan bir pozisyona sahipti. Constance Hochner, adamın iyi İngilizce konuştuğunu söylemişti. Diplomat olabilirdi. Örneğin; gümrükte durdurulmadan sürekli yurt dışına gidip gelebilen biri.

Harry, Slemdalsveien çevre yoluna geldi ve Holmenkollen'e yöneldi.

Meirik'le konuşup, Ellen'i POT'a transfer ettirebilir miydi? Meirik, onun neo-Nazilerle ilgilenip, sosyal aktivitelere katılmasını istiyordu. Savaştan kalma hayaletlerle ilgilenmesinden yana değildi.

Harry, nereye geldiğini fark etmeden; kadının evine doğru ilerledi. Arabayı durdurdu ve ağaçların

arasından eve doğru baktı. Evle, ana yol arasında elli metre vardı. Evin birinci katında, ışıklar açıktı.

"Salak," dedi kendi kendine. Bunu sesli söylemişti ve kendi sesini duymak, onu şaşırttı. Tam arabayı çalıştıracaktı ki kapı açıldı ve içeriden biri çıktı. Kadının onu görmesi ve arabayı tanıması ihtimali, Harry'nin paniklemesine neden oldu. Arabayı çalıştırıp, aksi istikamete döndürecek ve görünmeden kaybolacaktı. Fakat gaza yeteri kadar sert basamamıştı ve araba istop etti. Evden gelen sesleri duydu. Siyah paltolu uzun bir adam, evin basamaklarındaydı. Adam biriyle konuşuyordu ama konuştuğu kişi, kapının arkasında kalıyordu. Sonra adam kapıya yöneldi ve Harry ikisini de göremez hale geldi.

Öpüşüyorlar herhalde, diye düşündü. On beş dakika konuştuğum bir kadını gözetlemek için Holmenkollen 'e geldim ve o şu anda erkek arkadaşını öpüyor.

Sonra kapı kapandı ve adam Audi marka bir arabaya binerek Harry'nin yanından geçip gitti.

Harry, eve dönerken kendini nasıl cezalandırabileceğini düşündü. Ağır bir ceza olmalıydı. Gelecekte, benzer hareketleri yapmasını engelleyecek türden bir ceza. Focus'da bir aerobik sınıfı.

- 46 -

Drammen. 7 Mart 2000.

Harry, Drammen'in neden bu kadar eleştirildiğini anlayamıyordu. Çok güzel bir yer değildi ama Norveç'teki en çirkin yerleşim yeri burası mıydı? Borsen'de durup bir kahve içmek istedi ama saatine bakınca yeterince vakti olmadığını gördü.

Edvard Mosken, kırmızı ahşaptan bir evde yaşıyordu. Garajın önünde eski bir Mercedes vardı. Mosken, kapıda bekliyordu. Konuşmaya başlamadan önce, Harry'nin kimliğini dikkatle inceledi.

"1965 doğumlu musunuz? Daha yaşlı görünüyorsunuz, Müfettiş

Hole."

"Genlerde bozukluk olmalı." "Şansınıza küsün."

"On dört yaşındayken, on sekiz yaş sının olan filmlere girebiliyordum ama."

Edvard Mosken'in bu şakadan hoşlanıp, hoşlanmadığını anlamak güçtü. Harry'yi içeri davet etti.

"Yalnız mı yaşıyorsunuz?" diye sordu Harry. Mosken, oturma odasına yöneldi. Ev temiz ve bakımlıydı. Birkaç kişisel süs eşyası vardı, ve erkeklerin kendi kendilerine uygun gördükleri sade yaşam tarzını yansıtıyordu. Harry'ye kendi dairesini hatırlatmıştı.

"Evet. Karım, savaştan sonra beni terk etti."

"Terk mi etti?"

"Kılıçlar çekildi. Her konu açığa kavuşturuldu. Herkes kendi yoluna gitti."

"Anladım. Çocuklarınız var mı?" "Bir oğlum vardı."

"Neden geçmiş zamanda ifade ettiniz?" Edvard Mosken durdu ve arkasını döndü. "Anlatış tarzımda bir sorun mu var, Müfettiş Hole?" "Hayır, sorun bende," dedi Harry. "Her şeyi tane tane

anlamak isterim."

"Pekala. Bir oğlum var."

"Teşekkür ederim. Emekli olmadan önce ne işle meşguldünüz?"

"Birkaç kamyonum vardı. Mosken Taşımacılık. Hepsini yedi yıl önce devrettim."

"İşleriniz iyi miydi?"

"İyi sayılırdı. İşletmeyi devralanlar, bu isimle çalışmaya devam ettiler."

Bir sehpanın etrafında, karşılıklı oturdular. Harry, kahve ikram edilmeyeceğini anlamıştı. Edvard öne doğru eğildi ve hadi şu işi bitirelim dercesine bir tavır takındı.

"21 Aralık gecesi neredeydiniz?"

Harry, bir soru ile başlamayı uygun bulmuştu. Mosken sıradan cevaplar verip, hiçbir şey bilmediğini söylemeden önce; adamın tepkisinin ne olacağını merak ediyordu. Belki tepkilerinden bir anlam çıkarabilirdi. Eğer Mosken bir şeyler gizliyorsa, tepkileri onu ele verebilirdi.

"Herhangi bir şeyden dolayı, şüpheliler arasında mıyım?" diye sordu. Yüzünde şaşkınlıktan başka bir ifade yoktu.

"Sadece size sorulan soruları cevaplarsanız iyi olur, Bay Mosken."

"Nasıl isterseniz. Evdeydim." "Hızlı bir cevap oldu." "Ne demek istiyorsunuz?"

"O tarihte nerede olduğunuzu düşünmeniz gerekmedi."

Mosken yüzünü ekşitti. Dudaklarında gülümseme vardı ama gözleri çaresizlik içinde bakıyordu.

"Benim kadar yaşlandığınızda, yalnız kalmadığınız tek zaman akşamlarıdır."

"Sindre Fauke, Sennheim eğitim kampında birlikte olan Norveçlilerin bir listesini verdi. Gudbrand Johansen, Hallgrim Dale, siz ve Fauke."

"Daniel Gudeson'i unuttunuz."

"Unuttum mu? O, savaş bitmeden hayatını kaybetmemiş miydi?"

"Evet."

"Öyleyse neden onun ismini söylememi istediniz?"

"Çünkü o da bizimle birlikte Sennheim'daydı."

"Fauke'un söylediklerinden anladığım kadarıyla, Sennheim'a giden pek çok Norveçli vardı ama yalnızca siz dördünüz hayatta kalabildiniz."

"Doğru."

"Öyleyse neden özellikle Gudeson'dan bahsetmemi istediniz?" Edvard Mosken, Harry'ye baktı. Sonra da bakışlarını kaçırdı.

"Çünkü uzun süre bizimle birlikteydi. Onun da hayatta kalacağına inanmıştık. Daniel Gudeson'ın

ölümsüz olduğuna inanıyorduk. Sıradan biri değildi."

"Hallgrim Dale'in öldüğünü biliyor musunuz?"

Mosken başını iki yana salladı.

"Çok şaşırmış gibi görünmediniz."

"Neden şaşırayım ki? Bugünlerde, hâlâ hayatta olanları duyunca şaşırıyorum."

"Peki cinayete kurban gittiğini söylesem, ne dersiniz?" "Oh, işte bu ilginç. Bunu bana neden anlatıyorsunuz?" "Hallgrim Dale hakkında ne biliyorsunuz?" "Hiçbir şey. Onu en son Leningrad'da gördüm. Yediği kurşun yüzünden şoka girmişti."

"Birlikte geri dönmediniz mi?"

"Dale ve diğerlerinin eve nasıl döndükleri hakkında hiçbir bilgim yok. Ben 1944 kışında, bir Rus savaş uçağının siperlere attığı el bombası yüzünden yaralanmıştım."

"Bir savaş uçağı mı? Savaş uçağından düşen bir el bombasıyla mı yaralandınız?"

Mosken, yarım yamalak gülümsedi ve başıyla onayladı.

"Uyandığımda hastanedeydim ve geri çekilme hareketi başlamıştı. Yaz aylarında Oslo'daki Sinsen Okul Hastanesi'ne nakledildim. Sonra da silahlar bırakıldı ve teslim olundu."

"Yani yaralandıktan sonra diğerlerini bir daha hiç görmediniz, öyle mi?"

"Sadece Sindre'yi gördüm. Savaştan üç yıl sonra."

"Hapis cezanız bittikten sonra mı?"

"Evet. Bir restoranda karşılaştık."

"Onun firar etmesi hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Mosken omuzlarını silkti.

"Kendince gerekçeleri olmalı. Kimse savaşın nasıl sonuçlanacağını bilmezken, o kararını vermişti. Norveçliler böyledir işte." "Ne demek istiyorsunuz?"

"Savaş yıllarında söylenen bir şey vardı: Geç karar verenler, hep doğru karar verirler. 1943 yılının son gününde, bizim birliğimizin geri çekilmekte olduğunu biliyorduk. Ama durumun ne kadar kötü olduğunun farkında değildik. Bu yüzden kimse fikrini değiştirdiği için Sindre'yi suçlayamaz. Bizler evlerinde yan gelip yatan, sonra da savaşın son aylarında sokaklara dökülüp Direniş hareketine katılanlardan farklıydık. Onlara "son günlerin azizleri" derdik.

İçlerinden bazıları kamuoyuna demeçler verip, Norveçlilerin verdiği kahramanca mücadeleden söz ediyor."

"Savaştan bu yana durup, düşündüğünüz özel biri var mı?"

"Tabii ki savaştan sonra kahraman muamelesi görenleri düşünüyorum. Ama çok da fazla kafa yormuyorum."

"Peki ya Gudbrand Johansen. Onu hatırlıyor musunuz?"

"Tabii ki. Benim hayatımı kurtardı. O..."

Mosken dudağını ısırdı. Sanki söylemesi gerekenden fazlasını ağzından kaçırmış gibiydi. Harry, neler olup bittiğini merak etti. "Ona ne oldu?"

"Gudbrand mı? Bilmiyorum. El bombası... Gudbrand, Hallgrim Dale ve ben bomba düştüğünde aynı siperdeydik. Bomba, Dale'in kaskına düştü. Tek hatırladığım, bomba patladığında Gudbrand'ın çok yakınında olduğuydu. Komadan çıktığımda kimse ne Gudbrand, ne de Dale'in başına gelenler hakkında bir şey bilmiyordu."

"Ne demek istiyorsunuz? Öylece ortadan kayıp mı oldular?"

Mosken, camdan dışarı baktı.

"Aynı gün, Ruslar tam taarruza geçti. Her yer kaos ortamına dönmüştü. Bizim cephelerimiz, Rusların eline geçmişti. Uyandığımda, birlikler başka yerlere nakledilmişti. Eğer Gudbrand hayatta kaldıysa, muhtemelen Nordland birliğinin olduğu hastaneye nakledilmiştir. Kuzey Cephesi'nde. Aynı durum Dale için de geçerli tabii. Sanırım benim de orada olmam gerekirdi ama ben başka bir yerde uyandım."

"Gudbrand Johansen'ın ismi Nüfus Müdürlüğü'nde kayıtlı değil."

Mosken omuzlarını silkti. "Öyleyse, bomba düştüğünde hayatını kaybetmiştir. Tahminlerim bu yönde."

"Onu aramayı hiç düşünmediniz mi?"

Mosken başını iki yana salladı.

Harry etrafına baktı. Mosken'in evinde kahve olduğunu gösteren bir ipucu arıyordu. Bir fincan, bir kahve fincanı. Altın renginden ve kalp şeklinde bir çerçevenin içinde, bir kadını fotoğrafı vardı.

"Savaştan sonra Doğu Cephesi'nde size ve diğer askerlere olanlar hakkında neler hissettiniz?"

"Aldığımız cezaları soruyorsanız, kızmadım. Ben gerçekçi bir adamım. İnsanlara adaleti sağlamanız gerekir. Bu siyasi bir gerekliliktir. Ben bir savaşı kaybetmiştim. Bu yüzden de şikayet etmedim."

Edvard Mosken birden gülmeye başladı. Harry adamın neden güldüğünü anlayamamıştı. Sonra Mosken yeniden ciddileşti.

"Tek üzücü yanı, vatan haini olarak adlandırılmaktı. Fakat ülkemizi hayatımız pahasına müdafaa ettiğimizi düşünerek kendimi teselli ettim."

"O dönem, siyasi görüşünüz..."

"Şimdikilerle aynı mı?"

Harry, başıyla onayladı. Mosken buruk bir gülümsemeyle konuşmaya devam etti. "Bu kolay bir soru, Müfettiş. Hayır. O zamanlar yanılmışım. Bu kadar basit."

"O zamandan beri neo-Nazilerle bağlantı kurdunuz mu?"

"Tanrı korusun, hayır! Birkaç yıl önce Hokksund'da bir toplantı vardı. O salaklardan biri beni

aradı ve katılıp savaş hakkında konuşabilir miyim diye sordu. Sanırım kendilerini "Kan ve Onur" olarak adlandırıyorlardı. Öyle bir şeydi işte."

Mosken, sehpaya doğru eğildi. Yerde, köşede birçok dergi vardı. Düzgün bir şekilde istiflenmiş ve duvara yaslanmıştı.

"POT tam olarak ne arıyor? Neo-Nazileri mi izliyorsunuz? Eğer öyleyse, yanlış adrestesiniz."

Harry bu noktada ne kadarını açıklamalıydı, emin olamıyordu. Bu yüzden dürüst bir cevap verdi.

"Ben de tam olarak ne aradığımızı bilmiyorum."

"İşte bu tam POT'u yansıtan bir cevap."

Adam yine gülmeye başladı. Sesi sinir bozucuydu.

Harry'nin sinirlenmesinin tek sebebi adamın sevimsiz kahkahası değildi. Kahve ikram etmemiş olması da onu oldukça germişti. Bu yüzden bir sonraki soruyu sorarken, tavrını daha da ciddileştirdi.

"Sizce oğlunuzun eski Nazi bir babayla büyümesi nasıl bir duygu? Sizce oğlunuz Edvard Mosken Jr. bu yüzden uyuşturucu işine girmiş olabilir mi?"

Harry, yaşlı adamın gözlerindeki öfke ve acıyı gördüğü anda; bu soruyu sorduğu için pişman oldu. Çünkü belden aşağı vurmadan da öğrenmek istediklerini öğrenebilirdi.

"Duruşma tam bir saçmalıktı!" Mosken adeta ateş püskürüyordu. "Oğlum için seçtikleri savunma vekili; savaştan sonra bana hapis cezası veren yargıcın torunuydu. Savaş zamanı yaptıklarından dolayı duydukları utancı kapatmak için oğlumu cezalandırdılar.

Ben... "

Birden sustu. Harry, devam etmesi için bekledi. Ama adam susmuştu. Harry'nin karnı guruldamaya başlamıştı. Bir süre öylece beklediler. Bir şeyler içmeleri gerekiyordu.

"'Son günlerin azizleri' grubundan biri miydi?" diye sordu Harry.

Mosken omuzlarını silkti. Harry, bu konunun şimdilik kapandığını anlamıştı. Mosken saatine baktı.

"Bir yere gitmeyi mi planlıyorsunuz?" diye sordu Harry. "Yürüyüş yaparak, dağ evime gideceğim."

"Öyle mi? Uzakta mı?"

"Grenland. Hava kararmadan çıkmam lazım."

Harry ayağa kalktı. Koridora çıktıklarında, vedalaşmak için uygun sözleri arıyor gibiydiler. Harry'nin aklına bir şey geldi.

"1944 kışında Leningrad'da yaralandığınızı söylediniz. Yazın da Sinsen Okul Hastanesi'ne nakledildiniz. Arada geçen zamanda ne yaptınız?"

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Even Juul'ün kitaplarından birini okuyordum. Kendisi, bir savaş tarihçisidir."

"Even Juul'ün kim olduğunu biliyorum," dedi Mosken.

"Kitaplarında Norge birliklerinin Mart 1944lie dağıtıldığı yazıyor. Mart ayı ile Sinsen Hastanesi'ne geldiğiniz tarih arasında ne yaptınız?"

Mosken, bir süre Harry' baktı. Kapıyı açtı ve dışarı baktı.

"Hava sıfir dereceye düşmüş," dedi. "Dönüşte dikkatli sürün."

Harry başıyla onayladı. Mosken doğruldu ve stadyumun ışıklarının geldiği yöne baktı.

"Bir zamanlar isimleri olan yerlere gittim," dedi Mosken. "Ama o zamandan bu yana o kadar çok değişim geçirdiler ki artık kimse oraları bilmiyor. Bizim haritalarımızda yalnızca yollar çiziliydi. Su ve mayın olan yerleri gösterirdi. İsimler yer almazdı. Size Estonya'nın Pârnu şehrindeydim dersem doğru söylemiş sayılırım. Tam olarak bilmiyorum. Başka kimsenin de bildiğini zannetmiyorum. 1944 yılının ilkbahar ve yaz aylarını makineli tüfekleri dinlerken ölümü düşünmekle geçirdim. Nerede olduğumu bir an bile düşünmedim."

Harry nehir boyunca ilerledi ve köprü girişindeki ışıklarda durdu. E-18 otobanından geçen diğer köprü, kırsal bölgelerle Drammen fiyortlarım birbirine bağlıyordu. Drammen'de her şeyin mükemmel gittiğini söylemek mümkün değildi. Harry dönüş yolunda Borsen'e uğrayıp kahve içebilirdi ama fikrini değiştirdi. Orada bira olduğunu hatırladı.

Yeşil ışık yandı ve Harry gaza bastı.

Edvard Mosken, oğlu ile ilgili sorulara öfkeyle cevap vermişti. Harry, Mosken davasındaki yargıcın kim olduğunu bulmaya karar verdi. Sonra aynadan son bir kez Drammen'e baktı. Tabii ki buradan daha kötü yerleşim yerleri de vardı.

- 47 -

Ellen'in Ofisi. 7 Mart

Ellen'ın aklına hiçbir şey gelmiyordu.

Harry, Ellen'ın ofisine gelmiş ve eski sandalyesine oturmuştu. Harry'den boşalan kadroya Steinkjer Emniyet Müdürlüğü'nden gelen genç bir polis atanmıştı. Bir ay içinde göreve başlaması bekleniyordu.

Harry'nin hayal kırıklığına uğramış yüz ifadesini gören Ellen, "Ben kahin değilim," dedi. "Bu sabahki toplantıya katılan herkesi yokladım ama hiçbiri Prens lakaplı birini tanımıyor."

"Ya Ruhsatlandırma Dairesi? Silah kaçakçıları hakkında az çok fikir sahibidirler."

"Harry!" "Evet?"

"Ben artık senin emrinde çalışmıyorum." "Benim emrimde mi?'

"Seninle birlikte, diyelim. Ama o zamanlar, senin emrinde çalışıyormuşum gibi geliyordu. Zorba!"

Harry tek ayağıyla yerden destek aldı ve sandalyesinde dönmeye başladı. Dört tam tur döndü.

Daha fazla devam edemedi. Ellen ise bu manzara karşısında gözlerini devirmekle yetindi.

"Pekala, itiraf ediyorum. Ruhsatlandırma Dairesini de aradım," dedi. "Onlar da Prens diye birini duymamışlar. POT'da sana niye bir asistan verilmiyor?"

"Bu dava, birinci öncelikli bir olay değil. Meirik, üzerinde biraz inceleme yapmama izin veriyor o kadar. Asıl istediği, neo-Nazilerin kurban bayramında ne yapmayı planladıklarını bulmam."

"İpuçlarından biri "silah meraklıları"ydı. Silahlara neo-Nazilerden daha meraklı olan hiç kimseyi tanımıyorum. Neden bu araştırmayı yapıp, bir taşla iki kuş vurmuyorsun?" "Bunu ben de merak ediyorum."

- 48 -

Ryktet Kafe. 7 Mart 2000.

Harry evin önüne park ettiğinde, Even Juul basamaklarda dikiliyordu.

Yanında da köpeği Burre vardı. "Çabuk geldin," dedi Juul. "Telefonu kapatır kapatmaz, arabaya koştum. Burre de bizimle gelecek mi?"

"Seni beklerken, kısa bir yürüyüş yapalım dedik. İçeri gir,

Burre."

Köpek, yalvaran gözlerle Juul'e baktı. "Şimdi!"

Burre geri geri birkaç adım attıktan sonra içeri girdi. Harry de Juul'ün beklenmeyen komutları karşısında irkilmişti. "Hadi gidelim," dedi Juul.

Harry, arabayı çalıştırırken; mutfak perdesinin arkasından kendilerini izlemekte olan biri olduğunu fark etti. "Gittikçe aydınlanıyor," dedi Harry. "Öyle mi?"

"Günleri kastediyorum. Günler uzuyor." Juul cevap vermedi. Yalnızca başını salladı. "Merak ettiğim bir şey daha var," dedi Harry. "Sindre Fauke'un ailesi. Nasıl ölmüşler?"

"Anlatmıştım ya. Sindre, hepsini öldürdü." "Evet, ama nasıl?"

Even Juul cevap vermeden önce Harry'ye baktı. "Kurşunlandılar.

Kafalarına ateş edilmişti." "Dördü de mi?" "Evet."

Sonunda Grensen'de bir park yeri bulabildiler. Arabayı park edip, Juul'ün Harry'ye göstermek istediği yere doğru yürümeye başladılar.

"Demek Ryktet burası," dedi Harry. Kafe loş ışıkla aydınlatılmış, eski plastik masalarla dolu bir yerdi. Neredeyse boş sayılırdı. İçerideki müşteri sayısı azdı. Harry ve Juul, kendilerine birer kahve aldıktan sonra cam kenarındaki masalardan birine oturdular. Kafenin arka kısımlarında oturan iki yaşlı adam, Harry ve Juul'ü görünce sustu ve yüzlerini ekşitti.

"Bu adamlar iflah olmaz," dedi Juul. "Hâlâ haklı olduklarım düşünen eski Naziler ve Doğu Cephesi gönüllüleri. Burada oturur ihanete uğradıklarını söyler, Nygaardsvold Hükümetini ve dünyanın genelinde yaşanan olayları lanetlerler. Hâlâ nefes alabilecek kadar gücü olanlar tabii.

Gördüğüm kadarıyla, yaş ortalaması gittikçe daralıyor." "Siyasi açıdan hâlâ aynı görüşteler mi?" "Evet. Hâlâ çok öfkeliler. Üçüncü Dünya ülkelerine yapılan yardımlar, savunma sanayii bütçesinden yapılan kesintiler, kadın rahipler, homoseksüellere verilen evlilik izni, yeni çiftçilik uygulamaları ve daha pek çok şey bu yaşlı delikanlıları fazlasıyla üzüyor. Onlar, özünde hâlâ birer faşist."

"Sizce Uriah buranın müdavimleri arasında mıdır?"

"Eğer Uriah, topluma karşı nefret dolu bir adamsa; burada kendisi gibi düşünen pek çok insan bulacaktır. Eski Doğu Cephelilerin bir araya geldiği başka yerler de var. Örneğin; her yıl Oslo'da bir yıllık toplantılarını yapıyorlar. Fakat o toplantılar, bu kafenin konseptinden farklı. Orada sadece ölenleri anmak için bir araya geliyorlar ve kesinlikle siyasetten konuşmuyorlar. Bu yüzden intikam almak niyetiyle hareket eden eski bir Doğu Cepheliyi arıyorsam; ilk durağım bu kafe olur."

"Eşiniz de şu sosyal olaylara hiç katıldı mı? Nasıl demiştiniz... ölenleri anma toplantılarına?"

Juul, şaşkınlıkla Harry'ye baktı. Sonra da başını iki yana salladı.

"Sadece aklıma takıldı," dedi Harry. "Belki bana anlatabileceği bir şeyler vardır."

"Yoktur," dedi Juul.

"Pekala. Bu "iflah olmaz yaşlılar" ile neo-Naziler arasında bir bağ var mı?"

"Neden sordun?"

"Uriah'ın Mârklin tüfeğini alırken bir aracı kullandığına dair duyumlar aldım. Bu aracı her kimse, silah kaçakçıları ile takılıyor olmalı."

Juul başını salladı.

"Eski Doğu Cephelilerin çoğu, kendilerini neo-Nazilerle aynı kefeye koyduğunu duyarlarsa, çok kızarlar. Gerçi neo-Naziler onlara büyük saygı duyar ama o başka bir mesele. Onlar için cephede savaşmak; ülkelerini korumak ve ellerindeki silaha sahip çıkmak anlamına gelir."

"Öyleyse içlerinden biri silaha ihtiyaç duyduğunda, neo-Nazilerden yardım alabilir; öyle mi?"

"Evet, büyük olasılıkla yardım görür. Ama nasıl yaklaşması gerektiğini iyi bilmesi gerekir. Senin aradığın gibi gelişmiş bir silahı öyle sıradan insanlar temin edemez. Honefoss Emniyet Müdürlüğü neo-Nazilerin depolarına bir baskın düzenlemiş ve el yapımı sopalar, ahşap mızraklar ve birkaç kör balta ele geçirmişti. Görüyorsun ya bu adamlar Taş Devri'nden kalma."

"Peki bu çevrede uluslararası silah kaçakçıları ile bağlantısı olan birini bulmak için aramaya nereden başlamalıyım?"

"Sorun, bu çevrenin oldukça geniş olması değil. Nasyonallerin gazetesi olan Fritt'e göre Norveç'te yaklaşık 1500 nasyonal sosyalist ve nasyonal demokrat var. Fakat faşistleri takip altında tutan gönüllü Monitör oluşumuna göre de faşistler içinde aktif faaliyet gösteren elli kişi var. Asıl sorun; faşistlerin yanında olan görünmez ama zengin destekçiler. Onlar asker botları giymez ya da kollarına dövme yaptırmazlar. Toplum içinde hatırı sayılır bir konuma gelmişlerdir ve kendilerini ele vermemek için son derece dikkatli adım atarlar."

Derinden gelen bir ses, ikisini de hazırlıksız yakaladı: "Sen buraya gelmeye nasıl cesaret edersin,

Even Juul?"

- 49 -

Gimle Sineması, Bygdoy Alle. 7 Mart

"Peki ben ne yapacağım?" diye sordu Harry. Bir yandan da Ellen'i sıranın önlerine doğru ilerletmeye çalışıyordu. "Öylece oturmuş, yas tutan yaşlıların yanına gidip; suikast planları yapan ve bu özel olay için son derece pahalı bir tüfek satın alan birini tanıyıp tanımadıklarını sorsam mı diye düşünüyorum. Tam bu esnada içlerinden biri masamıza geliyor ve cenazelerde duymaya alışık olduğumuz bir ses tonuyla, Sen buraya gelmeye nasıl cesaret edersin, Even Juul? diye soruyor."

"Sen ne yaptın peki?" diye sordu Ellen.

"Hiçbir şey. Orada oturdum ve Even Juul'ün yüzünün nasıl değiştiğini izledim. Sanki hayalet görmüş gibiydi. İkisinin birbirini çok önceden tanıdıkları kesin. Bu arada, kafedeki adam bugün Juul'ü tanıdığını söyleyen ikinci kişiydi. Edvard Mosken de onu tanıdığını söyledi."

"Sence bu durum çok mu tuhaf? Juul, gazetelerde yazıyor ve televizyon programlarına katılıyor. Adam, ünlü bir sima."

"Sanırım haklısın. Her neyse, Juul ayağa kalktı ve dışarı çıktı. Ben de peşinden koştum. Caddede bir yerde onu yakaladım. Adamın yüzü bembeyaz olmuştu. Neler olduğunu sorduğumda, adamı tanımadığını söyledi. Sonra onu evine bıraktım ve arabadan inerken güçlükle hoşça kal diyebildi. Tamamen şoka girmiş gibiydi. 10. sıra uygun mu?"

Harry iki bilet almak için gişede durdu.

"Bu filme dair şüphelerim var," dedi.

"Neden?" diye sordu Ellen. "Ben seçtim diye mi?"

"Otobüste sakız çiğneyen bir kız, arkadaşına Todo sobre mi madre filminin güzel olduğunu söyledi. Güzel derken de, kü- seeell şeklinde bir ifade kullandı."

"Bu ne demek peki?"

"Kızlar bir filmin güzel olduğunu söylerse, aklıma Kızarmış Yeşil Domatesler gelir. Siz kızlar Oprah Winfrey Şov 'un içeriğinden bile az konu içeren ama fazlasıyla duygusallaştırılmış filmlere bayılırsınız. Patlamış mısır ister misin?"

Bu kez de patlamış mısır kuyruğunda öne doğru ilerlemeye çalıştı.

"Sen hastalıklı bir insansın, Harry. Hastalıklı bir insan. Bu arada sana söyledim mi? Bir iş arkadaşımla sinemaya gidiyorum deyince, Kim resmen kıskandı."

"Tebrik ederim."

"Unutmadan," dedi Ellen. "Edvard Mosken Jr.'in savunma müvekkilinin adını öğrendim. Ayrıca savaş sonrası davalarda hakimlik yapan büyükbabasını da buldum."

"Ve?"

Ellen gülümsedi.

"Johan Krohn ve Kristian Krohn."

"Bingo."

"Mosken Jr.'ın davasındaki savcıyla konuştum. Baba Mosken, oğlu suçlu bulununca kendini kaybetmiş ve Krohn'a saldırmış. Krohn ve büyükbabasının, Mosken ailesine karşı komplo kurduklarını söylemiş." "İlginç."

"Sanırım büyük boy patlamış mısın hak ettim, ne dersin?"

Todo sobre mi madre, Harry'nin korktuğu kadar kötü bir film değildi. Filmin ortalarında, Rosa'nın gömüldüğü sahnede; Ellen gözyaşlarına boğulmuştu ama Harry kendini tutamayıp Grenland'ın nerede olduğunu sordu. Ellen da Porsgrunn ve Skien arasında bir yerde olduğunu söyledi ve filmin geri kalanını huzur içinde izleme fırsatı yakaladı.

- 50 -

Oslo. 11 Mart 2000.

Harry, takım elbisenin küçük geldiğinin farkındaydı. Farkındaydı ama anlam veremiyordu. On sekiz yaşından bu yana hiç kilo almamıştı ve 1990 yılı sınav sonu eğlencesi için Dressmann'dan satın aldığında üzerine tam oturmuştu. Asansör aynasında kendisine bakarken; pantolon paçaları ve Dr. Martens marka ayakkabılarının arasından çoraplarını görebildiğini fark etti. İşte bu da aralanması gereken gizem perdelerinden biriydi.

Asansör kapıları açılır açılmaz, müzik sesi duyulmaya başladı. Kantinden sohbet eden erkeklerin ve kıkırdayan kadınların sesi geliyordu. Saatine baktı. 8.15. Saat 11.00 olduğunda kalkıp, evine gidebilirdi.

Derin bir nefes aldı ve kantine girdi. Etrafına bakındı. Kantin, klasik Norveç tarzıydı. Cam tezgahlı, kare bir oda. Tezgahın bir köşesinde self-servis yiyecek ve içecekler. Açık renk mobilyalar ve sigara içmek üzere ayrılan özel bir bölme. Parti komitesi, kantini günlük havasından kurtarmak için elinden geleni yapmış ve kırmızı masa örtüleriyle balonlara ağırlık vermiş. Erkekler çoğunlukta olsa da kadın-erkek dağılımı; Suçlar Masası'nda verilen partiye göre daha eşitlikçiydi. Bazıları şimdiden alkolü fazla kaçırmış gibi görünüyordu. Linda, parti öncesinde toplanıp yemeğe gidenler olduğunu söylemişti ama kimse Harry'yi davet etmemişti. Harry'de bu durumdan fazlasıyla memnundu.

"Takım elbise çok yakışmış, Harry."

İltifat, Linda'dan geliyordu. Harry, kadını daracık elbisesi içinde tanımakta güçlük çekiyordu. Elbise sadece fazla kilolarını ortaya çıkarmamış, aynı zamanda kadınsı hatlarını da fazlasıyla ön planda tutmuştu. Elinde turuncu renkli içeceklerle dolu bir tepsi taşıyordu. Harry'ye de ikram etti.

"Hmm... Hayır, teşekkürler Linda."

"Bu kadar sıkıcı olma Harry. Parti yapıyoruz!"

Arabanın radyosunda yüksek sesle "Prince" dinliyorlardı. Ellen, şoför koltuğundan öne eğildi ve

sesi biraz kıstı. Tom Waaler, yan gözle Ellen'a baktı.

"Biraz fazla yüksekti," dedi Ellen. Bir yandan da Steinkjer'den gelecek olan polis memurunun göreve başlamasına üç hafta kaldığını ve üç hafta sonra Waaler'le birlikte çalışmak zorunda olmayacağını düşündü.

Mesele müzik değildi. Tom Waaler'e karşı özel bir gıcıklığı da yoktu. Adam, kötü bir polis değildi.

Mesele, gelen telefonlardı. Ellen Gjelten, insanların cinsel hayatlarıyla ilgilenen biri değildi ama Waaler'a gelen telefonlardan anladığı kadarıyla arayan kadınlar ya çoktan reddedilmiş, ya reddediliyor ya da reddedilmek üzereydi. Asıl can sıkıcı olan da devamında gelen konuşmalardı. Bu kez henüz reddedilmemiş kadınlar arıyordu ve Waaler'in bu kadınlar için özel bir ses tonu vardı. Ellen bu sesi duyduğu anda: Sakın yapma! Sana hiçbir iyiliği dokunmayacak! Kaç, uzaklaş! diye bağırmak istiyordu. Ellen Gjelten, insanların zayıflıklarını affetme konusunda cömert bir insandı. Fakat Tom Waaler'de hiçbir insani zayıflığa rastlamamıştı. Çünkü adamda insanlık yoktu. Açık söylemek gerekirse, Ellen bu adamdan hoşlanmıyordu.

Toyen Park'ın önünden geçtiler. Waaler, Pakistanlı çete lideri Ayub'u gören birilerinden ihbar almıştı. Bu adamı Aralık ayında Saray Bahçelerindeki İran lokantası Aladdin'deki saldırıdan beri arıyorlardı. Ellen, geç kaldıklarının farkındaydı. Tek yapabilecekleri, etraftaki insanları Ayub'u görüp görmediklerini sormak olacaktı. Muhtemelen bir cevap alamayacaklardı ama en azından olayın peşinde olduklarını gösterecek ve adamı er geç yakalayacakları mesajını vereceklerdi.

"Arabada bekle, ben gidip bir kontrol edeyim," dedi Waaler.

"Tamam."

Waaler, deri ceketinin fermuarını açtı.

Ellen bu hareketin, Emniyet Müdürlüğündeki spor salonunda yaptığı ağırlık çalışmaları sonucu gelişen kaslarını göstermek amacıyla yapıldığını düşündü. Ya da karşısındaki adamlara, silah taşıdığını göstermek için de olabilirdi. Suçlar Masası'ndaki polisler, her zaman silah taşımakla yükümlüydü. Fakat Ellen, Waaler'in görev için verilen Revolverlin dışında bir silah daha taşıdığını biliyordu. Büyük çaplı bir silahtı ama Ellen bir türlü ne olduğunu sormaya cesaret edemedi. Waaler'in arabalardan sonra en sevdiği konu silahlardı. Ellen, arabaları tercih ediyordu. Kendisi silah taşımıyordu. Sonbaharda yaşanan başkanlık ziyareti gibi olaylarda, özel bir emir almadığı sürece.

Aklına bir şey geldi ama tam o anda "Napolyon Marşı"na benzer bir melodi duymaya başladı. Waaler'in cep telefonu çalıyordu. Ellen arkasından seslenmek için kapıyı açtı ama adam çoktan restoranın yolunu tutmuştu.

Oldukça sıkıcı bir haftaydı. Ellen, göreve başladığından bu yana böylesine sıkıcı bir hafta geçirdiğini hatırlamıyordu. Ellen bu durumu, sonunda özel hayatında birtakım hareketlenmeler olmasına bağladı. Artık işten çıkınca eve gitmenin bir anlamı vardı ve cumartesi nöbetleri, büyük birer fedakarlık gerektiriyordu. "Napolyon Marşı" dördüncü kez çalmaya başladı.

Reddedilen kadınlardan biri miydi? Yoksa reddedilmek üzere olanlardan biri mi? Eğer Kim onu terk ederse... Ama böyle bir şey yapmaz ki. Yapmaz tabii.

"Napolyon Marşı" beşinci kez başladı.

Mesainin bitmesine birkaç saat kalmıştı ve sonra eve gidecekti. Duş alacak ve Kim'in Helgesens Gate'deki evine gidecekti. Beş dakika içinde de cinsel yaşantısını şarj etmeye başlayacaktı. Kendine tutamayıp gülmeye başladı.

Altıncı kez! El freninin altındaki telefonu eline aldı.

"Tom Waaler'in telesekreteri. Maalesef Bay Waaler şu anda burada değil. Lütfen mesaj bırakınız."

Şaka yapmak istemişti. Aslında, hemen ardından kim olduğunu belirtme ihtiyacı duydu ama birden vazgeçti ve hattın diğer ucundan gelen derin, soluk sesleri dinledi. Belki heyecan arıyordu, belki de fazla meraklanmıştı. Ne olursa olsun, karşı taraftaki kişi telesekretere konuştuğuna inanmıştı. Mesaj bırakmak için sinyal sesini bekliyordu. Ellen, tuşlardan birine bastı. Biiip.

"Merhaba, ben Sverre Olsen."

"Merhaba Harry, bu... "

Harry arkasını döndü ama tam o anda müziğin sesi yükseldiği için Meirik'in cümlesinin tamamını duyamadı.

Shania Twain'in That don 't impress me much! şarkısı...

Harry yaklaşık yirmi dakikadır partideydi ve şimdiden iki kez saatine bakmış, şu soruları ise kendi kendine dört kez değerlendirmişti: Dale cinayetinin Mârklin tüfeği ile bir bağlantısı var mıydı? Kim Oslo'nun göbeğinde, gündüz vakti bir arka sokakta birinin boğazını böylesine çabuk ve profesyonelce kesebilir? Prens kim? Mosken'in oğluna verilen cezanın bu durumla bir alakası var mı? Cephedeki beşinci Norveçli asker, Gudbrand Johansen 'a ne oldu? Eğer dedikleriyle doğruysa ve Gudbrand hayatını kurtardıysa, Mosken neden silah arkadaşını bulmak için hiçbir çaba sarf etmedi?

Hoparlörlerin olduğu bir köşede, neden alkolsüz içki içtiğine dair sorulardan kaçınmak için neredeyse saklanıyor ve POT personelinden dans edenleri izliyordu.

"Affedersin, duyamadım," dedi Harry.

Kurt Meirik, elindeki turuncu renkli içkiyle oyalanıyordu. Mavi çizgili takım elbisesiyle her zamankinden daha atik duruyordu. Harry'nin gördüğü kadarıyla, takım adamın üzerine tam oturmuştu. Harry, ceketinin kollarını çekiştirdi. Çünkü gömleğinin manşetleri tamamen dışarıdaydı. Meirik biraz daha yakına geldi.

"Dış İlişkiler Şube Müdürümüz Müfettiş..."

Harry, Meirik'in yanındaki bayanı fark etti. İnce biriydi. Sade, kırmızı bir elbise giymişti. Harry aklından istemediği düşünceler geçirdi.

Görüntüsü güzel, peki dokunuşları da görünüşü kadar güzel mi?

Kahverengi gözler. Çıkık elmacık kemikleri. Koyu ten rengi. Kısa siyah saçlar ve ince bir yüz. Gülüşü, gözlerine yansımış. Harry, kadının güzel göründüğünü biliyordu ama bu kadar hmmm... çekici olduğunu hatırlamıyordu. O an anlatmak istediklerini karşılayan tek kelime buydu: Çekici.

Kadının şu anda tam karşısında olması, Harry'nin kelimelerinin boğazına dizilmesine yol açmıştı ama kısa sürede bir hamle yapması gerektiğini biliyordu. Bu yüzden başıyla selam verdi.

"... Rakel Fauke," dedi Meirik.

"Biz çoktan tanıştık," dedi Harry.

"Oh, öyle mi?" dedi Meirik şaşkınlık içinde.

Rakel ve Harry birbirlerine baktılar.

"Evet," dedi Rakel. "Ama isimlerimizi öğrenecek kadar uzun bir tanışma evremiz olmadı."

Kadın elini uzattı. Bilekleri incecikti. Harry yine piyano ve bale derslerini düşündü.

"Harry Hole," dedi.

"Aha," dedi Rakel. "Tabii ki sizsiniz. Suçlar Masası'ndan değil mi?" "Evet."

"Tanıştığımızda POT'a atanan yeni Müfettiş olduğunuzu bilmiyordum. Söylemiş olsaydınız... " "Ne olurdu?" Kadın başını yana eğdi.

"Evet, ne olurdu?" dedi. Sonra da gülmeye başladı. Kadının gülüşü Harry'nin kafasında dönüp duran kelimenin hızını arttırıyordu: Çekici.

"En azından aynı yerde çalıştığımızı söylerdim," dedi. "Genelde insanlara ne işle uğraştığımı söylemem. Çünkü çok tuhaf sorularla karşılaşıyorum. Eminim senin için de aynı şey geçerlidir."

"Evet, tabii ki."

Rakel, yeniden güldü. Harry, bu kadını sürekli güldürmek için ne yapması gerektiğini düşünüyordu.

"Nasıl olur da daha önce karşılaşmayız?"

"Harry'nin ofisi, koridorun sonunda," dedi Meirik.

"Aha," dedi kadın. Durumu anlamış gibiydi. Ama yine de ışıltılı gülücükler saçmaya devam ediyordu. "En sondaki ofis, değil mi?"

Harry, buruk bir ifadeyle onayladı.

"Evet, pekala," dedi Meirik. "Artık tanışıyorsunuz. Biz de bara gitmek üzereydik, Harry."

Harry, davet edilmek için bekledi ama davet gelmedi. "Sonra görüşürüz," dedi Meirik.

Gayet açık, diye düşündü Harry. POT başkanı ve Müfettişin bu gece üst-ast konuşmaları yapması gerekiyor herhalde, dedi. Hoparlöre yaslandı ama bir yandan da bu ikiliyi izliyordu. Rakel, onu hatırlamıştı. İsimlerini söylemediklerinin farkındaydı. Alkolsüz birasından bir yudum aldı. Tadı hiçbir şeye benzemiyordu.

Waaler arabaya bindi ve kapıyı çarptı.

"Kimse Ayub'u ne görmüş, ne duymuş ne de konuşmuş," dedi. "Sür bakalım."

"Pekala," dedi Ellen. Aynayı kontrol etti ve yola koyuldu.

"Duyduğum kadarıyla Prince dinlemeye alışmışsın."

"Öyle mi?"

"Ben uzaklaşınca müziğin sesini açtın." "Oh." Harry'yi araması lazımdı. "Önemli bir durum var mı?"

Ellen, dosdoğru yola bakıyordu. Sokak lambalarının üzerindeki ışıltılar dikkatini çekmişti.

"Durum mu? Nasıl bir durum olabilir ki?"

"Bilmem. Sanki başına bir şey gelmiş gibi duruyorsun."

"Hiçbir şey olmadı, Tom."

"Arayan oldu mu? Hey!" Tom olduğu yerde kaskatı kesildi ve arabanın ön paneline yapıştı. "O arabayı görmedin mi, Ellen?"

"Affedersin."

"Ben kullanabilir miyim?" "Kullanmak mı? Neden?" "Çünkü senin şoförlüğün tıpkı bir..." "Tıpkı bir ne?"

"Boş ver. Arayan oldu mu diye sormuştum."

"Kimse aramadı, Tom. Aramış olsaydı söylerdim, değil mi?"

Hemen Harry'yi araması lazımdı. Hem de hemen.

"Neden cep telefonumu kapattın?"

"Ne?" Ellen, şaşkınlık içinde adama baktı.

"Gözünü yoldan ayırma, Gjelten. Sordum ki neden..."

"Kimse aramadı. Telefonu kendin kapatmış olmalısın."

İstemeden de olsa sesini yükseltmişti. Kendi sesi kulaklarında yankılanınca, durumun farkına vardı.

"Tamam Gjelten, sakin ol. Sadece merak ettim."

Ellen, adamın dediklerine uymaya çalıştı. Düzgün nefes alıp veriyor ve yola odaklanıyordu. Vahls Gate'e çıkan yola girmek için sola döndü. Cumartesi gecesiydi ama şehrin bu tarafında sokaklar bomboştu. Yeşil yandı. Bu kez Jens Bjelkes Gate'e çıkmak için sağa döndü. Soldan, Toyengata'ya doğru ilerledi. Sonra da Emniyet Müdürlüğü'nün otoparkına girdi. Yol boyunca Tom'un kendisini izlediğinin farkındaydı.

Harry, Rakel Fauke 'u gördükten sonra bir kez bile saatine bakmadı. İş arkadaşlarıyla tanışmak için Linda ile birlikte birkaç sohbete dahi katıldı. Muhabbet sıkıcıydı. Herkes görevinin ne olduğunu soruyordu ve öğrendiklerinde de tuhaf bir sessizlik doğuyordu. Belki de POT'da dile getirilmeyen bir kuraldı. Fazla soru sorulmaması kuralı. Belki de umursamamışlardı. Önemli değil, dedi Harry. Nasıl olsa o da diğerlerini umursamıyordu. Hoparlörün yanındaki eski yerine döndü. Birkaç kez kadının kırmızı elbisesine takıldı. Gördüğü kadarıyla kadın, herkesle biraz sohbet ediyor; kimseye gereğinden fazla zaman ayırmıyordu. Kimseyle dans etmemişti. İşte bundan emindi.

Tanrım, tam bir ergen gibi davranıyorum, dedi kendi kendine.

Saatine baktı. 9.30. Yanına gidip, birkaç şey söyleyebilir ve sohbetlerinin nasıl ilerlediğine bakabilirdi. Eğer hiçbir şey olmazsa, çekilir ve Linda'ya söz verdiği dansı hayata geçirip evine gidebilirdi. Hiçbir şey olmazsa mı? Bu nasıl bir hayal dünyasıydı böyle? Başka bir Müfettiş. Kadın evli bile olabilirdi. Bir içki içebilirdi. Hayır. Saatine baktı. Söz verdiği dansı hatırlayınca, tüyleri diken diken oldu. Dairesine dönse iyi olurdu. Herkes hemen hemen sarhoş olmuştu. Ayık olsalar bile yeni Müfettişin ayrıldığını fark edecek durumda değillerdi. Kapıdan çıkıp, asansöre yönelebilirdi. Ford Escort marka arabası onu bekliyordu. Linda dans pistinde oldukça mutlu görünüyordu. Genç bir polisin elini tutmuş, gülümseyen bir ifade ile adamın etrafında dönüyordu.

"Hukuk festivalindeki Raga konserinde daha fazla uğultu vardı, ne dersin?"

Kadının sesini duyunca, kalp atışları hızlandı.

Ofise geldiklerinde Tom, Ellen'ın sandalyesinin arkasına geçti.

"Arabada biraz sert çıktıysam, özür dilerim."

Ellen, adamın geldiğini fark etmemişti. Ahize elindeydi ama henüz numarayı tuşlamamıştı.

"Dert etme," dedi. "Asıl ben biraz... bilirsin işte."

"Adet öncesi sendromu mu?"

Ellen adama baktı ve şaka yapmadığını biliyordu. Gerçekten de anlayışlı olmaya çalışıyordu.

"Sayılır," dedi. Neden bu ofise gelmişti ki? Daha önce hiç uğramadığına emindi.

"Vardiya sona erdi Gjelten." Başıyla duvar saatini işaret etti. "Arabam burada. Seni eve bırakabilirim."

"Çok teşekkür ederim ama önce bir telefon görüşmesi yapmam lazım. Sen git istersen."

"Özel bir görüşme mi?"

"Hayır, sadece ... "

"Öyleyse, bekliyorum."

Waaler, Harry'nin eski sandalyesine oturdu. Sandalyeden gelen gıcırtılar, bu duruma isyan ettiğini gösterir gibiydi. Göz göze geldiler. Kahretsin! Neden özel bir görüşme dememişti ki? Artık çok geçti. Adam, kızın bir şeyler bulduğunu anlamış mıydı? Adamın ifadesini yorumlamaya çalıştı ama paniğe kapıldığı için bu yeteneğini yitirmiş gibiydi. Panik mi? Şimdi neden Tom Waaler'in yanında rahatsız olduğunu anlamıştı. Mesele adamın soğuk tavırları, kadınlara olan yaklaşımı, homoseksüellerden nefret etmesi ya da şiddet kullanmak için her yasal fırsatı kolluyor olması değildi. Bu konuda Tom Waaler'le benzerlik gösterebilecek en az on polis memuru daha biliyordu. Yine de bu adamlarla anlaşabiliyordu. Tom Waaler'e gelince, farklı bir şeyler olduğunun farkındaydı ve şimdi bu durumun ne olduğunu anlamıştı: Ellen, bu adamdan korkuyordu.

"Şey," dedi. "Sanırım pazartesiyi bekleyebilir."

"Güzel." Waaler ayağa kalktı. "Hadi gidelim."

Waaler'in arabası, ucuz Japon arabalarından biriydi. Sözde spor bir arabaydı ama Ellen'a göre Ferrari taklidi gibi duruyordu. Açılır kapanır koltuklan vardı ve arabanın dört bir yanı hoparlörlerle kaplıydı. Arabanın motoru, oldukça gürültü çıkarıyordu. Trondheimsveien'e doğru ilerlerken, sokak lambalarının ışığıyla aydınlanıyorlardı. Hoparlörlerden tiz bir erkek sesi duyuldu.

Prince. Meşhur Prince.

"Burada inebilirim," dedi Ellen. Sakin görünmeye çalışıyordu. "Hiç şansın yok," dedi Waaler. Aynaya bakıyordu. "Kapıya kadar bırakmak isterim. Nereye gidiyoruz?"

Ellen, kapıyı açıp dışarı atlamamak için kendini zor tutuyordu. "Buradan sola dön," dedi. Lütfen evde ol, Harry.

"Jens Bjelkes Gate," dedi Waaler. Duvardaki tabelayı okuyordu. Sonra da bu yola döndü.

Burada aydınlatma daha azdı ve kaldırımlar boştu. Ellen yan gözle adama baktı ve sokak ışıklarının yüzüne yansıdığını gördü. Ellen'ın bildiklerinin farkında mıydı? Ellerinin çantasının içinde olduğunu görebiliyor muydu? Almanya'dan aldığı biber gazına sıkı sıkı tutunduğunu biliyor muydu? Sonbaharda silah taşımayarak kendisini ve meslektaşlarını tehlikeye attığını söylediğinde, biber gazını göstermişti. Vücudunun herhangi bir köşesine sakladığı ikinci silahıyla istediği an harekete geçebileceği için kendini güvende mi hissediyordu? Ellen'a böyle bir silahın kayıtlı olmadığını, bu yüzden herhangi Lir şey yaşandığında kendisine ulaşamayacaklarını anlatmıştı. "Sadece bir kaza," deyip kurtulabilirdi. Ellen o zamanlar bu sözleri ciddiye almamıştı ama şimdi oldukça ciddi olduklarını düşünüyordu. Oysa ilk duyduğunda soğuk bir espri olduğunu düşünüp, kahkahalarla gülmüştü.

"Kırmızı arabanın yanında durabilirsin."

"Ama 4 numara, bir blok ötede."

Adama 4 numarada oturduğunu söylemiş miydi? Olabilir. Belki de unutmuştu. Kendini bir deniz anası gibi şeffaf hissetti. Sanki adam, kalp atışlarını görebilecekti.

Arabanın motoru sustu. Waaler, durmuştu. Ellen, hızla kapının kolunu aramaya koyuldu. Lanet olası Japon dahiler! Neden sıradan bir kapı kolu tasarlayamazlar ki?

"Pazartesi görüşürüz." Kapının kolunu bulmuş ve Oslo'nun kirli havasını içine çekmeye başlamıştı ki Waaler'in arkasından seslendiğini duydu. Kapıyı kapattıktan sonra, uzaklaşan arabanın sesini uzaklardan dahi duyabiliyordu.

Merdivenlerden çıkmaya başladı. Botları basamaklara değince, epey gürültü çıkarıyordu. Evin anahtarını, kutsal bir asa gibi elinde tutuyordu. Sonunda evine girebilmişti. Harry'nin numarasını tuşladı. Sverre Olsen'in mesajını kelimesi kelimesine hatırlıyordu.

Ben Sverre Olsen. Hâlâ yaşlı adama temin ettiğim silahın on binlik komisyonunu bekliyorum. Beni evden arayın.

Sonra telefon kapandı.

Bağlantıyı çözmesi sadece bir nanosaniye sürdü. Beşinci ipucu Mârklin anlaşmasındaki aracıydı. Bir polis. Tom Waaler. Tabii ya. Olsen gibi zavallı biri için on binlik bir komisyon dünyalara

bedeldi. Büyük bir iş dönüyordu. Yaşlı adam. Silah meraklıları. Aşırı sağcılara duyulan sempati. Yakında Başkomiser olacak bir Prens. Her şey gün gibi ortadaydı. Ellen, başkalarının göremediği ince detayları görme yeteneğine rağmen; bu haberi alınca şoka girmişti. Bir süre paranoya olduğunu düşündü ama adam restorandan dönene kadar her şeyi tek tek hesaplamıştı: Tom Waaler'in her türlü makama ulaşma yetkisi vardı ve son derece önemli bir pozisyona getirilmek üzereydi. Resmen sarsılmaz bir gücün kanatları altına sığınmıştı. Kim bilir yandaşları kimlerdi ve Emniyet Müdürlüğü'nün hangi dairesinde görev yapıyorlardı. Eğer yeterince dikkatli düşünürse, bu işe asla karışmayacak insanları eleyebilirdi. Ama bu konuda yüzde yüz güvenebileceği tek kişi Harry'ydi.

Hadi bağlan. Telefon bir türlü bağlanmıyordu. Adama evinden ulaşmak imkansızdı. Hadi ama Harry!

Waaler'in Olsen'le konuşup neler olduğunu öğrenmesine ramak kalmıştı. O andan itibaren hayatının tehlikeye gireceğinin farkındaydı. Hızlı hareket etmesi gerekiyordu. Tek bir hata bile yapmamalıydı. Birden bir ses duyuldu.

"Benim, Hole. Konuşunuz."

Biiipp.

"Lanet olsun, Harry! Benim, Ellen. Onu bulduk. Cebinden arayacağım."

Ahizeyi çenesiyle omzu arasına sıkıştırdı. Rehberden H harfini ararken, rehberi yere düşürdü ve oldukça ciddi bir gürültü çıkardı. Sonunda Harry'nin cep numarasını bulmuştu. Telefonunu her zaman yanında taşırdı.

Rakel Fauke gülüyordu.

"Eğer Linda'ya dans sözü verdiysen, pistten kolay ayrılamazsın demektir."

"Hmmm. Tek alternatifim kaçıp gitmek."

Bir süre sessizlik oldu. Harry söylediklerinin yanlış anlaşılmasından korkuyordu. Sessizliği bir soru ile bölmeye çalıştı.

"POT'da çalışmaya nasıl başladın?"

"Rusya aracılığıyla," dedi. "Rus Savunma Bakanlığı'nın açtığı kursa girdim ve Moskova'da iki yıl tercüman olarak çalıştım. Kurt Meirik, beni orada buldu ve işe aldı. Hukuk fakültesini bitirdikten sonra iyi bir maaşla, bir makama kavuştum- Altın yumurtlayan kazı bulduğumu sandım."

"Bulmadın mı?"

"Dalga mı geçiyorsun? Bugün birlikte okula gittiğim arkadaşlarım benim üç katım maaş alıyor."

"Sen de buradan ayrılıp, istediğin işi yapabilirsin."

Kadın omuzlarını silkti. "Yaptığım işi seviyorum. Onların hiçbiri böyle bir iddiada bulunamaz."

"Güzel bir noktaya değindin."

Sessizlik oldu.

Güzel bir nokta mı? Tek söyleyebileceği bu muydu?

"Peki ya sen, Harry? İşini seviyor musun?"

Birlikte dans pistine doğru dikiliyorlardı ama Harry, kadının bakışlarının üzerinde olduğunu hissedebiliyordu. Kendisini baştan aşağı süzüyordu. O an kafasından binlerce düşünce geçti. Gözlerinin kenarlarında, minik kırışıklıkları vardı. Mosken'in dağ evi, Mârklin tüfeğinden çıkan kovanların bulunduğu yere çok yakındı. Dagbladet'e göre, şehirde yaşayan kadınların %40lı sadakatsizdi. Even Juul'ün karısına, Norge birliğinden gelen yaralı ya da ölü üç Norveçli asker tanıyıp tanımadığını sorabilirdi. TV3'te reklamı yapılan yılbaşı kampanyası ile Dressmann'dan alışveriş yapabilirdi. Yaptığı işi seviyor muydu?

"Bazı günler, seviyorum," dedi.

"Nesini seviyorsun?"

"Bilmiyorum. Sence çok mu aptal bir cevap oldu?" "Bilmiyorum."

"Neden polis olduğumu hiç düşünmedim. Bu yüzden işimin nesini sevdiğimi bilmiyorum. Belki de yaramaz kızları ve yaramaz oğlanları yakalamayı seviyorumdur."

"Yaramaz kızları ve oğlanları yakalamadığın zamanlarda ne yapıyorsun?"

"Robinson Keşfi 'ni izliyorum."

Rakel, yeniden güldü. Harry, bu kadını güldürmek için bildiği en saçma şeyleri anlatabilecek durumdaydı. Sonra kendini toparladı ve şu an içinde bulunduğu durumla ilgili daha ciddi bir sohbete koyuldu. Ama yine de hayatındaki olumsuz olaylara değinmemeye dikkat ediyordu. Kadın, yeterince ilgilenmeye başlayınca da babası ve kız kardeşinden söz etti. Neden birisi kendisini anlatmasını istese, kız kardeşinden bahsetme ihtiyacı duyuyordu?

"Tatlı bir kıza benziyor," dedi Rakel.

"Dünya tatlısıdır," dedi Harry. "Ve çok da cesurdur. Yeniliklerden hiç korkmaz. Hayatı bir deneme sürüşü gibi görür."

Harry, kız kardeşinin Jacob Aalls Gate'deki bir daireye yaptığı teklifi anlatmaya başladı. Aftenposten'deki emlak köşesinde dairenin fotoğrafını görmüştü ve fotoğraftaki duvar kağıdı Oppsal'deki evlerinde kaldığı çocuk odasını hatırlatmıştı. Ev için iki milyon kron teklif etmişti ve bu fiyat o yaz Oslo'da metrekare başına düşen rekor bir fiyattı.

Rakel o kadar çok güldü ki elindeki tekilayı, Harry'nin takımına döktü.

"Kardeşim en iyi yanı, kötü bir düşüş yaşadığında hemen ayağa kalkar, üstünü başını silkeler ve bir sonraki kamikaze görevi için hazırdır."

Rakel, adamın ceketine döktüğü tekilayı mendiliyle sildi. "Ya sen, Harry? Sert bir düşüş yaşadığında ne yaparsın?" "Ben mi? Sanırım bir süre öylece yatarım. Sonra ayağa kalkarım. Çünkü başka bir seçeneğim yoktur." "İyi bir nokta."

Harry kadının kendisiyle dalga geçip geçmediğini anlamak için yüzüne baktı. Kadının gözlerinden alaycılık akıyordu. Oldukça güçlü bir duruşu vardı ama Harry kadının bugüne kadar sert inişler yaşadığından şüpheliydi.

"Şimdi sıra sende. Kendinden bahsetmelisin."

Rakel'in kardeşi yoktu. Tek çocuktu ve bu yüzden de işinden bahsetti.

"Ama nadiren birilerini yakalarız," dedi. "Davaların çoğu ya bir telefon görüşmesiyle, ya da büyükelçilikte verilen bir kokteylde çözüme kavuşur."

Harry, kinayeli bir şekilde gülümsedi.

"Peki benim vurduğum Gizli Servis ajanının davası nasıl çözüme kavuşturuldu?" diye sordu. "Telefon görüşmesi mi yoksa kokteyl mi?"

Rakel, bir yandan Harry'ye bakıyor; bir yandan da kadehinin dibindeki buzu almaya çalışıyordu. Sonunda buzu iki parmağının arasına aldı. Bir damla su, bileğinin içinden dirseğine doğru akmaya başladı.

"Dans, Harry?"

"Yanlış hatırlamıyorsam, son on dakikadır dans etmekten nefret ettiğimi anlatıyorum." Kadın başını yana eğdi.

"Ben... Benimle dans eder misin demek istemiştim." "Bu müzikte mi?"

"Let it be" adlı şarkının korkunç bir versiyonu çalıyordu. "Merak etme, ölmezsin. Hem Linda'yla yapacağın dansa da hazırlık olur."

Elini, Harry'nin omzuna koydu.

"Şimdi flört eder hale mi geldik?" diye sordu Harry.

"Ne dediniz, Müfettiş?"

"Affedersin ama ben gizli mesajları almakta pek başarılı değilimdir. Bu yüzden flört edip etmediğimizi sordum." "Mümkün değil."

Harry, elini kadının beline koydu ve dikkatli bir adım attı.

"Bekaretimi kaybediyor gibi hissediyorum," dedi. "Sanırım er ya da geç bu kaçınılmaz sona teslim olmalıyım. Her Norveç erkeği hayatının bir döneminde bu süreci yaşar."

"Ne diyorsun sen?" diye sordu Rakel. Gülüyordu.

"Bir ofis partisinde, bir meslektaşımla dans ediyorum."

"Seni zorlayan yok."

Harry gülümsedi. Başka bir yerde olabilirlerdi. "The Birdie Song" eşliğinde saçma dans hareketleri yapıyor olabilirlerdi. Harry, bu dans fırsatını yakalamak için hayatını verebilirdi.

Rakel birden, "Bir dakika... Burada ne var böyle?" diye sordu.

"Silah olmadığı kesin. Seni gördüğüme sevindim ama..."

Harry, kemerindeki cep telefonunu aldı ve elini kadının belinden çekerek telefonu sessize aldı. Geri döndüğünde Rakel, kollarını açmış onu bekliyordu.

"Umarım aramızda hırsız yoktur," dedi Harry. Emniyet Müdürlüğü'nde yapılan eski bir şakaydı. Rakel bunu daha önceden en az yüz kez duymuş olmalıydı. Ama yine de Harry'nin kulağına eğilerek sessizce güldü.

Ellen, telefon meşgule düşene dek çaldırdı. Sonra yeniden denedi. Cam kenarında durmuş, dışarı bakıyordu. Araba yoktu. Tabii ki olmazdı. Çok yorgundu. Tom çoktan evine gidip yatağına yatmıştır diye düşündü. Ya da başka birinin yatağına.

Üç denemeden sonra Harry'yi aramaktan vazgeçti. Onun yerine Kim'i aradı. Sesi yorgun geliyordu.

"Taksiyi bu akşam yedide teslim ettim," dedi. "Tam yirmi saat direksiyon başındaydım."

"Ben önce bir duş alacağım. Sadece evde olup olmadığını merak ettim," dedi Ellen.

"Sesin gergin geliyor."

"Önemli değil. Kırk beş dakika içinde orada olurum. Bu arada gelince telefonunu kullanmam gerekecek. Bir de sende kalmak zorundayım."

"Tamam. Gelirken Markeveien'deki 7/Elevenla uğrayıp sigara alır mısın?"

"Tabii. Taksiyle gelirim."

"Neden?"

"Sonra açıklarım."

"Bugün cumartesi, farkındasın değil mi? Oslo Taksi'de araba bulamazsın. Buraya yürüyerek gelmen 4 dakika sürer." Ellen, elini havaya kaldırdı.

"Kim?" "Evet."

"Beni seviyor musun?"

Adamın güldüğünü duyabiliyordu. Şu anda Helgesens Gate'deki o perişan dairesinde, yastığa yaslanmış yarı açık gözlerle gülüyor olmalı diye düşündü. Dairesi, Akerselva Nehri'ni görüyordu. Kim, Ellen'ın aradığı bütün özelliklere sahipti. Bir an neredeyse Tom Waaler'i unuttu. Neredeyse.

"Sverre!"

Sverre Olsen'in annesi merdivenlerin başında yukarıya doğru tüm gücüyle seslendi.

"Sverre! Telefon!"

Kadın, sanki boğuluyormuş da yardıma ihtiyacı varmış gibi bağırıyordu.

"Buradan açıyorum anne!"

Yataktan kalktı ve masanın üzerindeki telefonu açtı. Annesinin paralel telefonu kapatmasını bekledi.

"Alo."

"Benim. Prens. Her zaman Prince dinleyen Prens." "Tahmin etmiştim zaten?" dedi Sverre.

"Bu da ne demek şimdi?"

Soru, sanki bir şimşek gibi gürlemişti. O kadar hızlı bir cevaptı ki Sverre savunmaya geçti. Sanki borçlu olan kendisiydi.

"Sanırım mesajımı aldığın için arıyorsun."

"Arıyorum; çünkü cevapsız çağrıları gördüm. 20.32'de biriyle görüşmüşsün. Ayrıca ne mesajından bahsediyorsun?"

"Para için mesaj bırakmıştım. Elimdeki para bitmek üzere ve verdiğin söze göre... "

"Kiminle konuştun?"

"Ne? Telesekreterinle sanırım. Sesi çok düzgündü. Yeni bir...?" Cevap gelmedi. Arka fondaki Prince'in sesi kısıldı. You sexy motherfucker... Müzik birden kesildi. "Tam olarak ne dediğini söyle."

"Sadece... "

"Hayır! Tam olarak ne dedin? Kelimesi kelimesine." Sverre hatırladığı kadarını anlattı.

"Tahmin ettiğim gibi," dedi Prens. "Bütün operasyonu olduğu gibi bir yabancıya anlattın, Olsen. Eğer bu sızıntıyı durdurmaz- sak, bittik demektir. Anlıyor musun?"

Sverre hiçbir şey anlamadı.

Prens, cep telefonunun yanlış ellere geçtiğini anlatmaya çalışırken kendine zor hakim oluyordu.

"Sen telesekretere konuşmadın, Olsen." "Kimle konuştum peki?" "Düşmanla."

"Monitor mü? Bizi mi izliyorlar?"

"Bu düşman şu anda polisle irtibata geçmek üzere. Onu dur-durmaksa senin görevin."

"Benim mi? Ben paramı istiyorum ve... " "Kapa çeneni, Olsen." Olsen sustu.

"Her şey 'Dava'yla ilgili. Sen iyi bir askersin, değil mi?" "Evet ama..."

"Ve iyi askerler, arkalarında iz bırakmazlar değil mi?" "Ben seninle yaşlı adam arasında mesaj iletmekle sorumluyum. Asıl sen... "

"Özellikle de bu askerin üç yıl ertelemeli bir davası varsa ve şartlı tahliye edilmişse." Sverre yutkundu. "Bunu nereden öğrendin?"

"Sen bu konularla canını sıkma. Ben sadece senin de 'kardeşlik' kadar çok şey kaybedebileceğini hatırlatmak istedim."

Sverre cevap vermedi. Cevap verecek durumda değildi.

"İşe iyi tarafından bak, Olsen. Biz bir savaştayız. Ve bu savaşta korkaklarla hainlere yer yok. Dahası kardeşlik, askerlerini ödüllendirir. Bu iş tamamlandığında alacağın on binin dışında, kırk bin daha alacaksın."

Sverre biraz düşündü. Ne giymesi gerektiğini planlıyordu.

"Nerede?"

"20 dakika içinde Schous Plass'da ol. Yanına ne alman gerekiyorsa al."

"Sen içmiyor musun?" diye sordu Rakel.

Harry etrafına baktı. Son dansları o kadar yakın temas içeriyordu ki etrafındaki insanlar kaşlarını kaldırarak izlemişti. Şimdi de kantinin arka taraflarında bir masaya geçmişlerdi.

"Bıraktım," dedi Harry.

Kadın başını salladı. "Uzun hikaye." "Yeterince vaktim var."

"Bu akşam hep neşeli hikayeler duymak istiyorum," dedi Harry gülümseyerek. "Hadi biraz daha senden bahsedelim. Çocukluğunu anlatmak ister misin?"

Harry kadından kahkaha beklerken, buruk bir gülümsemeyle karşılaştı.

"Annem ben 15 yaşındayken öldü. Bu konu hariç, çocukluğuma dair her şeyden konuşabilirim."

"Üzüldüm."

"Üzülecek bir şey yok. Annem sıra dışı bir kadındı ama bu gece sadece neşeli hikayelerden konuşalım." "Kardeşin var mı?" "Hayır. Sadece babam ve ben." "Yani babanla tek başına ilgilenmek zorundasın." Rakel şaşkınlıkla Harry'ye baktı.

"Nasıl bir şey olduğunu bilirim. Ben de annemi kaybettim. Babam yıllarca oturup, boş gözlerle duvarlara baktı. Kendi ellerimle beslemek zorunda kaldım."

"Babamın büyük bir inşaat malzemeleri zinciri vardı. Sıfırdan yaratmıştı. Bütün hayatını işine adadığını düşünürdüm. Annem ölünce, bir gecede işinden vazgeçti. İşler çığımdan çıkmadan devretti. Etrafındaki herkesi kendinden uzaklaştırdı. Ben dahil. Kaba, yalnız ve yaşlı bir adama dönüştü." Rakel her şeyi ortaya dökmüştü.

"Ben de bu hayatta yapayalnız kaldım. Moskova'da bir adamla tanıştım. Babam, bir Rusla evlenmek istediğim için kendisini aldatılmış hissetti. Oleg'le birlikte Norveç'e döndüğümde, babamla ilişkilerim daha da karmaşık bir hal aldı."

Harry ayağa kalktı. Rakel'e bir margarita, kendine de bir kola aldı.

"Hukuk fakültesinde tanışmamış olmamız büyük talihsizlik,

Harry."

"O zamanlar çok farklıydım," dedi Harry. "Benimle aynı tarz müzik dinlemeyen ya da film izlemeyen insanlara karşı mesafeli dururdum. Kimse benden hoşlanmazdı. Ben de onlardan tabii."

"İşte buna inanmam."

"Bir filmden alıntı yaptım. Bu sözleri söyleyen adam, Mia Farrow'la konuşuyordu. Tabii hepsi bir film karesinden ibaret. Gerçek hayatta asla böyle biri olmadım."

"Pekala," dedi Rakel. Margaritasından küçük bir yudum aldı. "Bence iyi bir başlangıç yaptık. Sence de filmden daha eğlenceli kareleri alıntılayamaz miydin?"

İkisi de kahkahalarla gülmeye başladı. Sonra da sevdikleri ve sevmedikleri filmleri tartıştılar. İzledikleri en iyi ve en kötü gruplardan konuştular. Konuştukça, Harry'nin kadın hakkında edindiği ilk

izlenim de değişime uğruyordu. Rakel, yirmi yaşına geldiğinde tek başına dünya turuna çıkmıştı. Harry'nin ise yetişkinliğine dair söyleyebileceği tek şey başarısızlıkla sonuçlanmış bir Inter-Rail yolculuğu ve gittikçe artan alkol problemiydi.

Rakel, saatine baktı.

"On bir olmuş. Beni bekleyen biri var."

Harry'nin kalbi sızladı.

"Beni de," dedi ayağa kalkarak.

"Öyle mi?"

"Yatağın altında sakladığım bir canavar. Hadi seni eve bırakayım."

Rakel gülümsedi. "Hiç gerek yok." "Yolumun üstü sayılır." "Sen de mi Holmenkollen'de yaşıyorsun?" "Yakın. Aslında çok yakın da diyebiliriz. Bislett." Kadın gülmeye başladı.

"Şehrin diğer tarafında yani. Neyin peşinde olduğunu biliyorum,

Harry."

Harry utangaç bir gülümsemeyle karşılık verince, kadın elini koluna koydu ve "Arabanı itecek birine ihtiyacın var, değil mi?" dedi.

"Görünüşe göre adamımız gitmiş, Helge," dedi Ellen.

Üzerinde mantosuyla cam kenarına dikilmiş, perdelerin arasından sokağa bakıyordu. Sokak bomboştu. Aşağıda bekleyen taksi, üç heyecanlı parti kızını alıp uzaklaştı. Helge, cevap vermedi. Tek kanatlı kuş iki kez gözlerini kırptı ve ayağıyla karnını kaşıdı.

Harry'nin cep telefonunu bir kez daha aradı ama aynı kadın sesi bir kez daha telefonun kapalı ya da kapsama alanı dışında olduğunu söyledi.

Ellen, kafesin üzerine bir örtü örttü, kuşa iyi geceler diledi ve ışıkları kapatarak dışarı çıktı. Jens Bjelkes Gate hâlâ tenhaydı ve Ellen hızla Thorvald Meyers'e yöneldi. Cumartesi gecesi, orada insanlar olacağından ve kalabalığa karışabileceğinden emindi. Fru Hagen restoranının önünden geçerken, Grünerlokka'nın loş sokaklarında birkaç kez sohbet ettiği bir çifte selam verdi. Kim'e sigara alacağını hatırladı ve Markveien'deki 7/Eleven'a doğru yol almaya başladı. Az çok tanıdığı bir simayla karşılaştı ve anında gülümsedi. Adam, kendisini izliyordu.

7/Eleven'a geldiğinde durdu ve Kim'in Camel mi yoksa Camel Lights mı içtiğini hatırlamaya çalıştı. Sigarasını tam olarak hatırlayamamak, birlikte ne kadar az vakit geçirdiklerini düşündürdü. Birbirleri hakkında öğrenmeleri gereken pek çok şey vardı. Hayatında ilk kez uzun soluklu bir ilişkiden korkmuyordu. Gerçi bu durum ilişkiye balıklama atlayacağı anlamına da gelmiyordu. Çok mutluydu. Sevdiği adamın üç blok ötede, çırılçıplak bir şekilde uzandığını bilmek; içinde tarif edilemez arzular uyandırıyordu. Camel almaya karar verdi ve ödeme yapılan sürede sabırsızlıkla bekledi. Tekrar dışarı çıktığında, Akerselva'daki kestirme yoldan gitmeye karar verdi.

Kalabalıklar ve terk edilmiş sokaklar arasında ne kadar az bir mesafe olduğunu görmek, Ellen'i hayrete düşürmüştü. Artık tek duyabildiği nehirden gelen su sesi ve botlarının altında ezilen karların

sesiydi. Arkasından gelen ayak seslerini duyunca, kestirme yolu seçtiğine pişman oldu ama çok geç kalmıştı. Ağır ağır nefes alan biri vardı. Arkasındaki kişi her kimse korkmuş ve öfkelenmişti. Ellen, hayatının tehlikede olduğunun farkındaydı. Arkasına bakmadan koşmaya başladı. Arkasından gelen kişi de aynı tempoyu yakaladı. Paniklemeden koşmaya çalışıyordu. El ve ayak koordinasyonunu iyi sağlamalıydı. Yaşlı bir kadın gibi koşma, dedi kendi kendine. Mantosunun cebindeki biber gazını almaya çalıştı. Arkasındaki kişi hızla yaklaşıyordu. Sokakta tek bir ışık görse, kurtulacağını biliyordu. Ama göremeyeceğinin de farkındaydı. Omzuna ilk darbeyi aldığında, ortalıkta yanan bir ışık bile yoktu. Karla kaplı yola düştü. İkinci darbe, kolunu etkisiz hale getirdi ve biber gazı elinden kayıp gitti. Üçüncü darbe, dizine denk gelmişti. Acısı, çığlık atmasına engel olmuştu ve boynundaki damarlar patlamaya hazır gibiydi. Sarı ışığın gölgesinde kalan adamın, elindeki beysbol sopasını bir kez daha kaldırdığını gördü. Adamı tanımıştı. Fru Hagen'in dışında karşılaştığı o tanıdık simaydı. İçindeki polis; adamın kısa yeşil bir ceket, siyah çizmeler ve siyah bir asker kasketi taktığını hafızasına kaydetti. Başına aldığı ilk darbe, göz sinirlerini etkiledi ve artık tek görebildiği sonsuz bir karanlıktı.

Dağbülbüllerinin %40'ı hayatta kalır, dedi kendi kendine. Ben bu kışı atlatırım.

Parmaklarını karlar arasında gezdirdi. Tutunacak bir şey arıyordu. İkinci darbe, başının arkasına geldi.

Şimdi gitmeye hiç gerek yok, diye düşündü. Ben bu kışı atlatırım.

Harry, Rakel Fauke'un Holmenkollveien'deki evinin önünde durdu. Ay ışığı, kadının cildini inanılmayacak kadar güzel gösteriyordu. Arabanın içindeki loş ışıkta bile, gözlerindeki yorgunluk belirtileri görülebiliyordu.

"Buraya kadar," dedi Rakel.

"Buraya kadar."

"Seni içeri davet etmek isterdim ama..."

Harry güldü. "Sanırım Oleg bundan hiç hoşlanmaz."

"Oleg mışıl mışıl uyuyordur ama bakıcısı hoş karşılamayabilir."

"Bakıcısı mı?"

"Oleg'in bakıcısı, POT'dan birinin kızı. Lütfen yanlış anlama ama iş yerinde dedikodu çıksın istemem."

Harry, arabanın ön paneline baktı. Hız göstergesinin üzerindeki cam çatlamıştı ve benzin göstergesinin lambası çalışmıyordu.

"Oleg, senin oğlun mu?"

"Evet. Sen ne sanmıştın ki?"

"Ben, eşinden bahsediyorsun sanmıştım."

"Ne eşi?"

Arabanın çakmağı ya camdan dışarı atılmıştı ya da radyoyla birlikte çalınmıştı.

"Oleg'i Moskova'dayken dünyaya getirdim," dedi. "Babası ve ben iki yıl birlikte yaşadık."

"Sonra ne oldu?"

Kadın omuzlarını silkti.

"Hiçbir şey. Aşkımız tükendi. Ben de Oslo'ya geri döndüm."

"Yani sen... "

"Bekar bir anneyim. Ya sen?" "Bekarım. Sadece bekar."

"Bizlmle çalışmaya başlamadan önce birilerinden Suçlar Masası'nda beraber çalıştığın kızla birlikte olduğunu duymuştum."

"Ellen mı? Hayır. Biz iyi anlaşıyorduk. Aslında iyi anlaşıyoruz. Bana arada bir yardım eder."

"Ne için?"

"Üzerinde çalıştığım dava için."

"Anladım, dava."

Rakel tekrar saatine baktı.

"Kapıyı açmana yardım edeyim mi?"

Kadın güldü ve başını iki yana salladı. Sonra omzuyla kapıya asıldı ve kapı kolayca açıldı.

Holmenkollen sokakları boştu. Köknar ağaçlarından gelen sesler dışında, her yer suskundu. Rakel, dışarı bir adım attı.

"İyi geceler, Harry."

"Bir şey daha."

"Evet."

"Geçen sefer buraya geldiğimde, babandan ne istediğimi niye sormadın?"

"Mesleki bir alışkanlık. Beni ilgilendirmeyen davalarla ilgili soru sormam."

"Merak etmiyor musun?"

"Ben her zaman merak ederim. Ama sormam. Mesele neydi?"

"Babanın Doğu Cephesi'nden tanıdığını düşündüğüm, eski bir askeri arıyorum. Bu adam bir Mârklin tüfeği satın almış. Bu arada baban hiç de kaba bir insan izlenimi uyandırmadı."

"Yazmakla meşgul olduğu proje onu heyecanlandırmış olmalı. Bunu duyduğuma şaşırdım."

"Belki bir gün yeniden yakınlaşırsınız."

"Belki."

Göz göze geldiler. Birbirlerine o kadar bağlanmışlardı ki ayrılmakta güçlük çekiyorlardı.

"Şimdi flört mü ediyoruz?" diye sordu Rakel. "Mümkün değil."

Harry, Bislett'te yasalara aykırı bir şekilde park ettiği arabasından inerken kadının gülen gözlerini hayal etti. Yatağının altındaki canavara uyup, sessizce uykuya dalarken; telesekreterinin yanıp sönen kırmızı ışığını fark etmedi.

Sverre Olsen sessizce kapıyı kapattı. Botlarını çıkardı ve üst kata doğru sızmaya çalıştı. Gıcırdayan basamağa basmamak için özen gösterdi ama bu çabanın boşuna olduğunu biliyordu.

"Sverre, sen misin?"

Ses, yatak odasından geliyordu.

"Evet anne."

"Neredeydin?"

"Dışarı çıkmıştım anne. Şimdi yatıyorum."

Annesinin sözlerini duymazlıktan geldi. Az çok ne söylediğini biliyordu. Bu sözler sulu kar gibiydi. Yere değer değmez eriyip gidiyordu. Odasına girip kapıyı kapattı. Artık yalnızdı. Yatağa yattı ve gözlerini tavana dikerek olanları düşündü. Tıpkı bir film gibiydi. Gözlerini kapattı ama film dönmeye devam ediyordu.

Kadının kim olduğunu bilmiyordu. Konuştukları gibi, Prens'le Schous Plass'da buluştular ve kadının yaşadığı yere gittiler. Park ettikleri yerden görülmeleri imkansızdı ama onlar kadının apartmandan çıkışını görebileceklerdi. Prens, bütün gece beklemek zorunda kalabileceklerini; rahat olması gerektiğini söylemişti. Sonra da o lanet olası zenci müziğini açıp, arkasına yaslandı. Yarım saat sonra kapı açıldı ve Prens, "İşte o!" dedi.

Sverre kadının peşinden ilerledi. Fakat karanlık sokağa girene kadar fazla yaklaşmadı. Etraflarında çok fazla insan vardı. Kadın birden döndü ve doğruca kendisine baktı. Bir an için yakalandığını düşündü. Kadın, ceketinin altından sarkan beysbol sopasını görmüş olmalıydı ama hiçbir şey olmamış gibi 7/Eleven'a girince; Sverre sinirlenmeye başladı. Sokakta karşılaştıkları anı hem hatırlıyor, hem de hatırlayamıyordu. Neler olduğunu biliyordu ama bazı parçalar eksikti. Tıpkı televizyon şovlarında çıkan yap- boz parçalan gibi. Resmin tamamını görürsün ama içlerinde bazı parçalar eksiktir ve sen onları bulmaya çalışırsın.

Sverre gözlerini açtı. Tavandaki kabaran alçıya baktı. Parasını aldığında, annesinin uzun zamandır söylendiği sızıntıyı tamir ettirebilirdi. Çatı tamiratını düşünmeye çalıştı ama kafasındaki diğer düşünceleri susturamıyordu. Ters giden bir şeyler olduğunun farkındaydı. Bu kez her şey farklıydı. Dennis Kebab'daki çekik gözlüler gibi değildi. Bu kadın, sıradan bir Norveçliydi. Kısa kahverengi saçları ve mavi gözleri vardı. Onun yerinde kendi kız kardeşi de olabilirdi. Prenslin beynine kazımaya çalıştığı düşünceleri tekrarladı: O bir savaşçıydı ve her şey 'Dava' içindi.

Gamalı haç bayrağının altına gelecek şekilde, duvara astığı fotoğrafa baktı. Heinrich Himmler'in 1941 yılında Oslo'da yaptığı konuşma esnasında çekilmiş bir fotoğraftı. Norveçli gönüllülerin, Waffen SS için yemin etmelerini sağlıyordu. Yeşil bir üniforması vardı. Yakasında SS harfleri işliydi. Arkasında Vidkun Quisling duruyordu. Himmler. Ne kadar onurlu ölmüştü. 23 Mayıs 1945. İntihar.

"Kahretsin!"

Sverre ayağını yere vurdu ve yataktan kalkıp odada dolanmaya başladı.

Kapının yanındaki aynanın karşısında durdu. Başını ovuşturdu. Sonra ceketinin ceplerine baktı. Asker kasketi neredeydi? Bir an için panikledi. Sokakta düşürmüş olabilir miydi? Ama sonra arabaya bindiğinde hâlâ başında olduğunu hatırladı. Derin bir oh çekti.

Prenslin talimatı üzerine, beysbol sopasından kurtuldu. Parmak izlerini silip, Akerselva'da bir yere attı. Şimdi sessiz kalıp, olacakları izleme zamanıydı. Prens her şeyi halledeceğini söylemişti. Adamın polisle yakın bağlan olduğu belliydi. Sverre, aynanın karşısında soyundu. Perdelerin arasından sızan ay ışığında, dövmeleri gri renkli görünüyordu. Boynunda asılı duran haça dokundu.

"Seni kaltak," dedi. "Seni lanet olası komünist kaltak."

Uykuya daldığında, doğudan gün ağarmaya başlamıştı.

- 51 -

Hamburg. 30 Haziran 1944.

Benim sevgili Helena'm,

Seni kendimden çok seviyorum. Bunu biliyorsun. Kısa bir süre birlikte olduk. Senin önünde uzun ve mutlu bir hayat var. (mutlu olacağını biliyorum!) Yine de beni tamamen unutmamanı temenni ediyorum. Burada akşam oldu. Hamburg limanındaki yatakhanelerden birinde oturuyorum. Dışarıda bombalar patlıyor. Yalnızım. Diğerleri siperlerde ya da sığınaklarda saklanıyor. Elektrik yok ama dışarıdan gelen alevler yazmama imkan tanıyacak kadar ışık sağlıyor.

Hamburg'a gelmeden önce trenden inmek zorunda kaldık. Çünkü bir gece önce tren yolunu bombalamışlar. Kamyonlara bindik ve şehre geldik. Karşımızdaki manzara içler açışıydı. Her iki evden biri, viran haldeydi. Sokaklarda başıboş köpekler dolaşıyordu ve çocuklar boş gözlerle kamyonlara bakıyordu. İki yıl önce Sennheim'a giderken Hamburg'dan geçmiştim. Şimdi, tanınmaz halde. O zamanlar Elbe'nin gördüğüm en güzel nehir olduğunu düşünmüştüm. Şimdi içinden pislik akan kahverengi bir sudan başka bir şey değil. Birilerinden suyun zehirli olduğunu duydum. İçinde cesetler yüzüyor. İnsanlar gece yapılan bombalı saldırıların artacağını ve şehre giriş-çıkış imkanlarının ortadan kaldırılacağını söylüyor. Bu gece trenle Kopenhag'a geçmeyi planlıyorum ama kuzeye giden demiryolları da bombalandı.

Almancam çok kötü; o yüzden özür diliyorum. Gördüğün gibi el yazım da biraz karışık ama bunun sebebi bütün binanın bombalar nedeniyle sallanıyor oluşu. Korkudan elimin titrediğini düşünme. Çünkü korkmuyorum. Korkacak ne var ki? Oturduğum yerden daha önce duyduğum ama hiç görmediğim bir olaya tanıklık ediyorum: Ateş fırtınası. Limanın diğer yakasından yükselen alevler, her şeyi yutuyor. Ahşap evlerin ve çatıların alevlerle birlikte paramparça olduklarını görüyorum. Deniz... Deniz adeta kaynıyor! Köprülerin altından buhar yükseliyor. Bombalardan kaçmak için suya atlayan biri, hiç şüphesiz diri diri yanacaktır. Camı açtım ama görünüşe göre dışarıda hiç oksijen kalmamış. Sonra bir kükreme sesi duydum. Sanki bir alevlerin ortasına dikilmiş ve bağırıyor: "Daha çok, daha çok, daha çok!" Çok tuhaf ve korkutucu bir ses ama bir o kadar da cezbedici.

Kalbim aşkla o kadar dolu ki kendimi yenilmez hissediyorum. Senin sayende, Helena. Bir gün

çocukların olursa (ki çocuk istediğini biliyorum ve çocuk sahibi olmanı diliyorum); onlara benimle ilgili hikayeler anlatmanı isterim. Her şeyi bir peri masalı gibi anlat. Çünkü durum bundan ibaret. Yaşananların hepsi, gerçek bir peri masalı. Gece dışarı çıkıp etrafa bakınmaya ve birileriyle konuşmaya karar verdim. Mektubu, masamın üzerindeki metal mataranın içine koyacağım. Mataramın üzerine senin adını ve adresini kazıdım. Bu sayede, mektubu bulanlar gereğini yapacaktır.

Seni Seven Uriah

BÖLÜM 5
YEDİ GÜN

- 52 -

Jens Bjelkes Gate. 12 Mart

"Merhaba. Ellen ve Helge'nin telesekreteri. Lütfen mesaj bırakın. "

"Merhaba Ellen. Benim Harry. Sesimden de anlaşıldığı üzere içiyorum ve bunun için özür diliyorum. Gerçekten. Ama ayık olsaydım, seni aramazdım. Bunun da farkında olduğundan eminim. Bugün olay yerine gittim. Sen, Akerselva yolunda karların üzerinde sırt üslü yatıyordun. Gece yarısından sonra Blâ'daki partiye giden bir çift tarafından bulundun. Ölüm nedenin; sert bir cisimle beyninin ön bölümüne aldığın sert darbeler sonucu yaralanma. Başının arkasından da darbe almışsın. Kafatasında üç kırık vardı. Sol dizin parçalanmış ve sağ omzun da zedelenmişti. Bütün zedelenmeler, aynı cisimle gerçekleştirilmiş. Doktor Blix, ölüm saatinin gece 11 ile 12 arasında olduğunu söyledi. Öyle bir görüntün vardı ki ... Bir dakika bekle."

"Affedersin. Nerede kalmıştım? Olay Yeri İnceleme Birimi, yol üzerinde yaklaşık 20 farklı ayak izi buldu. Senin hemen yanında iki ayak izi vardı ama biri bilinçli olarak dağıtılmıştı. Muhtemelen izin sahibi geride kanıt bırakmak istemiyordu. Şu ana kadar hiçbir görgü tanığı çıkmadı; ama biz yine de civarda yaşayan insanları sorguluyoruz. Yol üzerinde pek çok ev var. Kriminaller, birilerinin mutlaka bir şeyler görmüş olduğuna inanıyor. Bence bu ihtimal oldukça düşük. Çünkü 11.15 ve 12.15 arasında, İsveç TV'de Robinson Keşfi'nin tekrar yayını vardı. Şaka yapıyorum. Bunu komiklik olsun diye söyledim. Duyabiliyor musun? Ah, bu arada senin bulunduğun yerden birkaç metre ileride siyah bir kasket bulundu. Üzerinde kan izleri vardı. Kan izleri sana aitse; kasket, katiline ait demektir. Kan örneklerini incelemek üzere laboratuvara gönderdik. Kasketi de adli tıpa yolladık. Belki saç ya da deri örneği bulurlar. Adamın saçları dökülmemişse eğer, kafasına kepek dolmasını dilerim. Ha ha. Ekman ve Friesen'i unutmadın değil mi? Senin için henüz bir ipucu bulamadım ama aklına bir şey gelirse bana haber ver olur mu? Başka bir şey kaldı mı? Evet, nerdeyse unutuyordum. Helge artık benimle yaşıyor. Onun için kötü bir değişim oldu. Hepimiz için öyle, Ellen. Sensiz olmuyor. Şimdi gidip bir içki daha içeceğim ve sensizliği düşüneceğim.

- 53 -

Jens Bjelkes Gate. 13 Mart

"Merhaba. Ellen ve Helge'nin telesekreteri. Lütfen mesaj bırakın. "

"Merhaba. Gene ben, Harry. Bugün işe gitmedim ama Doktor Blix'le görüştüm. Sana şu kadarını söylemekten mutluluk duyacağım: Kesinlikle herhangi bir cinsel saldırıya maruz kalmamışsın. Vücuduna o tür emellerle dokunulmamış. Bu da katilin amacının ne olduğunu anlamamızı zorlaştırıyor. Gerçi cinsel taciz amacı ile sana yaklaşmış; sonra da bilmediğimiz nedenlerden ötürü fikrini değiştirmiş de olabilir. Belki de cesaret edememiştir. Bugün iki görgü tanığı, seni Fru Hagen'in önünde gördüklerini söyledi. Kredi kartı işlemlerini kontrol ettik ve en son 22.25'de Markveien'deki 7/Eleven'dan alışveriş yaptığını öğrendik. Arkadaşın Kim bütün gün Emniyette, sorgu altındaydı. Senin ona gitmek üzere olduğunu ve gelirken senden birkaç sigara almanı istediğini söyledi. Kriminalden bir adam, arkadaşının içtiğinden farklı farklı bir sigara almış olmana takıldı.

İşin kötü tarafı, arkadaşının hiçbir şahidi yok. Üzgünüm Ellen ama şimdilik asıl şüphelimiz Kim."

"Bu arada az evvel bir misafirim vardı. Adı Rakel ve POT'da çalışıyor. Nasıl olduğumu görmek için geldiğini söyledi.. Biraz oturdu ama fazla konuşmadık. Sonra da gitti. Sanırım, bu görüşmemiz pek iyi geçmedi."

"Helge, selam söylüyor."

- 54 -

Jens Bjelkes Gate. 14 Mart

"Merhaba. Ellen ve Helge'nin telesekreteri. Lütfen mesaj bırakın. " "Bugüne dek yaşadığım en soğuk mart günü. Termometre, -18 dereceyi gösteriyor ve binadaki bütün camlar buzlu cama döndü. Hep derler ya alkollüyken üşümezsin; işte bu koca bir yalan. Komşum Ali, bu sabah kapıyı çaldı. Galiba dün eve gelirken merdivenlerden düşmüşüm ve Ali beni yatağıma yatırmış."

"İşe gittiğimde, öğle arası verilmişti herhalde. Çünkü sabah kahvemi almak için kantine girdim ve herkes oradaydı. Hepsinin beni izlediği düşüncesine kapıldım ama hayal görüyor da olabilirim. Seni çok özledim, Ellen."

"Arkadaşının siciline baktım. Haşhaş bulundurmaktan, kısa süreli bir ceza yemiş. Kriminaller, katilin o olduğunu düşünüyor. Ben adamla hiç tanışmadım. Tanrı bilir ya karakter analizi yapacak son insan benimdir ama senin onun hakkında anlattıklarından yola çıkarak katilin o olmadığı izlenimine kapıldım. Ne dersin? Adli tıpı aradım. Kasketten tek bir saç örneği bile çıkmadığını ama bazı deri partikülleri bulduklarını söylediler. DNA testi için laboratuvara göndermişler ve sonuçlar 4 hafta içinde çıkacakmış. Bir yetişkinin günde kaç saç teli döktüğünü biliyor musun? Araştırdım. Yaklaşık 150. Ama o kaskette bir tane bile yok. Sonra Moller'e gittim ve son dört yılda "ağır yaralama" suçundan ceza alan erkeklerin ve şu anda bunlar arasında saçlarını kazıtmış olanların isim listesini istedim."

"Rakel bugün ofisime geldi ve bir kitap hediye etti: Küçük Kuşlarımız. Tuhaf bir kitap. Sence Helge mısır koçanıyla oynamaktan hoşlanır mı? Kendine iyi bak."

- 55 -

Jens Bjelkes Gate. 15 Mart 2000.

"Merhaba. Ellen ve Helge'nin telesekreteri. Lütfen mesaj bırakın. "

"Seni bugün toprağa verdiler. Gitmedim. Ailen senin için saygın bir cenaze töreni vermek istiyordu ve ben kesinlikle insan içine çıkacak halde değildim. Bu yüzden Schroder'e gittim ve seni düşündüm. Dün akşam 8'de arabaya bindim ve Holmenkollveien'e gittim. İyi bir fikir değildi. Rakel'in bir misafiri vardı. Geçen sefer gördüğüm adam. Kendini bilmem kim olarak tanıttı ve Dış İşleri Bakanlığı'ndan geldiğini söyledi. İş için geldiği izlenimi uyandırmaya çalışıyordu. Galiba adı Brandhaug'du. Rakel, adamın ziyaretinden hoşlanmış gibi görünmüyordu ama tabii bu benim hayal dünyamda ulaştığım bir sonuç da olabilir. Durum çok utandırıcı olmadan, hızla oradan uzaklaştım.

Rakel taksiye binmem için ısrar etti ama camdan dışarı bakınca, caddede park halinde duran Escort'u gördüm. Taksiye binmeme imkan yoktu."

"Bildiğin gibi, işler şu anda biraz karışık. Ama en azından bir evcil hayvan dükkanına gittim ve kuş yemi aldım. Satıcı kadın Trill marka yemleri önerdi. Ben de ondan aldım."

- 56 -

Jens Bjelkes Gate. 16 Mart 2000.

"Merhaba. Ellen ve Helge'nin telesekreteri. Lütfen mesaj bırakın. " "Bugün Ryktet'e gittim. Schroder gibi bir yer ama en azından kahvaltıda Pils bira istediğinde tuhaf karşılamıyorlar. Yaşlı bir adamla aynı masaya oturdum ve biraz mücadele ettikten sonra havadan sudan konuşmaya başladık. Neden Even Juul'ü sevmediğini sordum. Uzun uzun yüzüme baktı. Geçen sefer de oraya gitmiştim ama beni hatırlamadı galiba. Adama bir bira ısmarladıktan sonra ötmeye başladı. Yaşlı adam Doğu Cephesi'nde savaşmış ki ben bunu zaten tahmin etmiştim. Juul'ün karısı Signe'yle cephede hemşirelik yaparken tanışmış. Kadın gönüllü çalışıyormuş; çünkü Norge birliğinde bir askerle nişanlıymış. Signe, 1945 yılında vatana ihanetten suçlu bulunmuş ve Even o gün kadına göz koymuş. Kadına iki yıl hapis cezası verilmiş ama Juul'ün babası Sosyalist Parti'nin önde gelen isimlerinden biriymiş ve birkaç düzenleme yaparak Signe'yi iki üç ay içinde hapisten çıkarmış. Yaşlı adama, bu olayı neden bu kadar kafasına taktığını sordum. O da Juul'ün çizmeye çalıştığı "aziz" imajının ardında, bambaşka bir insan olduğunu söyledi. Tam olarak bu kelimeyi kullandı: "aziz". Juul'ün de diğer tarihçiler gibi olduğunu; savaş yıllarında Norveç'le ilgili efsaneler yazdığını anlattı. Adam, Signe'nin nişanlısının adını hatırlayamadı ama bu askerin birliğinde bir kahraman olarak görüldüğünü söyledi."

"Sonra işe gittim. Kurt Meirik uğradı. Hiçbir şey söylemedi. Bjarne Moller'i aradım. Ondan istediğim listede 34 isim olduğunu söyledi. Merak ediyorum, acaba saçlarını kazıtan erkekler şiddete daha mı çok meyilli oluyor? Her neyse. Moller bir adam görevlendirmiş ve listedeki adamların o gece nerede olduklarını kanıtlamalarını istemiş. O günkü mesai raporuna baktım. Seni eve Tom Waaler bırakmış. Saat 22.15lie eve girmişsin ve Waaler'in yanından ayrılırken oldukça sakin bir ruh hali içindeymişsin. Hatta havadan sudan konularda sohbet bile etmişsiniz. Telenor'a göre 22.16'da bana mesaj bırakmışsın. Yani eve girer girmez beni aramışsın. Belli ki bir şeylerin izini yakalamışsın ve heyecanla bana ulaşmaya çalışmışsın. Bana garip geldi ama Bjarne Moller benimle aynı fikirde değil. Belki yine hayal kuru- yorumdur." "En kısa zamanda benimle irtibata geç, Ellen."

- 57 -

Jens Bjelkes Gate. 17 Mart 2000.

"Merhaba. Ellen ve Helge'nin telesekreteri. Lütfen mesaj bırakın. "

"Bugün işe gitmedim. Dışarıda hava -12 derece ama evin içi daha sıcak. Bütün gün telefon çaldı ve sonunda açmaya karar verdim. Arayan Doktor Aune'ydi. Aune iyi bir adam. Bir psikolog ne kadar iyi olabilirse, tabii. En azından aklımızdan geçen onca düşünce nedeniyle kafamızın karışık olduğunun farkında. Aune'ye göre her alkoliğin içme safhası sona erdiğinde, kabuslar başlarmış. Bu ciddi bir olaymış ama net olarak ayırt edilemezmiş. Benim az çok kendime hakim olabilmeme şaşırdı.

Her şey göreceli. Aune, Amerikalı bir psikologdan söz etti. Bu psikolog, sürdüğümüz yaşam tarzının da belli bir dereceye kadar kalıtsal olduğunu iddia etmiş. Anne ve babamızın rollerini üstlendiğimizde, onlara benzemeye başlıyormuşuz. Babam, annemin ölümünün ardından inzivaya çekildi. Aune, benim de aynı sürece girmemden endişeleniyor. Vinderen'deki adam öldürme olayı gibi geçmişte yaşanan kötü tecrübelerimi göz önünde bulundurunca, bu endişelerinin arttığını söyledi. Sonra Sydney'deki olay yaşandı. Ve şimdi de bu. Haklı. Sana o günlerde neler yaşadığımı anlatmıştım zaten. Doktor Aune, bu mükemmel baştankara türü kuş Helge'nin beni hayata bağladığını söylediğinde çok güldüm. Dediğim gibi Aune iyi bir adam. Ama şu psikolog zırvalıklarını kesse, daha iyi olacak."

"Rakel'i aradım ve dışarı davet ettim. Biraz düşüneceğini ve beni arayacağını söyledi. Bunu kendime neden yapıyorum, bilmiyorum."

BÖLÜM 6
BATHSHEBA

- 58 -

Jens Bjelkes Gate. 18 Mart 2000.

"... bir TELENOR duyurusudur. Aradığınız numara kullanılmamaktadır. Bu bir TELENOR duyurusudur. Aradığınız numara..”

- 59 -

Moller'in Ofisi. 25 Nisan

Baharın ilk izleri, kendini epey geç gösterdi. Mart sonunda karlar erimeye başladı. Nisan ayı geldiğinde, ortada kar namına bir şey kalmamıştı. Sonra bahar yeniden kayboldu. Kar yağışı başladı. Şehir merkezinde bile kar fırtınası yaşandı. Güneş haftalar sonra kendini gösterdi ve yine karlan eritti. Sokaklardaki köpek pislikleri ve çürümüş yapraklar, etrafa kötü bir koku yayıyordu. Şiddetli rüzgarlar Grönlandsleiret ve Galeri Oslo'dan taşıdığı bütün toz ve kumu şehre getirdi. İnsanlar gözlerini ovuşturarak ve ağızlarına kaçan toz parçacıklarını tükürerek yürümeye çalışıyordu. Şehrin gündeminde Kraliçe olma yolunda ilerleyen bekar bir anne, Avrupa futbol şampiyonası ve mevsim normallerinin dışında seyreden hava koşullan vardı. Emniyet Müdürlüğü'nde ise insanların Paskalya tatilinde neler yaptığı ve maaşlara gelen komik zamlar konuşuluyordu. Herkes, eskisi gibi yaşamaya devam ediyordu. Oysa hiçbir şey eskisi gibi değildi.

Harry, ofisinde ayaklarını masaya koymuş camdan dışarı bakıyordu. Başlarındaki çirkin şapkalarla sokağa çıkan emekli kadınlar, kaldırımları işgal ediyordu. Nakliye kamyonları, sarı ışıkta durmadan yollarına devam ediyor, şehirde her şey normalmiş gibi davranılıyordu. Harry bir süredir düşünüyor, koca şehirde kendini kandırmadan yaşamaya devam eden tek kişinin kendisi olup olmadığını merak ediyordu. Ellen’in cenazesinin üzerinden altı hafta geçmişti ama camdan dışarı baktığında hiçbir şeyin değişmediğini görüyordu.

Kapı çaldı. Harry, cevap vermedi ama kapı açıldı. Gelen Suçlar Masası'ndan Müdür Bjarne Moller'di. "İşe döndüğünü duydum."

Harry, otobüs durağına yanaşan kırmızı otobüslere baktı. Otobüsün üzerinde Storeband Hayat Sigortası’nın reklamı vardı.

"Söylesene patron," dedi Harry, "neden ölüm sigortasını kastettikleri halde hayat sigortası diyorlar?"

Moller, iç çekti ve masanın kenarına ilişti.

"Burada neden fazladan bir sandalye yok, Harry?"

"İnsanlara oturacak yer vermezsen, doğruca konuya girerler." Hâlâ camdan dışarı bakıyordu.

"Cenazede seni göremedik, Harry."

"Üzerimi değiştirmiştim," dedi Harry. Kendi kendine konuşur gibiydi. "Cenazeye gitmek için evden çıktım. Kendime gelip etrafa baktığımda, perişan haldeki insanları gördüm. Bir an cenazeye geldim sandım. Ama o anda siparişimi almak için bekleyen garson Maja'yı gördüm."

"Ben de böyle tahmin etmiştim."

Burnu yerde, kuyruğu havada gezinen bir köpek; çimlerin üzerinden geçiyordu. En azından Oslo'da baharın tadını çıkaran canlılar vardı.

"Sonra ne oldu?" diye sordu Moller. "Bir süre seni göremedik." Harry, omzunu silkti.

"Meşguldüm. Yeni bir ev arkadaşım var. Tek kanatlı bir baştankara. Ayrıca telesekreterimdeki eski mesajları dinledim. Son iki yılda gelen mesajların tamamı, yarım saate sığdı. Hepsi de Ellen'dan geliyordu. Ne üzücü, değil mi? Belki de o kadar üzücü değildir. Asıl üzücü olan, Ellen son aramasını yaptığında benim evde olmamam. Ellen'ın adamımızı bulduğunu biliyor muydun?"

Harry, Moller içeri girdiğinden beri ilk kez yüzüne baktı.

"Ellen'i hatırlıyorsun, değil mi?"

Moller, derin bir nefes aldı.

"Hepimiz Ellen'i hatırlıyoruz, Harry. Senin telefonuna bıraktığı mesajı da hatırlıyorum. Kriminallere, bu mesajın silah kaçakçılığı işindeki aracıyla ilgili olabileceğini söylediğini de hatırlıyorum. Katili yakalayamamış olmamız, onu unuttuğumuz anlamına gelmez. Kriminaller de biz de haftalardır bu işin peşindeyiz. Neredeyse hiç uyumadık. İşe gelseydin, ne kadar sıkı çalıştığımızı görürdün."

Moller bir an, söyledikleri için pişman oldu. "Ben demek istedim ki... "

"Demek istediklerini aynen söyledin. Haklısın da." Harry, yüzünü ovuşturdu.

"Dün gece, bir mesajını dinledim. Neden aradığı hakkında hiçbir fikrim yok. Mesaj boyuna yemem gereken şeyler hakkında nasihat vermiş ve küçük kuşları beslemem gerektiğini hatırlatmış. Spordan sonra esneme hareketlerini yapmamın ne kadar önemli olduğunu ve Ekman ile Friesen'i unutmamamı söylemiş. Ekman ve Friesen'i biliyor musun?"

Moller, başını iki yana salladı.

"Ekman ve Friesen, iki önemli psikolog. Bu insanlar, gülümsediğimiz zaman yüz kaslarımızın beynimize bazı kimyasal reaksiyonlar gönderdiğini; bu sayede hayattan daha çok zevk aldığımızı bulmuş. Yani dünyaya gülümseyerek bakarsan, dünya da sana gülümser deyiminin gerçek olduğunu kanıtlamışlar. Ellen, beni bile bir süre bu saçmalığa inandırdı."

Moller'e baktı.

"Üzücü mü, ne dersin?"

"Çok üzücü."

Hiç konuşmadan karşılıklı gülümsediler.

"Yüzünden anladığım kadarıyla bana bir şey söylemeye gelmişsin patron. Konu nedir?"

Moller masadan indi ve odada dolanmaya başladı.

"Otuz dört kel şüphelinin yer aldığı listede sayı on ikiye indi. Hepsinin şahitlerini tek tek kontrol ediyoruz. Tamam mı?"

"Tamam."

"Bulduğumuz deri parçacıkları ile kasketin sahibinin kan grubunu öğrendik. On iki kişiden dördünün kan grubuyla aynı. Bu dört kişinin kan örneklerini aldık ve DNA testine gönderdik. Sonuçlar bugün geldi."

"Ve?"

"Sıfıra sıfır, elde var sıfır."

Ofiste bir sessizlik oldu. Duyulan tek ses, odada dolaşmaya devam eden Moller'in ayakkabılarının çıkardığı sesti.

"Kriminaller, cinayeti Ellen'ın erkek arkadaşının işlemiş olması teorisinden vazgeçtiler mi?"

"Onun da DNA testini yaptırdık."

"Yani hâlâ başlangıç noktasındayız."

"Evet, öyle de denebilir."

Harry, yine camdan dışarı baktı. Yol kenarındaki karaağaçlardan, bir sürü ardıç havalandı ve batıya doğru uçtu. Plaza Oteli'ne doğru.

"Belki de kasketi bizi yanıltmak için bıraktı, olamaz mı?" diye sordu Harry. "Hiçbir iz bırakmayan ve hatta ayak izlerini bile dağıtan bir adamın, birkaç metre ileride kasketini düşürmesi hiç inandırıcı gelmiyor."

"Olabilir ama kasketin üzerindeki kan Ellen'a ait. Bundan eminiz."

Harry, aynı civarda dolaşıp duran köpeği izledi. Köpek çimlerin ortasında durdu. Bir süre orayı kokladı ve kararsız bir şekilde bekledi. Sonra da uzaklaştı ve Harry'nin görüş alanından çıktı.

"Kasketten yola çıkmamız lazım," dedi Harry. "Ağır yaralama suçundan içeri giren herkesi tek tek arayalım. Son on yıllık süreyi kapsasın. Akershus'u da dahil edelim. Ayrıca... "

"Harry... " "Efendim?"

."Artık Suçlar Masası'nda çalışmıyorsun. Zaten soruşturma, Kriminal Daire tarafından yürütülüyor. Benden, onların işlerine burnumu sokmamı istiyorsun."

Harry hiçbir şey söylemedi. Sadece başını salladı. Bakışları başka bir yere yönelmişti. Ekeberg'e.

"Harry?"

"Başka bir yerde olman gerektiğini düşünmüyor musun patron? Baksana, her yeri bahar havası sardı." Moller durdu ve gülümsedi.

"Sorduğun için söylüyorum, her zaman Bergen'in ideal bir yaşam yeri olduğunu düşünmüşümdür. Çocuklar için filan, anlarsın ya." "Ama yine de polislik mesleğini sürdürürdün, değil mi?"

"Tabii ki."

"Çünkü bizim gibiler, ancak kendi işlerinde iyidir değil mi?"

Moller, omuzlarını devirdi. "Belki değildir."

"Ama Ellen pek çok şeyde iyiydi. Bazen onu polis olarak çalıştırmanın, büyük bir insan kaynakları hatası olduğunu düşünürdüm. Yaramaz kızları ve yaramaz oğlanları yakalamak. Bu iş bizler için yeterli ama onun için değildi. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Moller cam kenarına gitti ve Harry'nin yanına dikildi. "Mayıs ayı geldiğinde, her şey daha iyi olacak," dedi. "Hmmm... " diyebildi Harry. Grönland Kilisesi'nin saati ikiyi gösteriyordu.

"Bu davaya Halvorsen'i getirmeleri mümkün mü, bir araştırayım," dedi Moller.

- 60 -

Dış İşleri Bakanlığı. 27 Nisan 2000.

Bernt Brandhaug'un kadınlarla olan engin deneyimlerinden öğrendiği tek bir şey vardı. O da nadiren de olsa bazı kadınlarla sadece günübirlik ilişkiler için birlikte olması yeterli gelmiyordu ve o kadınların kendisine bağlanmasını istiyordu. Böylesi bir isteğin doğması için dört temel neden vardı: Söz konusu kadın, öncekilerden daha güzelse; cinsellik anlamında diğerlerinden daha tatmin ediciyse; onu tam bir erkek gibi hissettirebiliyorsa ve kadın kesinlikle başka bir erkekten hoşlanıyorsa.

Brandhaug, Rakel Fauke'un bu nadir keşiflerden biri olduğunu anlamıştı.

Bir ocak günü, Rakel'i aramış ve Oslo'daki Rus askeri ataşeliğine atanan yetkili hakkında bir değerlendirme raporu istemişti. Rakel bir özgeçmiş yollayabileceğini söylemişti ama Brandhaug sıradan bir doküman yerine, yüz yüze bir görüşmeyi talep ediyordu. Cuma öğleden sonra olduğu için Continental'de buluşup, bir bira içmeyi teklif etti. O gün, Rakel'in bekar bir anne olduğunu öğrendi. Çünkü kadın bu daveti reddetmiş, oğlunu kreşten alması gerektiğini söylemişti. Brandhaug da daha fazla bilgi alabilmek için "Sanırım sizin jenerasyonunuzda bir kadının hayatında, bu tür işleri yürütmek için kendisine yardımcı olan bir erkek vardır. Yanılıyor muyum?" diye sordu.

Kadın net bir cevap vermese de, Brandhaug ortalıkta hiçbir erkek olmadığını anlamıştı.

Telefonu kapattığında, elde ettiği bilgilerden memnun bir hali vardı; ancak jenerasyon kelimesini kullandığı için kendisine kızıyordu. Çünkü bu kelime ile aralarındaki yaş farkını gündeme getirmişti.

Teklifi geri çevrilen Brandhaug, ikinci aşamada Kurt Meirik'i aradı. Bayan Fauke hakkında ondan gizlice bilgi almak istiyordu. Konuşma esnasında niyetini gizlediği pek söylenemezdi. Meirik, Brandhaug'un bir şeylerin peşinde olduğunu anlamıştı ama umursamamıştı.

Her zamanki gibi, her konuda bilgi sahibi olan Meirik, kadın hakkında tüm bildiklerini anlattı. Rakel, Moskova'daki Norveç Büyükelçiliği'nde, Brandhaug'un şubesine bağlı olarak iki yıl tercümanlık yaptı. Gen teknolojisinde genç yaşta profesör unvanı alan bir Rusla evlendi. Her şey yıldırım hızıyla gerçekleşmişti ve ilişkilerinin hızı, ani bir hamilelikle daha da arttı. Profesörün genlerinde alkolizm ve şiddet olduğu için, evliliklerinde yakaladıkları mutluluk fazla uzun sürmedi. Rakel Fauke, etrafındaki kadınların yaptığı hataya düşmedi: Beklemedi, affetmedi ya da yaşananları anlamaya çalışmadı. İkinci tokat olayı yaşandığında, Oleg'i kucağına alıp evi terk etti. Kocası ve kocasının nüfuslu sayılabilecek ailesi, Oleg'in velayetini almak istedi. Rakel'in diplomatik dokunulmazlığı olmasaydı, Oleg'le birlikte Rusya'dan ayrılmasına imkan yoktu.

Meirik, kocasının Rakel'e karşı dava açtığını anlatırken; Brandhaug geçmişe döndü ve kendi

ellerinden geçen Rus mahkeme dosyasını hatırladı. O zamanlar Rakel bir tercümandı ve Brandhaug davayla ilgilenmesine rağmen kadının adına bile dikkat etmemişti. Meirik, davanın hâlâ Rus ve Norveçli yetkililer arasında görüşüldüğünü söylediğinde; Brandhaug bu sohbete bir ara verdi ve hukuk departmanını aradı.

Rakel tekrar aradı. Bu kez hiçbir mazeret uydurmaya çalışmadan, doğruca akşam yemeğine davet etti. Kadın kibar bir şekilde bu teklifi de geri çevirince, hukuk departmanından Rakel Fauke adına bir mektup yazmalarını istedi. Mektupta özetle Dış İşleri Bakanlığı'nın devam etmekte olan dava kapsamında "Oleg'in Rus akrabalarının insani isteklerini" göz önünde bulundurarak Rus yetkililerle bir uzlaşmaya varmayı düşündüğü belirtiliyordu.

Bu durumda Rakel ve Oleg'in bir Rus mahkemesine çıkması ve mahkemenin alacağı karara boyun eğmesi gerekiyordu.

Dört gün sonra Rakel, Brandhaug'u aradı ve özel bir konuda görüşmek istediğini söyledi. Brandhaug, çok yoğun olduğunu belirterek, görüşmelerini birkaç hafta erteleyip erteleyemeyeceklerini sordu. Rakel, profesyonel davranmaya çalışıyordu ama yine de kendine engel olamayarak yalvaran bir ses tonuyla en kısa zamanda görüşmek istediğini belirtti. Brandhaug, bir süre düşündükten sonra cuma günü saat 6'da Continental'de buluşa- bileceklerini, tek boş vaktinin bu olduğunu söyledi. Continental Otel'de bir araya geldiklerinde Brandhaug cin tonik içerken, Rakel başına gelenleri anlattı. Bir annenin biyolojik çaresizliğinin dışavurumu gibiydi. Brandhaug, kederli bakışlarla kadını dinledi ve onu anladığını gösterircesine başını öne arkaya sallamaya başladı. Sonra babacan bir tavırla elini, kadının elinin üzerine koydu. Rakel, bir an rahatsızlık duydu ama Brandhaug hiçbir şey olmamış gibi konuşmaya devam etti. Maalesef karar alma sürecinde, departman yetkililerini etkileyemeyeceğini anlattı. Ama Rus mahkemesine çıkmaması için elinden geleni yapacağını söyledi. Ayrıca eski kocasının ailesinin siyasi etkisi göz önünde bulundurulduğunda, olası bir davanın aleyhine sonuçlanacağını da hatırlattı. Öylece oturmuş, kadının yaşlarla dolu kahverengi gözlerine bakıyordu. Görünüşe göre hiçbir şey bu kadının güzelliğini gölgeleyemiyordu. Geceyi bir akşam yemeği ile sürdürmeyi teklif etti ama kadın nazikçe reddetti. Sonra da eve gidip, düş kırıklığını gidermek için teselliyi viski ve kablolu televizyondan satın aldığı bir +18 filmde aradı.

Brandhaug, ertesi sabah Rus Büyükelçiyi aradı ve Norveç Dış İşleri Bakanlığı'nın Oleg Fauke-Gusev'in davası hakkında bir iç tartışına yaşadığını anlattı. Rus yetkililerin taleplerini içeren dosyayı kendisine göndermesini ister miydi? Büyükelçinin davadan haberi yoktu ama haber alır almaz Dış İşleri Bakanlığı'nı arayıp süreci hızlandırmalarını ve acil bir celp yollamalarını istedi.

Bir hafta sonra Oleg ve Rakel'in Rus mahkemesine çıkmaları gerektiğini bildiren bir mektup geldi. Brandhaug mektubun bir kopyasını hukuk departmanına, bir kopyasını da Rakel Fauke'a gönderdi. Rakel ertesi gün telefon açtı. Brandhaug, kadını dinledikten sonra davaya etki etmenin kendi diplomatik değerlerine aykırı bir davranış olacağını söyledi. Tabii bu gibi konular, telefonda halledilecek şeyler değildi.

"Bildiğin gibi benim hiç çocuğum yok," dedi. "Ama anlattıklarından anladığım kadarıyla Oleg, harika bir çocuk."

"Onunla tanışabilseniz ne kadar... " diye söze girdi Rakel.

"Hiç sorun değil. Yazışmalarda tesadüfen Holmenkollveien'de oturduğunuzu gördüm. Ben de

Nordberg'de yaşıyorum ve aramızdaki mesafe yok denecek kadar az."

Telefonun diğer ucundan hiç ses gelmedi. Kadının tedirgin olduğu belliydi ama Brandhaug bu fırsatı kaçırmaya niyetli değildi.

"Yarın akşam, saat 9 diyelim mi?"

Kadın cevap vermeden önce, uzun bir sessizlik oldu.

"6 yaşında hiçbir çocuk, saat 9'da ayakta olmaz."

Bu nedenle saat 6'da anlaştılar. Oleg'in gözleri de tıpkı annesi gibi kahverengiydi. Uslu bir çocuktu ama annesi sürekli davadan konuşuyordu. Konunun sürekli dava üzerinde olması ve Rakel'in çocuğu bir türlü yatmaya götürmemesi Brandhaug'un canını sıkmıştı. Koltuğun üzerinde sessizce oturan çocuk, sanki annesi tarafından esir alınmıştı. Ayrıca Oleg hiç aralıksız Brandhaug'a bakıyordu ve Brandhaug bunu son derece sinir bozucu buldu. Roma'nın bir günde inşa edilmeyeceğini biliyordu ama yine de adım atmakta fayda var diye düşündü. Kadının gözlerine baktı ve "Rakel, sen yalnızca güzel bir kadın değil; aynı zamanda çok cesur bir insansın. Sana büyük saygı duyduğumu bilmeni isterim."

Kadının bakışlarını nasıl yorumlayacağını bilmiyordu ama risk almaya değer diye düşünerek eğildi ve kadını yanağından öptü. Bu öpücük karşısında aldığı tepki, kadının eski davranışlarıyla kıyaslanınca oldukça kafa karıştırıcıydı. Gülümseyerek, söylediği övgü dolu sözler için teşekkür etti; ancak buz gibi soğuk bakışlarla "Sizi bu kadar uzun süre alıkoyduğum için özür dilerim, Bay Brandhaug. Eminim karınız sizi bekliyordur," demeyi ihmal etmedi.

Kadının evine yaptığı ziyaretten, istediği sonucu elde edememişti. Birkaç gün bekleyip işlerin nasıl ilerleyeceğine bakmak istedi ama Rakel Fauke'dan tek bir telefon bile almadı. Öte yandan Rus Büyükelçisinden beklenmedik bir mektup geldi. Yolladıkları mektuba yanıt istiyorlardı. Brandhaug, yaptığı araştırmaların Oleg Fauke-Gusev davasına yeni bir soluk kazandırdığını fark etti. Yaşanan bunca olayın ardından, durumdan faydalanmamak için hiçbir nedeni yoktu. Hemen Rakel'i aradı ve davayla ilgili son gelişmeleri anlattı.

Birkaç hafta sonra yine Holmenkollveien'deki eve gelmişti. Bu ev, kendi evinden daha büyük ve karanlıktı. Karısıyla ikisinin evinden. Bu kez, Oleg'in yatma saatinden sonra oradaydı. Rakel, Brandhaug'un yanında biraz daha rahat davranmaya başlamıştı. O kadar ki Brandhaug bir ara sohbeti kişisel mevzulara kaydırdı. Karısıyla arasındaki ilişkinin çok sıradanlaştığını ve bazen beynimizle değil bedenimiz ve kalbimizle hareket etmemiz gerektiğini anlatmaya başladı. Sonra kapı çaldı. Konuşmanın seyri, hiç istemediği bir yerde kesildi. Rakel, kapıyı açmak için yanından ayrıldı. Geri döndüğünde yanında uzun boylu, kısa saçlı ve gözleri kan çanağı gibi görünen bir adam vardı. Kadın, gelen misafirinin POT'dan bir meslektaşı olduğunu söyledi. Brandhaug, bu ismi daha önce bir yerlerde duyduğuna emindi ama nerede ve ne zaman olduğunu hatırlayamadı. Bir anda, adama dair her şeyi itici buldu. Aniden çıkıp gelmesi, sarhoş olması, koltuğa oturup tıpkı Oleg gibi tek kelime etmeden öylece kendisine bakması sinirlerini bozdu. En çok da Rakel'in tavırlarındaki değişime bozuldu. Kadın birden neşelenmişti. Kalkıp kahve yaptı ve adamın verdiği tek kelimelik cevaplara sanki altlarında çok derin anlamlar varmış gibi kahkahalarla güldü. Bu haldeyken eve arabayla dönmemesi gerektiğini söylerken, sesinden adam için gerçekten endişelendiği anlaşılıyordu. Brandhaug adamın tek bir davranışını saygıyla karşıladı. O da fazla oturmadan, kalkıp gitmesiydi.

Arabasının sesini duyunca, adamın kendini öldürmek istediğini düşündü. O arabanın atmosfere verdiği zarar, ölçülemez ve tamir edilemez boyuttaydı. Brandhaug da kısa bir süre sonra evine gitmek için Rakel'in yanından ayrıldı. Yolda, eski hipotezini hatırladı. Bir erkeğin, bir kadına sahip olması için dört olası neden bulması gerekiyordu. Bunların içinde en önemlisi ise kadının başka bir erkeği arzulamasıydı.

Ertesi gün Kurt Meirik'i aradı ve uzun boylu, açık renk saçlı polis memurunun kim olduğunu sordu. Aldığı cevap karşısında çok şaşırdı ve kahkahalarla gülmeye başladı. Çünkü bu adam, kendi elleriyle terfi ettirip POT'a gönderdiği polisten başkası değildi. Kaderin cilvesi, diye düşündü. Fakat, kader de Norveç Dış İşleri Bakanlığı'nın gündelik işlerinden biri sayılırdı. Brandhaug ahizeyi bıraktığında, eski neşesine kavuşmuştu. Bir sonraki toplantıya gitmek üzere koridorlarda yürümeye başladı. Yol boyunca ıslık çaldı ve toplantı odasına 70 saniyeden kısa bir sürede ulaştı.

- 61 -

Emniyet Müdürlüğü. 27 Nisan 2000.

Harry eski ofisinin kapısında dikildi ve Ellen'in sandalyesinde oturan sarı saçlı genç adama baktı. Bilgisayar ekranına o kadar dikkatli bakıyordu ki Harry öksürene kadar ofise biri geldiğini fark etmedi.

"Halvorsen sensin sanırım, yanılıyor muyum?"

"Evet, benim," dedi genç adam. Yüzünde meraklı bir ifade vardı.

"Steinkjer Emniyet Müdürlüğü'nden mi geldin?"

"Doğrudur."

"Harry Hole. Eskiden senin olduğun yerde otururdum ama diğer sandalyede."

"O sandalye, çok gıcırdıyor."

Harry gülümsedi. "Her zaman öyleydi. Bjarne Moller, Ellen Gjelten davası ile ilgili birkaç detayı incelemeni istedi mi?"

"Birkaç detay mı?" diye sordu Halvorsen. Sesinde isyankar bir tavır vardı. "Bu konuda üç gündür, hiç aralıksız çalışıyorum."

Harry, eski sandalyesine oturdu. Sandalye, Ellen'in masasına taşınmıştı. Harry ofisi ilk kez Ellen'in bakış açısıyla görüyordu.

"Neler buldun, Halvorsen?"

Halvorsen, kaşlarını çattı.

"Endişelenme," dedi Harry. "Bu araştırmayı yapmanı ben istedim. İstersen Moller'e sor."

Halvorsen'in yüzü birden aydınlandı.

"Tabii ya! Sen, POT'da çalışan Hole'sün! Affedersin, anlamam biraz zaman aldı." Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "Avustralya'daki olayı hatırlıyorum. Üzerinden ne kadar zaman

geçti?"

"Uzun bir süre. Dediğim gibi... "

"Ah evet, liste!" Önündeki bilgisayar çıktılarını gösterdi. "Bunlar son on yılda ağır yaralama suçundan içeri alınan, sorgulanan ya da ceza alan adamların listesi. Binin üzerinde isim var. Buraya kadar olan kısım kolaydı ama asıl sorun içlerinde dazlak olanları bulabilmek. Burada, böyle bir bilgiye yer verilmiyor. Bulmak haftalar sürebilir... "

Harry arkasına yaslandı.

"Biliyorum. Kriminal kayıtlarında kullanılan silahlar için kodlar verilmiş. Ateşli silahların kodlarını tara ve onları hariç tuttuğunda elinde kaç isim kaldığına bak."

"Aslında bu kadar çok isim olduğunu gördüğümde, aynısını Moller'e teklif etmeyi düşünmüştüm. Pek çoğu bıçak, silah ya da kaba kuvvet kullanmış. Birkaç saat içinde yeni bir liste çıkarmış olurum."

Harry ayağa kalktı.

"Güzel," dedi. "Dahili numaramı bilmiyorum ama telefon rehberinde yazdığına eminim. Ve bir dahaki sefere aklına yeni bir teklif geldiğinde, söylemekten çekinme. Oslo'dakiler sandığın kadar zeki değildir."

Halvorsen, Harry'nin ne demek istediğini tam olarak anlamadı ama gülerek karşılık verdi.

- 62 -

POT. 2 Mayıs 2000.

Bütün bir sabah yağan yağmurun ardından çıkan güneş, gökyüzündeki bütün bulutlan yakarak ortadan kaldırdı. Harry ayaklarını masaya koymuş, oturuyordu. Elleri başının arkasında, Mârklin tüfeği ile ilgili bulgularını düşünüyordu. Fakat düşünceleri camdan dışarı yöneldi, ıslak asfalt kokan caddelerden geçip Holmenkollen'e uzandı. Rakel ve Oleg'le birlikte eriyen karlardan sonra ortaya çıkan çamur birikintilerine zıpladığı çam ormanlarına ulaştı. Harry, Oleg'in yaşlarındayken yaptığı pazar yürüyüşlerini hayal meyal hatırlıyordu. Uzun bir yürüyüşe çıktılarsa ve Harry ile kız kardeşi geride kaldıysa; babaları ağaçların yere uzanan dallarına çikolata parçacıkları koyardı. Kız kardeşi Kvikklunsj çikolatalarının ağaçlarda yetiştiğine inanıyordu.

Oleg, ilk iki ziyaretinde Harry'yle fazla konuşmadı. Ama bu durum Harry'yi üzmedi. Çünkü o da Oleg'le ne konuşacağını bilmiyordu. Harry çocuğun GameBoy oyuncağında Tetris oyunu olduğunu öğrendiğinde, aralarındaki sessizlik bozuldu. Harry ne acıma ne de utanma duygusu olmadan, altı yaşında bir çocuğu 40.000 puan farkla yendi. Bu olaydan sonra Oleg, Harry'ye polis davaları ile ilgili sorular sormaya başladı. Oradan karın neden beyaz olduğu sorusuna atladı ve bu şekilde sorgulamaya devam etti. Öyle sorular soruyordu ki yetişkinler hiç utanmadan kaşlarını çatıp, başlanın öne eğerek saatlerce cevap bulmaya çalışabilirdi. Geçen pazar Oleg, bir yaban tavşanı gördü ve peşinden koşmaya başladı. Oleg önden gidince, Harry de Rakel'in elini tutma fırsatını yakaladı. Hava dışarıda buz gibi ama Harry'nin içinde alev alevdi. Rakel etrafa baktı ve sonra ellerini yukarı aşağı sallamaya başladı. Sanki oyun oynuyoruz, ciddiye alınacak bir durum yok der gibiydi. Harry, insanlar yaklaşınca Rakel'in tedirgin olduğunu fark etti ve kadının elini bıraktı. Sonra Frogner yokuşunda sıcak kakao

içtiler ve Oleg neden bahar geldiğini sordu.

Harry, Rakel'i bir akşam yemeğine davet etti. Bu ikinci davetiydi. İlkin Rakel biraz düşünüp, kendisine haber vereceğini söylemişti ama aradığında cevabı "hayır" oldu. Bu kez de biraz düşüneceğini söyledi ama en azından hayır demedi. Henüz.

Telefon çaldı. Arayan Halvorsen'di. Sesinden uykulu olduğu anlaşılıyordu.

"Ağır yaralama olaylarında silah kullanan 110 kişiden 70lini kontrol ettim," dedi. "Şimdiye dek 8 dazlak kafalı buldum." "Bu sonuca nasıl vardın?"

"Adamları aradım. Kaç tanesinin sabahın dördünde evde olduğunu duysan, şaşırırsın."

Harry'nin tarafından ses gelmeyince, Halvorsen'in endişeli kahkahası havada kaldı.

"Her birini aradın mı?" diye sordu Harry.

"Tabii ki," dedi Halvorsen. "Cep telefonlarından aradıklarım da var. Kaç tanesinin..." Harry araya girdi.

"Ve bu azılı suçlulardan, polise şu anki fiziksel görünüşlerini tarif etmelerini mi istedin?"

"Pek sayılmaz. Uzun, kırmızı saçlı bir şüphelinin peşinde olduğumuzu ve son zamanlarda saçlarını boyatıp boyatmadıklarını sordum."

"Anlamadım."

"Saçını kazıttıysan, cevabın ne olur?"

"Hmmm," dedi Harry. "Belli ki Steinkjer'de birkaç uyanık adam varmış."

Aynı endişeli kahkaha duyuldu. "Listeyi bana fakslarsın," dedi Harry. "Döner dönmez sana ulaştırırım." "Döner dönmez mi?"

"Geldiğimde buradaki polislerden biri beni bekliyordu. Üzerinde çalıştığım dosyalan görmek istedi. Acil olmalı."

"Gjelten davasında, Kriminaller çalışıyor diye biliyordum," dedi Harry.

"Kesinlikle hayır."

"Dosyaları isteyen kimdi?"

"Vole diye biriydi sanırım," dedi Halvorsen.

"Suçlar Masası'nda Vole diye biri yok. Waaler olabilir mi?"

"Evet, işte o," dedi Halvorsen ve biraz da utanarak ekledi. "Burada çok fazla yeni insanla tanıştım ve... "

Harry bu genç adama, ismini bile bilmediği adamlara dava dosyalarını verdiği için sağlam bir dayak atmak istedi ama şu anda bu çocukla arasını iyi tutması gerekiyordu. Üç gecedir hiç aralıksız davayla ilgileniyordu ve muhtemelen yürüyen bir ölüden farksızdı.

"İyi iş," dedi Harry ve telefonu kapatmaya yeltendi.

"Bekle! Faks numaran nedir?"

Harry camdan dışarı baktı. Bulutlar geri geliyordu.

"Telefon rehberinde yazar," dedi.

Telefonun ahizesini bırakır bırakmaz, yeniden çalmaya başladı. Arayan Meirik'di. Ofisine gelmesini istiyordu. Hemen.

Harry'yi kapıda görür görmez "Neo-Nazilerle ilgili rapor nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Kötü," dedi Harry ve hemen sandalyeye oturdu. Meirik'in arkasında asılı duran fotoğrafta, Norveç Kralı ve Kraliçesinin kendisine doğru bakmakta olduğunu hissetti. "Klavyemdeki E harfi sıkıştı," dedi

Meirik, zorla gülümsedi ve Harry'ye bu raporu bir süre beklemeye almasını söyledi.

"Senden başka bir işle ilgilenmeni istiyorum. İşçi Sendikalarından, Bilişim Daire Başkanı aradı. Bugün, sendika liderlerinin yansına ölüm tehdidi gönderilmiş. İmza bloğunda 88 yazıyormuş. Heil Hitler'in sembolü. Bu gelen ilk tehdit değilmiş ama ilk kez basına sızmış. Basın şimdiden bizi aramaya başladı. Ölüm tehditlerinin Klippan'da bir faks cihazından çekildiğini tespit ettik. Bu tehditleri, çok ciddiye alıyoruz." "Klippan mı?"

"Helsingborg'un üç mil doğusunda, küçük bir yer. Nüfusu 16.000. İsveç'teki en ciddi Nazi yuvası. Orada otuzlu yıllardan bu yana Nazilerle bağını koparmamış aileler göreceksin. Bazı Norveçli neo-Naziler, ibadet eder gibi bir şeyler görmek ve öğrenmek için buraya gidiyor. Yanına büyük bir valiz almanı istiyorum, Harry."

Harry, kötü bir şeyler olduğunu sezdi.

"Oraya bazı gizli işleri yürütmek için gönderiliyorsun, Harry. Yerel ortama ayak uydurmalı ve bilgi sızdırmalısın. İş, kimlik ve benzeri detayları zaman içinde yavaş yavaş ayarlayacağız. Orada uzun bir süre kalacakmışsın gibi hazırlan. İsveçli meslektaşlarımız, kalacağın yeri çoktan hazırladı bile."

"Gizli iş," diye tekrarladı Harry. Duyduklarına inanmakta güçlük çekiyordu. "Ajanlık hakkında hiçbir şey bilmem, Meirik. Ben bir dedektifim. Unuttun mu yoksa?"

Meirik'in gülümsemesi, tehditkar bir hale döndü.

"Hızlı öğrenirsin, Harry. Bu hiç sorun olmaz. İlginç ve faydalı bir tecrübe olacağını düşün."

"Hmmm. Ne kadar sürecek?"

"Birkaç ay. En fazla altı."

Harry, "Altı mı?" diye bağırdı.

"Mantıklı ol, Harry. Seni buraya bağlayan bir ailen yok, bir... " "Başka kim bu işe dahil?" Meirik, başını iki yana salladı.

"Kimse dahil değil. Bu bir ekip çalışması değil. Tek başına- sın. Böylesi daha inandırıcı olur diye düşündük. Raporlarını doğrudan bana göndereceksin."

Harry, çenesini ovuşturdu.

"Neden ben, Meirik? Burada ajanlıktan ve aşın sağcılardan anlayan pek çok uzman var."

"Her şeyin bir ilki vardır."

"Peki ya Mârklin tüfeği? Eski bir Naziye ait olduğunu tespit ettik. Şimdi de Heil Hitler imzalı tehditler geliyor. Buradaki işime devam etsem ve...?"

"Kararımı verdim Harry." Meirik, artık gülümsemiyordu.

Bir şeyler ters gidiyordu. Harry havadaki değişim kokusunu alabiliyor ama nereden geldiğini bulamıyordu. Ayağa kalktı ve Meirik de kendisini izledi.

"Hafta sonunun ardından ayrılıyorsun, Harry." Meirik, bu sözlerin ardından elini uzattı.

Bu durumda el sıkışmaları oldukça tuhaf olacaktı. Meirik de bunun farkındaydı. Ama artık çok geçti. Adamın eli öylece havada kaldı. Harry, bu utanç verici durumdan bir an evvel kurtulmak için Meirik'in elini sıktı.

Harry resepsiyondan geçerken, Linda kendisine seslenip posta kutusunda bir faks olduğunu söyledi. Geçerken faksı aldı. Halvorsen'in gönderdiği liste. Koridorlarda yürürken bir yandan neo-Nazilerle geçireceği 6 ayın kendisine nasıl bir fayda sağlayacağını düşünüyor, bir yandan da listedeki isimleri tarıyordu. Ayık kalmaya çalışan sinirleri ve Rakel'in yemek davetine vereceği cevabı bekleyen kalbi bu gidişe karşı çıkıyordu. Özellikle de Ellen'ın katilini bulmaya çalışan polis ruhunun, olduğu yerden ayrılmaya hiç niyeti yoktu. Birden durdu. Soy isim...

Listede eski tanıdıklarının isimlerini görmek hiç şaşırtıcı değildi ama bir tanesi fazlaca dikkatini çekti. Smith Wesson marka silahının parçalarını birleştirdiğinde çıkan ses kulaklarında çınlıyordu. Bütün parçalar, yerine oturmuştu.

Birkaç saniye içinde ofisine gidip, Halvorsen'i aradı. Halvorsen, Harry'nin sorulanın not aldı ve bir şeyler bulur bulmaz arayacağını söyledi.

Harry, arkasına yaslandı. Kalp atışlarını duyabiliyordu. Birbirleriyle ilgisi olmayan parçalan bir araya getirmek, Harry'nin marifeti değildi. Ama bir anda ilham gelmiş gibi hissetti. Halvorsen yaklaşık 45 dakika sonra aradı ama Harry, saatlerdir bu telefonu bekliyor gibiydi.

"Haklısın," dedi Halvorsen. "Olay Yeri İnceleme Ekibi'nin yolda bulduğu izlerden biri asker botlarına ait. 45 numara. Botun markası da belli; çünkü yeni olduğu için yerde belirgin izler bırakmış."

"Kimler asker botu giyer biliyorsun değil mi?"

"Evet. Botlar, NATO damgalı. Az sayıda kişide bulunur. Özellikle de Steinkjer'de bulmak zordur. Birkaç İngiliz holiganının bunlardan giydiğini görmüştüm."

"Doğru. Dazlak kafalar. Bot giyen çocuklar. Neo-Naziler. Hiç fotoğraf bulabildin mi?"

"Dört. Aker Topluluğu'ndan iki fotoğraf, iki tane de Blitz'in önünde çekilmiş fotoğraf. 1992 yılında gençlik merkezi olan Blitz."

"Fotoğrafların herhangi birinde, kafasında kasket var mı?"

"Evet. Aker'de çekilenlerde var."

"Asker kasketi mi?"

"Bakmam lazım."

Harry, Halvorsen'in nefes alıp verişini duyabiliyordu. İçinden dua etmeye başladı.

"Bere gibi duruyor," dedi Halvorsen.

"Emin misin?" diye sordu Harry. Hayal kırıklığına uğradığını belli etmek istemiyordu.

Halvorsen emin olduğunu söylediğinde, Harry kendini tutamayıp küfür etti.

Halvorsen; "Belki botlardan bir şeyler yakalarız," diyerek, durumu kurtarmaya çalıştı.

"Katil her kimse, botları elinde tutacak kadar aptal değildir. Çoktan ortadan kaldırmıştır. Kardaki izleri dağıtmaya çalıştığını düşünürsek, adam hiç de aptal değil."

Harry kararsızdı. İçinden bir his katilin kim olduğunu bildiğini söylüyordu. Ve girdiği bu yolun tehlikeli olduğunu. Tehlikeliydi; çünkü kendinden bu kadar emin olması, başka şeylerden kuşkulanmasına engel oluyordu. Oysa ortada birbirini tutmayan kanıtlar vardı ve ortaya çıkan resim yeterince net değildi. Şüphe, soğuk su gibiydi ve kimse katili bulduğunu düşündüğü anda yüzüne soğuk su çarpmak istemezdi. Evet, Harry daha önce de emin olduğuna inanmıştı ve sonunda yanıldığını görmüştü. Halvorsen konuşmaya başladı.

"Steinkjer'deki askerler, botları Amerika'dan getirtiyordu. Yani, bu botları satan çok fazla mağaza olduğunu düşünmüyorum. Eğer botlar tahmin ettiğimiz gibi yeni alınmışsa... "

Harry, adamın nereye varmak istediğini anladı.

"Çok iyi, Halvorsen! Botların nerede satıldığını öğren. Orduya satış yapan yerleri bul. Sonra oralara git ve fotoğrafları göster. Bakalım, satıcılar böyle birini hatırlayacak mı?"

"Harry... Şey... "

"Evet, biliyorum. Önce Moller 'le konuşmam gerek."

Harry, satış yaptığı bütün müşterileri hatırlayan bir satıcı bulmanın ne kadar zor olduğunu biliyordu. Fakat boynunda Sieg Heil dövmesi olan bir müşteri, kolay kolay unutulacak türden sayılmazdı. Ayrıca Halvorsen'in cinayet vakalarında aramaların %90 linin yanlış yerlerde yapıldığını öğrenmesi gerekiyordu. Harry telefonu kapattı ve bir süre sonra Moller'i aradı. Suçlar Masası Şefi, Harry'nin bütün önerilerini dinledi. Harry söyleyeceklerini tamamladığında da boğazını temizleyerek konuşmaya başladı.

"Waaler'le ikinizin aynı konuda uzlaşmış olmanıza sevindim," dedi.

"Öyle mi?"

"Yarım saat önce aradı ve senin söylediklerinin hemen hemen aynısını söyledi. Ben de Sverre Olsen'i sorgu için buraya getirmesine müsaade ettim."

"Vay be."

"Kesinlikle."

Harry, ne yapacağını bilmiyordu. Moller söylemek istediği başka bir şey olup olmadığını

sorunca, sadece "hoşça kal" diyebildi. Telefonu kapatıp camdan dışarı baktı. Schweigaards Gate'de, hareketli saatler başlamıştı. Yoldan geçen gri mantolu, eski moda şapkalı bir adamı izledi. Adam ağır ağır yürüyordu ve bir sonra Harry'nin görüş alanından çıktı. Harry, kalp atışlarının normale döndüğünü fark etti. Klippan. Neredeyse unutmuştu. Başında bir ağrı belirmeye başladı. Rakel'in dahili hattını aramayı düşündü ama hemen vazgeçti.

Sonra ilginç bir şey oldu.

Pencerenin dışında yaşanan bir hareketlenme dikkatini çekti. Önce ne olduğunu anlayamadı. Her şey çok çabuk olup bitmişti. Ağzını açtı ama tek bir kelime, çığlık ya da beyninin komut verdiği eylem her neyse bir türlü gerçekleşmedi. Hafif bir çarpma sesi duyuldu. Pencerenin camı sarsıldı. Harry öylece oturmuş, camda oluşan ıslak ize ve bu ıslaklığa yapışıp kalan gri tüye bakıyordu. Tüy, bahar esintisi ile sallanıyordu. Harry kıpırdayamadı. Ceketini aldı ve asansöre koştu.

- 63 -

Krokliveien, Bjerke. 2 Mayıs 2000.

Sverre Olsen, radyoyu açtı. Radyoda sendika liderlerinin aldığı tehdit mektupları hakkında yapılan haberleri dinlerken; annesinin kadın dergilerinden birini karıştırıyordu. Oturma odasının penceresinin üzerine düşen brandadan, sular damlıyordu. Olsen güldü. Tehdit mektupları, Roy Kvinset'in işine benziyordu. Umalım da bu kez fazla yazım hatası yapmasın, dedi kendi kendine.

Saatine baktı. Öğleden sonra Herbert'in masalarında bir hareketlilik vardı. Beş parasız kalmıştı. Bu hafta Wilfa elektrikli süpürgelerini tamir etmişti. Bu sayede annesinden bir yüzlük borç alabilirdi. Prensin canı cehenneme! En son iki hafta önce görüşmüşler ve Sverre'ye parasını "birkaç gün içinde" alacağını söylemişti. Bu süre içinde, Sverre'nin borçlandığı adamlar da yavaş yavaş tavırlarını değiştirmeye başlamıştı. En kötüsü de Herbert Pizza'daki masasına bir başkası tarafından el konmuştu. Belli ki Dennis Kebab olayı unutulmaya başlanmıştı.

Herbert'e son gelişinde ayağa kalkıp, 'Grünerlokka'daki kaltak polisi ben öldürdüm' diye bağırmak istemişti. Bu isteği kontrol atında tutmakta epey zorlandı. Vurduğu son darbenin ardından, kadının kanlan bir yanardağ patlaması gibi her yere yayılmaya başlamıştı. Acı içinde bağırarak öldü. O zaman, kadının polis olduğunu bilmiyordu. Zaten kan kokusu da midesini bulandırmıştı ve kusmamak için kendini zor tutmuştu.

Prensin canı cehenneme! Kadının polis olduğunu en baştan beri biliyordu.

Sverre, alacağı parayı tamamen hak ediyordu ama ne yapabilirdi? Olanlardan sonra Prens, kendisine telefonla ulaşmasını yasaklamıştı. En azından, bu karmaşık ortam yatışana kadar önlem almaları gerekiyordu.

Dış kapının menteşeleri gıcırdadı. Sverre radyoyu kapattı ve koridora çıktı. Yukarı çıkarken, annesinin eve doğru ilerlediğini duydu. Nihayet kendi odasına girdiğinde, annesi anahtarla evin kapısını açıyordu. Kadın alt katta dolanırken; Sverre odasındaki aynada kendine bakıyordu. Elini başının üzerinde gezdirdi ve saçlarının yeniden uzamaya başladığını hissetti. Karanın vermişti. Hakkı olan 40 bini alsa bile, bir iş bulup çalışacaktı. Evde oturmaktan sıkılmıştı ve Herbert'e gelen tiplere de sinir olmaya başlamıştı. Oldukları yerde vakit öldüren insanlarla birlikte takılmaktan bıkmıştı.

Meslek okuluna gitmiş ve elektrik bölümünde okumuştu. Elektrikli aletleri tamir etme konusunda başarılıydı. Pek çok elektrikçinin de çırağa ihtiyacı vardı. Birkaç hafta içinde saçtan uzar ve başının arkasındaki SiegHeil dövmesini kapatırdı.

Saçları, evet. Birden gece gelen telefonu hatırladı. Trondheim aksanlı bir polis aramış ve kızıl saçlarla ilgili bir şey sormuştu! Sverre uyandığında, bunun bir rüya olduğunu düşündü ama annesi sabahın dördünde arayanın kim olduğunu sorunca, gerçek olduğunu anladı.

Sverre, bakışlarını aynadan duvarlara kaydırdı. Duvarlarda Hitler'in bir fotoğrafı, Burzum grubunun posterleri, gamalı haç bayrağı, Demir Haç ve Joseph Grobbel'in eski propaganda posterinden kopyalanmış bir Blood&Honour posteri vardı, İlk defa odasının, bir ergen odasına benzediğini düşündü. İsveç White Aryan Direniş Örgütü'nün bayrağını, Manchester United atkısıyla değiştirir; Heinrich Himmler'in fotoğrafı yerine de David Beckham'ın fotoğrafına koyarsa görüntü tamamlanmış olurdu.

"Sverre!" Annesi sesleniyordu.

Gözlerini kapattı.

"Sverre!"

Bitmek bilmez. Yılmadan bağırmaya devam eder. "Efendim!" diye bağırdı Sverre. O kadar yüksek sesle bağırmıştı ki kendi sesi kulaklarında çınlıyordu. "Seninle konuşmak isteyen biri var."

Burada mı? Kendisiyle mi? Sverre gözlerini açtı ve aynada kendine baktı. Kimse buraya gelmezdi. Bildiği kadarıyla evini bilen hiç kimse yoktu. Kalp atışları hızlandı. Trondheim aksanlı polis gelmiş olabilir miydi?

Tam kapıya yönelmişti ki içeri biri girdi.

"Merhaba Olsen."

Camdan giren güneş ışığı yüzünden, odasına giren kişinin sadece siluetini görebiliyordu. Ama sesin kime ait olduğunu gayet iyi biliyordu.

"Beni gördüğüne sevinmedin mi?" diye sordu Prens. Sverre'nin odasına girmiş, kapıyı da kapatmıştı.

Etrafına bakındı. "Güzel bir odan varmış," dedi. "Neden seni içeri aldı...?"

"Annene bunu gösterdim." Prens elindeki kartı gösterdi. Norveç Polis Teşkilatı'nın amblemi mavi-sarı zemin üzerinde oldukça dikkat çekiciydi. Üzerinde POLITI yazıyordu.

"Lanet olsun," dedi Sverre. Güçlükle yutkunuyordu. "Bu gerçek mi?"

"Kim bilir? Sakin ol, Olsen. Otur bakalım." Prens, Sverre'ye oturması için yatağı işaret ediyordu. Kendisi de bir sandalyeye, ters oturdu. "Burada ne işin var?"

"Sence?" Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle Sverre'ye bakıyordu. "Hesap günü." "Hesap günü mü?"

Sverre henüz kendi gelememişti. Yatağın bir köşesinde sessizce oturuyordu. Prens burada yaşadığını nereden biliyordu? Polis kimliği. Sverre adama baktı ve gerçekten polis olabileceğini

düşündü. Bakımlı saçlar, donuk bakışlar, solaryum yanığı bir ten ve atletik bir vücut. Üzerinde de kısa bir siyah deri ceket ve kot pantolon vardı. Bunu nasıl daha önce fark etmemişti?

"Evet," dedi Prens gülerek. "Hesap günü geldi." İç cebinden bir zarf çıkardı ve Sverre'ye uzattı.

"Tam zamanında," dedi Sverre. Yüzünde gergin bir gülümseme vardı. Hemen zarfı açmaya başladı. "Bu ne?" diye sordu. Zarfın içinden bir A4 kağıdı çıkmıştı.

"Bu, Suçlar Masası'nın kısa süre içinde ziyaret etmeyi planladığı sekiz kişinin listesi. Gelip kan örnekleri alacaklar ve DNA testi yaptıracaklar. Sonra elde ettikleri sonuçları, olay yerinde düşürdüğün kasketinden elde ettikleri verilerle karşılaştıracaklar."

"Kasketim mi? Arabada bulduğunu ve yaktığını söylemiştin."

Sverre korkuyla Prense bakıyordu. O ise başını iki yana sallıyor, üzgün olduğunu belli etmeye çalışıyordu.

"Olay yerine geri döndüm. Genç bir çift polisin gelmesini bekliyordu. Korku içindelerdi. Şapkayı cesetten birkaç metre ileride, karlar arasına "düşürmüş" olabilirim."

Sverre, iki eliyle defalarca başını ovuşturdu.

"Şaşırmış gibisin, Olsen."

Sverre başıyla onayladı ve gülümsemeye çalıştı. Ama dudakları, bu çabaya karşılık vermiyordu. "Açıklamamı ister misin?" Sverre yine başıyla onayladı.

"Bir polis memuru öldürüldüğünde, katil bulunana dek o dava birinci öncelikli dava sayılır. Ne kadar sürerse sürsün. Bu kural hiçbir dokümanda yazılı değildir; ancak kurban kendi içimizden olunca, kurala dayanak aramak zorunda kalmayız. Polisleri öldürmenin en kötü yanı da budur. Dedektifler asla vazgeçmezler, ta ki..." Parmağını Sverre'ye doğru uzattı. "... suçluyu bulana dek. Gerçekleşmesi an meselesiydi. Ben de dedektiflere yardım eli uzatıp, bekleme süresini kısaltmayı uygun gördüm."

"Ama... "

"Neden polise seni bulmaları için yardım ettiğimi merak ediyorsundur. Özellikle de seni bulduklarında, kendi suçunu hafifletmek için beni ele vereceğin göz önünde bulundurulursa. Yanılıyor muyum?"

Sverre yutkundu. Düşünmeye çalışıyordu ama her şey üst üste gelmişti ve beyni adeta kilitlenmişti.

"Bu bilgiyi sindirmenin zor olduğunu anlıyorum," dedi Prens. Parmaklanın duvarda asılı imitasyon Demir Haç üzerinde gezdiriyordu. "Seni cinayetten hemen sonra da vurabilirdim. Ama o zaman polis, senin birileriyle birlikte iş yaptığını ve o adamların arkalarında iz bırakmamak için seni ortadan kaldırdıklarını düşünecekti. Bu yüzden de arayışlarına devam edeceklerdi."

Demir Haç zincirini duvardan aldı ve boynuna taktı.

"Diğer seçeneğim de polis olarak davayı 'çözmek' ve seni tutuklamaya gelmekti. Tabii senin tutuklama esnasında direndiğini söylemem gerekecekti. Buradaki sorun da böylesi bir davayı tek

başıma çözersem, fazla zeki olduğum düşünülürdü ve dikkatleri üzerime çekerdim. İnsanlar düşünmeye başlardı. Özellikle de Ellen Gjelten'i sağ olarak gören en son ben olduğum için, şüphelenebilirlerdi."

Durdu ve güldü.

"Bu kadar korkma, Olsen! Sana sonradan vazgeçtiğim seçenekleri anlatıyorum. Tek yaptığım bir köşede oturup, polislerin bu davada elde ettikleri bilgileri izlemek ve sana ne kadar yaklaştıklarını görmek oldu. Planım, diğer polisler son noktaya geldiğinde devreye girmek ve son hamleyi tek başıma yapabilmekti. Bu arada POT'da çalışan öfkeli bir ayyaş seni ele verdi."

"Sen... polis misin?"

"Yakıştı mı?" Prens, boynundaki Demir Haçı gösteriyordu. "Hayır, değilim. Polisliğin canı cehenneme. Ben de senin gibi bir askerim, Olsen. Bir geminin her yerden korunması gerekir, yoksa ufacık bir sızıntı bile gemiyi batırmaya yeter. Kimliğimi sana söylemem, ne anlama gelirdi biliyor musun?"

Sverre'nin ağzı ve boğazı kurumuştu. Yutkunamıyordu bile. Korkmuştu. Öleceğini düşünüyor ve korkuyordu.

"Bu, senin bu odadan sağ çıkamayacağın anlamına gelirdi. Anladın mı?"

"Evet." Sverre'nin sesi boğuk çıkıyordu. "Pa-param... " Prens elini cebine soktu ve bir silah çıkardı. "Olduğun yerde, kıpırdamadan otur."

Yatağa doğru gitti ve Sverre'nin yanına oturdu. Silahı iki eliyle tutup, kapıya yöneltmişti.

"Bu bir Glock. Dünyanın en güvenilir silahı. Dün Almanya'dan gönderdiler. Üretim numarası kayıtlardan silindi. Piyasada fiyatı sekiz bin kron. İlk kez kullanılacak, dikkatle izle."

Silah ateş alınca, Sverre sıçradı. Kapının üzerinde açılan deliğe bakıyordu. Toz parçacıkları, güneş ışığında dans ederek yere süzülürken; kapıdan giren gün ışığı, lazer ışını gibi görünüyordu.

"Dokun," dedi Prens ve silahı Sverre'nin kucağına bıraktı. Sonra ayağa kalktı ve kapıya doğru gitti. "Sıkı tut. Denge, kusursuz değil mi?"

Sverre, istemeden de olsa parmaklarıyla silahın kabzasını kavradı. Terlemeye başlamıştı. Tavanda bir delik var. Tek düşünebildiği buydu. Silah yüzünden bir delik daha açılmıştı ve bunları tamir ettirecek kimse yoktu. Sonra beklenen gerçekleşti ve Sverre gözlerini kapattı.

"Sverre!"

Sesi boğuluyormuş gibi çıkıyor. Silahı dava sıkı kavradı. Sesi her zaman boğuluyormuş gibi çıkıyor. Sonra gözlerini açtı ve Prensin yavaşça kapıyı açtığını gördü. Ellerini havaya kaldırdı. Sverre o an adamın elindeki siyah Smith Wesson revolveri gördü.

"Sverre!"

Namlunun ucundan sarı bir ışık çıktı. Annesinin merdivenlerin başında dikildiğini görebiliyordu. Sonra kurşun alnının ortasından vücuduna girdi. Sonra başının arkasındaki Sieg Heil dövmesinin ortasından çıktı. Duvardaki ahşap bir çerçeveden geçip, dışarı çıktı. O süre zarfında Sverre Olsen

çoktan ölmüştü.

- 64 -

Krokliveien. 2 Mayıs 2000.

Harry, Olay Yeri İnceleme Ekibi'nden birinin kahve termosunu aşırmıştı. Bjerke, Krokliveien'deki küçük, çirkin bir evin önünde durmuş olan biteni izliyordu. Genç bir polis, merdivene çıkmış; kurşunun duvarı delip çıktığı yeri işaretliyordu. Meraklı komşular etrafa toplanmış, polis güvenlik maksadıyla evin çevresini sarı bir bantla çevirmişti. Merdivendeki adam, akşam güneşinin altında kalmıştı ama ev oldukça kuytu bir yerde sayılırdı. Harry'nin dikildiği yer, soğumaya başlamıştı.

"Demek olayın hemen ardından buraya geldin, öyle mi?" Harry, sorunun arkasında duran bir adamdan geldiğini duydu. Arkasına döndü. Bjarne Moller'le göz göze geldi. Artık olay mahallinde bulunmuyordu ama yine de herkes Harry'nin ne kadar iyi bir dedektif olduğunu bilirdi. Hatta bazıları, Harry'nin müfettiş değil; dedektif olarak çalışması gerektiğini bile söylemişti. Harry, Moller'e elindeki kahveyi ikram etti ama Moller başını iki yana sallayarak ikramı reddetti.

"Evet, yaklaşık dört dakika sonra buradaydım," dedi Harry. "Sen kimden duydun?"

"Telefon santralinden. Waaler durumu rapor ettikten sonra sen aramışsın ve destek ekip göndermelerini istemişsin."

Harry, başıyla kapının önünde duran kırmızı spor arabayı işaret etti.

"Geldiğimde Waaler'in Japon arabasını gördüm. Buraya geleceğini biliyordum. O yüzden şaşırmadım. Ama arabadan iner inmez korkunç bir ses duydum. Önce, komşulardan birinin evinde köpek var herhalde diye düşündüm. Eve doğru yürümeye başlayınca sesin içerden geldiğini anladım. Bir insan sesiydi. İşi şansa bırakmak istemedim ve Okern Emniyet Müdürlüğü'nden destek ekip istedim."

"Duyduğun sesler, adamın annesinden mi geliyormuş?"

Harry başıyla onayladı. "Kadın histeri krizine girmişti. Kadının kendine gelip, mantıklı cümleler kurmaya başlaması neredeyse yarım saat sürdü. Şu anda Weber'le konuşuyor. Oturma odasında."

"İyi, yaşlı, hassas Weber mi?"

"Weber iyidir. İş yerinde biraz asık suratlıdır ama bu gibi durumlarda insanlarla iletişim kurmak konusunda uzmandır." "Biliyorum. Şaka yapmıştım. Waaler ne durumda?" Harry, omuzlarım silkti.

"Biliyorum," dedi Moller. "Soğukkanlıdır. Hem de fazlasıyla. İçeri girip bir göz atalım mı?" "Ben baktım."

"Öyleyse bana rehberlik et."

Birinci kata çıktıklarında, Moller uzun zamandır görmediği meslektaşları ile selamlaştı.

Yatak odasında Olay Yeri İnceleme Ekibi'nden çok sayıda uzman vardı ve sürekli bir şeylerin fotoğrafını çekiyorlardı. Üzerine cesedin görüntüsü çizilmiş siyah bir plastik, yatağın üzerine

serilmişti.

Moller, duvarlara baktı. "Yüce Tanrım," dedi kendi kendine.

"Sverre Olsen, Sosyalistlere oy vermemiş," dedi Harry.

Adli tıptan bir müfettiş, "Hiçbir şeye dokunma Bjarne," diye bağırdı. "Geçen sefer ne olduğunu biliyorsun."

Belki Moller, adamın ne demek istediğini anlamıştı. Sessizce gülmeye başladı.

"Waaler içeri geldiğinde, Sverre Olsen yatakta oturuyormuş," dedi Harry. "Waaler'in dediğine göre o da kapıda dikiliyormuş ve Olsen'e Ellen'ın öldürüldüğü geceyi sormuş. Olsen, o gece ne yaptığını hatırlamadığını söylemiş. Sonra Waaler birkaç soru daha sormuş ve Olsen'in hiçbir şahidi olmadığı ortaya çıkmış.

Waaler'in anlattığına bakılırsa, Olsen'e kendisiyle birlikte emniyete gelip ifade vermesi gerektiğini söylemiş ve o anda Olsen yastığının altındaki silahı almış. Ateş etmiş ve kurşun Waaler'in omzunun üzerinden geçmiş. İşte, delik burada. Oradan da koridordaki tavana gitmiş. Waaler'e göre o da görev silahını çıkarmış ve Olsen daha fazla ateş edemeden, adamı indirmiş."

"Hızlı tepki vermiş. Duyduğuma göre, iyi bir atış yapmış."

"Alnından çakmış," dedi Harry.

"Hiç şaşırmamak lazım. Geçen sonbahar, atış testinde en yüksek notu o almıştı."

"Benim sonuçlarımı unutuyorsun," dedi Harry imalı bir şekilde.

Moller, beyazlar içindeki müfettişe dönerek; "Nasıl gidiyor, Ronald?" diye sordu.

"Basit bir iş, sanırım," dedi müfettiş ve ayağa kalkarak sırtını doğrulttu. "Olsen'i öldüren kurşunu burada, enernit panelinin arkasında bulduk. Kapıdan geçen kurşun da tavana doğru gitmiş. Bakalım onu bulabilecek miyiz? Yarın balistikten çocuklar gelip, ilgilenecekler. Ama ateş açısı doğru."

"Hmmm. Teşekkürler."

"Önemli değil. Eşin nasıl bu arada?"

Moller, eşinin nasıl olduğunu anlattı ama müfettişin eşi hakkında hiçbir şey sormadı. Harry, adamın evli olmadığını biliyordu. Geçen yıl, adli tıptan dört kişi aynı ay içinde eşlerinden boşandılar. Kantinde bu olayla ilgili şakalar yapılmış ve boşanma nedeninin ceset kokusu olduğu konuşuluyordu.

Weber'in dışarı çıktığını gördüler. Elinde bir fincan kahve ile tek başına dikiliyordu. Merdivendeki adamı izlemeye koyulmuştu.

"Nasıl gitti, Weber?" diye sordu Moller.

Weber, karşısındaki adamları baştan aşağı süzdü. Sanki cevap vermesine gerek olup, olmadığını değerlendiriyordu.

"Kadın, sorun çıkarmıyor," dedi. Tekrar merdivendeki adama baktı. "Tabii neler olduğunu anlamadığını söyledi. Oğlu, kan görmeye dayanamazmış falan filan. Ama kadının aklı yerinde ve ne

gördüyse anlatabilecek durumda."

"Hmmm." Moller, Harry'nin dirseğini kavradı. "Hadi biraz yürüyelim."

Yolda yürümeye başladılar. Etrafta bahçeli, küçük evler vardı. Yolun sonunda da apartmanlar başlıyordu. Işıkları yanıp sönen polis arabalarına doğru, pedal çeviren çocukların yanakları kıpkırmızı olmuştu. Hepsi de sırayla, güç bela sürdükleri bisikletlerle bu iki adamın yanından geçti. Moller, kimsenin kendilerini duyamayacağı bir yere gelene kadar bekledi.

"Ellen'ın katilini yakaladığımıza mutlu değil gibisin," dedi.

"Mutlu ile ne kastettiğine bağlı. Öncelikle, katilin Sverre Olsen olduğunu henüz bilmiyoruz. DNA testleri..."

"DNA testleri, katilin o olduğunu kanıtlayacak. Sorun nedir,

Harry?"

"Hiçbir şey patron."

Moller durdu. "Gerçekten mi?"

Moller, başıyla evi işaret etti.

"Olsen'in tek bir kurşunla kolayca öldürülmüş olması mı canını sıkıyor?"

"Diyorum ya, yok bir şey!" Harry birden sinirlenmişti.

Moller, "Dökül bakalım!" diye ısrar etti.

"Sadece bunun çok komik olduğunu düşünüyorum."

Moller, kaşlarını çattı. "Komik olan nedir?"

"Waaler gibi deneyimli bir polis... " Harry, kısık sesle konuşuyordu. Ama ağzından çıkan her kelimeyi vurguluyordu. "... şüpheli birini tutuklamak için tek başına gelip konuşmaya karar veriyor. Bu durum, yazılı veya sözlü bütün kuralları ihlal etmek demek."

"Yani ne demek istiyorsun? Sence Tom Waaler, adamı kışkırttı mı? Sence Ellen'ın öcünü almak için Olsen'i silah kullanmaya mı teşvik etti? Öyle mi düşünüyorsun? Bu yüzden mi Waaler 'e göre, Waaler'e bakılırsa diyerek meslektaşına güvenmediğini gösteren ifadeler kullanıyorsun? Üstelik Olay Yeri İnceleme Ekibi'nin yansı bu konuşmayı dinlerken."

Öfkeyle birbirlerine bakıyorlardı. Moller, Harry'yle hemen hemen aynı boydaydı.

"Ben sadece bunun çok komik olduğunu söylüyorum," dedi Harry ve arkasını döndü. "Bu kadar."

"Yeter artık, Harry! Neden Waaler'in peşinden buraya geldiğini bilmiyorum. Şüphelendiğin bir şey olmalı ama bildiğim tek bir şey var. O da artık bu konuda tek kelime daha duymak istemediğim. Bir şeyler ima eden tek bir kelime daha, anlıyor musun?"

Harry, Olsen ailesinin sarı evine bakıyordu. Diğer evlerden daha küçük ve daha alçaktı. Diğer evler, Eternit kaplı bu evi olduğundan çirkin gösteriyordu. Sanki onu dışlamış gibiydiler. Esen rüzgarla birlikte yanık kokusu ve Bjerke'de olanları yorumlayan insanların sesleri geliyordu.

Harry omuzlanın silkti.

"Affedersin. Ben... Biliyorsun, işte."

Moller, elini Harry'nin omzuna koydu.

"Ellen mükemmeldi. Biliyorum, Harry."

- 65 -

Schroder Kafe. 2 Mayıs 2000.

Yaşlı adam, Afîerposten okuyordu. Büyük bir dikkatle devam eden at yarışlarını inceliyordu ki masasına gelen garson, dikkatini dağıttı.

Garson; "Merhaba," dedi ve masaya büyük bir bardak bıraktı. Her zamanki gibi cevap vermedi, sadece garsona bakmakla yetindi. Kadının yaşını tahmin etmek zordu. Otuz beş ile kırk arasında olmalı diye düşündü. Görünüşe göre hayat yalnızca kafenin müşterilerine değil, garsona da zor günler yaşatmıştı. Yine de yüzünde nazik bir gülümseme vardı. Garson masadan ayrılınca birasından büyük bir yudum aldı ve kafeye şöyle bir göz gezdirdi.

Saatine baktı. Sonra ayağa kalktı ve arka taraftaki ankesörlü telefona gitti. Üç tane bir kronluk bozuk parayı telefona attı ve numarayı tuşlamaya başladı. Üç çalıştan sonra, karşı taraf telefonu açtı.

"Juul."

"Signe?" "Evet."

Kadının sesinden, korkmuş olduğu anlaşılıyordu. Çünkü arayanın kim olduğunu biliyordu. Bu altıncı telefon görüşmesiydi ve belki de arama rutinini çözmüş, yaşlı adamın bugün kendisini arayacağını hesaplamıştı.

"Benim, Daniel."

"Kimsiniz? Ne istiyorsunuz?" Kadın nefes nefese konuşuyordu. "Söyledim ya; benim, Daniel. Sadece yıllar önce söylediğin bir şeyi tekrarlamanı istiyorum. Hatırlıyor musun?" "Lütfen buna bir son verin. Daniel öldü." "Ölüm bizi ayırana kadar, Signe. Ölüm bizi ayırana kadar." "Polisleri arayacağım."

Yaşlı adam ahizeyi yerine bıraktı. Sonra şapkası ve mantosunu alıp, dışarı çıktı. Güneş ışığına teslim olmuştu. Sankthanshaugen Parkı'nda, baharın ilk tomurcuklarını gördü. Vakit azalmıştı.

- 66 -

Akşam Yemeği. 5 Mayıs 2000.

Rakel'in kahkahası, restorandaki bitmek bilmeyen uğultuya karıştı.

"... ve telesekreterimde mesaj olduğunu görünce neredeyse korkudan ölecektim," dedi Harry. "O yanıp sönen ışığı bilirsin. Ardından da senin otoriter sesini duyunca, epey sarsıldım."

Sesini alçaltarak, telesekreterdeki ifadeleri taklit etmeye başladı.

"Benim, Rakel. Cuma, sekizde akşam yemeği. Unutma, güzel bir takım elbise ve cüzdanla gel. Helge korkudan aklını yitirdi. Zavallı kuşa sakinleşsin diye iki mısır koçanı vermek zorunda kaldım."

Rakel, kahkahalar arasında "Ben öyle bir şey söylemedim!" diyerek itiraz ediyordu. "Aşağı yukarı böyleydi."

"Hayır, değildi! Ayrıca hepsi senin suçun. Sen kendi telesekreter notunu dinlemedin herhalde."

O da telesekreterdeki sesi taklit etmeye çalıştı: "Benim, Hole. Konuşun. Bu çok... çok..." "Harry tarzı mı?" "Aynen öyle."

Harika bir akşam yemeği ve harika bir gece olmuştu ama şimdi bu güzelliği bozmanın zamanı geldi, diye düşündü Harry.

"Meirik, bana bir görev verdi. Gizli bir iş için İsveç'e gitmem gerekiyor," dedi. Elindeki su kadehiyle oyalanıyordu. "Altı aylık bir görev ve bu hafta sonundan sonra ayrılıyorum." "Oh."

Harry, kadının yüzünde hiçbir ifade belirmediği için şaşırmıştı.

"Bugün kız kardeşimi ve babamı arayıp durumdan haberdar ettim. İlginçtir ama babam benimle konuştu. İyi şanslar diledi."

"Ne güzel." Rakel kısacık bir gülümsemenin ardından, tatlı menüsüyle ilgilenmeye başladı.

"Oleg seni özleyecek," dedi kısık sesle.

Harry kadına baktı ama gözlerini göremedi.

"Ya sen?"

Kadının yüzünde buruk bir gülümseme belirdi. "Tatlılardan Banana Splita la Szechuan varmış." "İki tane sipariş edelim."

Rakel tatlı menüsünün ikinci sayfasına geçince, "Ben de seni özleyeceğim," dedi. "Ne kadar?" Kadın omuzlarını silkti.

Harry, soruyu tekrarladı. Kadının nefes alıp verişini izledi. Konuşamadı ama derin bir nefes aldı. Sonra yeniden söze girmek için kendini hazırladı ve nihayet konuşmaya başladı.

"Üzgünüm Harry ama şu anda hayatımda tek bir erkeğe yer var. Altı yaşında, küçücük bir erkeğe."

Harry, başından aşağı buz gibi bir kova su döküldüğünü hissetti.

"Hadi ama," dedi. "Bu kadar yanılmış olamam."

Rakel, sorgulayıcı bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı ve Harry'nin yüzüne baktı.

"Sen ve ben," dedi Harry, biraz öne eğilerek. "Burada, bu akşam, flört ediyoruz. Eğleniyoruz. Ama bundan çok daha fazlasını istiyoruz. Sen bundan çok daha fazlasını istiyorsun."

"Belki."

"Belki değil. Kesinlikle. Sen bir ilişki istiyorsun." "Öyle olsa bile ne olacak?"

"Ne mi olacak? Bunu söyleyecek olan sensin, Rakel. Birkaç gün içinde güney İsveç'te bir çöp yığınının içinde olacağım. Ben şımarık bir adam değilim. Sadece burada, sonbaharda geri dönmemi gerektirecek bir nedenim olup olmayacağını bilmek istiyorum."

Göz göze geldiler. Uzun süre öylece bakıştılar. Rakel sonunda menüyü bıraktı.

"Affedersin. Böyle davranmak istemezdim. Sana tuhaf gelebilir ama... belli ki alternatif düşüncem pek işe yaramayacak."

"Ne alternatifi?"

"İçimden geçenleri hayata geçirme isteği. Seni eve götürüp, üzerindeki kıyafetleri çıkartıp, bütün gece sevişme isteği."

Son cümleyi adeta fısıldayarak söylemişti. Sanki bu dünyada söylemek istediği son sözler bunlardı. Sanki bu sözleri söylemenin tek bir yolu vardı ve Rakel bu yolu keşfetmişti. Cesur ve sade.

"Peki ya ertesi gece?" dedi Harry. "Birlikte geçireceğimiz sayısız geceler. Yarın gece ve ondan sonraki gece ve gelecek hafta ve...?"

"Kes şunu!" Rakel, öfkeli bir tavırla sesini yükseltmişti. "Anlaman gerek, Harry. Bu iş yürümez."

"Haklısın." Harry, bir sigara çıkarttı ve yaktı. Rakel, parmaklarıyla Harry'nin çenesini ve dudaklarını okşadı. Bu dokunuşlar Harry'nin sinirlerinde elektrik şoku etkisi yarattı ve ardından dayanılmaz bir acı hissetti.

"Sorun sen değilsin, Harry. Bir süre, bunu yeniden yapabilirim diye düşündüm. Kendi içimde pek çok çatışma yaşadım. İki yetişkin. Başka kimsenin karışmadığı bir ilişki. Bağlılık kaygısı olmadan, sade bir ilişki. Oleg'in babasından bu yana... ilk defa bana bir şeyler hissettiren bir adam. Bu yüzden, bir gecelik bir ilişki olamaz. Ve bu... bu ikimiz için de iyi olmaz."

Kadın sustu.

"Bunun nedeni, Oleg'in babasının alkolik olması mı?" "Neden sordun?"

"Bilmiyorum. Belki o zaman, neden benimle birlikte olmak istemediğini anlayabilirim. Başka bir alkolikle birlikte olmuş olman, benim de iyi bir aday olmadığımı gösterir ama... "

Rakel, Harry'nin elini tuttu.

"Sen iyi bir adaysın, Harry. Sorun bu değil."

"Ne öyleyse?"

"Bu son. Her şeyi olduğu gibi kabul edelim. Bir daha görüşmeyeceğiz."

Göz göze bir süre durdular. Harry şimdi görebiliyordu. Rakel'in gözlerindeki yaşlar, kahkaha yaşları değildi.

"Peki ya sonra?" dedi Harry. Gülümsemeye çalışıyordu. "Bu da mı POT'daki diğer meseleler gibi, 'bilmesi gereken' prensibine dahil?"

Rakel, başıyla onayladı.

Garson masaya geldi ama zamanlamasının yanlış olduğunu sezerek uzaklaştı.

Rakel bir şey söylemek için dudaklarını araladı. Harry, kadının gözyaşlarına teslim olmak üzere olduğunu görebiliyordu. Kadın dudaklarını ısırdı. Sonra peçetesini masaya bıraktı, sandalyesini geri itti ve tek kelime söylemeden masadan ayrıldı. Harry kıpırdamadan, öylece oturdu ve peçeteye baktı. Belli ki Rakel uzun süre elindeki peçeteyi sıkmıştı. Çünkü peçete, buruşuk bir top halini almıştı. Harry gözlerini peçeteden ayırmadı ve bir tomurcuktan, beyaz bir güle dönercesine kırışıklıkların açılışını izledi.

- 67 -

Halvorsen'in Dairesi. 6 Mayıs 2000.

Halvorsen, telefonun sesine uyandı ve başucundaki dijital saat sabah 1.30 'u gösteriyordu.

"Benim, Hole. Uyuyor muydun?"

Halvorsen; "Hayır," dedi ama neden yalan söyleme ihtiyacı duyduğunu bilmiyordu.

"Sverre Olsen'le ilgili aklıma takılan birkaç şey oldu." *

Nefes alıp verişi ve arkadan gelen trafik sesleri, Harry'nin dışarıda yürüdüğünü gösteriyordu.

"Ne öğrenmek istediğini biliyorum," dedi Halvorsen. "Sverre Olsen, Henrik Ibens Gate'deki Top Secret mağazasından bir çift asker botu almış. Mağazadakiler fotoğrafı görür görmez, onu tanıdılar ve hatta satın aldığı tarihi bile söylediler. Kriminaller de yılbaşından önce Hallgrim Dale davası ile ilgili olarak oraya gitmiş ve görgü tanığı olup olmadığını araştırmış. Bütün bu bilgileri, bu sabah faksla göndermiştim."

"Biliyorum. Şimdi elime geçti."

"Şimdi mi? Bu akşam yemeğe çıkacağını sanıyordum." "Yemek erken bitti, diyelim."

"Sen de işe mi gittin?" Halvorsen, duyduklarına inanamıyordu.

"Evet, sanının aynen böyle oldu. Faksını aldıktan sonra düşünmeye başladım. Yarın benim için birkaç şey daha araştırır mısın diye soracaktım."

Halvorsen homurdandı. Öncelikle Moller durumu açık açık dile getirmişti: Harry'nin, Ellen Gjelten davası ile hiçbir ilişkisi yoktu. İkinci problem de ertesi günün cumartesi olmasıydı.

"Halvorsen, orada mısın?"

"Evet."

"Moller'in ne söylediğini tahmin edebiliyorum. Sakın onu dikkate alma. Şimdi, dedektiflikle ilgili son derece önemli tecrübeler kazanma şansını yakaladın." "Sorun şu ki Harry..." "Sessiz ol ve dinle, Halvorsen." Halvorsen kendi kendine lanet okudu ve dinledi.

- 68 -

Vibes Gate. 8 Mayıs 2000.

Harry, fazlasıyla dolu olan askılığa montunu asmaya çalışırken; mutfaktan gelen taze kahve kokusu koridoru kaplamıştı.

"Bu kadar kısa süre içinde, beni görmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim, Bay Fauke."

"Rica ederim," dedi Fauke. Sesi mutfaktan geliyordu. "Benim gibi yaşlı bir adam, yardım etmekten dolayı fazlasıyla mutluluk duyar. Tabii yardım edebilirsem."

İki büyük fincana kahve doldurdu ve mutfak masasının üzerine bıraktı. Harry, parmaklarıyla koyu meşe masanın üzerindeki dokuyu hissetmeye çalışıyordu.

"Provence'den aldık," dedi Fauke. "Eşim, Fransız mobilyalarını çok severdi."

"Harika bir masa. Eşiniz çok zevkliymiş."

Fauke gülümsedi.

"Evli misin? Hayır mı? Hiç evlenmedin mi? Bu kadar beklememen gerekirdi. Tek başına yaşadığın yıllar uzadıkça, evlilik karan almak zorlaşır."

Harry güldü.

"Söylediklerimde haklıyım. Evlendiğimde otuzumu geçmiştim. O zaman için oldukça geç bir yaştı. Mayıs 1955."

Harry, mutfak masasının arkasındaki duvarda asılı bir fotoğrafı işaret etti.

"Bu fotoğraftaki eşiniz mi? Ben Rakel olduğunu düşünmüştüm."

"Oh, evet. Tabii ya." Fauke, Harry'nin söyledikleri karşısında önce şaşırdı ama sonra durumu anladı. "Rakel'le POT'dan tanıştığınızı unuttum."

Oturma odasına geçtiler. Harry'nin son ziyaretinden bu yana odadaki kağıt miktarı epey artmıştı. Masanın yanındaki sandalye hariç, diğer her şeyin üzeri doluydu. Fauke, sehpanın etrafında oturacak bir yer bulmak için birkaç parçayı kaldırmaya uğraşıyordu.

Fauke; "Sana verdiğim isimlerle ilgili bir şey bulabildin mi?" diye sordu.

Harry, elde ettiği bilgileri kısaca özetledi.

"Fakat birkaç yeni gelişme oldu," dedi. "Bir bayan polis memuru öldürüldü."

"Gazetelerden okudum."

"Bu dava çözüldü. DNA testinin sonuçlarını bekliyoruz. Tesadüflere inanır mısınız, Bay Fauke?" "Pek sayılmaz."

"Ben de öyle. Birbiriyle alakası olmayan davalarda, hep aynı kişilerle karşılaştığımda bu soruyu kendime de sorarım. Ellen Gjelten öldürüldüğü gece, o acı olay yaşanmadan önce telesekreterime bir mesaj bırakmış. 'Onu yakaladık,' demiş. Johannesburg'dan Mârklin tüfeğini sipariş eden kişiyi bulmam konusunda bana yardımcı oluyordu. Tabii ki bu kişi ile katil arasında bir bağ olduğunu söylemiyorum ama ikisini birlikte düşünmeden edemiyorum. Özellikle de Ellen'ın benimle acilen görüşmek istediğini göz önünde bulundurunca, bu fikre kapılıyorum. Bu davayla haftalardır uğraşıyorduk ama o gece beni defalarca aramış. Sesi oldukça endişeliydi. Buradan, tehdit altında

olduğunu anlıyorum." Harry işaret parmağını sehpaya bastırdı.

"Listenizdeki isimlerden biri olan Hallgrim Dale, geçen sonbaharda öldürüldü. Cesedinin bulunduğu sokakta pek çok şeyin yanı sıra kusmuk kalıntıları bulundu. Kan grubu, kurbanın kanıyla örtüşmediği için kime ait olduğu hemen bulunamadı. Olay yerinde kusan, soğukkanlı bir katil imajı da hiç inandırıcı gelmedi. Kriminaller yine de bu ihtimali değerlendirmeye aldı ve DNA testi için bir örneği laboratuvara gönderdi. Bugün bir meslektaşım, kusmuktan alınan DNA ile bayan polisi öldüren adamın kasketinden alınan DNA örneklerini karşılaştırdı. Sonuç, ikisinin de aynı kişiye ait olduğunu gösteriyordu."

Harry, durdu ve karşısındaki adama baktı.

"Anlıyorum," dedi Fauke. "Suçlunun tek bir kişi olduğunu düşünüyorsun."

"Hayır, böyle düşünmüyorum. Bence iki cinayet arasında bir bağ var ve her iki olayda da Sverre Olsen'in orada bulunması bir tesadüf değil."

"Neden ikisini de Sverre Olsen'in öldürdüğüne inanmıyorsun?"

"Tabii ki ikisini de o öldürmüş olabilir ama Sverre Olsen'in başvurduğu kaba kuvvet ile Hallgrim Dale'in öldürülüş şekli arasında büyük bir fark var. Bir beysbol sopasının verebileceği fiziksel hasarı gördünüz mü? O yumuşak ahşap, kemikleri parçalara ayırır ve ciğer, böbrek gibi iç organların patlamasına yol açar. Kurbanın cildinde çok fazla hasar olmaz ama iç kanamadan ölür. Hallgrim Dale'in ise şahdamarı kesilmişti. Böyle bir ölüm şeklinin ardından, her yere kan yayılır. Anlatabiliyor muyum?"

"Evet ama nereye varmaya çalıştığını anlamıyorum."

"Sverre Olsen'in annesi, sorgulamaya gelen polislere oğlunun kan görmeye dayanamadığını söylemiş."

Fauke, kahvesini içmek üzereydi ama durdu. Fincan tutan eli, havada kaldı. Sonra fincanı yeniden masaya bıraktı.

"Evet ama..."

"Ne düşündüğünüzü biliyorum. Yine de cinayeti o işlemiş olabilir. Kanı görünce de dayanamayıp, küsmüştür. Ama konu şu ki Hallgrim Dale'in katili ilk kez bıçak kullanan biri değildi. Patoloji raporuna göre, adeta cerrahi bir iş çıkarmıştı. Bunu sadece ne yaptığını gayet iyi bilen biri başarabilir."

Fauke, sessizce başını salladı.

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedi.

"Düşünceli görünüyorsunuz."

"Sanırım neden buraya geldiğini anladım. Sennheim'daki askerlerden birinin, böyle bir yeteneği olup olmadığını merak ediyorsun."

"Evet. Aranızda böyle biri var mıydı?"

"Evet, vardı." Fauke iki eliyle, kahve fincanını tuttu. Bakışları uzaklara dalıp gitmişti. "Listede

bulamadığın isim. Gudbrand Johansen. Ona kızılgerdan dediğimizi anlatmıştım, değil mi?"

"Evet ama önce biraz daha kahve alalım."

-69 -

Irisveien. 8 Mayıs 2000.

"Kim o?" İçeriden seslenen kişinin sesi kısık ve ürkekti. Harry, buzlu camın ardında duran kadının siluetini görebiliyordu.

"Harry Hole. Telefonda konuşmuştuk."

Kapı, hafif bir gıcırtıyla açıldı.

"Affedersiniz, ben... "

"Önemli değil."

Signe Juul kapıyı açtı ve Harry içeri girdi.

"Even dışarıda," dedi Signe. Yüzünde af dileyen bir gülümseme vardı.

"Evet, telefonda da söylemiştiniz. Ben aslında sizinle görüşmek istiyordum."

"Benimle mi?"

"Sizin için de uygunsa tabii, Bayan Juul."

Yaşlı kadın Harry'yi içeri davet etti. Saçları gür ve metal grisiydi. Arkadan topuz yapılmış ve eski moda bir toka ile tutturulmuştu. Yuvarlak hatlı, hafif tombul vücudu; kadının oldukça anlayışlı biri ve aynı zamanda iyi bir aşçı olduğu izlenimini uyandırıyordu.

Oturma odasına girdiklerinde, Burre başını kaldırıp gelenlere baktı.

"Eşiniz tek başına yürüyüşe çıktı sanırım."

"Evet. Burre'yi kafeye götüremiyor. Lütfen oturun."

"Kafe mi?"

"Bu aralar, yeni alışkanlığı," dedi gülümseyerek. "Gazete okumak için gidiyor. Evde olmadığı zamanlarda daha iyi düşünebiliyormuş."

"Haklı sayılır."

"Kesinlikle. Ayrıca kafede oturup hayal kurmak da güzel, sanırım."

"Nasıl hayaller sizce?"

"Bilmem. Yeniden genç olduğunuzu ve Paris ya da Viyana'da bir kafede oturduğunuzu hayal edebilirsiniz." Yine o kısa ama af dileyen gülümseme. "Bu kadar yeter. Kahve alır mısınız?"

"Evet, lütfen."

Signe Juul, mutfağa gittiğinde; Harry duvardaki resimleri incelemeye başladı. Şöminenin üzerinde

siyah pelerin giyen genç bir adamın portresi asılıydı. Harry daha önce geldiğinde bu portreyi fark etmemişti. Pelerinli adam, uzakta bir yeri inceliyormuş gibi dramatik bir poz vermişti. Harry, resme yaklaştı. Çerçeveye iliştirilen bakır plakada şu sözler yazıyordu: Overlege Kornelius Juul, 1885-1969. Danışman hekim.

"O, Even'ın büyükbabası," dedi Signe Juul. Elinde bir tepsi kahve düzeneği vardı.

"Evet. Burada pek çok portre var."

"Evet," dedi Signe Juul. Tepsiyi sehpaya bıraktı. "Onun yanındaki portre, Even'ın anne tarafından büyükbabası Dr. Werner Schumann'a ait. Kendisi 1885'de yapılan Ullevâl Hastanesi'nin kurucularındandı."

"Peki ya bu?"

"Jonas Schumann. Rikshospital'da danışman hekimdi." "Sizin akrabalarınız?"

Kadın şaşkınlıkla Harry'ye baktı. "Ne demek istiyorsunuz?" "Sizin akrabalarınız nerede?"

"Onlar... başka bir yerde. Kahvenize krema ister misiniz?" "Hayır, teşekkürler."

Harry oturdu. "Sizinle savaş hakkında konuşmak istiyorum," dedi. "Ah, hayır," dedi Signe.

"Anlıyorum ama çok önemli. Bir soru sorabilir miyim?" "Sorun," dedi Signe ve kendine bir fincan kahve aldı. "Savaş sırasında hemşireydiniz..." "Doğu Cephesi'nde, evet. Bir vatan hainiydim." Harry kadına baktı. Kadın gayet sakindi.

"Benim gibi 400 hemşire vardı. Savaştan sonra hepimiz hapis cezası aldık. Uluslararası Kızıl Haç Örgütü'nün, Norveç Hükümetini bu cezaları kaldırmasını söylemesine rağmen. Norveç Kızıl Haçı bu durumdan dolayı 1990 yılına kadar tek bir kez bile özür dilemedi. Even'ın babası, şu fotoğrafta gördüğünüz adam, bağlantılarını kullanarak benim cezamı hafifletti... Gerekçe olarak da 1945 yılı baharında Direnişçilerden iki kişiyi tedavi etmemi gösterdi. Hiçbir zaman Nasjonal Samling üyesi olmamıştım. Bu da hafifletici bir neden sayıldı. Başka bir sorunuz var mı?"

Harry, kahve fincanına baktı. Oslo'nun daha seçkin semtlerinde, hayatın ne kadar sessiz olduğunu düşünüyordu.

"Ben sizin geçmişinizi araştırmıyorum, Bayan Juul. Cephe den Gudbrand Johansen adli bir Norveç askerini hatırlıyor musunuz?"

Signe Juul irkildi. Harry, hassas bir noktaya değindiğini anladı.

"Tam olarak bilmek istediğiniz nedir?" diye sordu. Gerilmişti.

"Eşiniz anlatmadı mı?"

"Even bana hiçbir şey anlatmaz."

"Pekala. Ben Cepheye gitmeden önce Sennheim'a giden Norveçli askerleri tespit etmeye çalışıyorum."

"Sennheim," dedi Signe Juul kendi kendine. "Daniel de oradaydı."

"Evet, Daniel Gudeson'la nişanlı olduğunuzu biliyorum. Sindre Fauke söyledi."

"O da kim?"

"Doğu Cephesi'nden, eski bir asker ve sonra da Direnişe katılmış ki kocanızla da oradan tanışıyor. Gubrand Johansen hakkında sizinle görüşmemi önerdi. Fauke, Cepheden firar etmiş. O yüzden Gudbrand'a ne olduğunu bilmiyor. Başka bir silah arkadaşları Edvard Mosken, siperde yaşanan bombalı saldırıyı anlattı. Mosken, patlamadan sonra olan olay lan tam olarak takip edememiş. Eğer Johansen, patlamada hayatta kalmayı başardıysa, hastaneye getirilmiştir diye düşündüm."

Signe Juul, dudaklarıyla öpücük benzeri bir ses çıkardı ve Bune hemen kadının yanına geldi. Yaşlı kadın, yavaş yavaş köpeği sevmeye başladı.

"Evet, Gudbrand Johansen'i hatırlıyorum. Daniel arada bir onun hakkında yazardı. Hem Sennheim'dan gönderdiği mektuplarda, hem de hastanede çalışırken elime ulaşan notlarda bu isme rastladım. İkisi birbirinden çok farklıydı. Daniel, Gudbrand Johansen'den kardeşiymiş gibi söz ederdi," dedi ve gülümsedi. "Daniel'in etrafındakilerin çoğu, onun kardeşi gibiydi zaten."

"Gudbrand'a ne olduğunu biliyor musunuz?"

"Dediğiniz gibi, hastaneye getirildi. O zaman bizim bulunduğumuz cepheler bir bir Rusların eline geçiyordu ve büyük geri çekilme başlamıştı. Cepheye hiç ilaç gelmiyordu. Çünkü yollar kapatılmıştı. Johansen, ağır yaralıydı. Dizinin tam üzerinden giren bir parça, kalçasına saplanmıştı. Kangren ayağına doğru yayılıyordu ve bu yüzden bacağını kesmek zorunda kalabilirdik. İlaç beklemek yerine ki gelmeyeceğini biliyorduk; onu Batıya gönderdik. Son gördüğümde, sakalları uzamıştı. Battaniyeye sarılmış halde, bir kamyonun arkasında hastanemizden ayrılıyordu. Karlar eriyince oluşan çamur, tekerlerin yansına kadar çıkıyordu. Bu yüzden ilk virajı dönüp, görüş açımızdan çıkmaları bir saat sürdü."

Köpek başını, kadının kucağına yasladı ve üzgün gözlerle kadını izlemeye devam etti.

"Onu en son orada mı gördünüz? Ya da sonrasında ondan hiç haber aldınız mı?"

Kadın, ince porselen fincanı dudaklarına götürdü. Küçük bir yudum alıp, yerine bıraktı. Elleri titremiyordu ama yine de tedirgindi.

"Birkaç ay sonra, ondan bir kart aldım. Daniel'in bazı kişisel eşyalarının kendisinde olduğunu yazıyordu. Bir Rus kepi. Anladığım kadarıyla, bir zafer anısıydı. Yazdıkları biraz karışıktı ama sanırım günümüzde de savaştan ya da çatışmadan çıkan herkes benzer karmaşaları yaşıyordur."

"Kart, hâlâ sizde...?"

Kadın başını iki yana salladı. "Nereden gönderildiğini hatırlıyor musunuz?" "Hayır ama ismi görünce yeşillik, kırsal bir yerde olduğunu ve sağlığının düzelmiş olduğunu hayal etmiştim." Harry ayağa kalktı. "Fauke beni nereden tanıyormuş?"

"Şey... " Harry nasıl söyleyeceğini bilemiyordu ama kadın söze girdi.

"Cephedeki bütün askerler benim adımı duymuştur," dedi ve gülümsedi. "Kısacık bir ceza için ruhunu Şeytana satan kadın. Böyle düşünüyorlar, değil mi?"

"Bilmiyorum," dedi Harry. Gitmesi gerektiğini biliyordu. Oslo'nun anayollarından birine iki blok

uzaklıktaydılar ama etraf o kadar sessizdi ki sanki bir dağın eteklerinde, göl kenarındaydılar.

"Onu bir daha görmedim," dedi Signe. "Daniel. Öldüğünü söylediler ve onu bir daha görmedim."

Uzaklara dalıp gitti.

"Daniel'in ismini, ölenlerin arasında gördükten üç gün sonra bana gönderdiği yılbaşı kartını aldım. Yaşananların doğru olduğuna inanamadım. Cesedini görene dek, öldüğünü kabullenmeyeceğimi söyledim. Onlar da beni Kuzeydeki toplu mezarlığa götürdüler. Mezara girdim ve cesetlere tek tek baktım. Kimiler yanmış, kimileri morarmış, kimilerinin gözleri çıkmış. Ama hiçbiri Daniel değildi. Onu tanımamın imkansız olduğunu söylediler ama yanılıyorlardı. Belki de üzeri örtülen mezarlardan birine konmuş olabileceğini söylediler. Bilmiyorum. Tek bildiğim, onu bir daha görmediğim."

Kadın içine kapanmıştı ki Harry boğazını temizledi.

"Kahve için teşekkür ederim, Bayan Juul."

Kadın, koridora kadar eşlik etti. Harry, mantosunun düğmelerini iliklerken kadının fotoğraflardaki yüz ifadesini incelemeye çalıştı.

Signe Juul; "Bunları Even'a anlatmak zorunda mıyız?" diye sordu. Bir yandan da kapıyı açıyordu.

Harry kadına baktı. Şaşırmıştı.

"Yani bu konu hakkında konuştuğumuzu bilmek zorunda mı? Savaştan ve... Daniel'den demek istedim." "Siz istemiyorsanız, bahsetmeyiz."

"Ama buraya geldiğinizi anlayacaktır. Gelip onu beklediğinizi ve sonra başka bir randevuya gitmek zorunda kaldığınızı söyleyebilir miyim?"

Gözleri cevap beklercesine bakıyordu ama başka bir ifade daha vardı.

Harry, Ringveien'e gelip arabanın penceresini açana dek bu ifadenin ne olduğunu çözememişti. Pencerenin dışından gelen o korkunç trafik gürültüsü, kafasının içindeki sessizliği dağıtınca, kadının gözlerindeki ifadeyi tanımlayabildi. Korku. Signe Juul, bir şeyden delicesine korkuyordu.

- 70 -

Brandhaug'un Evi, Nordberg. 8 Mayıs 2000.

Bernt Brandhaug, bıçağı ile kristal kadehine dokundu. Sandalyesini geri itti. Peçetesiyle ağzını sildikten sonra boğazını temizledi. Misafirlerine bir hoş geldiniz konuşması yapacaktı ve bu yüzden yüzünde bir gülümseme belirdi. Oslo Emniyet Teşkilatı'nın başındaki isim olan Anne Storksen ve kocası, Kurt Meirik ve karısı, bu akşam Brandhaug'ların evinde yemeğe davetliydi. "Sevgili arkadaşlarım ve meslektaşlarım."

Bir yandan karısına baktı ve kadının diğerlerine af dileyen gözlerle ve buruk bir gülümsemeyle baktığını gördü. Sanki bunu dinlemek zorunda olduğunuz için üzgünüm ama onu susturmak benim kontrolümü aşan bir durum der gibiydi.

Brandhaug, arkadaşlık ve meslektaşlık üzerine konuştu. Demokrasilerde zaman zaman yaşanan

sıradanlaşma, sorumlulukların göz ardı edilmesi ve liderlerin yetersizliği gibi olumsuz koşullar altında birbirlerine sadık kalabilmenin ve omuz omuza verebilmenin önemini anlattı. Tabii ki ev hanımlarının ya da çiftçilerin seçimle göreve getirilmelerini ve üzerlerine düşen sorumlulukları dört dörtlük gerçekleştirmelerini beklemek yersiz olurdu.

"Demokrasi, başlı başına bir ödüldür," dedi Brandhuag. Bu özlü sözleri kendisi oluşturuyordu. "Ama bu demokrasinin bir bedeli olmadığı anlamına gelmez. Sıradan bir metal işçisini, maliye bakanı yaparsanız... "

Arada bir Emniyet Müdürü'ne bakıyordu. Kadın sözlerini dikkatle dinliyordu. Hatta Brandhaug'un bir zamanlar büyükelçi olarak gittiği eski Afrika kolonilerinde yaşanan demokratikleşme süreci ile birkaç nükteli söz bile etmişti. Brandhaug'un daha önce farklı forumlarda da yaptığı bu konuşma, bu akşam hiç zevk vermiyordu. Çünkü aklı başka bir yerdeydi. Haftalardır aklı başka bir yerdeydi: Rakel Fauke'u düşünüyordu.

Kadın adeta bir takıntı halini almıştı. Birkaç kez onu unutmayı denedi ama ona sahip olma düşüncesi daha baskın geliyordu.

Son zamanlarda yaptıklarını düşündü. Kurt Meirik olmasaydı, POT'da gerçekleştirdiği müdahalelerin hiçbiri başarılı olamazdı. Yapması gereken ilk iş, Harry Hole'u çerçeveden çıkarmaktı. Şehir dışına gitmeli; ne Rakel'le ne de buradan başka biriyle iletişim kurabilmeliydi.

Brandhaug, Kurtlu aradı ve Dagbladet'teki bir tanıdığının sonbahardaki başkanlık gezisi sırasında yaşananlarla ilgili dedikodular konusunda kendisini uyardığını söyledi. Çok geç olmadan harekete geçmeli ve Harry'yi basının ulaşamayacağı bir yerde saklanmalıydılar. Kurt Meirik de böyle düşünmemiş miydi?

Kurt hiçbir şey söylemeden, dinledi. Brandhaug'un ısrarcı tavırlarına karşı tek kelime etmemişti. Brandhaug, Kurt Meirik'in bu sözlerin hiçbirine inanmadığını biliyordu. Umurunda da değildi. Birkaç gün sonra Meirik aradı ve Harry Hole'un İsveç'te, Tanrı'nın unuttuğu bir yere gideceğini bildirdi. Brandhaug, bu işi halletmiş olmanın verdiği sevinçle ellerini ovuşturdu. Rakel için hazırladığı planları bozacak kimse kalmamıştı.

"Demokrasimiz; güzel, gülümseyen ama biraz da saf bir kız gibidir. Toplum içindeki iyi güçler, sınıf ayrımı ya da güç oyunlarına başvurmadan bir araya gelirse; kızımız Demokrasinin kirletmemesini ve kötü güçlerin eline geçmemesini garantilemiş oluruz. Neredeyse unutulan bir erdem olan sadakat, bizim gibi insanlar için yalnızca arzulanan bir özellik değil; hayati değer taşıyan bir özelliktir. Evet, bizim görevimiz..."

Oturma odasındaki geniş deri koltuklara geçmişlerdi. Brandhaug, Havana'daki Norveç Büyükelçiliği'nden gelen Küba purolarını ikram ediyordu.

Anne Storksen'in kocasının kulağına doğru eğilip; "Kübalı kadınların baldırlarında sarıldı," dedi ve göz kırptı. Ama adam, anlamış gibi görünmüyordu. Adamın yüzünde soğuk bir ifade vardı. Adı neydi? İki isimliydi ama Tanrım! Yine mi unutmuştu? Tor Erik! Adamın adı, Tor Erik'di.

"Biraz daha konyak alır mısın, Tor Erik?"

Tor Erik gülümsedi ve başını iki yana salladı. Gülümseyince dudakları ince bir çizgi halini almıştı. Belki de dünya işlerinden elini eteğini çekmiş, haftada 50 kilometre koşan tiplerden biridir

diye düşündü Brandhaug. Adamın her yanı inceydi. Vücudu, yüzü, saçları. Konuşma esnasında, karısıyla arasında tuhaf bakışmalar yaşanmıştı. Belli ki aralarında bir espriydi ve konuşmayla hiçbir ilgisi yoktu.

"Mantıklı," dedi Brandhaug. "Pişman olmaktansa, tedbirli olmak ha?"

Elsa, oturma odasının kapısında belirdi. "Telefon sana, Bernt." "Misafirlerimiz var, Elsa." "Dagbladet 'ten biri arıyor." "Ofisimden açarım."

Haber masasından, adını bilmediği bir kadın arıyordu. Sesine bakılırsa, genç biriydi. Brandhaug, kadını hayal etmeye çalıştı. Bu akşam Thomas Heftyes geçidindeki Avusturya Büyükelçiliği önünde yaşanan gösteri hakkında arıyordu. Göstericiler hükümet kurmakla görevlendirilen Jörg Haider ve aşırı sağcı Özgürlük Partisi'ni protesto ediyordu. Kadın, ertesi gün çıkacak gazetede yer almak üzere, Brandhaug'un görüşlerini almak istiyordu.

"Sizce Norveç'in Avusturya ile olan diplomatik bağlarını yeniden gözden geçirmek için uygun bir zaman mı, Bay Brandhaug?"

Brandhaug gözlerini kapattı. Her zaman yaptıkları gibi, yem atıyorlardı ama bir şey yakalamaları imkansızdı. Brandhaug bu konuda fazlasıyla deneyimliydi. Alkolün etkisi altında olduğunu hissedebiliyordu. Hafif bir baş dönmesi yaşıyor ve istemeden de olsa gözlerini deviriyordu ama bu kadarı onun için sorun sayılmazdı.

"Bu siyasi bir değerlendirmedir ve Dış İşleri Bakanlığı'nda çalışan sivilleri aşan bir mevzudur."

Bir süre sessizlik oldu. Kadının ses tonunu beğenmişti. Sarışın olduğunu hissedebiliyordu.

"Sizin dış ilişkiler alanındaki engin tecrübelerinize dayanarak, Norveç'in bundan sonra atacağı adımlar hakkında birkaç yorumda bulunmanızı isteyecektim.

Nasıl cevap vermesi gerektiğini biliyordu. Çok kolay olacaktı.

Ben bu tür konularda yorum yapmam.

Ne bir eksik, ne de bir fazla. Bu dünyada sorulabilecek bütün soruları duyduğunuzu düşünmek için, bu meslekte uzun yıllar çalışmak zorunda değilsiniz. Genç gazeteciler bütün bir akşam düşündükten sonra akıllarına gelen soruyu, ilk kez kendilerinin sorduğuna inanırlar. Ve yanıt gelmeden önce beklenen o kısa sürede, karşı tarafı etkilediklerini düşünürler. Oysa aynı soru bugüne dek defalarca yanıtlanmıştır.

Ben bu tür konularda yorum yapmam.

Bu sözleri henüz dile getirmemiş olmasına şaşırmıştı ama kadının sesinde, onu çeken bir ton vardı. Sizin engin tecrübeleriniz demişti. Kıza, kendisini arama fikrinin kime ait olduğunu sormak istedi. Bizzat kendisi Bernt Brandhaug'u aramak istemiş olabilir miydi?

"Dış İşleri Bakanlığındaki en yetkili memur olarak sizi temin ederim ki Avusturya ile diplomatik ilişkilerimiz her zamanki gibi ilerleyecektir. Tabii ki dünyanın diğer ülkelerinden Avusturya'ya gösterilen tepkilerin farkındayız. Fakat bir ülke ile diplomatik ilişkiler yürütmek demek, o ülkede yaşananları onayladığımız anlamına gelmez."

"Hayır, tabii ki bu anlama gelmez. Pek çok askeri rejimle de diplomatik ilişkiler yürütüyoruz,"

dedi kadın. "Peki sizce neden bu hükümete karşı böyle bir tepki gelişti?"

"Sanırım, Avusturya'nın yakın tarihi ile ilgili bir durum." Bu kadar ileri gitmemeliydi. Konuşmayı çoktan kesmeliydi. "Oradakilerin Nazizmle olan bağları ile ilgili. Sonuçta tarihçilerin büyük bir çoğunluğu 2. Dünya Savaşı sırasında Avusturya'nın Hitler Almanyası'nın müttefiki olduğu konusunda hemfikir."

"Avusturya, tıpkı Norveç gibi istila edilmemiş miydi?"

Bugünlerde okullarda 2. Dünya Savaşı hakkında ne anlatıldığını merak etti. Belli ki çok az bilgi veriliyordu.

"İsminiz neydi acaba?" diye sordu. Belki de çok içmişti. Kadın ismini söyledi.

"Pekala Natasja, başka birilerini aramadan önce sana biraz yardımcı olayım. Sen Anschluss yani başka bir deyişle Birleşme diye bir şey duydun mu? Bu terim, Avusturya'nın kelimenin sözlük anlamında belirtildiği gibi ele geçirilmediği anlamına gelir. Almanlar, 1938 yılı Mart ayında Avusturya'ya girerler. Fakat hiçbir direnişle karşılaşmazlar. Savaş sonuna kadar da bu şekilde kalırlar."

"Norveç gibi öyleyse, değil mi?"

Brandhaug, şok olmuştu. Kadın kendinden o kadar emin konuşuyordu ki sesinde yaptığı hatadan ötürü hiçbir utanç belirtisi yoktu.

"Hayır," dedi sakince. Sanki zeka geriliği olan bir çocukla konuşuyordu. "Norveç gibi değil. Norveç'te, bizler kendimizi savunduk. Londra'daki Norveç Kralı ve Norveç hükümeti hazır ol konumunda bekliyordu. Radyo programlan yapıyor ve evlerindeki vatandaşlara cesaret veriyorlardı."

Kurduğu cümlelerin bozuk olduğunun farkındaydı, yine de devam etti. "Norveç'te bütün halk omuz omuza verdi ve işgal kuvvetlerine karşı koydu. Waffen SS üniformaları giyen birkaç vatan haini, toplumun aşağılık tarafıydı; ancak böyle insanlar her ülkede vardır. Norveç'te iyilerin gücü kazandı. Başarılı bireylerin kurduğu Direniş hareketi sayesinde, demokrasimize kavuştuk. Bu insanlar birbirlerine sadıktı ve sonuçta Norveç kurtarıldı. Demokrasi, tek başına bir ödüldür. Bu arada Natasja, Kral hakkında söylediğim kısmı iptal et, tamam mı?"

"Yani Nazilerle birlikte savaşan herkesin aşağılık olduğunu söylüyorsunuz, öyle mi?"

Bu kadın neyin peşindeydi? Brandhaug, bu konuşmayı sonlandırmaya karar verdi.

"Söylemek istediğim, savaş zamanında ülkelerine ihanet edenlerin kısa süreli hapis cezaları ile kurtulduklarına sevinmeleri gerektiğidir. Pek çok ülkede büyükelçi olarak görev yaptım ve o ülkelerden bu insanların her biri kurşunu dizildi. Norveç'te böyle bir yaklaşım izlenir miydi, bilemiyorum. Benden istediğin yoruma gelince Natasja, Dış İşleri Bakanlığı'nın Avusturya'nın yeni Parlamento üyelerine karşı yapılan gösteriler hakkında herhangi bir yorumu yoktur. Şu anda misafirlerim var, müsaade edersen Natasja... "

Natasja müsaade etti ve Brandhaug telefonu kapattı.

Oturma odasına döndüğünde, misafirlerinin ayaklandığını gördü.

"Gidiyor musunuz?" Gülümseyerek sordu ama gitmelerini engellemek için hiçbir girişimde

bulunmadı. Çok yorulmuştu.

Misafirlerine kapıya kadar eşlik etti. Emniyet Müdürü'nün elini sıkarken, gereğinden fazla baskı uyguladı ve yardım edebileceği bir konu olduğunda çekinmeden kendisini arayabileceğini söyledi. İş anlamında ilişkileri gayet iyiydi ama ...

Uykuya dalmadan önce Rakel'i düşündü. Polis sevgilisi, çerçeveden çıkmıştı. Yüzünde bir gülümsemeyle uykuya daldı ama uyandığında başı ağrıyordu.

- 71 -

Fredrikstad'tan Halden e. 9 Mayıs 2000.

Trenin yansı boştu ve Harry cam kenarında bir yere oturmuştu.

Tam arkasındaki koltukta oturan kız Walkman'in kulaklıklarını taktı. Harry, şarkıcının sesini duyabiliyordu ama enstrümanları duyamıyordu. Sidney'de görevle ilgili danıştıkları bir uzman, Harry'ye düşük seviyedeki sesleri ayırt etmeye çalışan kulaklarımızın sadece insan sesi frekansını tanımlayabildiğini söylemişti.

Harry, diğer bütün sesler kesildiğinde; duyabileceği son sensin bir insana ait olacağı düşüncesiyle huzur bulmuştu.

Vagonun camlarına yağmur damlaları çarpıyordu. Harry, düz arazilere ve yol boyunca yükselip alçalan elektrik tellerine bakıyordu.

Fredrikstad'ta bir bando çalışma yapıyordu. Trenin kondüktörü gelip, bandonun her yıl 17 Mayıs 'ta kutlanan Bağımsızlık Günü için prova yaptığını anlattı.

"Her yıl, bahar aylarının her sah günü çalışırlar," dedi. "Bando şefi, etrafta insanlar varken provaların daha gerçekçi olduğunu söylüyor."

Harry, çantasına birkaç parça giysi doldurdu. Klippan'daki dairenin sade olması gerekiyordu ama dayalı döşeli bir yer olduğu ortaya çıktı. Televizyon, müzik seti ve hatta kitaplar bile vardı.

"Kavgam ve benzeri birkaç kitap," demişti Meirik gülerek.

Rakel'i aramadı. Ama sesini duymayı çok istiyordu. Duyacağı son insan sesi gibi.

Hoparlörden yapılan anonsta "bir sonraki istasyon Halden," dendi ve o anda trenin rahatsız edici, akortsuz fren sesi yüzünden, anons kesildi.

Harry parmağıyla pencerenin üzerinde daireler çizerken, aklından geçen cümleyi değerlendirmeye başladı. Rahatsız edici, akortsuz bir ses. Akortsuz, rahatsız edici bir ses. Rahatsız edici olan bir ses ...

Bir ton, akortsuz olamaz diye düşündü. Bir ton, diğer tonlarla birleşip bir dizi oluşturmadığı sürece, akortsuz olamaz. Tanıdığı insanlar arasında en geniş müzik bilgisine sahip olan Ellen bile, bir şarkıyı çıkartabilmek için birkaç dakika melodiyi dinliyordu. Birkaç ton duyma ihtiyacı hissediyordu. O bile bir saniye duyduğu bir şey için akortsuz diyemezdi. Böyle bir şeyin olması mümkün değildi. Aksi halde yalan olurdu.

Fakat bu ses oldukça rahatsız ediciydi ve akortsuzdu. Klippan'a gidip, faks gönderen bir adamı yakalaması gerekiyordu ama adamın yolladığı fakslar, sadece bir iki gazete haberinde çıkacak kadar önemsizdi. Bugünün gazetelerini taramıştı ama görünüşe göre bu hikaye çoktan unutulmuştu. Tehdit mektupları ile ilgili son habere dört gün önce rastlamıştı. Dagbladet'in gündeminde Norveç'ten nefret eden kayakçı Lasse Kjus ve vatan hainlerinin ölüm cezasına çarptırılması gerektiğini söyleyen Dış İşleri Bakanlığı Müsteşarı Bernt Brandhaug vardı.

Hayatında akortsuz olan bir ton daha vardı. Belki de o böyle olmasını istiyordu. Rakel restoranı terk etmişti. Oysa gözlerindeki bakış, her an aşkını dile getirecekmiş gibiydi. Kendini topladı ve restoranı terk etti. Harry'yi berbat bir ruh hali ve sekiz yüz kronluk hesap ile orada öylece bıraktı. Hesabı ödeyebileceği yönünde birkaç hamlede bulundu ama böyle bir şeye imkan yoktu. Bu davranışlar hiç mantıklı değildi. Yoksa mantıklı mıydı? Rakel, Harry'nin dairesini gitmiş ve onu içerken görmüştü. Harry ağlayarak öldürülen meslektaşını ve iki yıldır tanıdığı yakın arkadaşını anlatmıştı. Ne kadar içler acısı. İnsanlar birbirlerinin en savunmasız, en çıplak hallerini görmemeli. Peki neden o günlerde Harry'den uzaklaşmadı? Neden kendi kendine bu adamın başına bela olacağını söyleyip, uzaklaşmadı?

Harry, özel hayatının taşıyamayacağı kadar ağır bir yük haline geldiği her olayda olduğu gibi, bir kez daha işine sığındı. Bir yerde okumuştu. Erkeklerin çoğu, bu taktiği uyguluyordu. O da sırf bu yüzden hafta sonu komplo teorileri ve çeşitli senaryolar üzerinde çalıştı. Mârklin tüfeğini, Ellen'ın ve Hallgrim Dale'in cinayetlerini tek bir kaba koydu ve dayanılmaz kokular çıkana kadar karıştırdı. Bu da içler acısı bir durumdu.

Önündeki açılır-kapanır masanın üzerine serdiği gazeteye baktı. Dış İşleri Müsteşarı'nın fotoğrafına baktı. Bu adamın yüzü, tanıdık gelmişti.

Çenesini ovuşturdu. Bir soruşturmanın sonlarına gelindiğinde, beynin otomatik ilişkilendirmeler yapmaya başladığını biliyordu. Ve tüfekle ilgili soruşturmada epey yol kat etmişti. Oysa Meirik, bu davanın saçmalık olduğunu açıkça belli etmişti. Meirik ondan neo-Naziler hakkında rapor yazmasını ve köklerini inkar eden İsveçli gençler arasında casusluk yapmasını istiyordu. Meirik'in canı cehenneme! dedi kendi kendine.

"... sağ taraftaki istasyon."

Şimdi trenden inse ne olurdu? Başına gelebilecek en kötü şey neydi? Dış İşleri ve POT başkanlık ziyaretinde yaşananların açığa çıkmasından korktukları için, onu kovamazlardı. Rakel konusuna gelince... Rakel konusunda... Bilemiyordu.

Tren durdu ve vagonda bir sessizlik oldu. Koridorda kapılar kapanıyordu. Harry yerinden kıpırdamadı. Walkman'den gelen sesi daha iyi duyabiliyordu. Bu şarkıyı daha önce pek çok kez dinlemişti ama nerede olduğunu hatırlayamıyordu.

- 72 -

Nordberg ve Continental Oteli. 9 Mayıs 2000.

Yaşlı adam tamamen hazırlıksız yakalanmıştı. Aniden gelen sancılar, nefesini kesiyordu. Yere yuvarlandı ve cenin pozisyonunu aldı. Bağırmamak için yumruk haline getirdiği eliyle ağzını

kapatıyordu. Öylece yattı ve bilincini toplamaya çalıştı. Gözlerini açıp kapatıyor, bir karanlık bir de aydınlık içinde aklını korumaya çalışıyordu. Gökyüzü üzerine kapanıyormuş gibi hissediyordu. Sanki zaman hızını arttırmıştı. Bulutlar gökyüzünden bir bir silindi ve lacivert zeminde yıldızlar belirdi. Gün geceye döndü, gece güne. Sonra yeniden gece oldu. Sonra hepsi geçti. Altındaki toprağın kokusunu alabiliyordu. Hâlâ hayattaydı.

Nefesi düzelene kadar aynı pozisyonda kaldı. Terden, üzerindeki gömlek vücuduna yapışmıştı. Yüzüstü uzandı ve karşısındaki eve baktı.

Koyu ahşaptan, büyük bir evdi. Sabahtan beri burada yatıyordu ve kadının evde yalnız olduğunu biliyordu. Yine de giriş kattaki ve birinci kattaki ışıkların hepsi yanıyordu. Hava kararır kararmaz, bütün odaları dolaşıp ışıkları yakmıştı. Belli ki karanlıktan korkuyordu.

Yaşlı adam da kendisinden korkuyordu. Karanlıktan hiçbir zaman korkmamıştı. Onun korkusu hızla geçen zamandı. Ve bir de acı. Acıyla yeni tanışıyordu ve kontrol altına almayı henüz öğrenememişti. Zaten nasıl kontrol edeceğini de bilmiyordu. Peki ya zaman? Sürekli bölünen, bölünen, bölünen ve bölünmeye devam eden hücreleri düşünmemek için elinden geleni yapıyordu.

Ay gökyüzünde belirmişti. Saatine baktı. 7.30 olmuştu. Kısa bir süre sonra her yer tamamen kararacaktı ve onun da sabaha kadar beklemesi gerekecekti. Bu durumda bütün geceyi dışarıda geçirecekti. Kendisi için yaptığı çadıra baktı. Y şeklinde iki dalı yarım metre derinliğe girecek şekilde toprağa batırmıştı. Y şeklindeki dalların arasına düz bir çam dalı yerleştirdi. Sonra üç dal parçası daha kesti ve bu ortadaki desteğe yasladı. Üzerine ince ladin dalları ve yapraklarından bir örtü yaptı. Böylece kendini yağmurdan koruyacak bir çatı yapmış oldu. Bu sayede soğuğu kesebilir ve yoldan geçenlerin onu görmesini engelleyebilirdi. Rüzgar kesici düzeneği yapması yaklaşık yarım saat sürdü.

Yoldan geçen ya da civarda yaşayan birileri tarafından görülme riskini hesapladı. Çok düşük bir olasılıktı. Üç yüz metre ileride, ağaçların arasına yapılmış küçük bir çadırı görmek için hiç olmadığı kadar keskin bakışlı biri olması gerekiyordu. Güvenlik amacıyla barınağın girişini de yapraklarla kapatmıştı ve tüfeğin üzerini de ladin dalları ile örtmüştü. Böylece güneş ışıklan, çelik kaplamanın üzerine düşüp dikkat çekemeyecekti.

Saatine baktı. Nerede kalmıştı bu adam?

Bernt Brandhaug, elindeki kadehi döndürüyordu. Bir kez daha saatine baktı. Nerede kalmıştı bu kadın?

7.30'da buluşmak üzere sözleşmişlerdi. Saat neredeyse 7.45 olmuştu. Kalan içkisini tamamladı ve oda servisiyle istettiği Jameson marka viskiden bir kadeh daha doldurdu. İrlanda'dan çıkan tek iyi şey, bu viskiydi. Bir kadeh daha doldurdu. Berbat bir gün geçirmişti. Dagbladet'deki başlık yüzünden telefonları bir an olsun susmadı. Onu destekleyenler de çoktu ama yine de Dagbladet'deki arkadaşını aradı. Üniversiteden eski bir arkadaşıydı ve gazetede editör olarak çalışıyordu. Arayıp, söylediklerinin yanlış aktarıldığını anlattı. Yapacakları bu iyiliğe karşılık, Dış İşleri Bakanı 'nın Avrupa Mali Komite toplantısında kırdığı potlara ilişkin bilgi sızdırma sözü verdi. Editör, düşünmek için biraz zaman istedi ve yarım saat sonra aradı. Görünüşe göre Natasja gazetede yeniydi ve Brandhaug'un söylediklerini yanlış anlamış olabileceğini itiraf etmişti. Bir tekzip yazısı yayımlamayacaklardı ama konuya burada bir son verecekler, peşine düşmeyeceklerdi. Hasarı sınırlı

tutma girişimi, başarıyla sonuçlanmıştı.

Brandhaug, büyük bir yudum aldı ve viskiyi ağzında dolandırdı. İçkinin acı ama aynı zamanda zevk veren tadını genzine kadar hissedebiliyordu. Etrafına baktı. Burada kaç gece geçirmişti? Kaç sabah bu battal boy yatakta bir gece önce aldığı alkolün etkisiyle uyanmıştı? Kaç kere yanındaki kadına, ki sabaha kadar yanında kaldıysa, asansörle kahvaltı salonuna inip; oradan merdivenlerle resepsiyona geçmesini söylemişti? Bu sayede kadın yukarıdaki odalardan birinden değil de kahvaltıdan dönüyor gibi görünecekti. Tedbirli olmak en iyisiydi.

Bir içki daha aldı.

Rakel'le her şey daha farklı olacaktı. Onu kahvaltı salonuna göndermeyecekti.

Kapı çalındı. Ayağa kalktı ve son bir kez altın sarısı yatak örtüsüne baktı. Birden içini bir korku kapladı ama hemen bu histen kurtuldu. Dört adımda kapıya ulaştı. Koridordaki aynada kendine baktı. Dilini, beyaz dişleri üzerinde gezdirdi. Parmaklarıyla kaşlarını düzeltti ve kapıyı açtı.

Kadın duvara yaslanmış bekliyordu. Mantosunun önü açıktı. Kırmızı bir elbise giyiyordu. Kırmızı giymesini özellikle belirtmişti. Göz kapaklan ağırlaşmıştı. Yüzünde buruk bir gülümseme vardı. Brandhaug şaşkındı. Onu hiç böyle görmemişti. Ya içmiş ya da bir tür hap kullanmıştı. Adamı baştan aşağı süzdü. Ne olduğu tam olarak anlaşılmayan bir şeyler söyledi. Sesi bile tanıdık gelmiyordu. Rakel'i kolundan tuttu ama kadın hemen kolunu çekti. Elini kadının beline koydu ve odaya geçtiler. Kadın, sessizce koltuğa oturdu.

"Bir içki alır mısın?"

"Evet, lütfen," dedi. Dili zor dönüyordu. "Yoksa hemen soyunmamı mı istersin?"

Brandhaug cevap vermeden, bir kadeh içki doldurdu. Kadının bir tür oyun oynadığının farkındaydı. Fahişe gibi davranarak, eğlenceyi bozacağını düşünüyorsa yanılıyordu. Tabii ki kadının Dış İşlerinde çalışan patronunun dayanılmaz cazibesine ve erkekliğine kapılan saf kızı oynamasını tercih ederdi. Ama asıl önemli olan, adamın isteklerine boyun eğmesiydi. Romantik ilişkilere inanmayacak kadar yaşlıydı. İkisini birbirinden ayıran şey peşinde oldukları isteklerdi: güç, kariyer ya da küçük bir çocuğun velayeti.

Kadınların, işindeki konumuna kapılmaları onu hiç rahatsız etmemişti. Sonuçta o da bu pozisyonu kullanarak isteklerine ulaşıyordu. O, Dış İşleri Bakan Müsteşarı Bernt Brandhaug'du. Bütün ömrünü bu noktaya gelebilmek için harcamıştı. Rakel hap alıp fahişe gibi davransa da bu gerçeği değiştiremeyecekti.

"Affedersin ama sana sahip olmak zorundayım," dedi. Kadının içkisine iki parça buz attı. "Beni tanıyınca, hepsini daha iyi anlayacaksın. Önce sana bir ders vermeliyim. Beni tetikleyen şeyleri bilmen gerek."

Kadehi kadına uzattı.

"Bazı adamlar hayatları boyunca burunları yere değecek şekilde sürünürler. Diğerleri de iki ayak üzerinde durur, masaya doğru ilerler ve hak ettikleri yerlere otururlar. Bizler azınlıktayız. Çünkü bizim yaşam tarzımız, zaman zaman acımasız olmayı gerektirir. Acımasız olmak için de güçlü olmak gerekir. Sosyal demokrat ve eşitlikçi yetiştirilme tarzından sıyrılmamız şarttır. Yürümek ve sürünmek

arasında bir seçim yapmam gerekirse, dar görüşlü ahlak felsefelerinden uzak durmayı tercih ederim. Bireysel çıkarları ön planda tutarım. Bence, ki buna yürekten inanıyorum, sen de zamanla bu görüşmelerinden dolayı bana saygı duyacaksın."

Rakel cevap vermedi. Sadece içkisini tek yudumda bitirdi.

"Hole, senin için bir tehdit oluşturmuyordu," dedi. "Biz sadece arkadaştık."

"Bence, yalan söylüyorsun," dedi ve istemeden de olsa kadının uzattığı kadehi bir kez daha doldurdu. "Seni tamamen kendime ayırmam gerekiyordu. Yanlış anlama. Hole'le olan bütün bağlarını koparmanı bir şart olarak öne sürdüğümde, kıskançlık ya da sadakat gibi düşüncelerle hareket etmedim. Yine de İsveç'te, ya da Meirik her nereye gönderdiyse o yerde birkaç hafta geçirmek; ona hiçbir zarar vermeyecektir."

Brandhaug güldü.

"Neden bana öyle bakıyorsun, Rakel? Sanki ben Kral David'im de Hole... Kral David'in general yapıp cepheye gönderdiği adamın adı neydi?"

"Uriah."

"Evet. Uriah, ölmüştü değil mi?"

"Hikayeleri başka türlü akılda kalmazdı," dedi Rakel. Gözlerini kadehten ayırmıyordu.

"Pekala. Ama burada kimse ölmeyecek. Yanlış bilmiyorsam, Kral David ve Bathsheba hayatlarının geri kalanını mutlu mesut geçirmişlerdi. Değil mi?"

Brandhaug, kadının yanına oturdu ve parmağıyla çenesini kaldırdı.

"Söylesen Rakel, nasıl oluyor da İncil hikayelerini bu kadar iyi biliyorsun?"

"İyi yetiştirildim," dedi. Kadehi bıraktı ve elbisesini çıkardı.

Brandhaug, kadına baktı ve yutkundu. Çok çekiciydi. Beyaz iç çamaşırı giyiyordu. Özellikle beyaz iç çamaşırı giymesini istemişti. Cildini daha parlak gösteriyordu. Hiç doğum yapmış gibi görünmüyordu. Aslında doğum yapmış olması, doğurgan olması ve göğüsleriyle bir çocuğu beslemiş olması onu Bernt Brandhaug'un gözünde daha da çekici kılıyordu. Kesinlikle kusursuzdu.

"Acelemiz yok," dedi. Elini, kadının dizine koydu. Kadının yüzünde hiçbir ifade yoktu ama Brandhaug irkildiğini hissedebiliyordu.

Rakel; "Ne istiyorsan yap," dedi ve omuzlarını silkti. "Önce mektubu görmek ister misin?"

Başıyla, Rus Büyükelçiliği'nin mührünü taşıyan mektubun olduğu yönü işaret etti. Mektup, masanın üzerinde duruyordu. Büyükelçi Vladimir Aleksandrov, Rakel Fauke'a kısa bir mektup göndererek kendisine daha önce gönderilen Oleg Fauke-Gusev'in velayeti için Rus mahkemelerine çıkmalarını isteyen mektupları dikkate almamasını belirtmişti. Mahkemenin elindeki davaların yoğunluğundan dolayı bu konunun birkaç ay ertelenmesi gerekiyordu. Bu sonucu elde etmek hiç kolay olmamıştı. Brandhaug, Büyükelçiye daha önce yaptığı birkaç iyiliği hatırlatmak zorunda kaldı. Ayrıca ileride yapacağı birkaç iyilik için söz verdi. Bu iyiliklerin birkaçı Norveç Dış İşleri Bakanlığı'nın yapabileceklerini zorlayacak türdendi.

Rakel; "Sana güveniyorum," dedi. "Şu işi bir an evvel bitirebilir miyiz?"

Adamın eli yanağına değdiğinde, gözlerini bile kırpmadı. Ama başı bez bir bebek gibi yana yatırdı ve adamdan uzaklaştırdı.

Brandhaug, kadının düşüncelerini anlamaya çalışırken; elini çekti.

"Sen aptal biri değilsin, Rakel," dedi. "Bunun koşullu bir anlaşma olduğunun farkındasın. Davanın zaman aşımına uğraması için altı ay var. Her an yeni bir celp gelebilir. Hepsi, benim bir telefon konuşmama bağlı."

Rakel, adama baktı ve ölü gibi bakan gözlerine az da olsa yaşam belirtisi geldi.

"Sanırım özür dilesen, fena olmayacak," dedi Brandhaug. Kadının göğsü kabardı ve burun delikleri kıpırdamaya başladı. Gözlerinde yaşlar birikmişti.

"Evet?" dedi Brandhaug.

"Özür dilerim." Kadının sesi güçlükle duyuluyordu. "Daha yüksek sesle söylemen lazım." "Özür dilerim." Brandhaug'un gözleri parladı.

"İşte böyle Rakel," dedi. Kadının yanağından süzülen göz yaşını sildi. "Her şey güzel olacak. Sadece beni tanımaya çalışmalısın. Seninle arkadaş olmak istiyorum. Anlıyor musun, Rakel?"

Kadın başıyla onayladı.

"Emin misin?"

Rakel burnunu çekti ve yeniden onayladı.

"Harika."

Brandhaug ayağa kalktı ve kemerini çıkardı.

Oldukça soğuk bir geceydi ve yaşlı adam uyku tulumuna girdi. Altına bir şeyler sermiş olmasına rağmen, topraktan gelen soğuk bedenine işliyordu. Bacakları kaskatı olmuştu ve vücudunun üst tarafları da hissizleşmesin diye arada bir sağa sola sallanıyordu.

Evin ışıkları hâlâ açıktı. Dışarıda hava iyice kararmıştı ve tüfeğin nişanından pek fazla detay görülmüyordu. Yine de umutsuzluğa kapılmasına gerek yoktu. Adam bu gece eve dönerse, garaj kapısının ormana bakan girişi aydınlatıldığı için onu rahatlıkla görebilirdi. Aydınlatma çok iyi değildi ama kapının rengi açık olduğu için adamı kolayca seçebilirdi.

Yaşlı adam sırt üstü uzandı. Dışarısı sessizdi. Arabanın geldiğini duyabilirdi. Tabii uykuya dalmazsa. Daha önce nöbet tutarken, hiç uyumamıştı. Bir kez bile. İçindeki nefret duygusunu hissedebiliyordu ve bu duygu ile ısınmaya çalıştı. Bu duygu diğerlerinden oldukça farklıydı. Yıllardır içinde beslediği, bütün düşüncelerine işleyen, yeni bakış açılan geliştirip olayları daha iyi görmesini sağlayan nefret duygusundan farklıydı. Daha şiddetli bir duyguydu ve o mu bu duyguyu kontrol ediyor, yoksa içindeki duygular mı onu kontrol ediyor; emin olamıyordu. Kendisini kaptırmamalı ve sakin olmalıydı.

Üzerindeki yaprakların ve dalların arasından görünen yıldızlı gökyüzüne baktı. Her yer sessiz ve çok soğuktu. Ölecekti. Herkes ölecekti. Bu iyi bir düşünce, dedi kendi kendine. Kendine sürekli

olarak bu gerçeği hatırlatıyordu. Sonunda gözlerini kapattı.

Brandhaug, tavanda asılı duran avizeye bakıyordu. Dışarıdaki

Blaupunkt reklamından gelen mavi ışık, odaya sızıyordu. Her yer sessiz ve çok soğuktu.

"Artık gidebilirsin," dedi.

Kadına bakmadı. Sadece üzerlerindeki örtünün kalktığım ve yatağın diğer tarafının boşaldığını hissetti. Sonra kadının üzerine giydiği giysilerden çıkan sesleri dinledi. Kadın tek kelime etmedi. Ne adam ona dokunduğunda, ne de kendisine dokunmasını istediğinde. Siyah gözlerini kocaman açıp, öylece yattı. Siyah gözleri, korku doluydu. Ya da nefret. Gözleri adamı o kadar rahatsız etmişti ki bir türlü...

Önce dikkate almadı. İçindeki duyguların kabarmasını bekledi. Daha önce birlikte olduğu kadınları düşündü. Bu yöntem hep işe yarardı. Ama bir türlü havaya giremedi ve bir süre sonra kadından ellerini çekmesini istedi. Kendini daha fazla küçük düşürmenin bir anlamı yoktu.

Kadın bir robot gibi, kendine söylenen her şeyi yerine getirdi. Bu anlaşmada üzerine düşen her şeyi yapıyordu. Ne bir eksik, ne bir fazla. Oleg'in davasının zaman aşımına uğraması için altı ay vardı. Yani isteğine ulaşması için önünde uzun bir zaman vardı. Heyecanlanmaya gerek yoktu. Başka günler ve başka geceler de olacaktı.

Bütün geceyi baştan değerlendirdi. Bu kadar çok içmemeliydim, diye düşündü. İçki, onu hissizleştirmişti. Kadının dokunuşlarına ve kendi dokunuşlarına karşı tepkisiz bırakmıştı.

Kadını küvete götürdü ve ikisine birer kadeh içki hazırladı. Sıcak su ve sabun. Kadının ne kadar güzel olduğu hakkında, tek taraflı bir konuşma yaptı. Kadın, tek kelime etmedi. Çok sessiz ve soğuktu. Sonunda su da soğudu. Kadını kuruladı ve yeniden yatağa götürdü.

Banyodan sonra cildi pütür pütür ve kupkuruydu. Kadın titremeye başladı ve Brandhaug kadının bedeninin tepki vermeye başladığını hissetti. Nihayet, dedi kendi kendine. Elini yavaşça aşağı indirdi. Sonra biraz daha aşağı indi. Ve yine gözlerini fark etti. Büyük, siyah ve ölü. Bakışları, tavanda bir noktaya kenetlenmişti. Büyü yeniden kaybolmuştu. Kadına tokat atmak istedi. Tokat atarak gözlerine hayat vermek istedi. Tokat atarak cildini kızartmak ve canlandırmak istedi.

Kadının mektubu aldığını ve çantasına koyduğunu duydu.

"Bir dahaki sefer daha az alkol alacağız," dedi. "Bu kural senin için de geçerli."

Kadın, cevap vermedi.

"Gelecek hafta, Rakel. Aynı yerde, aynı saatte. Unutmazsın, değil mi?"

"Nasıl unutabilirim?" dedi ve kapıyı kapatıp uzaklaştı.

Brandhaug ayağa kalktı. Bir içki daha aldı. Jameson ve su. Yavaş yavaş içti ve sonra yeniden uzandı.

Az sonra gece yarısı olacaktı. Gözlerini kapattı ama uyuyamıyordu. Yan odada birilerinin porno film izlediğini duyabiliyordu. Tabii duyduğu sesler, filmden mi geliyordu; emin değildi. İnleme sesleri oldukça gerçekçiydi. Bir polis arabasının sireni, gecenin sessizliğini yarıp geçti. Kahretsin!

Sağa sola dönüp duruyordu. Yumuşak yatakta yatmasına rağmen, sırtı kaskatı kesilmişti. Burada uyurken hep rahatsızlık duyardı. Bunun sebebi yatak değildi. Bu sarı oda her zaman bir otel odası, yabancı bir yer olarak kalacaktı.

Karısına Larvik'te bir toplantıya gideceğini söylemişti. Her zamanki gibi, karısı sorunca kalacakları otelin adını hatırlayamadı. Rica mıydı acaba? Toplantı uzarsa telefon açacağını söylemişti. Bu geç vakit yemekli toplantıların nasıl olduğunu bilirsin hayatım.

Kadının şikayetçi olması için hiçbir sebebi yoktu. Ona umduğundan daha iyi bir hayat yaşatmıştı. Brandhaug sayesinde bütün dünyayı dolaşmış, dünyanın en güzel yerlerinde hizmetçilerle dolu lüks büyükelçilik konutlarında yaşamış, pek çok yabancı dil öğrenmiş ve önemli insanlarla tanışmıştı. Hayatı boyunca elini sıcak sudan soğuk suya sokmamıştı. Daha önce hiç çalışmamış bir kadın olarak, yapayalnız kalsa ne yapabilirdi? Kadının kendisinin, ailesinin; kısaca sahip olduğu her şeyin var olma nedeni kocasıydı. Bu yüzden, Elsa'nın şu anda ne düşündüğü umurunda değildi.

Yine de bu otel odasında yatmış, onu düşünüyordu. Evde, karısının yanında olmalıydı. Sırtını yaslayıp uyuyabileceği sıcak, tanıdık bir beden. Bunca soğukluğun ardından, biraz sıcaklık iyi gelecekti.

Saatine baktı. Yemeğin erken bittiğini ve eve gelmeye karar verdiğini söyleyebilirdi. Kadın bundan mutluluk duyardı. Geceleri o büyük evde, yalnız kalmaktan nefret ediyordu.

Brandhaug yan odadan gelen sesleri dinledi.

Sonra kalktı ve hemen giyinmeye başladı.

Yaşlı adam birden gençleşti. Dans ediyordu. Ağır bir vals müziği çalıyordu. Kadın yanağını, yaşlı adamın boynuna yaslamıştı. Uzun süredir dans ediyorlardı. Terlemişlerdi. Kadının teni adeta alev alınıştı. Gülümsüyordu. Yaşlı adam içinde bulundukları bina yanıp kül olana, zaman durana dek bu şekilde dans edebilirdi. Ama gözlerini açtıkları an, başka yerlerde olacaklardı.

Kadın bir şeyler fısıldadı ama müziğin sesinden dolayı duyamadı.

Yaşlı adam öne doğru eğilerek; "Efendim?" diye sordu. Kadın dudaklarını adamın kulağına değdirdi.

"Uyanman gerek," dedi.

Yaşlı adam gözlerini açtı. Soğuk hava nedeniyle ağzından çıkan buharı güçlükle görebiliyordu. Her yer karanlıktı ve karanlığa alışmak için gözlerini kırpıştırdı. Arabanın geldiğini duymamıştı. Yana döndü ve duyduğu acıdan dolayı inledi. Kollarının üzerine yatmıştı ve kıpırdatmakta zorlanıyordu. Garaj kapısının sesini duyunca tamamen uyandı. Motorun sesi yavaşladı. Mavi bir Volvo, garajla giriyordu. Sağ kolunu hissedemiyordu. Adam birkaç saniye içinde garajdan çıkıp, lambanın altında duracaktı. Garaj kapısının önüne gelince de rahatlıkla görülebilecekti... Ve birden her şey sona erecekti.

Yaşlı adam uyku tulumunun fermuarını açtı ve sol kolunu dışarı çıkardı. Damarlarında dolaşan adrenalini hissedebiliyordu ama üzerindeki uyuşukluğu atamamıştı. Bu uyuşukluk hali, etrafı net görmesini engelliyordu. Arabanın kapısının kapandığını duydu.

İki kolunu da tulumdan çıkarmıştı. Şansına, yıldızlı gökyüzünden gelen ışık tüfeği görmesini

sağlıyordu. Acele etmesi gerekiyordu. Tüfeğin kabzasını yanağına dayadı. Nişan gözünden hiçbir şey görünmüyordu. Gözlerini kırptı. Fakat yine de görüşü kısıtlıydı. Titreyen parmaklarıyla nişan gözünün lensi donmasın diye sardığı bezi çıkardı. İşte bu kadar! Kabzayı yeniden yanağına dayadı. Şimdi ne olmuştu peki? Garaj, görüş açısından çıkmıştı. Menzil belirleyici telemetrenin ayarı bozulmuş olmalıydı. Garaj kapısının kapandığını duydu. Menzil ayarını düzeltti ve adamı nişan aldı. Uzun boylu, geniş omuzlu bir adamdı. Yün bir kaban giyiyordu. Yaşlı adama sırtı dönüktü. Yaşlı adam, iki kez gözlerini kırptı. Gördüğü rüya, hâlâ gözlerinin önündeydi.

Adamın arkasını dönmesini istiyordu. Böylece yüzünü görebilir ve doğru adam olduğundan emin olabilirdi. Parmağıyla tetiği kavradı ve dikkatle bastırdı. Yıllarca kullandığı ve eğitimini aldığı silah olsaydı; her şey çok daha kolay olabilirdi. O zaman tetiğe uygulayacağı baskı ve devamında gelecek hareketler kendiliğinden gelişebilirdi. Nefesini düzenlemeye çalıştı. Birini öldürmek hiç de zor değildi. Eğitimini alan biri için tabii. 1863 yılında, Gettysburg Savaşı'nda iki yeni asker birbirilerine 50 metre mesafe ile konuşlanmış; etraflarında dönerek ateş etmeye başlamışlardı. Bu hareketin ardından, hiçbiri vurulmadı. Bunun nedeni, askerlerin kötü birer nişancı olmaları değildi. Bunun nedeni, ikisinin de birbirlerinin başının üzerine hedef almasıydı. Oysa o güne kadar bir kez bile siperden çıkıp gerçek bir çatışmaya girmemişlerdi. Birini nişan alınca...

Garajın önünde duran adam, arkasını döndü. Doğruca yaşlı adama bakıyor gibiydi. Aradığı adam buydu ve hiçbir soru işareti kalmamıştı. Tüfeğin nişan gözünden, adamın üst bedenini görebiliyordu. Üzerindeki uyuşukluk hissi de yavaş yavaş kayboluyordu. Nefesini tuttu ve kontrollü bir şekilde tetiğin üzerindeki baskıyı arttırdı. İlk atışta hedefi vurması gerekiyordu. Çünkü adam garajın önünden çekildiği anda karanlığa karışacaktı. Zaman durdu. Bernt Brandhaug ölecekti. Yaşlı adamın zihni tamamen aydınlanmıştı.

Birkaç saniye içinde bir şeylerin yanlış gittiğini anladı. Tetik yerinden oynamıyordu. Yaşlı adam daha sert bastırdı ama hiçbir değişiklik olmadı. Emniyet kilidi. Yaşlı adam çok geç kaldığının farkındaydı. Baş parmağıyla emniyet kilidini açtı ve nişan gözünden baktı. Hedef yerinde değildi. Brandhaug, evin yola bakan tarafındaki giriş kapısına yönelmişti.

Yaşlı adam gözlerini kırpıştırdı. Kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Ciğerlerindeki havanın tükendiğini hissedebiliyordu. Uykuya daldı. Yeniden gözlerini kırpıştırdı. Etrafındaki her şey havada yüzüyor gibiydi. Başarısız olmuştu. Yumruk yaptığı eliyle yere vurdu. Eline damlayan gözyaşını görene dek, ağladığının farkında değildi.

- 73 -

Klippan, İsveç. 10 Mayıs 2000.

Harry uyandı.

Nerede olduğunu anlaması birkaç saniye sürdü. Eve girer girmez aklına gelen ilk düşünce, burada uyumanın imkansız olduğuydu. Dışarıdaki hareketli caddeyle yatak odasını birbirinden ayıran incecik bir duvar ve tek camlı bir panel vardı. Yolun karşı tarafındaki süpermarket kapanır kapanmaz, her yer sessizliğe gömüldü. Tek tük birkaç araba geçiyordu. Onun dışında herkes ortadan kaybolmuştu.

Harry, süpermarketten aldığı pizzayı ısıttı. İsveç'te oturmuş, Norveç'te yapılan bir İtalyan yemeği

yiyordu. Ne kadar tuhaf bir durumda olduğunu düşündü. Sonra bira kasasının üzerinde duran tozlu televizyonu açtı. Televizyonda bir arıza olduğu kesindi. Çünkü insanların yüzleri tuhaf bir yeşile dönmüştü. Belgesel izlemeye koyuldu. Kızın biri, 1970'lerde dünyayı dolaşan ve gittiği yerlerden kendisine mektup gönderen erkek kardeşinin hayatını belgesel yapmıştı. Paris'te evsizlerle dolaşmış, İsrail'de bir çiftlikte kalmış, Hindistan'da trenle seyahat etmiş ve Kopenhag'da sefalet çekmişti. Belgesel, çok basit bir teknikle hazırlanmıştı. Birkaç video görüntüsü vardı ama çoğunlukla fotoğraf kareleri kullanılmıştı. Son derece melankolik bir dış ses, adamın acıklı hikayesini anlatıyordu. Harry, belgeselde izlediklerini rüyasında görmüş olmalıydı. Çünkü uyandığında hâlâ o kareleri canlandırıyordu.

Mutfaktaki sandalyenin üzerine astığı montundan gelen sesle uyandı. Dışarıdan gelen koma sesleri, odada yankılanıyordu. Elektrikli radyatörü, son kademesine getirip çalıştırdı. İncecik yatak örtüsünün altında donuyordu. Yerdeki muşamba döşemelere basarak mutfağa gitti ve montunun cebindeki cep telefonunu aldı.

"Alo."

Cevap gelmedi.

"Alo."

Tek duyabildiği, karşı taraftan gelen nefes sesiydi. "Kardeşim, sen misin?"

Cep numarasını bilen ve gecenin bir yansı kendisini arayabilecek olan tek kişi, kız kardeşi olabilirdi.

"Bir sorun mu var? Helge'ye bir şey mi oldu?"

Kuşu kız kardeşine bırakmak konusunda tereddütleri vardı ama kız o kadar çok sevinmişti ki defalarca ona iyi bakacağına dair söz verdi. Fakat arayan kız kardeşi değildi. O böyle nefes alıp vermezdi. Ayrıca sorularına cevap verirdi.

"Kim arıyor?"

Yine cevap gelmedi.

Tam kapatmak üzereydi ki karşı taraftan gelen sesin değiştiğini fark etti. Nefes alıp verişler sıklaştı. Karşı taraftaki kişi ağlamak üzereydi. Yatağın kenarına olurdu. İnce mavi perdenin arasındaki boşluktan, ICA süpermarketinin neon ışıklan görülüyordu.

Harry, koltuğun yanındaki sehpada duran paketten bir sigara çıkardı. Sigarasını yaktı ve arkasına yaslandı. Derin bir nefes çekti ve karşı taraftaki kişinin ağlamaya başladığını duydu.

"Ağlama," dedi.

Dışarıdan bir araba geçti. Harry, Volvo; diye tahmin yürüttü. Örtüyü bacaklarına çekti. Sonra da hatırladığı kadarıyla belgeseldeki kızı ve kardeşini anlattı. Hikayesi bittiğinde, karşı taraftan gelen ağlama sesi kesilmişti. İyi geceler diledi ve telefon kapandı.

Cep telefonu yeniden çaldığında, saat 8li geçiyordu ve dışarısı aydınlanmıştı. Harry telefonunu aramaya başladı. Örtünün altına girmişti. Bacaklarının arasında buldu. Arayan Meirik'di. Sesinden stresli olduğu anlaşılıyordu.

"Hemen Oslo'ya dön," dedi. "Görünüşe göre senin Mârklin tüfeği nihayet kullanıldı."

BÖLÜM 7
SİYAH PELERİN

Rikshospital. 10 Mayıs 2000.

Harry, Bernt Brandhaug'u görür görmez tanımıştı. Yüzünde bir gülümseme vardı ve gözleri açıktı. "Neden gülüyor?" diye sordu Harry.

"Sorma," dedi Klemetsen. "Yüz kasları kaskatı kesiliyor ve insanların yüzlerinde tuhaf ifadeler beliriyor. Zaman zaman bazı aileler, kendi çocuklarını tanıyamıyor. Çünkü yüzleri, bir hayli değişiyor."

Otopsi masası, odanın ortasında duruyordu. Klemetsen, cesedin üzerindeki örtüyü kaldırdı ve Brandhaug 'un vücudunun geri kalan kısmını da gösterdi. Halvorsen, hemen arkasını döndü. İçeri girmeden önce Harry'nin uzattığı mentollü mendili almamıştı. Rikshospital'de Adli Tıp için ayrılan 4 numaralı otopsi odası 12 dereceydi ve odada kokudan daha rahatsız edici şeyler vardı. Halvorsen, öğürmesine engel olamıyordu.

"Haklısın," dedi Knut Klemetsen. "Hiç de hoş görünmüyor."

Harry başıyla onayladı. Klemetsen iyi bir patoloji uzmanı ve düşünceli bir insandı. Halvorsen'in göreve yeni başladığını anlamıştı ve onu utandırmamak için elinden geleni yapıyordu. Brandhaug, en az diğer cesetler kadar kötü görünüyordu. Başka bir deyişle; bir hafta boyunca suda kalan ikizlerden, polislerden kaçarken saatte 200 km hızla kaza yapan gençten ya da kendini yakan eroinmandan daha iyi göründüğü söylenemezdi. Harry pek çok ceset görmüştü ve Brandhaug en kötü durumda olanlar arasında ilk ona bile girmezdi. Fakat Brandhaug'un sırtından giren kurşun oldukça belirgin iz bırakmıştı. Göğsünde oluşan boşluğa, Harry'nin yumruğu rahatlıkla girebilirdi.

"Kurşun sırtından mı girmiş?" diye sordu Harry.

"Tam omuzları arasından girmiş ve biraz daha aşağıdan çıkmış. Girerken omurgalarını kırmış ve çıkarken de göğüs kafesini parçalamış. Gördüğünüz gibi göğüs kafesinin bazı parçaları kayıp. Bazı parçalarını ise, arabanın koltuğunda bulmuşlar."

"Arabanın koltuğunda mı?"

"Evet. Adam garajın kapısını açmış. Belli ki işe gidiyormuş. Kurşun öyle bir açıyla geçmiş ki arabanın ön ve arka camını kırıp, garajın arka duvarına saplanmış."

"Ne tür bir kurşun?" diye sordu Halvorsen. Biraz daha toparlanmıştı.

"Bu soruyu balistikteki uzmanlar cevaplamalı," dedi Klemetsen. "Ama ortaya çıkan sonuca bakılırsa domdom kurşunu ve matkap girişli kurşun arasında bir şey olmalı. Buna benzer bir şeyi en son 1991 yılında Birleşmiş Milletler adına Hırvatistan'da çalışırken görmüştüm."

"Singapur kurşunu," dedi Harry. "Kovanı, duvardan yarım santimetre içeride bulmuşlar. Civardaki ormanlık alanda buldukları kovanlarla, geçen kış Siljan'da bulduklarım birbirinin aynısı. Bu yüzden ne olduklarını hemen anladım. Bize başka neler söyleyebilirsin, Knut?"

Söylenecek pek bir şey yoktu. Kriminal ekibinden gelenler eşliğinde, otopsinin gerçekleştirildiğini anlattı. Ölüm nedeni apaçık ortadaydı ve bunların dışında bahse değer iki konu vardı. Bunlardan biri Brandhaug'un kanındaki alkol; ikincisi de sağ orta parmağının tırnak arasından

çıkan vajinal salgılardı.

Halvorsen, "Karısına mı ait?" diye sordu.

"Bunu adli tıptakiler araştıracak," dedi Klemetsen. Gözlüklerinin üzerinden, genç polise bakıyordu. "Tabii gerekli görürlerse. Şu anda kadına böyle bir soru yöneltmeyi gerekli görmeyebilirler. Soruşturmayla ilgili değilse elbette."

Harry başını iki yana salladı. Sognsveien ve Peder Ankers'den geçip, Brandhaug'un evine geldiler.

"Ne çirkin bir ev," dedi Halvorsen.

Zili çaldılar ve ellili yaşlarında, ağır kanlı bir kadın kapıyı açana kadar beklediler.

"Elsa Brandhaug siz misiniz?" "Ben kardeşiyim. Konu nedir?" Harry, kimliğini gösterdi.

"Yine mi soru soracaksınız?" Kadın sesindeki öfkeli tonu bastırmaya çalışıyordu. Harry başıyla onayladı ama bir itirazla karşılaşacağının farkındaydı.

"Ciddi misiniz? Kardeşim tamamen tükenmiş durumda. Bu sorular kocasını geri getirmeyecek ve sizin..."

"Özür dilerim ama buraya kardeşinizin kocası için gelmedik." Harry nazikçe, araya girmişti. "O öldü. Biz, sıradaki kurbanı kurtarmaya çalışıyoruz. Başka biri, kardeşinizin yaşadıklarını yaşamasın diye çabalıyoruz."

Kadının ağzı açık kalmıştı. Ne söyleyeceğini bilemiyordu. Harry içeri girmeden önce ayakkabılarını çıkarmalarına gerek olup olmadığını sorarak, süreci hızlandırmaya çalıştı.

Bayan Brandhaug, kardeşinin ifade ettiği kadar tükenmiş görünmüyordu. Koltuğa oturmuş, havaya bakıyordu. Harry, kadının arkasına sakladığı örgüyü gördü. Kocası cinayete kurban gitmiş bir kadının, örgü örmesi biraz tuhaf sayılabilirdi. Harry ise bunun son derece normal olduğunu düşündü. Bir insanın etrafındaki her şey teker teker yıkılırken, tanıdık bir nesneye sığınması kadar olağan bir durum olamazdı.

"Bu akşam ayrılıyorum," dedi. "Kardeşimin evine geçeceğim."

"Sanırım, ikinci bir emir gelene kadar polis koruması burada bekliyor olacak," dedi Harry. "Eğer... "

"Eğer benim peşimdeyseler, tedbir almış olacağız," dedi kadın.

"Sizce öyle mi?" diye sordu Halvorsen. "Öyleyse, peşinizde olduğundan şüphelendiğiniz kişiler kimler?"

Kadın omuzlanın silkti. Camdan dışarı baktı. Dışarıdan solgun bir ışık geliyordu.

"Kriminal ekibinin gelip, bu konuda sorular sorduğunu biliyorum," dedi Harry. "Ben kocanızın dünkü Dagbladet haberinden sonra, tehdit alıp almadığını merak ediyorum."

"Evi kimse aramadı," dedi kadın. "Zaten rehberde benim adım kayıtlı. Bernt böyle olmasını istemişti. Arayan olup olmadığını öğrenmek için Dış İşleri Bakanlığı'na gitmeniz gerekecek. "

"Gittik," dedi Halvorsen. Sonra Harry'ye baktı. "Dün kocanızın ofisine gelen çağrıların takibini yapıyoruz."

Halvorsen, kocasının potansiyel düşmanları hakkında sorular sordu ama kadın bu konularda pek yardımcı olamadı.

Harry oturdu ve soru-cevap faslını izledi. Birden aklına bir fikir geldi. "Dün hiç kimse aramadı mı?" diye sordu.

"Evet, arayan oldu," dedi kadın. "En azından iki çağrı vardı."

"Kim aradı?"

"Kız kardeşim ve Bernt. Bir de anket için aradılar."

"Ne sordular?"

"Bilmiyorum. Bernt'le konuşmak istediler. Ellerinde bir liste oluyor sanırım, değil mi? Hani yaşınızı ve cinsiyetinizi belirten... " "Bernt Brandhaug'la görüşmek istediler, değil mi?"

"Evet... "

"Oysa anketlerde isim kullanmazlar. Arka fondan gelen herhangi bir ses var mıydı?"

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Genelde anket için arayanlar, kalabalık bir ekibin bulunduğu ofislerden arama yaparlar."

"Bir şey vardı," dedi kadın, "ama... "

"Ama ne?"

"Sizin sandığınız gibi bir ses değildi. Bu biraz... farklıydı." "Ne zaman aradılar?"

"Öğle saatlerinde. Eve öğleden sonra geleceğini söyledim. Bernt'in İhracat Konseyi ile Larvik'te bir toplantıya katılacağını unutmuştum."

"Bernt'in ismi listede yer almıyordu. Sizce bu arayan her kimse, listedeki tüm Brandhaug'ları arayıp, Bernt'in nerede yaşadığını öğrenmeye çalışıyor olabilir miydi? Ve tabii eve ne zaman geleceğini."

"Anlayamadım... "

"Anket yapan şirketler, çalışan bir adamı öğle saatinde evinden aramaz."

Harry, Halvorsen'a baktı.

"Telenor'la görüş ve arayan numarayı öğrenmeye çalış."

"Affedersiniz Bayan Brandhaug," dedi Halvorsen. "Gördüğüm kadarıyla telefonunuz yeni model bir Ascom ISDN. Ben de evde bunlardan birini kullanıyorum. En son yapılan on çağrının numarasını ve arama saatini hafızasında tutabilme özelliğine sahiptir. Müsaade ederseniz...?"

Harry, Halvorsen'i başıyla onayladı. Halvorsen de kadının kardeşi ile birlikte, telefonun olduğu yere gitti.

"Bernt bazı konularda eski kafalıydı," dedi Bayan Brandhaug. Yüzünde buruk bir gülümseme vardı. "Ama yeni çıkan ürünleri almayı severdi. Telefon ve benzeri şeyler işte."

"Kocanız, sadakat konusunda ne kadar eski kafalıydı, Bayan Brandhaug?"

Kadın hemen başını kaldırdı.

"Bu mevzuu yalnızken konuşsak iyi olur diye düşündüm," dedi Harry. "Kriminaller bugün sabah söylediklerinizden sonra biraz araştırma yapmışlar. Kocanız, dün akşam Larvik'te İhracatçılar Konseyi ile bir toplantıya katılmamış. Dış İşleri Bakanlığı tarafından Continental Oteli'nde kocanıza tahsis edilen bir oda olduğunu biliyor muydunuz?"

"Hayır."

"Gizli Servis 'teki patronum, bu sabah beni bilgilendirdi. Görünüşe göre kocanız dün öğleden sonra otele giriş yapmış. Yalnız olup olmadığını bilmiyoruz ama bir adam karısına yalan söyleyip otele gittiğinde olabilecekler hakkında fikir yürütebiliyoruz."

Harry kadının yüz ifadelerini inceledi. Kadının ifadesi çaresizlikten, kırgınlığa; sonra da gülümsemeye döndü. Birden kahkaha atmaya başladı. İçten içe ağlıyor gibiydi.

"Hiç şaşırmam," dedi. "Açık konuşmak gerekirse, o konuda da epey... modem sayılırdı. Ama bu konunun ölümüyle ne alakası var, anlayamadım."

Harry; "Bu durumda, kıskanç bir kocanın; eşinizi öldürmek için bir gerekçesi var sayılır," dedi.

"Bu durum bana da iyi bir gerekçe sunar, Bay Hole. Bu ihtimali de gözden geçirdiniz mi? Biz Nijerya'dayken kiralık katil tutmanın bedeli, 200 Norveç kronuydu." Kadın aynı üzüntülü kahkahayı attı. "Ölümünün ardındaki gerekçenin, Dagbladet'de çıkan haber olduğunu söylemiştiniz."

"Olasılıkları değerlendiriyoruz."

"Genelde, işte tanıştığı kadınlarla birlikte olurdu. Tabii neler olup bittiğini tam olarak bilmiyorum ama bir kere suçüstü yakaladım. Sonra da bu işleri nasıl yürüttüğünü çözdüm. Ama cinayet?" Kadın başını iki yana salladı. "Bugünlerde, böyle bir nedenden ötürü adam öldürmüyorlar; değil mi?"

Kadın Harry'ye bakıyordu ama Harry nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Koridora açılan cam kapının ardından Halvorsen'in sesi geliyordu. Harry boğazını temizledi.

"Son zamanlarda, özellikle görüştüğü bir kadın olup olmadığını biliyor musunuz?"

Kadın hayır dercesine başını salladı. "Dış İşleri Bakanlığı'nda soruşturun. Orası ilginç bir yer. Orada bir yerlere gelebilmek için her şeylerini vermeye hazırdırlar."

Kadın bunları söylerken hiçbir imada bulunmuyor, olanları açıkça dile getiriyordu.

Halvorsen içeri girdiğinde, ikisi de ona baktı.

"İlginç," dedi Halvorsen. "Bayan Brandhaug, saat 12.24lie bir arama yapılmış ama dün değil ondan önceki gün."

"Oh, günleri karıştırmış olabilirim. Öyleyse, arayan kişinin olayla bir bağı yok."

"Belki de yoktur," dedi Halvorsen. "Ama ben yine de numarayı kontrol ettim. Ödemeli bir

telefondan yapılmış. Schröder Kafe."

"Kafe mi?" diye sordu kadın. "Bu durumda, arkadan gelen sesler de netliğe kavuşmuş olur. Sizce...?"

"Kocanızın cinayeti ile doğrudan ilişkili olduğu anlamına gelmez," dedi Harry. Ayağa kalktı. "Schröder Kafe'de pek çok tuhaf insan var."

Kadın, polisleri kapıya kadar geçirdi. Dışarısı gri bir renge bürünmüştü. Arkalarındaki tepelerin üzeri bulutlarla kaplıydı.

Bayan Brandhaug, kollarını kavuşturdu. Sanki soğuktan donuyordu.

"Burası çok karanlık," dedi. "Fark ettiniz mi?"

Olay Yeri İnceleme Ekibi, çadırın etrafını araştırıyordu. Harry ve Halvorsen olay yerine yaklaşırken, ekipten biri kovanı buldu.

İkili, olay yerini çevreleyen sarı bandın altından geçmek üzereyken birileri "Hey, siz!" diye bağırdı.

"Polis," diye yanıtladı Harry.

"Fark etmez!" dedi aynı ses. "İşimiz bitene kadar beklemek zorundasınız."

Konuşan Weber'di. Dizlerine kadar çıkan plastik botlarını giymişti ve üzerinde komik bir sarı yağmurluk vardı. Harry ve Halvorsen, bandın altından geçti.

"Selam, Weber," dedi Harry.

"Vaktim yok," dedi Weber. Adamları başından savmaya çalışıyordu.

"Yalnızca bir dakika."

Weber uzun adımlarla, biraz daha yakına geldi. Yüzünde, durumdan rahatsız olduğunu belirten bir ifade vardı.

"Ne istiyorsun?" diye bağırdı. Aralarında yirmi metre vardı.

"Ne kadar zaman burada beklemiş?"

"Bu çadırda mı? Bilmiyorum."

"Hadi ama Weber. Bir tahminde bulun."

"Bu davayla kim ilgileniyor? Kriminaller mi, siz mi?"

"İkimiz de. Sadece henüz koordine kuramadık."

"Beni kandırmaya çalışıyorsun, değil mi?"

Harry güldü ve bir sigara çıkardı.

"Daha önce oldukça iyi tahminlerde bulunmuştun, Weber." "Övgüyü kes, Hole. Kim bu genç?"

"Halvorsen," dedi Harry. Halvorsen, kendini tanıtma şansını bile yakalayamadı.

Weber; "Beni dinle Halvorsen," diye söze girdi. Harry'ye iğrenerek bakıyordu ve bu ifadeyi

gizlemeye çalışmıyordu. "Sigara içmek iğrenç bir alışkanlıktır ve insanların bu dünyaya yalnızca eğlenmek için geldiğinin en güzel kanıtıdır. Burada saklanan adam her kimse, yarısına kadar dolu bir pet şişe içinde sekiz izmarit bırakmış. Filtresiz sigaralardan. Filtresiz sigara içen adamlar, günde iki sigara ile yetinemezler. Eğer paketinin bitmesini beklemediyse, benim tahminlerime göre en fazla 24 saat beklemiştir. Ladin ağaçlarında yağmurun erişemediği alt dallardan kesmiş ve birkaç yaprak toplamış. Fakat yaptığı çadırın üzerinde, yağmur suları vardı. En son dün öğleden sonra saat üçte yağmur yağdı."

"Yani dün sabah sekiz ve öğleden sonra üç saatleri arasında buradaydı, öyle mi?" diye sordu Halvorsen.

"Bence Halvorsen'in önü açık, çok başarılı olacak;" dedi Weber. Gözlerini Harry'den ayırmıyordu. "Özellikle de Emniyetteki rakiplerini düşünürsek. Her geçen daha da kötüye gidiyorlar. Polis Akademisine gelen adamları gördün mü? Öğretmen yetiştiren okullarda bile dahiler var ama biz bu ahmaklarla uğraşıyoruz."

Weber, acelesi olduğunu unutmuş gibi görünüyordu. Birden çenesi açılmış, Emniyet Teşkilatı'nın sorunlarını tartışır hale gelmişti.

"Civarda yaşayanlar, bir şeyler görmüş mü?" diye sordu Harry. Weber'in nefes almak için verdiği arayı fırsat bilmişti.

"Dört adamımız evleri tek tek geziyor ama bu akşamdan önce geri gelmezler. Bir şey bulacaklarını da sanmıyorum."

"Neden?"

"Adamın kendini gösterdiğini düşünmüyorum. Bugün sabah bir köpekle, adamın ayak izlerini takip ettik. Ormanın içlerine doğru bir kilometre ilerledik ve bir patikaya saptık. O patikada da izini kaybettik. Tahminime göre bu yoldan defalarca geçmiş ama her seferinde Sognsvann ve Maridal Gölü arasındaki yan yollara sapmış. Bu bölgede yürüyüş yapanlar için düzinelerce park yeri ayrılmış. Bu adam da, arabasını bunlardan birine park etmiştir. Ayrıca bu patikadan her gün binlerce insan geçiyor. En azından yarısının elinde sırt çantası vardır. Neden bir sonuç elde edemeyeceklerini anladınız mı şimdi?"

"Anladık."

"Şimdi de parmak izi bulup bulmadığımı soracaksın sanının."

"Aslında... "

"Hadi ama."

"Peki ya pet şişe?"

Weber başını iki yana salladı.

"Hiç iz yok. Hiçbir şey. Burada kaldığı zaman dilimini göz önünde bulundurunca, ardında şaşırtıcı derecede az iz bıraktığını görüyoruz. Aramaya devam edeceğiz ama sadece ayak izlerine ve elbiselerinden birkaç parçaya ulaşabileceğimizi düşünüyorum."

"Bir de kovan var."

"Kovanı, bilerek bırakmış. Çünkü onun dışındaki her şey ortadan kaldırılmış."

"Hırınım. Belki bir uyarıda bulunmaya çalışıyordun Ne dersin?"

"Ne mi derim? Bunun sizin gibi küçük beyinli iki serseriden çıkan bir saçmalık olduğunu tabii ki. Bugünlerde Emniyetten hep böyle tipler çıkıyor."

"Tamam, haklısın. Yardımların için teşekkür ederiz, Weber." "Sigaranı da yanında götür, Hole."

Arabaya binip şehre dönerlerken; "Biraz titiz galiba," dedi Halvorsen.

"Weber, bazen zor bir adam olabilir," dedi Harry. "Ama işini iyi yapar."

Halvorsen, arabanın ön panelini bateri olarak kullanıyor; kendi kendine bir ritim yaratmaya çalışıyordu. "Şimdi nereye gidiyoruz?" "Continental."

Otel görevlileri Brandhaug'un odasını temizleyip, çarşaflan değiştirdikten on beş dakika sonra Kriininallerden bir telefon aldılar.

Kimse Brandhaug'un bir misafiri olduğunu fark etmemişti. Sadece gece yansında otelden ayrıldığını biliyorlardı.

Harry resepsiyonda durmuş, son sigarasını içiyordu. Bir önceki gece görevli olan resepsiyonist de karşısında bekliyor, endişeyle ellerini ovuşturuyordu.

"Bay Brandhaug'un vurulduğunu, bugün sabah geç saatte öğrendik," dedi. "Yoksa odasına dokunmazdık."

Harry, anladığını belirtircesine başını salladı ve sigarasından bir nefes aldı. Otel odasında bir şey yaşanmış gibi görünmüyordu. Oysa Brandhaug'la görüşen son kişinin kim olduğunu bulabilmek adına, yastıkların üzerine düşmüş birkaç sarı saç teli bulmak hiç fena olmazdı.

"Öyleyse hepsi bu kadar," dedi adam. Yüzünde buruk bir gülümseme ve her an ağlayacakmış gibi bir ifade vardı.

Harry cevap vermedi. Halvorsen de, kendisi de fazla konuşmuyordu. Onlar konuşmadıkça, resepsiyonist daha da geriliyordu. Harry bu durumu fark etmişti ve bu yüzden adama cevaben hiçbir şey söylemedi. Bekledi ve sigarasının ucunda biriken külü izledi. • "Hmmm..." dedi resepsiyonist. Ellerini, ceketinin yakasında gezdirdi.

Harry bekliyordu. Halvorsen, zemini inceledi. Resepsiyonist, sadece on beş saniye daha dayanabildi.

"Tabii ki arada bir buraya misafirleri gelirdi," dedi.

Harry gözlerini sigaradan ayırmadan; "Kimler?" diye sordu.

"Kadınlar ve erkekler..."

"Kimler?"

"Aslında bilmiyorum. Bakan Müsteşarı'nın vaktini kimlerle geçirmek istediği bizi ilgilendirmez."

"Öyle mi?"

Sessizlik oldu.

"Tabii ki buraya misafirlik yapmaya gelmeyen bir bayanın asansörle hangi kata çıktığına dikkat ediyoruz." "Yeniden gelse, tanır mısın?"

"Evet." Cevap, hiç tereddütsüz; tek seferde gelmişti. "Oldukça çekici bir kadındı. Ve çok sarhoştu." "Fahişe miydi?"

"Öyleyse bile, son derece seçkin bir görüntüsü vardı. Fahişeler genelde daha ayık olur. Tabii ki fahişeler hakkında çok fazla şey bilmem. Bu otel... "

"Teşekkürler," dedi Harry.

Harry, Meirik ve Emniyet Müdürü ile yaptığı toplantının ardından Emniyet Müdürlüğü binasından ayrıldı ve o anda güneyden gelen ılık rüzgarı hissetti. Bazı şeyler sona ermişti. Yeni bir mevsim kapıya dayanmıştı.

Emniyet Müdürü ve Meirik, Brandhaug'u tanıyordu. İkisi de tanışıklıklarının mesleki boyutta olduğunu ısrarla belirtmişti. Belli ki bu konuyu önceden aralarında konuşmuşlardı. Meirik, Klippan'daki gizli görevin üzerini çizerek toplantıya başladı. Harry, adamın kısmen de olsa rahatlamış olduğuna dikkat etti. Daha sonra Emniyet Müdürü bir teklifte bulundu ve Harry, Sidney ve Bangkok'ta yaptığı görevlerin üst düzey yetkililer üzerinde de büyük etki yarattığını fark etti.

Emniyet Müdürü, Harry'yi; "Her şeyi temizleyen adam," diye nitelendirdi. Sonra da kendisine verilen yeni görevi anlattı.

Yeni bir mevsim. Ilık fon rüzgarları, Harry'nin içini ısıtmıştı. Valizini hâlâ yanında taşıdığı için, eve taksiyle döndü. Sofies Gate'deki dairesine girince ilk işi, telesekreterini kontrol etmek oldu. Kırmızı ışık yanıyordu. Ama yanıp sönmüyordu. Hiç mesaj bırakılmamıştı.

Linda'dan dava dosyalarının birer kopyasını istedi ve akşamın geri kalanında Hallgrim Dale ve Ellen Gjelten cinayetlerinin detayları üzerinde çalıştı. Yeni bir şey bulmayı beklemiyordu ama aklına bir şeyler gelebilirdi. Arada bir telefona baktı. Onu aramadan, ne kadar dayanabileceğini merak ediyordu. Televizyon haberlerinin gündeminde Brandhaug cinayeti vardı. Gece yarısı olunca yattı. Saat 1 'de kalktı. Telefonun fişini çekti ve cihazı götürüp buzdolabına koydu. Gece 3'te uykuya dalabildi.

- 75 -

Moller'in Ofisi. 11 Mayıs 2000.

Harry ve Halvorsen kahvelerinden birer yudum aldı. Moller hemen söze girip; "Neler oluyor?" diye sordu. Harry, yüzünü buruşturup düşüncelerini dile getirdi.

"Bence gazetede çıkan haberler ve cinayet arasındaki bağ oldukça zayıf."

"Neden?" Moller, arkasına yaslandı.

"Weber'e göre katil, sabahın erken saatlerinden beri ormanda saklanıyordu. Bu da Dagbladet gazetesi piyasaya sürüldükten birkaç saat sonra oraya gittiği anlamına gelir. Oysa gerçekleştirilen

saldırı anlık bir girişim değil, son derece iyi planlanmış bir olaydı. Katil, Brandhaug'u vurmaya günler öncesinden karar vermiş. Bölgede keşif yapmış. Brandhaug'un eve giriş-çıkış saatlerini takip etmiş. Görünmeden ateş edebileceği en uygun yeri belirlemiş. Kaçarken hangi yolu izleyeceğini hesaplamış. Bunun gibi yüzlerce detay var."

"Sence Mârklin tüfeği, bu cinayet için mi alındı?"

"Olabilir de, olmayabilir de."

"Teşekkür ederim. Çok açıklayıcı bir cevap oldu," dedi Moller. İmalı bir tavrı vardı.

"Yani bu bir olasılık demek istedim. Ama böylesi bir cinayet için fazla ağır bir silah olduğunu düşünüyorum. Koruması ya da güvenlik personeli olmayan, yüksek makamlarda ama az tanınan bir bürokratı öldürmek için dünyanın en pahalı suikast silahının alınması; hiç mantıklı gelmiyor. Sıradan bir kiralık katil, rahatlıkla gidip kapıyı çalabilir ve elindeki tabancayla adamı oracıkta vurabilirdi. Bu sanki biraz ... biraz ... "

Harry, elleriyle havada daireler çiziyordu.

"Havan topuyla, papağan vurmak gibi," dedi Halvorsen. Harry; "Aynen," diyerek onayladı.

"Hmmm." Moller gözlerini kapattı. "Peki Harry, devam eden araştırmada kendine nasıl bir rol belirledin?"

"Bir tür temizleyici diyebiliriz," dedi Harry gülerek. "Ben POT'da kendi işlerini yapan ama gerekli olması halinde diğer şubelerden yardım talep edebilen bir adamım. Meirik'e rapor vermekle yükümlüyüm ama dava ile ilgili tüm dosyalara erişme yetkim var. Soru sorarım ama sorgulanmam. Böyle bir şey işte."

"Adam öldürmeye yetkin var mı?" diye sordu Moller. "Ve tabii spor bir araban?"

"Aslında bunlar benim fikrim değildi," dedi Harry. "Meirik ve Emniyet Müdürü böyle konuştular."

"Emniyet Müdürü mü?"

"Evet. Sanırım bugün sana da bir e-posta gönderirler. Bu dakikadan itibaren, Brandhaug vakası birinci öncelikli hale getirildi. Emniyet Müdürü, her taşın altına tek tek bakmamızı istiyor. FBI'da yürütülen davalara benzer bir çalışma olacak. Fikirlerde tekdüzelikten kurtulmak için farklı kademelerde oluşturulacak sorgu ekipleri, birbirleri ile işbirliği içinde çalışacak. Bu uygulamayı daha önceden duymuşsundur."

"Hayır."

"O zaman özetleyeyim. Aynı dava, aynı araştırma konuları farklı birimlerce defalarca incelenir. Birinin gözünden kaçanı, diğeri yakalayabilir. Ya da farklı yaklaşımlar ortaya çıkabilir."

"Teşekkürler," dedi Moller. "Benim bu konuyla ne ilgim var? Neden yanıma geldiniz?"

"Çünkü demin de dediğim gibi yardım talebi konusunda, istediğim... "

"... şubeyle koordine kurabilirsin. Duydum. Söyle artık, Harry. Neler oluyor?"

Harry, Halvorsen'i işaret etti. Halvorsen de gülerek Moller'e bakıyordu. Moller homurdandı.

"Lütfen, Harry! Suçlar Masası'nda eksik personelle çalıştığımızı biliyorsun."

"Geri gönderdiğimde, iyi bir eğitim almış olacak." "Hayır dedim!"

Harry cevap vermedi. Parmaklarını birbirine kenetledi ve kitaplıktaki Kittelsen uyarlaması Soria Maria Castle adlı kitaba bakmaya başladı. Bekliyordu.

Moller; "Ne zaman geri gelecek?" diye sordu. "Dava biter bitmez."

"Biter bitmez mi? Bir Şube Müdürü'nün, müfettişe vereceği cevaplan duyuyorum senden, Harry. İşler ne zaman tersine döndü?" Harry, omuzlarını silkti. "Affedersin patron."

- 76 -

Irisveien. 11 Mayıs 2000.

Kadın ahizeyi kaldırdığında kalbi yerinden fırlayacak gibiydi. "Merhaba Signe, benim."

Kadının gözyaşları yanaklarından süzülmeye başladı.

"Yeter artık," dedi. "Lütfen."

"Ölüm bizi ayırana kadar demiştin, Signe."

"Kocamı çağırıyorum."

"Ama evde değil, değil mi?"

Kadın telefonu o kadar sıkı tutuyordu ki eli acımıştı. Even'in evde olmadığını nereden biliyordu? Ve nasıl oluyor da her seferinde Even dışarıdayken arıyordu?

Aklına gelen ilk düşünce, boğazını düğümlenmesine ve güçlükle nefes alıp vermesine neden oldu. Bayılmak üzereydi. Evi görebildiği bir yerden mi arıyordu? Even'in evden çıkışını mı izliyordu? Hayır, hayır, hayır. Kadın güçlükle kendini topladı ve nefesini düzenlemeye çalıştı. Sakin sakin, derin derin nefes alıp verecekti. Sakinleş, dedi kendi kendine. Sürekli ağlayan, panik atak geçiren ve nefesi tıkanan yaralı askerleri nasıl sakinleştirdiğini hatırladı. Korkusunu kontrol altına aldı. Arkadan gelen seslere bakılırsa adam kalabalık bir yerden arıyordu. Oysa evleri, şehrin kalabalığından uzaktı.

"Hemşire üniforması içinde o kadar güzel görünüyordun ki, Signe," dedi adam. "Işıl ışıl, bembeyaz ve saf. Tıpkı beyaz deri ceket giyen Olaf Lindvig kadar beyazdın. Onu hatırlıyor musun? O kadar saftın ki bize ihanet etmeyeceğine inanmıştım. Kalbinde bu tür kötü niyetler barındıramazdın. Olaf Lindvig gibi olduğunu düşündüm. Ona dokunduğunu, onun saçlarını okşadığını gördüm, Signe. Ay ışığı altında bir gece geçirdiniz. O ve sen. Melekler gibi görünüyordunuz. Sanki cennetten gönderilmiştin. Ama yanılmışım. Cennetten gönderilmeyen melekler de var, Signe. Bunu biliyor muydun?"

Kadın cevap vermedi. Düşünceleri, beyninin içinde bir girdap misali dönüyordu. Adamın söylediği bir söz, düşüncelerini harekete geçirmişti. Bu ses. Kadın şimdi daha iyi duyabiliyordu. Adam, sesini değiştirerek konuşuyordu.

"Hayır," dedi kadın güçlükle.

"Hayır mı? Oysa bilmen gerekirdi. Mesela ben o meleklerden biriyim."

"Daniel öldü."

Telefonun diğer ucunda bir sessizlik oldu. Sadece adamın nefes alıp verişini duyabiliyordu. Adam yeniden konuşmaya başladı.

"Ben, adaleti sağlamaya geldim. Kimlerin yaşayacağını ve kimlerin öleceğini belirlemek için buradayım".

Ve bu sözlerin ardından telefonu kapattı.

Signe gözlerini kapadı ve ayağa kalktı. Sonra yatak odasına gitti. Yanlara doğru açtığı perdenin arkasında durdu ve cama vuran yansımasına baktı. Havale geçiriyormuşçasına titriyordu.

- 77 -

Harry'nin Eski Ofisi. 11 Mayıs 2000.

Harry'nin eski ofisine taşınması sadece yirmi dakika sürdü. İhtiyacı olan her şey, bir 7/Eleven torbasına sığınıştı. İlk işi, Bernt Brandhaug'un Dagbladet gazetesinde yer alan fotoğrafını kesmek oldu. Bu fotoğrafı da yanındaki panoya; Ellen, Sverre ve Hallgrim Dale'in fotoğraflarının yanına iğneledi. Dört ipucu. Halvorsen'i araştırına yapmak ve Continental'deki kadın hakkında bir şeyler bulup bulamayacağını görmek adına Dış İşleri Bakanlığı'na göndermişti. Dört insan. Dört yaşam. Dört hikaye. Gıcırdayan sandalyesine oturdu ve fotoğraflara baktı. Hepsi de boş ifadelerle kendisine bakıyordu.

Kız kardeşini aradı. Helge'nin kendisinde kalması için epey ısrarcı olmuştu. Dediğine bakılırsa, çok iyi anlaşıyorlardı. Harry, yem vermeyi unutmadığı sürece kuşun kendisinde kalabileceğini söyledi.

"O dişi bir kuş," dedi kız kardeşi.

"Evet ama sen nereden biliyorsun?"

"Henrik'le birlikte kontrol ettik."

Nasıl kontrol ettiklerini sormak istedi ama cevabı duymak istemediğine karar vererek vazgeçti.

"Babamla konuştun mu?" diye sordu.

Konuşmuşlardı. Sonra Harry'ye o kızla bir daha ne zaman görüşeceğini sordu.

"Hangi kızla?"

"Birlikte yürüyüşe çıktığınızı söylemiştin ya. Küçük bir oğlu vardı."

"Ah, o kız. Hayır, bir daha görüşeceğimizi sanmıyorum." "Çok saçma."

"Saçma mı? Onunla tanışmadın bile." "Saçma; çünkü sen ona aşıksın."

Kız kardeşi arada bir böyle cümleler kuruyor; Harry de ne cevap vereceğini bilemiyordu. Bir gün sinemaya gitmeye karar verdiler. Harry, Henrik'in de onlara katılıp katılmayacağını sordu. Kardeşi

tabii ki onun da geleceğini; çünkü biriyle birlikteyken işlerin böyle yürüdüğünü söylemişti.

Harry telefonu kapatınca, derin düşüncelere daldı. Rakel'le koridorlarda hiç karşılaşmamışlardı. Ama ofisinin nerede olduğunu biliyordu. Kararını verdi ve ayağa kalktı. Onunla konuşması gerekiyordu ve daha fazla vakit kaybedemezdi.

POT'un kapısına geldiğinde, Linda ile karşılaştı.

"Döndün mü yakışıklı?"

"Rakel'i görmeye geldim."

"Öyle mi, Harry? İkinizi ofis partisinde gördüm."

Harry bu konuşmadan rahatsız olmuştu. Kadının gülümseyişi karşısında, kulakları kızardı. O da gülerek geçiştirmek istedi ama beceremedi.

"Ama boşuna zahmet etme, Harry. Rakel, bugün evde. İstirahatli. Bir dakika Harry... " Telefona cevap verdi. "POT. Nasıl yardımcı olabilirim?"

Harry kapıdan çıkmak üzereydi ki Linda arkasından seslendi. "Telefon sana. Buradan konuşmak ister misin?" Telefonu, Harry'ye uzattı.

"Harry Hole'le mi görüşüyorum?" Arayan bir kadındı. Nefes nefese kalmıştı ya da çok korkmuştu.

"Evet, benim."

"Ben Signe Juul. Bana yardım etmelisiniz Müfettiş Hole. Beni öldürecek."

"Sizi kim öldürecek Bayan Juul?"

"Buraya geliyor. O olduğunu biliyorum. O... o... "

"Sakin olun, Bayan Juul. Ne söylüyorsunuz?"

"Sesini değiştirmişti ama bu sefer tanıdım. Hastanede Olaf Lindvig'in saçını okşadığımı biliyordu. O zaman arayanın kim olduğunu anladım. Tanrım, ne yapacağım ben?"

"Yalnız mısınız?"

"Evet. Yalnızım. Tamamen yalnızım. Anlıyor musunuz?" Arkadan gelen havlama sesi iyice artmıştı.

"Komşunuza gidip, bizi orada bekleyebilir misiniz Bayan Juul?

Kim... "

"Beni bulacak. Beni her yerde bulur."

Kadın histeri krizine girmişti. Harry eliyle ahizeyi kapattı ve Linda'ya merkeze haber verip Berg Irisveien'e en yakın devriye aracını Bayan Juul'ün evine göndermelerini söylemesini istedi. Sonra Signe Juul'le konuştu ve sesindeki endişeyi anlamaması için dua etti.

"Dışarı çıkamıyorsanız, kapılan kilitleyin. Bayan Juul, kim..."

"Anlamıyorsunuz. O... o..." Biiip. Hat kesilmişti.

"Lanet olsun! Affedersin, Linda. Arabanın acilen oraya gitmesi gerekiyor. Çok dikkatli olsunlar. İçeride silahlı bir saldırgan olabilir!"

Harry, rehberi taradı ve Juul'ün numarasını bulup tuşladı. Hâlâ meşgul tonu geliyordu. Harry, telefonu Linda'ya uzattı.

"Meirik beni sorarsa, Even Juul'ün evine gittiğimi söyle."

- 78 -

Irisveien. 11 Mayıs 2000.

Harry, Irisveien'e gelir gelmez, Juul'lerin evinin önündeki polis arabasını gördü. Ahşap evlerin olduğu sessiz bir sokak, eriyen karların bıraktığı çamur, polis arabasının yanıp sönen ışıkları ve bisikletle dolaşan meraklı çocuklar. Manzara, Sverre Olsen'in evinin önündeki manzara ile aynıydı. Harry, benzerliklerin bu kadarla sınırlı kalması için dua etti.

Arabasını park edip, yavaşça eve doğru ilerledi. Kapıyı kapatınca, merdivenlerden birinin geldiğini duydu.

"Weber," dedi şaşkınlıkla. "Yollanınız yine çakıştı." "Kesinlikle."

"Bugün devriye görevinde olduğunu bilmiyordum." "Olmadığımı biliyorsun. Ama Brandhaug lan evi buraya yakındı ve mesaj gelir gelmez arabaya atladım." "Neler oluyor?"

"En az benim kadar başarılı tahminlerin var. Evde kimse yoktu ama kapı açıktı."

"Eve baktın mı?" "Kilerden, terasa."

"İlginç. Gördüğüm kadarıyla köpek de ortada yok."

"Köpekler ve insanlar. Hepsi gitmiş. Ama biri kilere girmiş. Kapının camı kırıktı."

"Anladım," dedi Harry. Irisveien'e baktı. Evlerin arasında bir tenis kortu olduğunu gördü.

"Komşularından birine gitmiş olabilir," dedi Harry. "Öyle. yapmasını önermiştim."

Weber, Harry'yle birlikte koridora geçti. Koridorda genç bir polis memuru durmuş, telefon sehpasının üzerindeki aynaya bakıyordu.

Moen arkasını döndü ve başıyla Harry'yi selamladı.

Moen söze girdi. "Akıllıca mı demeliyim, yoksa tuhaf mı bilemedim."

Aynayı gösterdi. Harry ve Weber de aynaya yaklaştı.

"İşim bitti," dedi Weber.

Aynadaki kırmızı harfler, rujla yazılmıştı. TEK YARGIÇ TANRIDIR. Harry, dudaklarını büzdü.

"Burada ne arıyorsunuz?" diye sordu biri. Işığı arkasına aldığı için bir siluet olarak görünüyordu. "Burre nerede?" Gelen, Even Juul'dü.

Harry, son derece endişelenen Even Juul'le birlikte mutfakta oturuyordu. Moen komşuları dolaşıp Signe Juul'ü aradı ve bir şey görüp görmediklerini sordu. Weber, Brandhaug vakasına dönmek

zorundaydı ve devriye arabasını alacaktı. Harry, Moen'i bırakacağına dair söz verdi.

"Genelde dışarı çıkacağı zaman bana haber verirdi," dedi Even Juul. "Verir, demek istedim."

"Aynadaki el yazısı, eşinize mi ait?" "Hayır," dedi Juul. "Sanmıyorum." "Ruj onun mu?"

Juul, cevap vermeden Harry' baktı.

"Telefonla konuşurken korku içindeydi," dedi Harry. "Birinin onu öldüreceğini söylüyordu. Kim olabileceği hakkında bir fikriniz var mı?"

"Öldürmek mi?" "Aynen böyle söyledi."

"Ama Signe'yi öldürmek isteyen kimse yok ki." "Hiç mi?" "Delirdin mi sen?"

"Karınızın akli dengesinin nasıl olduğunu sormak zorundayım. Histerik midir?"

Juul başını iki yana salladı ama Harry adamın kendisini duyduğundan emin değildi.

"Pekala," dedi Harry ve ayağa kalktı. "Bize yardımı dokunabilecek bir şeyler bulmanız gerekiyor. Arkadaşlarınızı ve akrabalarınızı arayıp, eşinizin onlarda olup olmadığını kontrol edin. Ben bir araştırma başlattım. Moen'le ikimiz yakın çevreyi araştıracağız. Bunun dışında yapabileceğimiz başka bir şey yok."

Harry, kapıyı kapatıp dışarı çıktı ve Moen'le karşılaştı. Adam hiçbir şey bulamadığını gösterircesine başını iki yana salladı.

Harry; "Herhangi bir araba filan gören olmuş mu?" diye sordu.

"Günün bu saatinde yalnızca emekliler ve çocuklu anneler evde oluyor."

"Emekliler böyle şeylere dikkat eder."

"Bu kez değil. Belki de çok dikkat çekici bir şey yaşanmamıştır." Olabilir. Harry, nedenini bilmiyordu ama Moen'in söylediklerinden sonra aklına bir şey geldi. Bisikletli çocuklar ortadan kayboldu. Harry içini çekti.

"Hadi gidelim."

- 79 -

Emniyet Müdürlüğü. 11 Mayıs 2000.

Harry ofise girdiğinde, Halvorsen telefonla görüşüyordu. Parmağını dudaklarına götürdü ve Harry'den sessiz olmasını istedi. Harry, genç polisin hâlâ Continental'deki kadının izini sürdüğünü biliyordu. Bu da Dış İşleri Bakanlığı'ndan bir sonuç alamadığı anlamına geliyordu. Halvorsen'in masasının üzerinde davayla ilgili birkaç not vardı. Bunun dışında odadaki kağıt yığınından kurtulmuşlardı. Sadece Mârklin tüfeği davasıyla ilgileniyorlardı.

"Hayır," dedi Halvorsen. "Bir şey duyarsanız bana haber verin, tamam mı?"

Telefonu kapattı.

"Aune ile görüşebildin mi?" diye sordu Harry. Sonra da gidip gıcırdayan sandalyesine oturdu.

Halvorsen başını evet dercesine salladı ve iki parmağını havaya kaldırdı. Saat 2. Harry saatine baktı. Aune, yirmi dakika içinde gelecekti.

Harry, "Bana Edvard Mosken'in fotoğrafi lazım," dedi ve ahizeyi kaldırdı. Sindre Fauke'un numarasını tuşladı ve saat 3 'te buluşmak üzere randevulaştılar. Telefonu kapattıktan sonra, Halvorsen'e Signe Juul olayını anlattı.

"Sence konunun Brandhaug davasıyla bir ilgisi var mı?" diye sordu Halvorsen.

"Bilmiyorum ama Aune ile görüşmemiz artık şart oldu." "Neden?"

"Çünkü bütün bu olayların ardında, deli bir adam olduğunu düşünüyorum. Bu yüzden bir uzmana ihtiyacımız var." Aune, iri yarı adamdı. Yaklaşık 2 metre boyunda, kilolu biriydi ve alanında en başarılı psikolog olarak tanınırdı. Zeki bir adamdı, daha önceki davalarında Harry'ye çok yardımcı olmuştu.

Geniş bir yüzü vardı ve her zaman dost canlısı bir tavırla yaklaşırdı. Harry, Aune'un çok insancıl, çok hassas ve insan psikolojisi gibi sinir bozucu bir alanda çalışamayacak kadar iyi olduğunu düşünüyordu. Harry bu düşüncelerini Aune'la paylaşmıştı ve adam tabii ki karşılaştığı vakalardan etkilendiğini; onun yerinde kim olsa etkileneceğini söylemişti.

Harry'yi dikkatle dinliyordu. Harry, Hallgrim Dale'in boğazını, Ellen Gjelten'in cinayetini ve Bernt Brandhaug suikastını anlattı. Even Juul'le aralarında geçen konuşmalarına değindi ve aradıkları kişinin muhtemelen Rus Cephesi'nde savaşan eski bir asker olduğunu belirtti. Brandhaug'un Dagbladet'teki haberlerden sonra öldürülmesi bu teoriyi güçlendiriyordu. Son olarak da Signe Juul'ün ortadan kaybolduğunu söyledi.

Aune, bütün hikayeyi dinledi ve derin düşüncelere daldı. Başını sallayarak, kendi kendine bir çözüm bulmaya çalıştı.

"Üzülerek söylüyorum ama sana yardımcı olabileceğimden emin değilim," dedi. "Üzerinde yorum yapabileceğim tek konu, aynadaki mesaj. Bu bir tür kartvizit gibi görülmeli. Seri katillerde sık rastlanan bir durum. Birkaç cinayetten sonra kendilerine olan güvenleri artar ve polisle oyun oynamak için mesaj bırakmaya başlarlar."

"Bu adam hasta mı, Aune?"

"Hastalık göreceli bir kavram. Hepimiz hastayız. Asıl sormamız gereken, toplumun bize yüklediği rollere uygun hareket edip etmediğimiz. Hiçbir eylem, tek başına bir hastalık belirtisi değildir. Eylemlerin gerçekleştiği bağlama bakmak gerekir. Örneğin; insanların beyinlerinin orta bölmelerinde başkalarını öldürme dürtüsünü bastıran bir kontrol merkezi vardır. Bu kontrol merkezi, evrim sürecinde kendi türümüzü koruma içgüdüsüyle gelişmiştir. Eğer bu kontrolü ve beraberinde gelen yasak algısını aşabilecek kadar yoğun bir eğitim alırsan, başkalarını öldürmek kolaylaştırır. Örneğin askerlerde durum böyledir. Sen ya da ben durduk yerde birilerini öldürmeye başlarsak, bize hasta denebilir. Ama kiralık katiller ve hatta polisler için böyle bir durum olduğu iddia edilemez."

"Savaşta yer almış bir askerin öldürme eşiğinin, diğer insanlara göre biraz daha düşük olduğunu öne sürebiliriz. Değil mi?"

"Hem evet, hem hayır. Askerler, savaşta düşmanı öldürebilmek üzere eğitilirler. Öldürme

eylemini gerçekleştirmek için içinde bulundukları ortamda başkalarının da öldürme eylemini hayata geçirmesi gerekir."

"Yani hâlâ bir savaş içinde olduğunu düşünmesi gerekir, öyle mi?"

"En basit haliyle evet. Durum buysa, adamımız herhangi bir tıbbi hastalığı olmamasına rağmen cinayet işlemeye devam edebilir. Bu bağlamda, diğer askerlerden hiçbir farkı yok. Sadece gerçeklik algısında kayma var demektir. Bu da bizim ince bir buz üzerinde kaydığımızı gösterir."

"Neden?" diye sordu Halvorsen.

"Neyin doğru, neyin gerçek olduğuna kim karar verecek? Ahlaka uygun ya da ahlaka aykırı olduğu kararı kimden çıkacak? Psikologlardan mı? Mahkemelerden mi? Siyasetçilerden mi?"

"Haklısın," dedi Harry. "Ama bu yönde karar verenler var."

"Evet," dedi Aune. "Ama seni yargılayabileceğine inanan insanlar, senin gözünde tüm ahlaki değerini yitirir. Örneğin; bir adam tamamen yasal bir partiye üye olmaktan ötürü hapis cezası alırsa, başka bir yargıç arayışına gider. Örneğin; itiraz için yüksek mahkemeye başvurur."

"Tek yargıç Tanrıdır," dedi Harry.

Aune başıyla onayladı.

"Sence bu ne anlama geliyor, Aune?"

"Eylemlerini açıklamaya çalıştığı anlamına gelebilir. Her şeye rağmen, anlaşılma ihtiyacı duyuyordun Çoğu insan böyle hisseder, bilirsin."

Harry, Fauke'la buluşmaya giderken Schroder'e uğradı. İçerisi kalabalık değildi ve Maja televizyonun altındaki masada sigara ve gazetesiyle oturuyordu. Harry, Maja'ya Edvard Mosken'in fotoğrafını gösterdi. Halvorsen, kısa sürede istenen fotoğrafı buldu. Muhtemelen Mosken'in iki yıl önce uluslararası geçerliliği olan ehliyetini aldığı şubeden temin etmişti.

"Sanırım bu asık suratlı adamı daha önce de gördüm," dedi. "Ama nerede ya da ne zaman olduğunu nasıl hatırlayabilirim? Tanıdık geldiğine göre birkaç kez görmüş olmam lazım. Ama devamlı müşterilerimizden biri değil."

"Bu adamla konuşan birileri olabilir mi?"

"Şimdi tuzak sorular sormaya başladın, Harry?"

"Geçen pazartesi saat 12.30'da birisi buradaki ankesörlü telefonu kullanmış. Kim olduğunu hatırlamanı beklemiyorum ama acaba bu adam olabilir mi?"

Maja omuzlarını silkti.

"Olabilir ama arayan Noel Baba da olabilir. Nasıl olduğunu bilirsin, Harry."

Harry, Vibes Gate'e giderken Halvorsen'i aradı ve Edvard Mosken'i izlemesini söyledi. "Tutuklamalı mıyım?"

"Hayır, hayır. Brandhaug cinayeti ve Signe Juul olayı yaşandığında; nerede olduğuna tanıklık edebilecek birileri var mı acaba?"

Sindre Fauke kapıyı açtığında, yüzü solgundu.

"Dün bir arkadaşım, elinde bir şişe viski ile çıkageldi," dedi ve yüzünü buruşturdu. "Bedenim artık alkolü kaldıramıyor. Keşke yine 60 olsam."

Güldü ve kahve makinesinin başına gitti.

"Dış İşleri 'ndeki adamın cinayetiyle ilgili haberleri okudum," diye seslendi mutfaktan. "Gazeteye göre polisler, adamın cepheye giden Norveçli askerler hakkında söyledikleri yüzünden öldürülmüş olabileceğine inanıyormuş. Verdens Gang, cinayetin arkasında neo-Nazilerin olduğunu düşünüyor. Sen buna inanıyor musun?"

" VG istediğine inanabilir. Biz inanmıyoruz ama ihtimalleri de göz ardı etmiyoruz. Kitap nasıl gidiyor?"

"Bu aralar biraz yavaşladı ama bitirir bitirmez; birkaç kişinin gözleri açılacak. Kendimi motive etmek için böyle söyleyip duruyorum."

Fauke, kahveleri masaya bıraktı ve koltuğuna oturdu. Kahveyi servis ettiği cezvenin etrafına bir bez sarmıştı. Cephede öğrendiği eski bir püf noktası olduğunu söyledi. Muhtemelen Harry'nin bu püf noktası ile ilgili sorular sormasını bekliyordu ama Harry'nin vakti yoktu."

"Even Juul'ün eşi kayıp," dedi. "Yüce Tanrım. Kaçmış mı?" "Sanmıyorum. Tanıyor musun?"

"Karşılaşmadık ama Juul'le evlenmek üzereyken çıkan karmaşayı hatırlıyorum. Kadın cephede hemşireydi, vesaire vesaire. Ne olmuş?" Harry, telefon görüşmesini ve kadının ortadan kayboluşunu anlattı.

"Bundan başka bir şey bilmiyoruz. Kadını tanıdığını ve bana bir çıkış noktası gösterebileceğini düşünmüştüm."

"Üzgünüm ama..." Fauke durdu ve kahvesinden bir yudum aldı. Bir şeyler düşünüyor gibiydi.

"Aynada ne yazıyor demiştin?"

"Tek yargıç Tanrıdır."

"Hmmm."

"Ne düşünüyorsun?"

"Açıkçası emin olamıyorum," dedi Fauke. Çenesini kaşıdı. "Hadi ama! Söyle lütfen."

"Yaptıklarının anlaşılabilmesi için kendini açıklamaya çalışıyor demiştin, değil mi?"

"Evet."

Fauke kitaplığa gitti. Kalın bir kitap aldı ve sayfalanın karıştırmaya başladı.

"Evet," dedi. "Tam düşündüğüm gibi."

Kitabı Harry'ye uzattı. İncil açıklamalarıyla dolu bir sözlüktü.

"Daniel'in anlamına bak."

Harry, ismin olduğu yeri bulabilmek için sayfayı şöyle bir taradı. "Daniel. İbranice. Tek yargıç

Tanrıdır."

Fauke'un yüzüne baktı. Adam bir fincan kahve daha alıyordu. "Bir hayaletin peşindesiniz, Müfettiş Hole."

- 80 -

Parkveien, Uranienborg. 11 Mayıs 2000.

Johan Krohn, Harry'yi ofisinde karşıladı. Arkasındaki kitaplık, kahverengi ciltle kaplanmış hukuk kitaplarıyla doluydu. Avukatın çocuksu yüz ifadesiyle tam bir tezat oluşturuyordu.

Krohn, Harry'ye oturmasını işaret ederken; "Yine karşılaştık," dedi.

"Hafızanız çok kuvvetli."

"Hafızam oldukça iyidir. Sverre Olsen. Bayağı sıkı bir davaydı. Mahkemenin kanunlara aykırı hareket etmesi, her şeyi bitirdi."

"Buraya başka bir konuyla ilgili olarak geldim," dedi Harry. "Sizden bir iyilik isteyeceğim."

"İstemekten zarar gelmez," dedi Krohn. Parmak uçlarını birbirine değdirdi. Harry, avukatı yetişkin rolü oynayan bir çocuk oyuncuya benzetti.

"Yasa dışı yollarla ülkemize giren bir silahın peşindeyim ve Sverre Olsen'in şu ya da bu şekilde olaya dahil olduğunu düşünüyorum. Müvekkiliniz hayatta olmadığına göre, avukat-müvekkil malumiyeti ortadan kalkmış olur ve siz de bize bilgi verebilirsiniz. Bu sayede Bernt Brandhaug cinayetinin aydınlanmasına yardımcı olmuş olursunuz. Çünkü kendisi bu silahla öldürüldü."

Krohn'un yüzünde soğuk bir gülümseme vardı.

"Avukat-müvekkil mahremiyetinin sınırlarını belirleyecek olan benim, memur bey. Mahremiyetin ölümle sona erdiğini varsaymak hata olur. Ayrıca polislerin müvekkilimi öldürdüğünü göz önünde bulundurursak; buraya gelip benden bilgi talep etmenizi yüzsüzlük olarak algılayabileceğim hiç aklınıza gelmedi sanırım."

"Duygulan bir kenara bırakıp, profesyonel davranmaya çalışıyorum," dedi Harry.

"Öyleyse biraz daha fazla çaba gösterin, memur bey!" Krohn sesini yükseltmiş ve daha tiz bir hal almasına neden olmuştu. "Bu tavrınız hiç profesyonel değil. Tıpkı bir adamı kendi evinde öldürmenin profesyonellikten uzak olması gibi."

"Ona meşru müdafaa denir."

"Ayrıntılar," dedi Krohn. "O adam tecrübeli bir polis. Olsen'in dengesiz biri olduğunu önceden hesaba katmalı ve odasına o şekilde girmemeliydi. O polisin kesinlikle kanuni olarak takibe alınması gerekir."

Harry kendini tutamadı.

"Bu konuda size katılıyorum. Bir suçlunun, ayrıntılara dikkat çekilerek serbest bırakılması kadar kötü bir şey yoktur."

Krohn, Harry'nin sözlerinin altında yatan anlamı yakalayana dek birkaç saniye düşündü.

"Yasal ayrıntılar farklı bir konudur, memur bey. Mahkemede yemin etmek, ayrıntı olarak görülebilir ama yasal belgeler olmadan... "

"Rütbelere dikkat edin, ben bir müfettişim."

Harry sakin ve yavaş konuşmaya çalıştı:

"Sizin sözünü ettiğiniz yasal belgeler, benim meslektaşımın hayatına mal oldu. Ellen Gjelten. Bu ismi, o gurur duyduğunuz hafızanıza kazıyın. Ellen Gjelten. 28 yaşındaydı. Oslo Emniyet Teşkilatı'nın en yetenekli araştırmacı polis memuruydu. Kafatası parçalandı. Oldukça kanlı bir ölümdü."

Harry ayağa kalktı ve Krohn'un masasına doğru eğildi. Adamın adeta üzerine çökmüştü. Krohn'un nasıl yutkunduğunu görebiliyordu. Harry, genç avukatın gözlerindeki korkunun tadını çıkarıyordu. Sonra kartvizitini masaya bıraktı.

"Müvekkil mahremiyetinin sınırlarını genişletmeye karar verdiğinizde, beni arayın," dedi.

Harry kapıdan çıkmak üzereyken, Krohn'un sesini duydu ve durdu.

"Ölmeden önce beni aradı."

Harry arkasını döndü ve Krohn'un derin bir nefes aldığını gördü.

"Birinden korkuyordu. Sverre Olsen her zaman korku içindeydi. Yalnız ve korkak."

Harry; "Kim böyle değildir ki?" diye mırıldandı. "Kimden korktuğunu söyledi mi?"

"Prens. O kişiden Prens olarak bahsetti. Prens."

"Neden korktuğunu söyledi mi?"

"Hayır. Sadece Prensin onun üstü olduğunu ve ona suç işlemesi yönünde emir verdiğini söyledi. Hangi suçların kabahat cezasına girdiğini öğrenmek için aramıştı. Zavallı aptal."

"Nasıl bir emir almış?"

"Söylemedi."

"Başka bir şey söyledi mi?" Krohn, başını iki yana salladı.

"Aklınıza başka bir şey gelirse, beni çekinmeden arayabilirsiniz."

"Bir şey daha var, Müfettiş. Eğer meslektaşınızı öldüren adamı serbest bıraktığım için vicdan azabı çekeceğimi sanıyorsanız, yanılıyorsunuz."

Ama Harry çoktan oradan ayrılmıştı.

- 81 -

Herbert Pizza. 11 Mayıs 2000.

Harry, Halvorsen'i aradı ve Herbert'e gelmesini söyledi. İçerisi neredeyse bomboştu. Cam kenarı bir masaya geçtiler. Sağ köşede, uzun pardösülü bir adam vardı. Adolf Hitler modasını izlediğini

gösteren bıyıkları dikkat çekiyordu. Postal giyiyordu ve ayaklarını yandaki sandalyeye uzatmıştı. Sanki can sıkıntısı üzerine bir rekor denemesi yapıyor gibiydi.

Halvorsen, Edvard Mosken'i yakalamıştı ama Drammen'de değildi.

"Evden aradım ama açmadı. Ben de rehberden cep numarasını buldum. Adam Oslo'daymış. Bjerke'ye geldiğinde kalmak üzere Roddelokka, Tromsogata'da bir daire tutmuş."

"Bjerke mi?"

"At yarışı. Her cuma ve cumartesi oradaymış. Dediğine göre birkaç bahis oynayıp, eğleniyormuş. Ayrıca atlardan birinin de dörtte bir oranda hissedarıymış. Pistin arkasındaki ahırların orada buldum."

"Başka ne söyledi?"

"Oslo'ya geldiğinde bazen Schroder Kafe'ye uğrarmış. Bernt Brandhaug'un kim olduğunu bilmiyor ve evini kesinlikle aramamış. Signe Juul'ü tanıyor. Doğu Cephesi'nde olduğunu hatırladı."

"Görgü tanığı var mı?"

Halvorsen biberli ve ananaslı bir Hawaii Tropik siparişi verdi.

"Mosken, Tromsogata'daki dairesinde bütün hafta boyunca yalnızmış. Sadece Bjerke'ye gidip gelmiş. Brandhaug'un öldürüldüğü sabah da oradaymış. Bu sabah da oradaydı zaten."

"Doğru. Sence sorulan nasıl cevapladı?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Söylediklerini inandın mı?"

"Evet, hayır; şey aslında, inanmak, hmmm..."

"İçgüdülerinle hareket et, Halvorsen. Endişelenme. Sakin ol ve içinden geçeni söyle. Söylediklerini aleyhine kullanmayacağım."

Halvorsen, masaya baktı ve menüyü elinde döndürmeye başladı.

"Mosken yalan söylüyorsa, çok soğukkanlı biri demektir. Tek söyleyebileceğim bu." Harry iç geçirdi.

"Öyleyse Mosken'i takip altında tutmak seni rahatsız etmeyecektir. Gece-gündüz evinin dışında nöbet tutacak iki adam istiyorum."

Halvorsen başıyla onayladı ve cep telefonundan bir numarayı aradı. Harry, köşedeki neo-Naziye doğru baktı ve telefondan Moller'in sesinin geldiğini duydu. Bu adamlar kendilerine neo- Nazi mi diyorlar, diye merak etti. Nasyonal Sosyalist. Nasyonal Demokrat. Bir zamanlar üniversitede yapılan sosyolojik bir araştırmanın sonuçlanın, Harry'ye de göndermişlerdi. Buna göre Norveç'te 57 adet neo-Nazi vardı."

Pizza geldi ve Halvorsen meraklı gözlerle Harry'ye baktı.

"Afiyet olsun," dedi Harry. "Ben pek pizza sevmem."

Köşedeki pardösülü adamın yanına kısa, yeşil ceketli biri geldi. Kafa kafaya verdiler ve polislere doğru baktılar.

"Bir şey daha var," dedi Harry. "POT'da çalışan Linda dedi ki Köln'de SS askerleri hakkında bir arşiv oluşturulmuş. Bu arşivin bir kısmı 70lierde yaşanan bir yangında kaybedilmiş. Ama Almanlarla birlikte savaşan Norveç askerleri hakkındaki bilgiler hâlâ duruyormuş. Komutanları, aldıkları madalyalar, rütbeler ve benzeri askeri bilgiler. Orayı aramanı ve Daniel Gudeson hakkında bilgi toplamanı istiyorum. Ve tabii Gudbrand Johansen hakkında."

"Emredersiniz efendim," dedi Halvorsen. Ağzı pizza doluydu. "Pizzamı bitirir bitirmez ilgileneceğim."

Harry; "Ben de bu arada eski dostlarla biraz sohbet edeceğim," dedi ve ayağa kalktı.

Harry görev başındayken fiziksel özelliklerini kullanıp, karşısındaki insan üzerinde psikolojik baskı yapmamayı tercih ediyordu. Ama Hitler bıyıklan olan adam boynunu büküp Harry'ye baktığında; Harry, adamın gözlerindeki umursamaz bakışların içten içe duyduğu korkuyu gizlediğini anladı. Tıpkı Krohn olayında yaşandığı gibi. Tek farkı, bu adamın korkusunu gizleme konusunda eğitim almış olmasıydı. Harry, Hitler bıyıklı adamın ayağını uzattığı sandalyeyi çekti ve adam daha ne olduğunu anlamadan ayaklan yere çarptı.

"Affedersin," dedi Harry. "Sandalyeyi boş zannettim."

"Lanet olası tahtakoz," dedi Hitler bıyıklı adam. Yeşil ceketli dazlak hemen etrafına bakındı.

"Doğru," dedi Harry. "Ya da aynasız. Ya da akrep. Mikrop da diyebilirsin. Yok hayır, bunlar çok sokak ağzı oldu. Les aynasız'a ne dersin? Yeterince uluslararası oldu mu?"

Pardösülü adam; "Seni rahatsız mı ettik, ne oldu?" diye sordu.

"Evet, beni rahatsız ediyorsunuz," dedi Harry. "Beni uzun zamandır rahatsız ediyorsunuz. Prens'e selam söyle ve Harry Hole'un de onu rahatsız edeceğini ilet. Hole'den Prens'e sevgiler. Anladın mı?"

Yeşil ceketli dazlağın ağzı açık kalmıştı. Pardösülü adam da yamuk yumuk dişlerini göstererek gülmeye başladı. Öyle yayvan bir gülüşü vardı ki ağzından salyalar akıyordu.

"Prens Haakon Magnus'dan mı bahsediyorsun?" diye sordu. Yeşil ceketli dazlak, espriyi anlayınca o da gülmeye başladı.

"Pekala," dedi Harry. "Siz sadece ayak takımıysanız, Prensli tanımıyor olabilirsiniz. O zaman mesajımı, sizin üslünüz her kimse ona iletin. Afiyet olsun, çocuklar."

Halvorsen'in yanına döndü ve diğer iki adamın kendisini izlediğinin farkındaydı.

"Çabuk ye," dedi Harry. Halvorsen, yarısını ağzına attığı pizza dilimini çiğnemeye çalışıyordu. "Ben sicilime yeni bir olay daha eklemeden, buradan ayrılalım."

- 82 -

HolmenkoUen. 11 Mayıs 2000.

Baharın en sıcak günüydü. Harry, arabanın camlarını açtı ve dışarıdan gelen ılık rüzgarlar

yüzünde ve saçlarında dans ediyordu. Holmenkollen tepesinden Oslo fiyortları ve haki renkli adalar görünüyordu. Sezonun ilk yelkenlileri rüzgara teslim olmuş, adalara doğru ilerliyordu. Okul gezisine çıkan izciler, yol kenarında duran kırmızı otobüsün yanında dizilmiş tuvalet ihtiyaçlarını gideriyordu. Otobüsten gelen müzik sesini duyabiliyordu: Won't - you - be my lover...

Yürüyüş pantolonu giyen yaşlı bir kadın, eşofman üstünü beline bağlamış; yüzünde yorgun ama huzurlu bir ifadeyle manzaraya bakıyordu.

Harry, evin aşağısına park etti. Park yerine girmek istemiyordu. Nedenini bilmiyordu ama evin otoparkına girerse, daha çok rahatsızlık vereceğini düşünüyordu. Tabii çok saçma bir düşünceydi. Özellikle de davetsiz ziyareti göz önünde bulundurulunca, daha az rahatsızlık verme kaygısı anlamsız geliyordu.

Eve doğru yürürken, cep telefonu çaldı. Arayan Halvorsen'di. Vatan hainleri için hazırlanan arşive ulaşmıştı.

"Hiçbir şey bulamadım," dedi. "Daniel Gudeson hayatta olsa bile savaştan sonra mahkemeye çıkmadığı kesin."

"Peki ya Signe Juul?"

"Bir yıl hapis cezası almış."

"Ama hapse girmemiş. Daha ilginç bir bilgi yok mu?"

"Yok. Şimdi burayı kapatıp, beni kapı dışarı edecekler."

"Eve git ve dinlen. Belki yarın yeni bir şeyler buluruz."

Harry ilk basamağı çıkmıştı ve diğerlerini de ikişer üçer çıkmayı planlıyordu ki kapı açıldı. Öylece kalakaldı. Rakel'in üzerinde yün bir hırka ve kot pantolon vardı. Saçları dağınıktı ve yüzü her zamankinden solgundu. Kadının gözlerine baktı. Kendisi gördüğü için mutlu olduğuna dair bir belirti aradı ama bulamadı. Hatta kadının doğal nezaketinden bile eser kalmamıştı. Gözlerinde hiçbir ifade yoktu.

"Dışarıda birilerinin konuştuğunu duydum," dedi. "İçeri gel."

Oleg oturma odasında oturmuş, pijamalarıyla televizyon izliyordu.

Harry, tetriste kırdığı rekora gönderme yaparak; "Selam mağlup! Senin Tetris antrenmanı yapman gerekmiyor mu?"

Oleg gözlerini televizyon ayırmadan, öfledi.

Harry, Rakel' dönerek; "Çocukların imali sözlerden anlamadığını unutmuşum," dedi.

"Nerelerdeydin?" diye sordu Oleg.

"Nerelerde miydim?" Harry, Oleg'in suçlayan ifade tarzı karşısında hazırlıksız yakalanmıştı. "Ne demek istiyorsun?" Oleg omuzlarını silkti.

Rakel; "Kahve içer misin?" diye sordu ve Harry başıyla onayladı. Oleg ve Harry, Afrika antiloplarının Kalahari Çölü'nden yaptıkları göçü izlerken; Rakel de mutfakta kahve hazırlıyordu. Hem göç, hem de kahvenin hazırlanması epey zaman aldı.

"56 bin," dedi Oleg.

"İnanmıyorum."

"Bütün zamanların en yüksek rekorunu kırdım!" "Git ve tetrisini getir."

Oleg odadan çıkarken, Rakel içeri girdi. Elinde fincanlarla, Harry'nin yanına oturdu. Yüz yüze bakıyorlardı. Harry, uzaktan kumandayı aldı ve televizyonun sesini kıstı. Sessizliği bozan Rakel oldu.

"17 Mayıs'ta ne yapacaksın?"

"Çalışıyorum. Ama bir yerlere davet edersen, bu dünyanın en mutlu erkeği olurum."

Rakel güldü ve önemsiz bir mevzu olduğunu gösterircesine elini havada gezdirdi.

"Affedersin, sadece konuşacak bir konu bulmaya çalışıyordum. Hadi başka bir şeyden konuşalım."

"İstirahat almışsın. Hasta oldun sanırım." "Uzun hikaye."

"Sende bu uzun hikayelerden bir hayli var anlaşılan." "İsveç'ten neden döndün?"

"Brandhaug. Ki ilginçtir, kendisiyle burada karşılaşmıştım." "Hayat, tuhaf tesadüflerle dolu."

"O kadar tuhaf ki bazen hiçbir anlam veremiyorum." "Olanların yarısını bile bilmiyorsun, Harry." "Ne demek istiyorsun?"

Kadın iç geçirdi ve çayını karıştırmaya başladı.

"Bu ne şimdi?" diye sordu Harry. "Bu akşam bütün aile şifreli konuşmaya mı karar verdi?"

Kadın gülmek için çabaladı ama burnunu çekmekle yetindi. Bahar gribi, diye düşündü Harry.

"Ben... Aslında... "

Kadın birkaç kez daha cümle kurmayı denedi ama anlamlı bir ifade bulamadı. Çayını karıştırmaya devam ediyordu. Harry, kadının omzunun üzerinden televizyona baktı. Timsahın biri, nehrin yanından geçen antiloplardan birini kapmış; suya doğru sürüklüyordu.

"Çok kötü günler geçirdim," dedi Rakel. "Seninle görüşebilmeyi umut ediyordum."

Harry'ye baktı ve Harry o anda kadının ağladığını gördü. Yanaklarından süzülen gözyaşları, çenesinin altına doğru ilerliyordu. Kadın, gözyaşlarını durdurmak niyetinde değildi.

Harry; "Hmmm," diyerek söze girmişti ki birden birbirlerine sarıldılar. Sanki hayatta kalmak için birbirlerine ihtiyaçları varmış gibi sıkı sıkı kenetlendiler. Harry, kadının hıçkırıkları altında sarsılıyordu. İşte bu, dedi kendi kendine. Bu kadarı bile yeter. Ona böyle sarılmak bile yeter.

"Anne!" Oleg, yukarıdan sesleniyordu. "Tetris nerede?" "Şifonyerin çekmecelerinden birinde," diye yanıtladı Rakel. "İlk çekmeceden başla."

Sonra Harry'ye döndü ve fısıldayarak; "Öp beni," dedi. "Ama Oleg..."

"Tetris, çekmecelerde değil."

Oleg oyuncak kutusunda bulduğu tetrisle aşağı indiğinde, odada olup bitenlerden habersizdi.

Harry, çocuğun yeni rekoruna bakıp bir şeyler mırıldanırken; o da kahkahalarla gülüyordu. Harry, yeni bir rekor denemesi için oyunu başlattığında Oleg söze girdi ve "Sizin neyiniz var?" diye sordu.

Harry, Rakel'e baktı. Kadın gülmemek için kendini zor tutuyordu.

"Birbirimizden çok hoşlanıyoruz, o kadar," dedi Harry. Peş peşe gelen üç çubuğu, yan yatırarak sağ köşede istiflemişti. "Ayrıca rekorun birazdan tarihe karışacak, mağlup."

Oleg güldü ve Harry'nin omzuna vurdu. "Hiç şansın yok. Mağlup olan sensin."

- 83 -

Harry'nin Dairesi. 11 Mayıs 2000.

Harry, gece yarısından önce eve döndü. Kendini mağlup olmuş gibi hissetmiyordu. Kapıyı açtı ve telesekreterinin üzerindeki kırmızı ışığın yanıp söndüğünü gördü. Oleg'i yatağa yatırıp, çay içti. Rakel, bir gün o hep bahsettiği uzun hikayeyi anlatacağını ama önce kendini toplaması gerektiğini söyledi. Harry, kadının bir tatile ihtiyacı olduğunu söyledi ve bu konuda hemfikir oldular.

"Birlikte bir yerlere gidebiliriz. Üçümüz," dedi Harry. "Bu işler bitince tabii."

Rakel, Harry'nin saçlarını okşuyordu.

"Bu konuda şaka yapmamalısın, Harry Hole."

"Şaka yapan kim?"

"Şimdilik tatil planı yapamam. Hadi artık evine git, Harry Hole."

Kapının önünde bir süre daha öpüştüler ve Harry eve döndüğünde dudaklarında hâlâ Rakel'in tadı vardı.

Evin ışıklarını yakmadan oturma odasına geçti ve telesekreterindeki mesajları dinlemeye başladı. İlk mesaj Sindre Fauke'dan geliyordu:

"Benim, Fauke. Görüşmemizden bu yana düşünüp duruyorum. Eğer Daniel Gudeson, hayaletten öteye geçebiliyorsa; bu bulmacayı çözebilmen için sana yardım edecek tek kişi Yılbaşı Gecesi Daniel vurulduğunda yanında olan kişidir: Gudbrand Johansen. Gudbrand Johansen'i bulmalısın, Müfettiş Hole."

Sonra Fauke telefonu kapattı ve klasik biiip sesi duyuldu. Harry, mesajların bittiğini düşünürken, bir yenisiyle karşılaşınca şaşırdı.

"Benim, Halvorsen. Saat 11:30. Mosken'in evinin önünde nöbet tutan polislerden biri aradı. Saatlerdir bekliyorlarmış ama eve gelen giden olmamış. Drammen'deki evini aramışlar ama telefona kimse cevap vermemiş. Adamlardan biri Bjerke'ye gitmiş ama orada da her yer kilitliymiş ve ışıklan da kapatmışlar. Bir süre daha orada beklemelerini söyledim. Telsizden anons yaptım ve Mosken'in arabasını aramalarını istedim. Bilgin olsun istedim. Yarın görüşürüz."

Yeni bir biiip sesi ve yeni bir mesaj. Harry'nin telefonu, rekor kırıyordu.

"Yine ben, Halvorsen. Bunamaya başladım galiba. Öteki mevzuu anlatmayı unutmuşum. Görünüşe

göre şansımız yaver gidiyor. Köln'deki SS arşivinden Gudeson ya da Johan- sen hakkında hiçbir kişisel bilgi çıkmadı. Berlin'deki Wehrmacht Arşiv Merkezi'ni aramamı söylediler. Orada huysuz bir ihtiyarla konuştum. Düzenli Alman ordusuna katılan az sayıda Norveçli olduğuna değindi. Konuyu anlatınca, biraz araştırma yapacağını söyledi. Bir süre sonra beni aradı ve tahmin ettiği üzere Daniel Gudeson hakkında hiçbir bilgiye ulaşamadığını ama Gudbrand Johansen hakkında bazı evraklar olduğunu söyledi. Belgelere göre Johansen, 1944 yılında Waffen SS komutasından, Wehrmacht komutasına geçmiş. 1944 yazında Oslo'ya gönderilen orijinal belgeler üzerine not düşülmüş. Berlin'deki adamımıza göre, bu notlar Johansen'in Wehrmacht'a katılım gerçekleştirdiği anlamına geliyormuş. Bir de Johansen'in sağlık belgelerini imzalayan doktorun yazışmaları varmış. Viyana'da bir doktor."

Harry, odadaki sandalyeye oturdu.

"Doktorun adı, Christopher Brockhard. Rudolf ll Hastanesi'nde görev yapmış. Viyana Emniyet Müdürlüğü'nü aradım ve hastanenin hâlâ hizmet verdiğini öğrendim. Hatta savaş yıllarında bu hastanede çalışan ve hâlâ hayatta olan yirmi küsur kişinin adını ve telefon numarasını aldım."

Almanlar arşiv işini iyi biliyor, diye düşündü Harry. "Ben de numaralan aramaya başladım. Almancam gerçekten berbat!" Halvorsen'in kahkahası, telesekreterin hoparlörlerinde çınladı. "Sekiz kişiyle konuştuktan sonra Gudbrand Johansen'i hatırlayan bir hemşire buldum. 75 yaşında bir kadın. Dediğine göre; adamımızı oldukça iyi hatırlıyor. Bu arada kadının adı Mayer. Helena Mayer." Biip sesinden sonra, ses kayıt cihazının kapanma sesi duyuldu.

Harry, rüyasında Rakel'i gördü. Yüzünü boynuna yaslamasını, güçlü ellerini ve bir de sürekli aşağı inen tetris bloklarını. Fakat gecenin bir yarısında uykusundan uyanmasına ve karanlık odada hayali bir siluet görmesine neden olan Sindre Fauke'un sesiydi. "Gudbrand Johansen'i bulmalısın."

-84 -

Akershus Kalesi. 12 Mayıs 2000.

Sabah saat 2:30'du ve yaşlı adam arabasını Akershusstranda adlı caddedeki bir deponun yanına park etti. Yıllar önce bu cadde, Oslo'nun en işlek geçiş yoluydu ama Fjellinje Tüneli açılınca, Akershusstranda'nın çıkışı kapatıldı ve sadece gün içinde tersaneye gidecek olanlar tarafından kullanılmaya başlandı. Bir de fahişelerin rahatsız edilmeden rahatça "yürüyüş" yapmak isteyen müşterileri tarafından kullanılıyordu. Yolla, deniz arasında pek çok depo vardı ve yolun sol tarafında ise Akershus Kalesi yer alıyordu. Yaşlı adam gibi Aker Brygge üzerine dikilip, elindeki silahın nişan gözünden manzarayı izleme imkanı olan herkesin karşılaşacağı görüntü aynı olacaktı: Kasıklarını ileri geri hareket ettiren gri pardösülü bir adam ve tam havan toplarının altına denk gelecek şekilde kale duvarına yaslanmış aşırı makyajlı ve sarhoş bir kadın. Sevişen çiftin her iki yanında birer projektör aydınlatma yer alıyordu. Biri arkalarındaki duvarı, diğeri de kayalıkları aydınlatıyordu.

Akershus, 2. Dünya Savaşı'nda Wehrmacht hapishanesi olarak kullanıldı. Kalenin içi, geceleri kapalıydı. İçeri kolayca girebilirdi ama infazların gerçekleştirildiği yere geldiğinde yakalanma riski yüksekti. Savaş yıllarında burada kaç kişinin vurulduğunu kimse bilmiyordu; ama öldürülen Norveç Direniş Hareketi üyeleri anısına bir anı plaketi konmuştu. Yaşlı adam, bu isimlerden birinin

kesinlikle bir suçlu olduğuna emindi. Üstelik bu inancını taraf tutmadan dile getiriyordu. Vidkun Quisling. Diğer savaş suçluları gibi, o da infaz edilmişti. Qusling, Prag'daki Barut Kulesi'nde hapis yatmıştı. Yaşlı adam, Jens Bjorneboe'nın yüzyıllar boyunca uygulanan çeşitli infaz yöntemlerini anlattığı kitabı için Barut Kulesi'nden ilham alıp almadığını merak ediyordu. Kurşuna dizilme yöntemini anlattığı sahne, Vidkun Quisling'in 1945 yılının bir ekim sabahı gerçekleştirilen infazının birebir aynısı mıydı? Bu hain adam, hazırlanan platformun ortasına dikilmiş ve vücudunun her yeri kurşunlarla doldurulmuş muydu? Acaba yazarın belirttiği gibi Qusling'in de başına bir başlık geçirmişler ve hedef alınabilsin diye kalbinin üzerine kare şeklinde beyaz bir kumaş iliştirmişler miydi? Silahlar ateş almadan önce, dört el ateş edilmesi üzerine emir verilmiş miydi? Eğitimli tetikçiler kötü atış yapmış ve stetoskopla Quisling'i kontrole giden doktor infazın bir kez daha gerçekleştirilmesini söylemiş ve bunun ardından dört beş kez daha ateş edilince adam kan kaybından mı hayatını kaybetmişti? Yaşlı adam, bu tarifin yapıldığı kısmı kitaptan kopardı. Gri pardösülü adam işini bitirmişti ve arabasına doğru ilerliyordu. Kadın hâlâ duvarın orada dikiliyordu. Eteğini indirdi ve bir sigara yaktı. Sigarasını içine çektikçe, karanlığın ortasında sarı bir ışık belirip kayboluyordu. Yaşlı adam bekledi. Kadın sigarasını ayakkabısının topuğuyla ezdi ve çamurlu yollardan geçerek kalenin diğer tarafına doğru yürümeye başladı. Oradan da ana cadde üzerindeki Norges Bank'in önüne kurdukları "ofise" dönecekti.

Yaşlı adam, arabanın arka koltuğuna baktı. Ağzı bağlı kadın, dietil eter verildiği zaman yaptığı gibi; korku dolu gözlerle kendisine bakıyordu. Ağzını kıpırdatmaya çalışıyordu.

Yaşlı adam; "Korkma, Signe," dedi ve kadına doğru eğilerek, kadının mantosu üzerine bir şeyler bağladı. Kadın başını eğip neler olduğunu görmek istedi ama yaşlı adam kadının başını yukarı kaldırdı.

"Hadi bir yürüyüşe çıkalım," dedi. "Tıpkı eski günlerdeki gibi." Arabadan indi, arka kapıyı açtı ve kadını dışarı çıkardı. Son- . ra da kadının arkasına geçti. Kadın tökezledi ve yol kenarındaki çimlerin üzerine düştü. Yaşlı adam, arkadan kadının ellerini bağladığı ipi çekti ve kadını yeniden ayağa kaldırdı. Projektör aydınlatmalardan birinin önüne getirdi ve ışık doğrudan kadının gözlerine vuruyordu.

"Kıpırdama. Şarabı unutmuşum," dedi. "Kırmızı Riberios. Hatırlıyorsun, değil mi? Sakın kıpırdama, yoksa... "

Kadın, ışık yüzünden hiçbir şey görmez oldu. Yaşlı adam elindeki bıçağı göstermek için, aleti kadının gözlerinin önüne getirmek zorunda kaldı. Delici ışığa rağmen, kadının göz bebekleri o kadar geniş açılmıştı ki tamamı siyah görünüyordu. Yaşlı adam arabaya gitti ve etrafa baktı. Görünürde hiç kimse yoktu. Sonra farklı bir ses olup olmadığına dikkat etti ama şehrin sıradan gürültüsünün haricinde hiçbir ses yoktu. Bagajı açtı. Siyah çöp torbasını kenara itti ve ölü köpeğin bedeninin çoktan kaskatı kesildiğini hissetti. Mârklin tüfeği ışıldıyordu. Tüfeği aldı ve ön koltuğa koydu. Camı yarıladı ve tüfeği buraya yasladı. Başını kaldırdı 16. yüzyıldan kalma duvarlar üzerine vuran san-kahve gölgeyi izledi. Gölge, Nesodden rıhtımından bile görülebiliyor olmalıydı. Harika.

Sağ eliyle arabayı çalıştırdı ve motora hafiften bir gaz verdi. Son bir kez etrafa baktı. Mesafe yaklaşık 50 metreydi ve tüfeğin nişan gözünden bakınca doğruca kadının paltosunu görebiliyordu. Hedefini biraz sağa kaydırdı. Kadının üzerine iliştirdiği beyaz kumaşı denk getirmeye çalışıyordu. Derin bir nefes aldı ve parmağını tetiğe doladı.

"Yeniden buluştuk," diye fısıldadı.

BÖLÜM 8
İFŞA

- 85 -

Viyana. 14 Mayıs 2000.

Harry, Tyrolean Havayolları'na ait uçağa bindiğinde, sadece üç saniyeliğine oturduğu siyah deri koltuğun boynuna ve kollarına verdiği rahatlığın tadını çıkarabildi. Sonra yeniden düşüncelere daldı.

Aşağıda sarı ve yeşil tarlalar eşsiz bir görüntü oluştururken; Danibe nehri, güneş ışığının altında ışıl ışıl akıyordu. Hostes, birazdan Schwechat Havaalanı'na ineceklerini söyledi ve Harry hazırlanmaya başladı.

Uçmayı hiçbir zaman sevmemişti ama son yıllarda aşılmaz bir korku haline gelmişti. Bir keresinde Ellen, tam olarak neden korktuğunu sormuştu. "Yere çakılıp ölmekten tabii ki. Başka ne olabilir ki?" diyerek yanıtlamıştı onu. Ellen da sıradan bir yolculuk esnasında uçak kazası geçirip ölme olasılığının otuz milyonda bir olduğunu söylemişti. Harry, verdiği bu bilgi için Ellen'a teşekkür etmiş; artık korkmadığını itiraf etmişti.

Motorun sesi değiştikçe, Harry daha derin nefes alıp vermeye başladı. Neden yaşlandıkça, ölüm korkusu daha da çok artıyordu? Tam tersi olması gerekmez miydi? Signe Juul, 79 yaşındaydı. Muhtemelen de korkudan aklını yitirmişti. Akershus Kalesi'ndeki güvenlik görevlileri tarafından bulunmuştu. Nöbet esnasında, Aker Brygge'de yaşayan ve uyku problemi çeken milyoner bir ünlü güvenlik görevlilerini aramış ve Güney Cephesi'ndeki projektörlerden birinin söndüğünü söylemişti. Nöbetçi, genç güvenlik elemanlarından birini projektöre bakmak için o bölgeye gönderdi.

Harry iki saat sonra bu genç görevliyle görüştü. Adam, projektöre bakmaya gittiğinde duvarın dibinde yatan yaşlı kadını gördüğünü söyledi. Önce bir uyuşturucu bağımlısı olduğunu düşünmüştü ama biraz daha yaklaşıp gri saçlarını ve eski moda elbiselerini görünce, yaşlı bir kadın olduğunu fark etmişti. Kadının fenalık geçirdiğini sanmış ama sonra ellerinin arkadan bağlı olduğunu görmüştü. En yakına gittiğinde de kadının mantosunu yarıp geçen o deliği fark etmişti.

"Omurgası paramparçaydı," dedi Harry. "Kaluetsin, kadının omurgalarını gördüm!"

Sonra duvara dayanıp, kustuğunu anlattı. Polisler kadını alıp götürünce ve projektör yeniden yanmaya başlayınca; ellerindeki o yapışkan maddenin ne olduğunu görebilmişti. Sanki bir önemi varmış gibi, Harry'ye ellerini gösteriyordu.

Olay Yeri İnceleme Ekibi geldi ve Weber, uykulu gözlerle Signe Juul'ü incelemekte olan Harry'ye yaklaştı. Tanrı'nın yargıç filan olmadığını, sadece yaşamaya engel olduğunu söyledi.

Tek görgü tanığı, o gece depolan beklemekle sorumlu olan bir bekçiydi. Saat 2.45'te Akershusstranda yönünde ilerleyen bir araba ile karşılaştığını söyledi. Fakat arabanın farları yandığı için ne modelini, ne de rengini görebilmişti.

Pilot hızlanıyor olmalı, diye düşündü. Harry, pilotun birdenbire Alp Dağları ile karşılaştığını ve yükselerek dağları aşmak için hızını arttırdığını hayal etti. Sanki Tyrolean uçağının kanatları altında hava kalmamıştı. Harry'nin yüreği ağzına geldi. Lastik top gibi zıplamaya başladıklarında, Harry'nin homurtuları açıkça duyulur bir hal aldı. Kaptan pilot, interkomdan Almanca ve İngilizce konuşarak; türbülans benzeri bir şeyler söyledi.

Aune, hiçbir şeyden korkmayan bir insanın; bir gün bile yaşayamayacağını söylemişti. Harry, koltuğun kollarına sıkıca tutundu ve bu düşünce ile kendini yatıştırmaya çalıştı.

Harry'yi Viyana'ya giden ilk uçakta yer ayırtmaya ikna eden de yine Aune olmuştu. Harry olanları anlatınca, Viyana'ya gitmenin kaçınılmaz olduğunu söyledi.

"Karşımızdaki adam bir seri katilse, kontrolünü kaybetmek üzere demektir," dedi Aune. "Adam, cinsel dürtülerle hareket eden bir seri katil değil; çünkü öyle olsaydı öfkeyle işlediği cinayetler sıklaşmaya başlardı. Bu adam kesinlikle, cinsel tatmin peşinde değil. Tamamlamayı hedeflediği, hastalıklı bir plan kurmuş. Dikkatli davranıyor ve mantıklı hareket ediyor. Cinayetlerin birbirlerine yakın tarihlerde gerçekleşmesi ve Akershus Kalesi'ndeki infazlara yaptığı gönderme gibi sembolik anlamlar taşıması; adamın ya kendini yenilmez sanması, ya da psikoza girip kontrolünü kaybetmeye başlaması anlamına gelir."

"Belki de tamamen kontrolü elinde tutuyordur," dedi Halvorsen. "Henüz hiç açık vermedi. Elimizde tek bir ipucu bile yok."

Halvorsen, kesinlikle haklıydı. Hiç ipuçları yoktu.

Mosken, bütün gün neler yaptığını tüm açıklığıyla anlattı. Oslo'daki evinin önünde nöbet tutan polisler, adamın eve dönmediğini söyleyince; Halvorsen ertesi sabah ilk iş adamın Drammen'deki evini aradı. Mosken evdeydi. Söylediklerinin doğru olduğundan emin olamasa da olaylar şu şekilde gelişmişti: Bjerke Stadyumu saat 10.30'da kapanmış ve Mosken oradan ayrılıp Drammen'e doğru yola koyulmuştu. Eve geldiğinde saat 11.30'du. Eve 2.30'da gelmiş olsaydı, Signe Juul'ü öldürmek suçundan şüpheli duruma düşebilirdi.

Harry, hiç umudu olmasa da, Halvorsen'e komşuları arayıp; Mosken'in eve girişini görüp görmediklerini sormasını söyledi. Ayrıca Moller'le görüşüp, Savcılıktan Mosken'in her iki dairesini de aramak için izin belgesi çıkarttırmasını istedi. Harry, adamdan şüphelenmek için yeterince nedeni olmadığını biliyordu ve Savcı da arama izni çıkartmak için yeterli derece somut verileri olmadığını söyleyip, taleplerini geri çevirmişti.

Hiçbir ipucu yoktu ve panik yapmaya başlamıştı.

Harry, gözlerini kapadı. Even Juul'ün yüzü, gözlerinin önüne geldi. Irisveien'deki evinde, kucağında köpeğinin tasması ile bir koltuğa gömülmüştü.

Uçağın tekerleri yere değdi ve Harry otuz milyon şanslı insandan biri olduğu için şükretti.

Viyana Emniyet Müdürlüğü'nün şoför, rehber ve tercüman olarak emrinde görevlendirdiği polis memuru, gelen yolcu bekleme salonundaydı. Üzerinde koyu renk bir takım elbise ve güneş gözlükleri vardı. Ensesi oldukça kalındı. Elinde BAY HOLE yazan bir pankart tutuyordu.

Bu kalın enseli adamın adı Fritz'di. (Harry böyle bir adamın ancak Fritz olarak adlandırılabileceğini düşündü.) Birlikte lacivert bir BMW'ye bindiler ve birkaç dakika içinde otobana çıkıp şehrin kuzeybatısına doğru ilerlemeye başladılar. Beyaz dumanlar çıkaran fabrika bacalarının ve Fritz hızını arttırınca anlayış gösterip sağ şeride kayan motosikletlilerin yanından geçtiler.

"Ajan otelinde kalacaksın," dedi Fritz. "Ajan oteli mi?"

"Tarihi Imperial Oteli. Soğuk Savaş yıllarında Rusların ve Batılı ajanların kaldığı yer. Patronun para içinde yüzüyor herhalde." Fritz, Kârtner Meydanı'na geldiklerinde bir yere işaret etti.

"Sağ tarafta, çatıların üzerinden gördüğün kule Aziz Stephan Katedrali'ne aittir. Çok güzel değil mi? İşte otelin. Sen girişini yapana kadar, beklerim."

Imperial Otellin resepsiyonisti, hayranlık dolu bakışlarla lobiyi inceleyen Harry'yi görünce gülümsedi.

"40 milyon şilin ödeyerek restore ettik ve savaştan önceki haline döndürdük. 1944 yılındaki bombalı saldırılarda neredeyse yerle bir olmuştu ve birkaç yıl öncesine kadar oldukça perişan haldeydi."

Harry ikinci katta asansörden inince, yaylı bir zeminde yürü-yormuş gibi hissetti. Çünkü halılar yumuşacık ve oldukça kalındı. Oda çok büyük değildi ama içinde en az yüz yıllık gibi duran sayvanlı bir karyola vardı. Camı açınca, caddenin karşısındaki pastaneden gelen ekmek kokusunu aldı.

Harry arabaya bindi ve Fritz, "Helena Mayer, Lazarettegasse 'de yaşıyor," dedi. Sinyal vermeden şerit değiştiren bir arabayı korna çalarak ikaz etti.

"Dul bir kadın ve iki yetişkin çocuğu var. Savaştan sonra emekli olana dek öğretmen olarak çalışmış." "Kadınla konuştun mu?" "Hayır ama dosyasını okudum."

Lazarettegasse'deki binanın bir zamanlar oldukça gösterişli olduğu aşikardı. Oysa şimdi merdiven boşluğundaki boyalar dökülmüş, merdivenler tavandan sızan su yüzünden sırılsıklam olmuştu.

Helena Mayer, üçüncü katta oturuyordu ve misafirlerini güler yüzle kapıda karşıladı. Kahverengi gözleri hayat doluydu. Kadın, merdivenlerin durumu için özür diledi.

Evin içinde gereğinden fazla eşya vardı. Her yanda, hayatları boyunca anı olsun diye topladıkları ıvır zıvır eşyalar doluydu.

"Lütfen oturun," dedi ve Harry'ye dönerek ekledi. "Sadece Almanca konuşabiliyorum ama siz benimle İngilizce konuşabilirsiniz. Konuşulanları anlayacak kadar İngilizcem var."

İçeriden kahve ve kek dolu bir tepsi getirdi. Meyve ve peynir dolgulu keki uzatarak, "Strudel," dedi.

Fritz, "leziz," diyerek keki yemeye başladı.

"Gudbrand Johansen'i tanıyorsunuz, değil mi?" diye sordu Harry.

"Evet. Biz ona Uriah derdik. Böyle söylememiz için ısrar etmişti. Önceleri, yaraları yüzünden bilincinin yerinde olmadığını düşünmüştük."

"Ne tür yaraları vardı?"

"Kafasından yara almıştı. Ve tabii bir de bacağından. Doktor Brockhard, neredeyse bacağını kesecekti."

"Ama iyileşti ve 1944 yazında Oslo'ya gönderildi, değil mi?" "Evet, plan böyleydi." "Ne demek istiyorsunuz?"

"Adam ortadan kayboldu, değil mi? Bence Oslo'ya hiç gitmedi, ne dersiniz?"

"Bildiğim kadarıyla Oslo'ya dönmedi, evet. Anlatın lütfen, Gudbrand Johansen'i ne kadar iyi tanıyordunuz?"

"Oldukça iyi. Çok dışa dönük biriydi ve güzel hikayeler anlatırdı. Sanırım, hemşirelerin hepsi ona aşıktı." "Siz de mi?"

Kadın neşeli bir kahkaha attı. "Ben de. Ama o beni istemedi."

"İstemedi mi?"

"Açık konuşmalıyım ki o zamanlar çok güzeldim. Sorun, ben değildim. Uriah, bir başkasına aşıktı." "Gerçekten mi?" "Evet, onun adı da Helena'ydı." "Hangi Helena?" Yaşlı kadın kaşlarını çattı.

"Helena Lang, olmalı. İkisinin aşkı, o malum trajediye yol açtı."

"Ne trajedisi?"

Kadın şaşkınlıkla Harry ve Fritz'e baktı. Sonra bakışlarına Harry'ye yöneltti.

"Bu yüzden buraya gelmediniz mi?" diye sordu. "Cinayet yüzünden burada değil misiniz?"

- 86 -

Saray Bahçeleri. 14 Mayıs 2000.

Pazar günüydü. İnsanlar her zamankinden daha yavaş yürüyorlardı ve yaşlı adam Saray Bahçelerinde yürürken, diğerlerinden farksız görünüyordu. Güvenliğin orada durdu. Ağaçlar açık yeşil renkteydi. Yaşlı adamın en sevdiği renk. Tek bir ağaç hariç. Bahçenin ortasındaki meşe ağacı, şimdikinden daha yeşil olamazdı. Diğer ağaçlarla arasındaki farkı görmemek imkansızdı. Ağaç, kış uykusundan uyanınca; dallara hayat veren sirkülasyon işlemeye ve zehri tüm damarlara yaymaya başlamıştı. Şimdi her bir yaprağa ulaşmış ve normalden daha hızlı büyümesine ve daha çok parlamasına neden olmuştu. Bir ya da iki hafta içinde bütün yapraklar solacak, kahverengiye dönüşüp dallarından düşecekti. Sonunda ağaç hayata veda edecekti.

Fakat kimsenin bundan haberi yoktu. Muhtemelen hiçbir şeyin farkında değillerdi. Plan yapmaya başladığında Bernt Brandhaug'u hesaba katmamıştı ama yaşlı adam bu cinayetin polisin aklını karıştırdığının farkındaydı. Brandhaug'un Dagbladet e yaptığı açıklamalar tamamen tesadüf olmuştu. Yaşlı adam, gazeteyi okuyunca kahkahalarla gülmeye başladı. Tanrım, üstelik yaptığı açıklamalarda Brandhaug'a sonuna kadar hak vermişti. Savaş hukukuna göre, kaybedenlerin ölmesi gerekirdi.

Peki polise başka nasıl ipuçları bırakmıştı? Büyük ihanet ve Akershus Kalesi'ndeki infazlar arasındaki bağı bile çözememişlerdi. Belki surların üzerindeki toplar ateşlendiğinde, her şeyin farkına varabileceklerdi.

Etrafına bakındı ve oturabileceği bir bank aradı. Ağrıları gittikçe daha da artmaya başlamıştı. Kanserin bütün vücuduna yayıldığını öğrenmek için Buer'e gitmesine gerek yoktu. Bu kadarını kendisi de çözebiliyordu. Artık vakti azalmıştı.

Ağaca yaslandı. İstilanın sembolü olan huş ağacı. Hükümet ve Kralın İngiltere'ye kaçışı. Nordahl Grieg'in bir şiirinde dediği gibi, Alman bombacılar artık başımızın üstünde. Bu düşünce, yaşlı

adamın midesini bulandırdı. Kral, asil davranarak geri çekildiğini söylese de bu, düpedüz ihanetti. Halkı en çok ihtiyaç duydukları anda yalnız bırakmanın asaletle hiçbir alakası yoktu. Londra'da İngiliz Kralının sağladığı güven dolu ortamda, sürgüne gönderilen asilzade rolüne girmişti. Akşam eğlencelerinde üst sınıf hanımefendilerin gönlünü okşayan laflar edip, belki bir gün o küçük krallığına geri dönebileceğinden söz ediyordu. Her şey sona erdiğinde, Norveç Prensi bir tekne ile rıhtıma yaklaştı. Prensi karşılamaya gelen kalabalık hem kendi utançlarını, hem de Kralın utancını kapatmak istercesine bağırıyordu. Yaşlı adam güneşe döndü ve gözlerini kapadı.

Komut verildi, postal sesleri geldi, AG3 tüfekleri yere değdi. Yer değiştirildi. Nöbet değişimi tamamlandı.

- 87 -

Viyana. 14 Mayıs 2000.

"Demek bilmiyordunuz?" dedi Helena Mayer.

Kadın inanamadığını gösterircesine başını iki yana salladı. Fritz çoktan telefona sarılmış, eski cinayet dosyalarına ulaşmak için işe koyulmuştu.

Fısıldayarak, "Bulabileceğimizden eminim," dedi. "Harry'nin bu konuda en ufak bir şüphesi bile yoktu.

"Polisler, Gudbrand Johansen'in kendi doktorunu öldürdüğüne ikna oldular, öyle mi?" Harry, yaşlı kadına dönmüş; aklındaki tüm sorulan soruyordu.

"Evet, kesinlikle. Christopher Brockhard, hastanedeki dairelerden birinde yalnız yaşıyordu. Polis, Johansen'ın kapının camını kırarak içeri girdiğini ve yatağında uyumakta olan doktoru öldürdüğünü söyledi."

"Nasıl?"

Bayan Mayer, dramatik bir yüz ifadesi ile parmağını boğazının üzerinden geçirdi.

"Doktorun cesedini gözlerimle gördüm," dedi. "Neredeyse doktorun kendisini kestiğine inanacaktım. Çünkü boğazındaki iz, o kadar düzgündü ki."

"Hmmm. Peki polisler, cinayeti Johansen'ın işlediğinden nasıl bu kadar emin olabildiler?"

Kadın güldü.

"Emindiler; çünkü Johansen kapıdaki güvenliğe Brockhard' ın hangi dairede kaldığını sorduktan sonra arabasını park edip, ana kapıdan içeri girmiş. Sonra da koşarak dışarı çıkmış ve son hızla Viyana'ya doğru yol almış. Ertesi gün ortalardan kaybolmuştu ve kimse nerede olduğunu bilmiyordu. Tek bildikleri, gelen emirler doğrultusunda 3 gün içinde Oslo'ya gitmesi gerektiğiydi. Norveç polisi, adamın dönüşünü bekledi ama o Oslo'ya gitmedi."

"Polisin elinde, güvenlik görevlilerinin ifadesi dışında herhangi bir kanıt var mıydı?"

"Bakalım hatırlayabilecek miyim? O cinayetin üzerinden yıllarca konuştuk! Kapının camındaki kan, Johansen'ın kanıydı. Polis aynı parmak izlerini, Brockhard'ın yatak odasına, Uriah'ın yatağında

ve yatağın başındaki sehpada da buldu. Üstelik cinayeti işlemek için bir nedeni de vardı."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Gudbrand ve Helena birbirlerine aşıktı. Ama Helena Christopher'a aitti." "Nişanlılar mıydı?"

"Hayır, hayır. Christopher, Helena için deli oluyordu. Bunu, herkes biliyordu. Helena zengin bir aileden geliyordu ama babası hapse girince her şeylerini kaybettiler. Brockhard ailesinden biriyle yapacağı evlilik; hem Helena'nın, hem de annesinin kurtuluşu olacaktı. Genç bir kızın ailesine karşı sorumlulukları vardır, bilirsiniz. En azından o zamanlar öyleydi."

"Helena Lang'in şu anda nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Ama keke hiç dokunmadınız," dedi dul kadın.

Harry bir parça aldı, uzun uzun çiğnedi ve yutarken başını öne arkaya sallayıp Bayan Mayer'e keki beğendiğini göstermeye çalıştı.

"Hayır," dedi kadın. "Bilmiyorum. Cinayetin işlendiği gece Johansen'la birlikte olduğu ortaya çıkınca, soruşturmaya alındı. Ama hiçbir şey bulamadılar. Rudolf II Hastanesi'nden ayrıldı ve Viyana'ya taşındı. Kendine bir dikiş atölyesi açtı. Güçlü ve girişimci bir kadındı. Arada bir caddede dolaşırken görürdüm. Fakat 50'lerin ortalarında her şeyi sattı ve ondan bir daha haber alamadım. Birileri, yurt dışına gittiğini söyledi. Bu konuda kiminle görüşeceğinizi biliyorum. Tabii hayattaysa. Beatrice Hoffmann. Lang ailesinin yanında çalışırdı. Cinayetten sonra, ailenin ona iş verecek gücü kalmamıştı. O da bir süre Rudolf II Hastanesi'nde çalıştı."

Fritz yine telefona sarıldı.

Camda bir sinek vardı. Kendi mikroskobik mantığını kullanarak hareket etmeye çalışıyordu ama her seferinde cama çarpıyor ve sebebini çözemiyordu. Harry ayağa kalktı.

"Kekiniz...?"

"Bir dahaki sefere, Bayan Mayer. Şu anda hiç vaktimiz yok."

"Neden?" diye sordu kadın. "Bu olay neredeyse 50 yıl önce yaşandı. Bir yere kaçacağı yok ya!"

Harry; "Hmmm..." diyebildi ve perdenin arkasından kurtulmaya çalışan sineğe baktı.

Emniyet Müdürlüğü'ne dönerlerken, Fritz la bir telefon geldi. Adam hiç beklenmeyen bir u-dönüşü yapınca, arkalarından gelen motosikletliler kornalarına asıldılar.

"Beatrice Hoffmann hayattaymış," dedi. Işıklan yakalamak için gaza bastı. "MaucrbachstraBe'de bir huzurevindeymiş. Viyana Ormanlarına yakın."

BMW turbonun neşe ile hızlandığını duyabiliyordu. Apartmanların yerini ahşap evler aldı ve sonunda eşsiz ormanlara geldiler. Akşam güneşi yaprakların üzerinde dans ediyordu. Manzara kusursuzdu. Her yerde kayın ve kestane ağaçları vardı.

Hemşire eşliğinde, bahçeye çıktılar.

Beatrice, güzel bir meşe ağacının gölgesinde oturuyordu. Kırışıklıklarla dolu, ince yüzünü hasır bir şapkanın altına gizlemişti. Fritz, Almanca konuşarak durumu kadına anlattı ve neden burada

olduklarını açıkladı. Yaşlı kadının yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Ben 90 yaşındayım," dedi. "Ama ne zaman Bayan Helena'yı düşünsem, gözyaşlarıma engel olamam."

"Kendisi hayatta mı?" diye sordu Harry. Okulda öğrendiği Almancasına sığınmıştı. "Nerede olduğunu biliyor musunuz?"

Kadın, elini kulağının arkasına koyarak; "Ne diyor?" diye sordu. Fritz soruyu açıkladı.

"Evet," dedi kadın. "Helena'nın nerede olduğunu biliyorum. İşte orada yaşıyor."

Ağaçların en üst dallanın işaret ediyordu.

İşte başlıyoruz, dedi Harry kendi kendine. Kadın bunamış. Ama yaşlı kadın sözlerini bitirmemişti.

"Aziz Peter'le birlikte. Lang ailesindeki herkes, iyi birer Katolikti ama Helena tam bir melekti. Dediğim gibi, onu düşünürken gözyaşlarıma engel olamıyorum."

"Gudbrand Johansen'i hatırlıyor musunuz?" diye sordu Harry.

"Uriah," dedi Beatrice. "Onunla bir kez karşılaştım. Yakışıklı ve etkileyici bir genç adamdı. Ama maalesef hastaydı. Böylesine hoş ve nazik bir delikanlının, cinayet işleyebileceğine kim inanırdı ki? Ayrıldıklarında, ruhlarını da beraberlerinde götürdüler. Zavallı Helena onu asla unutamadı. Polis Uriah'i bulamadı ve Helena'ya da hiçbir suçlama yapılmadı. André Brockhard, Helena'yı hastaneden kovdu. O da şehre taşındı ve Başpiskoposlukta gönüllü olarak çalışmaya başladı. Ailesi maddi anlamda krize girince de paralı bir iş bulmak zorunda kaldı. Kendi dikiş atölyesini kurdu. İki yılda, yanında çalışanların sayısı on dörde çıktı. Üstelik de tam zamanlı işçi çalıştırıyordu. Babası hapisten çıktı ama Yahudi bankacılarla yaşadıkları skandal yüzünden iş bulamadı. Bayan Lang, ailesinin düştüğü durumu kaldıramadı. Uzun süren hastalık döneminin ardından, 1953 yılında hayatını kaybetti. Bay Lang ise aynı yılın sonbaharında, bir trafik kazası sonucu yaşamını yitirdi. Helena, 1955 yılında atölyesini sattı ve kimseye bir açıklama yapmadan ülkeyi terk etti. 15 Mayıs'tı. Avusturya'nın kurtuluş günü."

Fritz, Harry'nin yüzündeki meraklı ifadeyi görünce; açıklama ihtiyacı duydu.

"Avusturya biraz alışılmışın dışındadır. Burada Hitler'in silahları bıraktığı gün değil; müttefiklerin ülkeyi terk ettiği gün kutlanır."

Beatrice, Helena'nın ölüm haberini nasıl aldığını anlatmaya başladı.

"Neredeyse 20 yıl ondan hiç haber alamadık. Bir gün Paris'ten bir kart aldım. Yazdıklarına bakılırsa, kocası ve kızıyla tatil için Paris'e gitmişti. Anladığım kadarıyla son yolculuk gibi bir şeydi. Nerede yaşadığını, kiminle evlendiğini ya da hastalığının ne olduğunu yazmamıştı. Sadece ölmek üzere olduğunu belirtmiş ve Aziz Stephan Katedrali'nde onun için bir mum yakmamı istemişti. Helena, sıra dışı bir insandı. Yedi yaşındaydı. Mutfağa, benim yanıma geldi. Gözlerini bana çevirdi ve 'Tanrı insanları sevmek için yaratmış,' dedi."

Yaşlı kadının yüzünden bir damla yaş süzüldü.

"Bunu asla unutamam. Yedi yaşındaydı. Sanırım o zamanlar hayatını nasıl geçireceğini kararlaştırmıştı. Hayatı istediği gibi gitmedi. Çok acı çekti ama kalbinin derinliklerinde Tanrı'nın

insanları sevmek için yarattığına inanıyordu. Böyle biriydi, işte."

"Kart hâlâ sizde mi?"

Kadın gözyaşlarını sildi ve başıyla onayladı.

"Odamda. Ama bir süre izin verin de anılarımla baş başa kalayım. Sonra gideriz. Bu arada, bu akşam yılın ilk sıcak akşamı olacak."

Bir süre sessizce oturdular. Sophienalpe dağlarının ardından batan güneşle birlikte, dalların ve kuşların çıkardıkları sesleri dinlediler. Herkes, kaybettiklerini düşündü. Ağaçların altında sinekler uçuşuyordu. Harry, Ellen'i düşündü. Kuşlar kitabında fotoğrafını gördüğü sinekkapan kuşunu gördü.

"Hadi gidelim," dedi Beatrice.

Odası küçük ve sadeydi. Dar ama aydınlıktı. Yatağı duvara dayalıydı ve duvarda pek çok fotoğraf vardı. Beatrice, şifonyerinin çekmecesindeki kağıtları karıştırmaya başladı.

"Kendimce bir sistemim var. Şimdi bulurum," dedi. Harry, kadının sözlerine inanıyordu.

O anda gözü, duvardaki bir fotoğrafa takıldı. Gümüş çerçeve içindeydi.

"İşte kart," dedi Beatrice.

Harry bir şey söylemedi. Fotoğrafa bakıyordu. Kadının sesini duyana kadar, hiç tepki vermedi.

"Bu fotoğraf, Helena hastanede çalışırken çekilmişti. Çok güzel, değil mi?"

"Evet, çok güzel," dedi Harry. "Yüzünde tanıdık gelen tuhaf bir ifade var."

"Onda tuhaf olan hiçbir şey yok," dedi Beatrice. "İki bin yıldır, bütün ikonlarda onu resmederler."

Çok sıcak bir geceydi. Sıcak ve boğucu. Harry, yatakta dönüp duruyordu. Örtüyü yere attı ve düşüncelerini susturup, uykuya dalmaya çalışırken çarşafı üzerine çekmeye çalıştı. Bir an mini-bara bakmayı düşündü ama son anda minibarı kilitleyip, anahtarı resepsiyona teslim ettiğini hatırladı. Koridordan gelen sesleri duyabiliyordu. Biri, kapıyı zorladı ve Harry yatağa iyice sokuldu. Ama içeri giren olmadı. Sonra sesler odanın içinden gelmeye başladı. Teninin üzerinde gezen nefeslerini hissedebiliyordu. Elbiseler adeta parçalandı. Harry, her bir sesi detaylarıyla duyabiliyordu. Gözlerini açtığında, yanıp sönen ışıkları ve dışarıda şimşeklerin çaktığını fark etti.

Patlama seslerine benzeyen gök gürültüsü, her defasında şehrin başka bir bölgesinden duyuluyordu. Yeniden uykuya daldı ve genç kadını öperek geceliğini çıkardı. Teni bembeyazdı ve soğuktu. Terlemişti ve korkuyordu. Kadına uzun uzun sarıldı. Teni ısınana kadar bedenini sardı. Adeta kollarında yeniden hayat bulmuştu. Tıpkı bahar gelince açan çiçekler gibiydi.

Kadını öpmeye devam etti. Boynunu, kollarının içini, karnını öptü. Israrcı ya da baştan çıkarıcı bir tavrı yoktu. Daha çok kadını yatıştırmaya çalışıyor gibiydi. Adamın bilinci yarı açıktı. Her an ortadan kaybolabilecek gibiydi. Kadın sonunda, ona ayak uydurmaya karar verdi. Güvende olduğunu hissediyordu. Daha önce tanımadığı yerlere gidiyordu. Bilinci tam olarak açıldığında iş işten geçmişti. Kadın adamı kucaklamış, onu lanetliyordu. Sonra yalvarmaya başladı Güçlü elleriyle adamı adeta parçalara ayırıyordu. Adamın derisi kanamaya başladı.

Harry, nefes nefese uyandı. Yalnız olduğundan emin olmak için etrafına baktı. Her şey birdenbire

gerçekleşmişti. Fırtına, uyku ve rüya. Gecenin bir yarısı, yağmurun sesi ile uyanmıştı. Pencereye yaklaştı ve caddeye baktı. Yağmur suları, kaldırımlardan yola dökülüyor; oradan da akıp gidiyordu.

Harry, çalar saatin sesine uyandığında hava aydınlanmıştı ve caddeler kupkuruydu.

Başucundaki saate baktı. Oslo uçağı iki saat içinde kalkıyordu.

- 88 -

Thereses Gate. 15 Mayıs 2000.

Stâle Aune'nin ofisi, sarı renkte boyanmıştı ve duvarlardaki raflarda uzmanlık alanına ilişkin kitaplar vardı. Bir de Kjell Aukrust'un çizgi karakterlerinin resimleri vardı.

"Lütfen otur, Harry," dedi Doktor Aune. "Sandalyeye mi yoksa koltuğa mı geçmek istersin?"

Bu, doktorum klasik açılış konuşmasıydı. Harry, gülümsedi ve "bunu daha önce de duyduk," ifadesini takındı. Gardemon Havaalanı'ndan aramış ve yanına uğrayıp uğrayamayacağını sormuştu. Doktor, uğramasını ama fazla vakit ayıramayacağını; çünkü açılış konuşması yapmak için Hamar'da bir seminere gitmesini gerektiğini söyledi.

"Seminerin konusu, Alkolizmle İlgili Problemler. Ama adından söz etmeyeceğim."

"Bu yüzden mi hazırlandın?"

"Kıyafetler, dinleyiciye ulaşan en güçlü sinyallerdir," dedi Aune. Elini, ceketinin yakasında gezdirdi. "Tüvit, maskülen yapıyı ve güveni simgeler."

"Peki ya papyon?" diye sordu Harry ve not defteriyle kalemini çıkardı.

"Entelektüel ciddiyeti ve kendine güveni simgeler. Kendinle alay etmek olarak da adlandırabilirsin. İkinci sınıf meslektaşları etkilemek için kullanılır."

Aune arkasına yaslandı ve ellerini göbeğinin üzerinde kavuşturdu. Kendinden emin bir tavrı vardı.

"Bölünmüş kişilikten bahseder misin?" dedi Harry. "Ya da şizofreniden."

"Beş dakika içinde mi?" diye sordu Aune.

"O zaman özet geç."

"Öncelikle bölünmüş kişilik ve şizofreniden aynı şeylermiş gibi bahsediyorsun. Bu da toplumun en çok yanılgıya düştüğü noktadır. Şizofreni, birbirinden farklı pek çok zihinsel bozukluğa verilen genel bir addır. Bölünmüş kişilikle alakası yoktur. Schizo, Yunancada bölünmüş demek ama Doktor Eugen Bleuler şizofrenlerin beyinlerindeki psikolojik işlevlerin bölündüğüne dikkat çeker. Ve eğer... "

Harry, kolundaki saati gösterdi.

"Tamam," dedi Aune. "Senin sözünü ettiğin bölünmüş kişilik, ÇKB olarak bilinir. Çoklu Kişilik Bozukluğu. Tek bir kişinin bünyesinde barınan iki ya da daha fazla kişilik vardır ve zaman zaman biri, diğerinden daha baskın bir hal alır. Dr. Jekyll ve Mr.

Hyde gibi."

"Demek, böyle bir şey gerçekten var; öyle mi?"

"Evet. Ama nadiren görülür. Hollywood filmlerindeki kadar sık karşılaşılmaz. Psikolog olarak geçirdiğim 25 yıl içinde, böyle bir vaka ile çalışma şansı yakalayamadım. Ama nasıl olduğunu bilirim."

"Örneğin?"

"Örneğin; bir tür hafıza kaybıyla başlar. Başka bir deyişle ÇKB hastası bir kişi, sabah uyandığında akşamdan kalma olduğunu hisseder ama bunun nedenini açıklayamaz ve diğer kişiliğinin alkole düşkün biri olduğunu bilmez. Bir kişilik, alkolikken; diğeri Yeşilaycı olabilir."

"Genel olarak bu şekilde işliyor, yanılıyor muyum?"

"Haklısın."

"Ama alkolizm, fiziksel bir rahatsızlıktır."

"Evet. Bu yüzden ÇKB inanılmaz bir vakadır. Bir ÇKB dosyasını incelemiştim. Kişiliklerden biri ciddi oranda ot içiyordu ve diğeri sigaraya elini dahi sürmemişti. Ot içenin kan basıncı, diğerine göre %20 daha fazlaydı. ÇKB hastası olan bir kadının raporunda da bir ayda birden fazla regl dönemi geçirdiği yazıyordu. Çünkü her kişiliğin aynı regl periyodu vardı."

"Yani bu insanların fiziksel yapıları da değişiyor, öyle mi?"

"Belli ölçüde, evet. Aslında Dr. Jekyll ve Mr. Hyde'in hikayesi doğrudur. Dr. Osherson'un tanımladığı bir vakada; kişiliklerden biri heteroseksüel, diğeri de homoseksüeldi."

"Kişiliklerin sesleri de birbirinden farklı olabilir mi?"

"Evet. Kişilikler arası kaymayı gözlemlemenin en kolay yolu, seslerdeki değişimdir."

"Seslerin değişimi nedeniyle, hastayı oldukça iyi tanıyan bir insan; diğer kişiliğin sesini tanıyamayabilir. Mesela telefonda konuşurken. Böyle bir şeyin olması mümkün mü?"

"Eğer söz konusu kişi, ÇKB hastalığından habersizse olabilir. ÇKB hastalığı hakkında fazla bilgisi olmayan bir insan, hastayla aynı odada oturabilir ama jestlerindeki ve beden dilindeki değişimi göremeyebilir."

"ÇKB hastası olan biri, bu hastalığı en yakınlarından bile saklayabilir mi?"

"Olabilir, evet. Diğer kişiliğin ortaya çıkış sıklığı kişiden kişiye değişir ve bazı hastalar bu değişimi kontrol altında tutabilir."

"O zaman kişinin bünyesinde barındırdığı kişilikler, birbirinden haberdar olmuş demektir."

"Evet. Ama bu durum çok da sıra dışı bir durum değildir. Dr. Jekyll ve Mr. Hyde romanında olduğu gibi kişilikler arasında keskin ayrılıklar olabilir. Çünkü hedefleri, ahlak anlayışları, etraflarındaki insanlara duydukları sempati ve antipatiler gibi pek çok değişiklik söz konusudur."

"El yazılarında durum nedir? Onları da değiştirebilirler mi?"

"Bu bilinçli bir değişim değildir, Harry. O kişi artık kendisi olmaktan çıkar. İşten eve döndüğünde sende de birtakım değişiklikler olur: Sesin, vücut dilin ve benzeri değişiklikler. El

yazısından söz etmen iyi oldu. Bir yerlerde bir ÇKB hastası tarafından yazılmış mektup örneklerinin bulunduğu bir kitap olacaktı. Bu hastanın birbirinden farklı ve kendi içlerinde tutarlı 17 farklı yazı şekli vardı. Vaktim olduğunda bu kitaba bakar, bulursam sana ulaştırırım."

Harry, defterine birkaç not tuttu.

"Farklı regl periyotları, farklı el yazılan; bu tamamen çılgınlık," diye mırıldandı.

"Sen öyle diyorsan, Harry. Umarım yardımcı olabilmişimdir. Artık çıkmam gerek."

Aune, taksi durağını arayıp bir araç istedi. Birlikte dışarı çıktılar. Kaldırımda beklerlerken; Aune Harry'ye döndü ve 17 Mayıs için bir planı olup olmadığını sordu. "Eşimle birlikte, evde bir yemek düzenleyeceğiz. Birkaç arkadaşımız gelecek. Seni de aramızda görmek isteriz."

Harry; "Çok düşüncelisin ama neo-Naziler o gün Kurban Bayramını kutlayacak Müslümanlara bir sürpriz yapmayı planlıyor. Grönland'daki caminin etrafında keşif turları yapmalıyım," dedi. Aldığı davet karşısında hem çok şaşırmış, hem de çok mutlu olmuştu. "Ailece kutlama yapılması gereken günlerde, işler' bizim gibi bekarların üstüne atarlar bilirsin."

"Bir süreliğine de olsa uğrayamaz mısın? Gelecek olanların çoğu işleri yüzünden erken ayrılacak zaten."

"Teşekkür ederim. Duruma bakar, seni haberdar ederim. Bu arada, arkadaşların nasıl insanlar?" Aune, papyonunu düzeltti.

"Senin gibi insanlar," dedi. "Ama eşimin birkaç saygıdeğer konuğu var."

Taksi geldi ve önlerinde durdu. Harry, Aune için kapıyı açtı ve adam taksiye bindiğinde kapıyı kapatacakken aklına bir şey geldi.

"ÇKB hastalığı nasıl ortaya çıkar?"

Aune öne doğru eğildi ve Harry'ye baktı.

"Tam olarak aradığın nedir, Harry?"

"Emin değilim ama önemli olduğunu düşünüyorum."

"Pekala. ÇKB vakaları, genellikle hayat boyunca karşılaşılan travmatik olayların ardından ortaya çıkar. Diğer kişilik, problemlerden kaçmak için yaratılır."

"Yetişkin bir erkeği ele alırsak, ne tür travmatik olaylardan söz edebiliriz?"

"Hayal gücünü kullanmalısın. Doğal afet olabilir. Sevdiği birini kaybetmiştir. Şiddet kurbanıdır. Uzun bir süre korku içinde yaşamıştır."

"Örneğin; savaşa katılan bir asker."

"Savaş kesinlikle etkili bir tetikleyicidir, haklısın."

"Ya da gerilla savaşı."

Harry son sözleri kendi kendine söyledi. Çünkü Aune çoktan Thereses Gate'e doğru ilerlemeye başlamıştı.

"Scotsman," dedi Halvorsen.

"17 Mayıs'ta Scotsman Bar'da mı olacaksın?" Harry yüzünü buruşturdu. Çantasını, arkasındaki askılığa taktı.

"Bara gideceksen, en azından Scotsman'dan daha kaliteli bir yer bul. Ya da o gün nöbet tutmak zorunda olan evli ve çocuklu adamlardan birinin nöbetini devral. Çift maaş alırsın ve ertesi gün akşamdan kalma baş ağrıları çekmezsin."

"Düşünürüz."

Harry, gıcırdayan sandalyesine olurdu.

"Onu tamir ettirmeyi düşünüyor musun? Her geçen gün daha tuhaf sesler çıkartıyor."

"Tamiri mümkün değil," dedi Harry. Yüzü asılmıştı. "Affedersin. Viyana'da bir şeyler bulabildin mi?" "Anlatacağım ama önce sen."

"Karısının kaybolduğu saatlerde Even Juul'ün nerede olduğunu doğrulayacak birkaç tanık aramaya çıktım. Juul, şehir merkezinde dolaştığını ve Ullevâlsveien'deki Kaffebrenneri'ye oturduğunu söyledi. Fakat orada hikayesini doğrulayacak hiçbir tanıdıkla karşılaşmamış. Kafebrenneri'deki personelle konuştum ama çok yoğun oldukları için hiçbir şey fark etmediklerini söylediler."

"Kafebrenneri, Schröder Kafe'nin karşısında," dedi Harry.

"Yani?"

"Sadece yerini doğrulamak istedim. Weber ne dedi?"

"Hiçbir şey bulamamışlar. Weber, Signe Juul bekçinin sözünü ettiği araba ile Kale'ye getirilseydi; elbiselerinde arabanın arka koltuğundan, kumaşından ya da benzeri bir yerlerinden parçalar bulurduk dedi."

"Arabanın içine çöp poşeti sermiştir," dedi Harry.

"Weber de böyle söyledi."

"Kadının mantosundan çıkan otu incelediniz mi?"

"Evet. Mosken'in ahırından gelmiş olabilir. Bir milyon tane seçenek var."

"Ot. Saman değil."

"Otun bir özelliği yok, Harry. Sadece... ot." "Kahretsin." Harry, yüzünü astı ve etrafa bakındı. "Viyana'dan ne haber?"

"Otun yanına ekleyebileceğimiz bir sürü gizem. Kahveden anlar mısın, Halvorsen?" "Ne?"

"Ellen çok güzel kahve yapardı. Grönland'da bir dükkandan alırdı. Belki... "

"Hayır!" dedi Halvorsen. "Sana kahve yapmayacağım."

"Deneyeceğine söz ver," dedi Harry. Ayağa kalktı. "Birkaç saatliğine dışarı çıkıyorum."

"Viyana hakkında söyleyeceklerin bunlar mı? Daha çok ot. Rüzgarda savrulan bir tutam saman bile yok muydu?"

Harry başını iki yana salladı. "Üzgünüm. Orası da bir çözüm getirmedi. Sen de zamanla alışırsın."

Bir şeyler olmuştu. Harry, Grönlandsleiret'de yürürken, neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Caddelerdeki insanlarda bir gariplik vardı. Harry Viyana'dayken, burada bir şeyler değişmişti. Karl Johans Gate yolunda ilerlerken, değişikliğin neden kaynaklandığını fark etti. Yaz gelmişti. Harry yıllardır ilk defa asfalt kokusunun, yanından geçen insanların ve Grensen'deki çiçekçinin varlığını dikkate almıştı. Saray Bahçelerine girince, yeni biçilen çimlerin kokusunu aldı ve gülümsedi. Kıyafetlerinden Saray'da çalıştıkları anlaşılan bir adam ve bir kadın durmuş, bir ağacın üst dallarına bakıyorlardı. Bir şeyler konuşuyor ve kafalarını sallıyorlardı. Kadın üzerindeki ceketi çıkarmış, beline bağlamıştı. Harry, kadın yukarıda bir şeyi işaret ederken; meslektaşının kadının dar tişörtüne baktığına dikkat etti.

Hedgehaugsveien'deki şık ve sıradan mağazaların tamamı, insanları 17 Mayıs kostümleriyle donatıyordu. Büfelerde kurdeleler ve bayraklar satılıyordu. Uzaktan, bandonun marş provası yaptığı duyuluyordu. Hava durumu yağışlı görünüyordu ama hava sıcak olacaktı.

Sindre Fauke'un kapısını çaldığında, ter içinde kalmıştı.

Fauke, bu ulusal şenlik için hiç de heyecanlı değildi.

"Gereksiz bir gürültü. Ve gereğinden fazla bayrak. Hitler'in Norveçli kendine yakın hissetmesine şaşırmamalı. Norveçliler oldukça milliyetçi. Ama nedense kabul etmeye çekiniyorlar."

Kahveleri doldurdu.

"Gudbrand Johansen, Viyana'daki askeri hastaneye yatırılmış," dedi Harry. "Norveç'e dönmesi beklenen gece, bir doktoru öldürmüş. O zamandan beri de onu gören olmamış."

Fauke höpürdeterek kahvesinden bir yudum aldı. "Ben o çocukta bir sorun olduğunu hiçbir zaman fark etmemiştim."

"Even Juul hakkında ne söyleyebilirsin?"

"Pek çok şey. Tabii, buna mecbursam."

"Mecbursun."

Fauke, kaşlarını kaldırdı.

"Doğru adama terslendiğinden emin misin, Hole?"

"Hiçbir şeyden emin değilim."

Fauke, kahvesini soğutmak istercesine üfledi.

"Pekala. Madem mecburum. Juul ve benim aramdaki ilişki, Gudbrand Johansen ve Daniel Gudeson arasındaki ilişkiye benziyordu. Ben, Even'in babası gibiydim. Ailesinden kimse kalmadığı için beni o gözle görüyordu."

Harry kahvesinden bir yudum alacaktı ama fincanı havada kaldı.

"Bunu pek çok kişi bilmez. Çünkü Even kafasından hikayeler uydurmayı sever. Kendisi için bir çocukluk hikayesi uydurmuştu. Pek çok insanın kendi çocukluklarına dair hatırladıklarından fazla

insan, detay, mekan ve tarih öne sürüyordu. Esasında Juul ailesiyle birlikte Grini'de bir çiftlikte büyümüştü. Pek çok ailenin yanında evlatlık olarak kalmış, Norveç'te çok sayıda yetimhanede yaşamıştı. Sonunda Juul ailesi tarafından evlatlık alındı. Ailenin hiç çocuğu olmamıştı ve Even o zaman 12 yaşındaydı."

"Bu konuda yalan söylediğini nereden biliyorsun?"

"Bu ilginç bir hikaye. Bir gece Even ve ben, Harestua'nın kuzeyinde kurduğumuz kampın dışında nöbet tutuyorduk. Birden tuhaf bir şey oldu. Even ve ben o zamana kadar çok yakın sayılmazdık. Birdenbire çocukluğunu anlatmaya başlayınca çok şaşırmıştım. Çocukken çok eziyet gördüğünü ve kimsenin onu istemediğini anlattı. Hayatına dair önemli detayları anlattı ve bazılarını dinlemek gerçekten acı vericiydi. Yanlarında kaldığı yetişkinlerden bazıları..." Fauke, düşünceleri daldı ve ürperdi.

"Hadi yürüyüşe çıkalım," dedi. "Havanın güzel olduğu söyleniyor."

Vibes Gate'den geçip, Stenspark'a geldiler. Sezonun ilk bikinileri vitrinlerde boy gösteriyordu. Yol kenarında yatan tinerci, kartonların arasından çıktı ve dünyayı yeni keşfediyormuş gibi etrafına bakmaya başladı.

"Nereden esti bilmiyorum ama Even o gece bambaşka biri olmuştu," dedi Fauke. "Daha da ilginci, ertesi gün aramızda böyle bir konuşma geçmemiş gibi davranmaya başladı."

"Çok yakın olmadığınızı söyledin. Ama ona Doğu Cephesi'ndeki anılarından bahsettin, değil mi?"

"Tabii ki. Ormanda konuşulacak daha ilginç bir konu yoktu. Genelde etrafta dolaşıyor ve Almanlar geliyor mu diye bakıyorduk. Beklerken de pek çok hikaye anlattık."

"Daniel Gudeson hakkında konuştunuz mu?"

Fauke, Harry'ye baktı.

"Even Juul'de Daniel Gudeson takıntısı olduğunu fark ettin demek, öyle mi?"

"Sadece tahmin yürütüyorum," dedi Harry.

"Evet. Ona Daniel'den fazlasıyla bahsettim," dedi Fauke. "Daniel Gudeson, tam bir efsaneydi. Onun gibi özgür, güçlü ve mutlu bir insanla nadiren karşılaşılır. Even bile anlattığım hikayelerden etkilenmişti. Tekrar tekrar anlatmamı istedi. Özellikle de savaş hattına gömdüğü Rus asker hikayesini."

"Daniel'in savaş sırasında Sennheim'a gittiğini biliyor muydu?"

"Tabii. Hatta Daniel hakkında benim bile unutmaya başladığım detayları hatırlıyor, bana hatırlatıyordu. Bir nedenden ötürü kendini Daniel'le özdeşleştiriyordu. Oysa birbirinden farklı iki insan daha olamazdı. Even sarhoş olduğu bir gün, ona Uriah diye hitap etmemi istedi. Tıpkı Daniel gibi. Bana sorarsan, savaş sonrası Signe Alsaker'e göz koyması da tesadüf değildi."

"Öyle mi?"

"Daniel Gudeson'ın nişanlısının davası başlayacakken, mahkemeye gider ve bütün gün kadına bakardı. Sanki çok önceden, ona sahip olmayı kafasına koymuştu."

"Daniel'in sevgilisi olduğu için mi?"

"Bunun önemli olduğuna emin misin?" diye sordu Fauke. O kadar hızlı yürüyordu ki Harry onu yakalamak için daha hızlı yürümek zorunda kalmıştı.

"Kesinlikle."

"Bunu söylemeli miyim bilmiyorum ama bence Even Juul, Daniel Gudeson efsanesini Signe Juul'den daha çok seviyordu. Hatta bana kalırsa savaştan sonra tıp eğitimi almak yerine, tarihe yönelmesinin nedeni de Daniel'e duyduğu hayranlıktı. Doğal olarak Norveç'teki Alman istilası ve cepheye giden Norveçli askerler üzerine uzmanlaştı."

Tepeye ulaştıklarında, Harry ter içinde kalmıştı ama Fauke'un nefes alıp verişlerinde tek bir ritim bile düzeni bozmuyordu.

"Even Juul'ün tarihçi olarak bu kadar ünlenmesinin nedenlerinden biri, eski bir Direnişçinin savaştan sonra Norveç tarihi hakkında yazmaya başlamasının yetkililer tarafından desteklenmesiydi. Almanlarla yapılan işbirliğini geri planda tutuyor, yapılan az sayıda direnişi ön planda tutuyordu. Örneğin Juul'ün kitabında 9 Nisan gecesi batırılan Blücher gemisi için beş sayfa ayrılmıştı ama mahkemeye çıkartılan 100.000 Norveçliden neredeyse hiç bahsedilmiyordu. Sonuçta yapmaya çalıştığı işte başarılı oldu. Bugün Norveçlilerin omuz omuza verip Nazilere karşı direniş gösterdiğine inanılıyor."

"Kitabınızda bu konuyu mu ele alacaksınız, Bay Fauke?"

"Ben sadece gerçekleri anlatmaya çalışıyorum. Even, yazdıklarının farkındaydı. Tam olarak yalan söylemiyordu ama gerçekleri çarpıtıyordu. Bir keresinde bu konudan konuşmuştuk. İnsanları bir araya getirmeye çalıştığını söylemişti. Kahramanca sözünü edemediği tek konu Kralın kaçışıydı. Even yalnızca 1940'larda terk edildiğini düşünen bir Direnişçi değil; aynı zamanda bugüne dek tanıdığım insanlar içinde en acımasız öz eleştirileri yapan kişiydi. Cepheye giden askerler arasında bile böylesini görmedim. Bence o dönemde Londra'ya kaçan herkesten tüm kalbiyle nefret ediyordu. Gerçekten."

Bir banka oturdular ve Fagerborg Kilisesi'ne baktılar. Uzaklarda Pilestredet bölgesindeki evlerin çatılan ve mavi Oslo fiyortları görünüyordu.

"Çok güzel," dedi Fauke. "O kadar güzel ki insan burada ölmek istiyor."

Harry her şeyi kafasında yerleştirmeye çalışıyordu. Anlamlandırmak istiyordu ama eksik olan bir parça vardı.

"Even, savaştan önce Almanya'da tıp eğitimi almaya başlamıştı. Almanya'nın hangi bölgesinde olduğunu biliyor musun?"

"Hayır," dedi Fauke.

"Hangi alanda uzmanlaştığı hakkında bir fikrin var mı?" . "Evet, o meşhur üvey babasının ve büyükbabasının izinden gitmek istiyordu."

"Onların alanı neydi?"

"Juul doktorları hakkında bilgin yok mu? Hepsi birer cenahtı."

- 89 -

Gronlandsleiret. 16 Mayıs 2000.

Bjarne Moller, Halvorsen ve Harry, Motzfeldts Gate'de yan yana yürüyorlardı. Küçük Karaçi bölgesindeydiler. Etraflarını saran koku, giysiler ve insanlar; Norveç'ten çok uzakta oldukları hissini uyandırıyordu. Yedikleri kebaplarsa, Norveç usulü sosis kızartmasını andırıyordu. Festival için giyinmiş Pakistanlı bir çocuk, ceketine 17 Mayıs kurdelesi asmıştı ve kaldırımda onlara doğru koşuyordu. İlginç bir burun yapısı vardı. Elinde Norveç bayrağı taşıyordu. Harry gazetede Müslüman ailelerin, çocukları için bugünden bir 17 Mayıs eğlencesi düzenlediklerini, böylece yarın Kurban Bayramını kutlayabileceklerini okumuştu. "Hurra!"

Çocuk yanlarından gülümseyerek geçti.

"Even Juul sıradan biri değil," dedi Moller. "Belki de Norveç savaş tarihi üzerinde en önemli otorite. Dediklerin doğruysa, gazetelerde bir süre gereksiz haber çıkacak. Hata yaptığımızı düşünmek bile istemiyorum. Hata yapıyor olabilirsin, Harry."

"Tek istediğim ufacık bir delil ya da görgü tanığı," dedi Moller. "Juul, tanınmış bir isim ve bugüne kadar cinayet bölgelerinin hiçbirinde görülmedi. Bir kez bile. Brandhaug'un eşine gelen telefondan bir şey çıkar mı?"

"Even Juul'ün fotoğrafını, Schoreder Kafe'de çalışan garsona gösterdim," dedi Halvorsen.

"Maja," diye ekledi Harry.

"Onu gördüğünü hatırlamıyor," dedi Halvorsen.

Moller ağzının kenarındaki sosu silerek; "İşte ben de bundan bahsediyorum," dedi.

Halvorsen, Harry'ye bakarak konuşmaya devam etti. "Ama fotoğrafı kafede oturanlara gösterdim. Palto giyen yaşlı bir adam başını sallayarak bu adamı tutuklamamız gerektiğini söyledi."

"Palto," diye mırıldandı Harry. "O yaşlı adam Mohikan olarak tanınır. Adı Konrad Âsnes. Savaş yıllarında denizciymiş. İlginç biridir ama korkarım ki güvenilir bir tanık olduğu söylenemez. Her neyse, Juul yolun karşısındaki Kaffebrenneri'de olduğunu söylemişti. Orada ankesörlü telefon yok. Telefon açması gerekiyorsa, Schroder'e gitmiş demektir."

Moller'in yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Elindeki kebaba bakıyordu. Öylesine yanlarına takılmıştı ama şimdi istemeye istemeye kebap dürümün tadına bakacaktı. Harry, kebap dürüm için "Türklerin Bosnalılarla, Bosnalıların Pakistanlılarla ve Pakistanlıların da Grönlandsleiret'le buluştuğu yer," açıklamasını yapmıştı.

"Bölünmüş kişilik saçmalığına inanıyor musun, Harry?"

"İnanılması güç patron ama Aune bunun mümkün olabileceğini söylüyor. Hatta bu konuda bize yardım etmeye hazır."

"Yani Aune, Juul'ü hipnoz edecek ve içindeki Daniel Gudeson'ı kandırıp, her şeyi itiraf etmesini sağlayacak; öyle mi?"

"Even Juul'ün, Daniel Gudeson'ın yaptıklarından haberdar olmadığını düşünüyoruz. Bu yüzden Daniel'le konuşmamız şart," dedi Harry. "Aune'a göre, ÇKB hastalığı olan insanlar, kolay hipnoz edilebiliyormuş. Çünkü kendi kendilerini sürekli hipnoz ediyorlarmış."

"Harika," dedi Moller gözlerini devirerek. "Arama iznini neden istiyoruz o zaman?"

"Dediğin gibi ne kanıtımız, ne de görgü tanığımız var. Mahkemenin psikolojik bozukluk zırvalarına inanıp, inanmayacağını bilmiyoruz. Eğer Mârklin tüfeğini bulursak, her şey sona erer. Başka bir araştırmaya ihtiyacımız kalmaz."

"Hmmm." Moller, birdenbire durdu. "Peki adamı cinayete iten sebep ne?"

Harry, Moller'in yüzüne baktı.

"Deneyimlerime dayanarak söylüyorum ki akli karışık insanların bile, onca karmaşaya rağmen kendilerince bir sebebi vardır. Oysa Juul'ün cinayet işlemek için bir sebebi olduğunu düşünmüyorum."

"Juul'ün sebebi yok patron," dedi Harry. "Daniel Gudeson'ın var. Signe Juul'ün bir bakıma düşman saflarına geçmesi, Gudeson'i intikam almaya itti. Aynaya yazdığı, Tek yargıç Tanrıdır ifadesi; işlediği cinayetlerin tek kişilik bir Haçlı seferi olduğunu gösterir. Amacı diğerlerini suçlu göstermek, onları kınamak."

"Peki ya cinayetler? Bernt Brandhaug ve katilin tek bir kişi olduğunu düşünürsek, Hallgrim Dale?"

"O cinayetlerin ardındaki sebep ne bilmiyorum ama Brandhaug'un Mârklin tüfeği ile vurulduğunu ve Dale'in de Daniel Gudeson'i tanıdığını biliyorum. Otopsi raporuna göre, Dale'in boğazı adeta bir cerrah tarafından kesilmiş. Juul, tıp eğitimi alıyordu ve cerrah olmak istiyordu. Belki de Dale öldü; çünkü Juul'ün Daniel Gudeson gibi davrandığını fark etti." Halvorsen boğazını temizledi.

"Ne?" dedi Harry. Bu süre içinde Halvorsen'i az çok tanımıştı ve bir itirazda bulunmak üzere olduğunu biliyordu. Üstelik de sağlam dayanakları olan bir itiraz geliyordu.

"ÇKB hakkında söylediklerine bakılırsa, Hallgrim Dale'i öldüren Even Juul olmalı. Çünkü Daniel Gudeson, cerrah değil."

Harry son kebap lokmasını da yedikten sonra, peçeteyle yüzünü sildi ve etrafta bir çöp kovası aramaya başladı.

"Tamam," dedi Harry. "Bir şey yapmaya başlamadan önce bütün bu sorulara yanıt aramalıyız. Bence Savcılık, iddiaları oldukça zayıf bulacak. Ama hiçbirimiz, şüphelinin yeniden cinayet hazırlığı içinde olduğunu inkar edemeyiz. Patron, Even Juul'ü sorgularken ortaya çıkacak medya baskısından çekindiğini biliyorum ama adamın daha fazla cinayet işlemesi ve bunun açığa çıkması halinde yaşanacak karmaşayı düşünsene. Bunca zaman ondan şüphelendiğimiz ama hiçbir şey yapmadığımız ortaya çıkacak ve... "

"Evet, evet, evet. Bunları biliyorum," dedi Moller. "Sence yeniden cinayet işleyecek mi?"

"Bu davada emin olamadığım pek çok konu var," dedi Harry. "Ama emin olduğum bir şey var; o da adamın projesini henüz tamamlamadığı."

"Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Harry göbeğine hafifçe vurdu ve alaycı bir gülümseme takındı.

"Bu düşünceye kapılmama neden olan insanlar var, patron. Adamın dünyadaki en pahalı ve en iyi suikast silahını almasının bir nedeni var. Daniel Gudeson'ın efsane olmasının nedeni, mükemmel bir nişancı olmasıydı. Ve içimden bir ses, adamın kendi mantığı içinde bir Haçlı seferi başlattığını söylüyor. O kadar görkemli bir son olacak ki Daniel Gudeson efsanesini ölümsüzleştirecek."

Aniden çıkan rüzgar, Motzfeldts Gate yönünde eserek havadaki yaz sıcağını alıp götürdü. Etrafta toz ve çöpler uçuşmaya başladı. Moller, gözlerini kapattı ve üzerindeki ceketi etrafına sıkıca sararak birdenbire gelen ürpertiyi bastırmaya çalıştı. Bergen, dedi kendi kendine. Bergen.

"Elimden ne gelir, bir bakalım," dedi. "Siz de hazırlığınızı yapın."

- 90 -

Emniyet Müdürlüğü. 16 Mayıs 2000.

Harry ve Halvorsen hazırdı. O kadar hazırlanmışlardı ki Harry'nin telefonu çalınca, ikisi de yerinden sıçradı. Harry ahizeyi kaldırdı ve "Benim, Hole!" dedi.

"Bağırmana gerek yok," dedi Rakel. "Telefon bu yüzden icat edildi. Geçen gün ayın on yedisi ile ilgili olarak ne demiştin?"

"Ne?" Harry'nin neler olup bittiğini anlaması birkaç saniye sürdü. "Görevde olduğumu söyledim, bunu mu soruyorsun?"

"Hayır, diğerini," dedi Rakel. "Dünyanın en mutlu erkeği olmanla ilgili kısmı soruyorum."

"Ciddi misin?" Harry'nin karnında alışık olmadığı, ılık bir his oluştu. "Benim yerime nöbet tutabilecek birini bulursam, on yedisinde benimle birlikte olmak ister misiniz?"

Rakel güldü.

"Sesin nihayet düzeldi. Fakat itiraf etmeliyim ki ilk tercihim sen değildin. Babam bu yıl yalnız kalmak istediğini söyledi. O yüzden cevabım evet, seninle birlikte olmak isteriz."

"Oleg, ne der sence?"

"Bu onun fikriydi."

"Öyle mi? Şu Oleg, zeki çocuk."

Harry çok mutluydu. O kadar mutluydu ki normal ses tonuyla konuşamıyordu. Halvorsen'in tam karşısında oturduğunu unutmuş, dişlerini göstererek gülüyordu.

"Anlaştık mı?" Rakel'in sesi, kulağını okşuyordu.

"Bir ayarlama yapabilirsek, evet. Seni sonra ararım."

"Tamam. Ya da bu akşam bir şeyler yemeye gelebilirsin. Vaktin varsa tabii. Ya da niyetin."

Bu sözcükler o kadar abartılı bir rahatlıkla çıkmıştı ki ağzından; Harry, kadının bu konuşmayı

önceden defalarca prova ettiğini anladı. Gülmemek için kendini zor tutuyordu. Başı dönüyordu. Sanki uyuşturucu bir madde almıştı. Tam evet demek üzereydi ki kadının restoranda söylediği sözleri hatırladı: Bir gecelik bir ilişki olamaz. Kadın, yemek yemekten söz etmiyordu.

Vaktin varsa tabii. Ya da niyetin.

Eğer paniklemesi gerekiyorsa, şimdi tam zamanı.

Telefonun yanıp sönen ışığı, düşüncelerini dağıttı.

"Diğer hatta cevaplamam gereken bir arama var, Rakel. Bir saniye bekler misin?"

"Tabii."

Harry, kare tuşuna bastı. Arayan Moller'di.

"Tutuklama emri hazır. Arama emri de çıkmak üzere. Tom Waaler, iki araba ve dört silahlı adamla hazır olda bekliyor. Umarım yanındaki zeki çocuğun eli titremez, Harry."

"Zeki çocuk her yerde hata yapabilir ama iş üstünde yapmaz patron," dedi Harry. Bir yandan da Halvorsen'in ceketini giymesini işaret ediyordu. "Görüşürüz." Harry, telefonu kapattı.

Harry, asansörden aşağı inerlerken; Rakel'in diğer hatta beklemekte olduğunu hatırladı. Ama şu anda ona cevap verebilecek enerjiye sahip değildi.

- 91 -

Irisveien, Oslo. 16 Mayıs 2000.

Yılın ilk yaz günü, beklenenden serindi. Polis arabası, sessizce sıra evlerin olduğu sokağa girdi. Harry, kendini kötü hissediyordu. Sadece kurşun geçirmez yeleğin içinde terlediği için değil; aynı zamanda her yerin aşırı sessiz olması onu tedirgin ediyordu. Evin perdelerinin arkasında bir hareketlenme olup olmadığına baktı ama hiçbir şey göremedi. Bir kovboy filminde, çalılıkların arasında ilerliyor gibiydi.

Harry, önce çelik yelek giymeyi reddetti ama operasyonun sorumluluğunu elinde tutan Tom Waaler'dan bir ültimatom aldı: Ya yeleği giy, ya da eve dön. Mârklin tüfeğinden çıkacak kurşunun, çelik yeleği tereyağını kolaylıkla kesen bir bıçak gibi ikiye ayıracağı yönünde yaptıkları tartışmalar hiçbir sonuç vermemiş; Tom Waaler bu iddiaları omzunu silkerek geçiştirmişti.

Polis arabalarına bindiler. Tom Waaler'in içinde bulunduğu ikinci araba; Sognsveien'den Ullevâl Hageby yönünde ilerleyerek; mahallenin batısından giriş yaptı. Harry, Waaler'in telsizden kesik kesik gelen sesini duyabiliyordu. Sakin ve kendinden emindi. Hangi konumda olduklarını sordu. Klasik prosedürü izliyordu. Sonra acil durum prosedürüne geçecekti. Her bir polis memuruna, görevlerini tek tek hatırlattı.

"Profesyonel bir adamsa, kapılara alarm yerleştirmiştir. Bu yüzden kapıların üzerinden geçeceğiz."

Waaler, işinde başarılıydı. Harry bile bu gerçeği kabullenmişti. Diğer polislerin de Waaler'e saygı duydukları apaçık ortadaydı.

Harry, evi işaret etti.

"Burası."

Ön koltukta oturan bayan polis, telsizi eline alıp; "Alfa, sizi göremiyoruz," dedi.

Waaler: "Köşedeyiz. Bizi görene kadar, evin görüş açısına girmeyin. Tamam."

"Çok geç. Eve geldik bile. Tamam."

"Tamam ama biz gelene kadar arabadan inmeyin. Tamam."

O anda, köşeden dönen diğer polis arabasını gördüler. Elli metre ilerleyip, eve ulaştılar. Garaj kapısının önüne park ettiler ve içeriden kaçmayı planlayan olursa diye çıkışı kontrol altına almış oldular. İkinci araba da bahçe kapısının önüne park edildi.

Harry, arabadan iner inmez tenis kortundan gelen sesleri duydu. Güneş, Ullemâsen yönünde ilerliyordu ve çevredeki evlerden birinde domuz eti pişiriliyordu.

Nihayet gösteri başladı. İki polis memuru, kapının üzerinden atladı. Ellerinde MP-5 makineli tüfekler vardı. Biri evin sağına, diğeri de soluna dolandı.

Harry'nin arabasındaki bayan polis, beklemede kaldı. Onun görevi telsiz iletişimini sağlamaktı. Tabii bir de olayı izlemeye gelenleri uzaklaştırmak. İlk giren polis memurları yerlerini alana kadar beklediler. Waaler ve diğer polis, içeridekiler yerlerini alınca telsizlerini kontrol etti ve kapının üzerinden atlayarak içeri girdi. Harry ve Halvorsen, polis arabasının arkasında bekliyor, olan biteni izliyordu.

Harry, bayan polis memuruna; "Sigara?" diye sordu.

Kadın gülümseyerek, "Hayır, teşekkürler," dedi.

"Sende var mı diye sormuştum," dedi Harry.

Kadının yüzündeki gülümseme kayboldu. Sigara kullanmayan, tipik bir insan; dedi Harry kendi kendine.

Waaler ve diğer polis merdivenden çıkıp, kapının iki yanındaki yerlerini aldılar. Tam bu esnada Harry'nin cep telefonu çaldı.

Harry, yanındaki kadının gözlerini devirdiğini gördü. Muhtemelen, amatör olduğunu düşünüyordu.

Harry tam telefonu kapatacakken, arayanın Rakel olup olmadığını görmek için numaraya baktı. Numara tanıdıktı ama Rakel değildi. Waaler elini kaldırmış, içeri girme emrini verecekken; Harry kimin aradığını fark etti. Ağzı açık olanları izleyen polis memurunun elindeki telsizi kaptı.

"Alfa! Dur. Şüpheli şu anda beni arıyor. Beni duyabiliyor musun?"

Harry, Waaler'in olduğu yöne baktı. Adam başını sallıyordu. Harry telefonu yanıtladı.

"Benim, Hole."

"Merhaba." Arayan Even Juul değildi. "Benim, Sindre Fauke. Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama şu anda Even Juul'ün evindeyim ve sanırım buraya gelmeniz gerekiyor."

"Neden? Ve senin orada ne işin var?"

"Sanırım, aptalca bir şey yaptım. Bir saat önce beni aradı ve hemen evlerine gelmemi istedi. Hayatının tehlikede olduğunu söyledi. Geldiğimde kapı açıktı. Ama Even içeride değildi. Korkarım kendini yatak odasına kilitledi."

"Neden böyle düşündün?"

"Yatak odasının kapısı kilitliydi. Delikten içeri bakmak istedim ama anahtar arkasındaydı."

"Tamam," dedi Harry. Arabanın etrafından dolaşarak, kapıya gitti. "Beni dikkatlice dinle. Olduğun yerde kal. Elinde bir şey varsa, yere bırak ve ellerini görebileceğimiz şekilde havaya kaldır. İki saniye içinde içerideyiz."

Harry kapıya geldi. Waaler ve diğer polisler, onu hayret içinde izliyorlardı. Kapının kolunu çevirdi ve içeri girdi.

Fauke koridorda dikiliyordu ve elinde telefon ahizesi vardı. Polisleri görünce şaşırdı.

"Aman Tanrım," dedi. Waaler'in elindeki revolveri görünce şok olmuştu. "Çok çabuk..."

Harry; "Yatak odası nerede?" diye sordu.

Fauke, sessizce merdivenleri işaret etti.

"Yolu göster," dedi Harry.

Fauke, peşinde üç polis memuruyla birlikte ilerledi.

"Burası."

Harry kapıyı yokladı ama kilitliydi. Kapıda bir anahtar vardı. Çevirmeye çalıştı ama işe yaramadı.

"Anlatmaya fırsatım olmadı. Diğer yatak odalarından birinin anahtarıyla, kapıyı açmaya çalıştım," dedi Fauke. "Bazen işe yarıyor."

Harry, anahtarı çıkardı ve kapının deliğinden baktı. İçeride bir yatak ve komodin görülüyordu. Yatağın üzerine bir gölge düşmüştü. Waaler, telsizde kısık sesle konuşuyordu. Harry, yeleğin içinde biriken teri hissedebiliyordu. Yatağın üzerindeki gölge, canını sıkmıştı.

"İçeride anahtar olduğunu söylememiş miydin?"

"Vardı," dedi Fauke. "Diğer anahtarı takarken, onu içeri düşürdüm."

"İçeri nasıl gireceğiz?" dedi Harry.

"Çözümü birazdan burada olur," dedi Waaler. Merdivenden gelen ayak seslerini duydular. Evin arkasından dolaşan polis memuru, elinde bir levyeyle yukarı geliyordu.

"Burası," dedi Waaler. Kapıyı işaret ediyordu. Kapı kolayca açıldı.

Harry içeri girdi ve Waaler'in Fauke'a dışarıda kalması gerektiğine dair açıklamalarda bulunduğunu duydu.

Harry'nin dikkatini çeken ilk şey, tasma kayışıydı. Even Juul kendini, köpeğinin tasma kayışı ile

asmıştı. Üzerinde yakası açık beyaz bir gömlek, siyah pantolon ve kareli çoraplar vardı. Gardırobun önünde yere devrilmiş bir sandalye duruyordu. Ayakkabıları, düzgün bir şekilde çıkartılmıştı. Harry tavana baktı. Kayış, tavandaki bir çengele asılmıştı. Harry kendine hakim olmak istedi ama Even Juul'ün yüzünü incelemeden edemedi. Gözlerinden biri odaya doğru bakarken, diğeri doğruca Harry'ye yöneltilmişti. İkisi de birbirinden farklı yöne bakıyordu. Tıpkı iki kafalı bir cüce gibiydi ve her kafada ayrı bir göz bulunuyordu. Harry pencereye doğru ilerledi. Irisveien'de bisiklete binen çocuklara baktı. Bu tür mahallelerde polis arabalarının geldiği, hızla kulaktan kulağa yayılır ve meraklı bir kalabalık oluşurdu.

Harry gözlerini kapattı. İlk izlenim önemlidir. Olay yerinde aklına gelen ilk düşünce, genellikle en doğru olandır. Bunları Ellen'dan öğrenmişti. Yanındaki asistan kız, olay yerinde aklına gelen ilk düşünceye odaklanmasını öğretmişti. Bu yüzden kapının arkasındaki anahtarın yere düştüğünü görmek için arkasına dönüp bakmasına gerek yoktu. Odada parmak izi bulamayacaklarını da biliyordu. Eve giren kimse olmamıştı. Çünkü hem katil, hem de kurban şu anda tavanda asılı duruyordu. İki başlı cüce.

Harry, Halvorsen'e döndü ve "Weber'i ara," dedi. Halvorsen de yanlarına gelmiş, kapıda durup cesede bakıyordu.

"Yarınki şenlikler için hazırlık yapıyordu anlaşılan. Even Juul, katilin kim olduğunu anladı ama bunu hayatıyla ödemek zorunda kaldı."

"Peki katil kim?" dedi Waaler.

"Kim değil, kimdi diye soracaksın. Çünkü o da öldü. Katil, Daniel Gudeson. Juul'ün kafasında yaşattığı bir karakter."

Dışarı çıkarlarken Harry, Halvorsen'e döndü ve Weber Märklin tüfeğini bulursa kendisini aramalarını söyledi.

Harry dış kapının önünde durdu ve etrafa baktı. Komşuların hepsi, birdenbire bahçe işleriyle uğraşmaya başlamıştı ve nedense hepsi parmak ucunda yükselip etrafı daha rahat görmeye çalışıyordu. Waaler dışarı çıktı ve Harry'nin yanına geldi.

"İçeride ne demek istediğini anlayamadım," dedi. "Sence adam suçluluk duygusu çektiği için mi intihar etti?" Harry başını iki yana salladı.

"Hayır, söylemek istediklerimi açıkça ifade ettim. Onlar birbirlerini öldürdü. Even, Daniel'i durdurabilmek için onu öldürdü. Daniel de kimliği açığa çıkmasın diye Even'i öldürdü. İlk defa çıkarları birbirleriyle örtüştü."

Waaler başını salladı ama anlamış gibi görünmüyordu.

"Yaşlı adamda tanıdık gelen bir şeyler var," dedi. "Hayatta olanı kastediyorum."

"Evet. Rakel Fauke'un babası. Tabii... "

"Tabii. POT'daki güzel hatun. Tanımaz mıyım?"

Harry; "Sigaran var mı?" diye sordu.

"Hayır," dedi Waaler. "Bundan sonrası senin sorumluluğunda, Hole. Ben gidiyorum, o yüzden bir

şeye ihtiyacın varsa şimdi şöyle."

Harry başını iki yana salladı ve Waaler kapıya yöneldi. "Ah, bu arada," dedi Harry. "Yarın özel bir işin yoksa, nöbetimi devralacak tecrübeli bir polise ihtiyacım var." Waaler güldü ve yürümeye devam etti.

"Sadece Grönland'daki caminin çevresinde keşif yapılacak," diye seslendi Harry. "Bu işlerde başarılı olduğunu bilirim. Dazlakların, Kurban Bayramını kutlayan Müslümanları dövmesini engellemek lazım."

Waaler bahçe kapısına geldi ve durdu.

"Senin görevin bu mu?" diye sordu. Arkasını dönmedi. Omzunun üzerinden seslendi.

"Önemli bir iş sayılmaz," dedi Harry. "İki araba, dört adam." "Ne kadar sürer?" "Sekizle üç arası."

Waaler arkasını döndü. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

"Biliyor musun?" dedi. "Şimdi düşündüm de, benim zaten sana bir iyilik borcum var. Harika olur. Nöbetini devralırım."

Waaler selam verdi ve arabasına binip uzaklaştı.

Bana neden bir iyilik borcu olsun ki? Harry şaşırmıştı. Tenis kortundan gelen sesleri dinledi. Telefonu çalmaya başlayınca, tüm düşüncelerinden sıyrıldı. Bu kez arayan Rakel'di.

- 92 -

Holmenkollveien. 16 Mayıs 2000.

"Bunlar benim için mi?"

Rakel, ellerini çırptı ve Harry'nin elindeki bir demet papatyaya uzandı.

"Çiçekçiye gidemedim. Bunlar aslında senin bahçenden," dedi Harry. İçeri girdi. "Mmmm, Hindistan cevizi kokuyor. Tayland mutfağı mı?"

"Evet. Ayrıca yeni takımın çok yakışmış."

"O kadar belli demek."

Rakel güldü ve elini ceketin yakasında gezdirdi. "İyi kalite yün." "Süper 110."

Harry, Süper 11 Olun ne anlama geldiğini bilmiyordu. Birden aşka gelip, Hedgehaugsveien'deki şık mağazalardan birine girmişti. Mağaza kapanmak üzereydi. Tezgahtarlardan birini yakaladı ve uzun boyuna uygun bir takım elbise aradığını söyledi. Yedi bin kron, aklındaki fiyattan çok daha fazlaydı ama diğer takım, evdeki eski takımından farksızdı. O yüzden gözlerini kapattı, kartı uzattı ve ne kadar ödediğini unutmaya çalıştı.

Yemek odasına geçtiler. İki kişilik bir masa hazırlanmıştı.

"Oleg uyuyor," dedi Rakel. Harry'nin soru sormasına fırsat tanımamıştı. Bir sessizlik oldu.

"Niyetim bu değildi..." diyerek söze girdi.

"Değil miydi?" diye sordu Harry. Gülüyordu. Kadının yanaklarının kızardığını daha önce hiç görmemişti. Uzandı ve Rakel'i kollarına aldı. Kadın yeni duş almıştı ve Harry saçlarındaki o güzel aromayı içine çekti. Kadının ürperdiğini hissetti.

"Yemek... " dedi Rakel fısıldayarak.

Sonra da kollarından kurtulup, mutfağa gitti. Bahçeye bakan pencere açıktı ve bir gün önce ortalarda görünmeyen beyaz kelebekler, etrafa saçılan konfetiler gibi uçuşuyorlardı. İçerisi yeşil sabun ve nemli ahşap kokuyordu. Harry gözlerini kapattı. Even Juul'ün tavanda asılı duran halini unutmak için, bugünkü gibi pek çok mutlu gün geçirmesi gerektiğini biliyordu. O görüntü şimdiden yavaş yavaş silinmeye başlamıştı. Weber ve adamları, Mârklin tüfeğini bulamadılar. Ama Even'in köpeği Burre'yi buldular. Derin dondurucuya kaldırılmıştı. Boğazı kesilmiş ve bir çöp torbasına konmuştu. Alet çantasında da üç bıçak vardı. Hepsinin üzerinde de kan izlerine rastlandı. Harry, bu kan örneklerinden birinin Hallgrim Dale'e ait olduğunu düşünüyordu.

Rakel, Harry'ye seslendi ve mutfağa gelip birkaç tabak almasını söyledi. Even Juul'ün görüntüsü kaybolmaya başlamıştı.

- 93 -

Holmenkollveien. 17 Mayıs 2000.

Bandonun sesi, rüzgarla birlikte uzaklaşıp gitti. Harry gözlerini açtı. Her şey bembeyazdı. Beyaz gün ışığı, beyaz perdelerin arasından süzülüp, beyaz tavanda yansıyordu. Yatak örtüsü bembeyazdı. Isınan tenine, hoş bir serinlik veriyordu. Harry yana döndü ve diğer yastığın üzerindeki izlere baktı. Yastık, Rakel'in başının izini almıştı ama kadın yatakta değildi. Harry saatine baktı. Sekizi beş geçiyordu. Rakel ve Oleg, Akershus Kalesi'ndeki çocuk yürüyüşüne katılmak için evden çıkmıştı. Saat ll'de Saraydaki güvenlik kapısının önünde buluşmak üzere sözleştiler.

Harry, gözlerini kapadı ve gece yaşananları düşündü. Sonra kalktı ve banyoya girdi. Burada da her şey bembeyazdı: beyaz fayanslar, beyaz porselen. Buz gibi suda duş aldı ve birden The The grubunun söylediği eski bir şarkıyı mırıldandığını fark etti.

"... a perfect day!" Mükemmel bir gün.

Rakel, havlusunu hazırlayıp bir kenara koymuştu. Beyaz bir havlu. Havluyla vücudunu kurularken, aynaya baktı. Artık mutluydu, değil mi? Şu anda mutluydu. Aynadaki yansımasına gülümsedi. O da Harry'ye gülümseyerek karşılık verdi. Ekman ve Friesen. Dünyaya gülümse ki o da sana...

Kahkahalarla gülmeye başladı. Havluyu beline sardı ve ıslak ayaklarıyla yavaşça koridordan geçip yatak odasına girdi. Yanlış odaya girdiğini anlaması birkaç saniye sürdü. Çünkü burası da bembeyazdı: duvarlar, tavan, üzerinde aile fotoğrafları olan komodin ve eski moda el örgüsü bir yatak örtüsü.

Arkasını döndü, tam odadan çıkacaktı ki kaskatı kesildi. Adeta buz kesilmişti. Beyninin bir kısmı gördüklerini unutup, oradan ayrılmasını söylerken; diğer kısmı geri dönüp, gördüklerinden emin olmasını istiyordu. Korktuğu gerçek olabilir miydi? Gerçek olmasından dolayı endişe duyuyordu ama

nedenini kendisi de bilmiyordu. Tek bildiği her şeyin mükemmel olduğuydu. Hiçbir şey şu anki halinden daha iyi olamazdı. Tek bir şeyin bile değişmesini istemiyordu. Ama artık çok geçti. Her zamanki gibi çok geç.

Derin bir nefes aldı, arkasını döndü ve odaya yeniden baktı.

Siyah-beyaz fotoğraf, altın rengi bir çerçeveye konmuştu. Fotoğraftaki kadının ince bir yüzü vardı ve elmacık kemikleri hafif çıkıktı. Gözleri gülüyordu. Muhtemelen, fotoğrafı çeken kişiye bakıyordu. Üzerinde sade bir bluz vardı ve bluzunun üzerinde de gümüş bir haç asılıydı.

İki bin yıldır, bütün ikonlarda onu resmederler.

Kadının fotoğrafını gördüğünde, bir yerlerden tanıdık geldiğini söylemesinin nedeni bu değildi.

Artık hiç şüphesi kalmamıştı. Bu kadın, Beatrice Hoffmann'ın odasında, fotoğrafını gördüğü kadındı.

BÖLÜM 9
KIYAMET GÜNÜ

Oslo. 17 Mayıs 2000.

Bunları yazıyorum; çünkü okuyacak olan kişinin aldığım kararların sebebini öğrenmesini istiyorum. Hayatım boyunca aldığım kararlar, iki ya da daha fazla şeytani düşüncenin kontrolü altında gerçekleşti. Bu yüzden, yargılanırken bu düşüncelerin de dikkate alınması isterim. Ayrıca yargılanmam esnasında göz önünde bulundurulmasını istediğim bir diğer gerçek de hiçbir zaman karar almaktan kaçmamış olmamdır. Ahlaki yükümlülüklerimden hiçbir zaman kaçmadım. Çoğunluk gibi sessiz kalıp, korkak olarak yaşamaktansa; yanlış karar alma riskini göze aldım. Kalabalığa karışıp saklanma ya da başkalarının benim adıma karar almasına müsaade etme niyetinde değildim. Son kararımı verdim. Bu sayede Tanrı'yla ve Helenam'la kavuşacağım gün, her şeye hazırlıklı olacağım.

"Kahretsin!"

Harry, Majorstuen caddesinde yola atlayan insanları görünce; frene bastı. Hepsi de ulusal kıyafetlerini giymiş, Kurtuluş Günü eğlencelerine gidiyordu. Bütün şehir sokaklardaydı. Trafik lambalarından yeşil rengi kaldırmış olmaları bile mümkündü. Sonunda yeşil yandı ve Harry gaza bastı. Vibes Gate'e geldiğinde, ikinci bir park sırası yapmak zorunda kaldı. Fauke'un evine doğru koştu ve zile bastı. Küçük bir çocuk, elindeki kornaya basınca; Harry olduğu yerde sıçradı.

Fauke cevap vermiyordu. Harry arabaya döndü ve koltuğun yanına koyduğu levyeyi aldı. Levyeyi bagajla koyamıyordu; çünkü bagaj kapısı sürekli sıkışıyordu. Geri geldi ve apartmanın zillerine basmaya başladı. Birkaç saniye sonra bütün dairelerden, farklı farklı sesler yükselmeye başladı. Muhtemelen herkes, şenliklere katılmak için hazırlanıyordu ve ellerinde ya ojeleri, ya da sıcak ütüleri vardı. Polis olduğunu söyledi. Apartman sakinlerinden biri ona inanmış olacak ki kapı açıldı. Basamakları dörder beşer çıkıyordu. Nihayet üçüncü kata ulaştı. Kalbi, siyah-beyaz fotoğrafı gördüğü an olduğundan daha hızlı çarpıyordu.

Kendim için belirlediğim görev, şimdiden birkaç masumun hayatına mal oldu. Üstelik daha pek çoklarının da hayatı risk altında. Ama savaşlar hep böyledir. Bu yüzden beni düşünme kabiliyeti fazla gelişmemiş bir asker olarak yargılayın. Herkesin hata yapabileceğini unutma. Senin için de, benim için de aynı durum geçerli. Tek bir yargıç vardır: Tanrı. İşte benim anılarım böyle başlar.

Harry, Fauke'un kapısını iki kere yumrukladı ve adama seslenmeye başladı. Cevap gelmeyince, levyeyi kilidin altına taktı ve kapıya asıldı. Üçüncü denemede, kapı büyük bir gürültüyle açıldı. İçeri girdi. Her yer karanlık ve sessizdi. Tıpkı az önce ayrıldığı odayı anımsatıyordu. İçeride bir terk edilmişlik havası vardı. Oturma odasına gidince nedenini anladı. Ev gerçekten de terk edilmişti. Etrafa saçılan kağıtlar, raflardaki kitaplar ve hatta boş kahve fincanları bile ortada yoktu. Mobilyalar bir köşeye çekilmiş, üzerleri beyaz çarşafla örtülmüştü. Pencerelerden gelen gün ışığı, yerde duran ve bir ip yardımıyla toplanan bir kağıt yığını üzerine vuruyordu.

Umarım sen bunu okurken, ben ölmüş olurum. Umarım hepimiz ölmüş oluruz.

Harry kağıt yığınının yanına oturdu.

En üstteki kağıtta Büyük İhanet: Bir Askerin Anıları yazıyordu. Harry, ipleri çözdü.

Bir sonraki sayfa*: "Bunları yazıyorum; çünkü okuyacak olan kişinin aldığım kararların sebebini öğrenmesini istiyorum,"* cümlesi ile başlıyordu. Harry sayfalara şöyle bir göz attı. Dolu dolu yazılmış, yüzlerce sayfa vardı. Saatine baktı. 08.30. Defterinden Fritz'in numarasını buldu ve tuşladı. Avusturyalı polis, gece nöbetinden çıkmış; evine gidiyordu. Fritz'le konuştuktan sonra, telefon rehberini karıştırdı ve sonunda aradığı numarayı buldu.

"Weber."

"Hole. Mutlu Kurtuluş Günleri! Böyle söylememiz gerekmiyor mu?"

"Boş versene. Ne istiyorsun?" "Muhtemelen, bugün için planların vardır ama... " "Evet, kapıyı kilitleyip, camları kapatıp gazete okumak istiyordum. Dökül bakalım."

"Birkaç parmak izi analizine ihtiyacım var." "Harika. Ne zaman?"

"Şimdi. Aletlerini yanında getir ki buradan tahlile gönderebilelim. Bir de Smith Wesson'a ihtiyacım var."

Harry, adresi verdi. Sonra kağıt yığının alıp üzeri örtülü sandalyelerden birine oturdu ve okumaya başladı.

- 95 -

Oslo. 17 Mayıs 2000.

Leningrad. 12 Aralık 1942.

Gri gökyüzü alevlerle aydınlanıyordu. Her yerimiz, bomboş arazilerle çevriliydi. Ruslar taarruza geçmiş olabilirdi. Belki de hepsi bir aldatmacaydı. Kimse bilmiyordu. Daniel, mükemmel bir nişancı olduğunu bir kez daha kanıtlamıştı. Önceden efsane olarak adlandırılırdı ama bu kez ölümsüz olarak anılmaya başlandı. Yarım kilometre mesafeden, bir Rusa nişan aldı ve öldürdü. Sonra da ateş hattına girdi ve öldürdüğü Rus askere tam bir Hıristiyan cenazesi düzenledi. Daha önce böyle bir şey yapan olmamıştı. Kazandığı zaferin anısı olarak, Rus askerin kepini yanında getirdi. Sonra yeniden eski haline döndü. Şarkılar söyleyip, insanlara neşe dağıttı (birkaç kıskanç herif hariç tabii). Böylesine kararlı ve cesur bir adamın arkadaşı olmaktan dolayı gurur duyuyorum. Bazen savaşın hiç bitmeyeceğini ve vatanımız uğruna her şeyi feda edeceğimizi düşünüyorum ama Daniel Gudeson gibi bir adam, hepimize Bolşevikleri yenip özgür bir Norveç 'e kavuşacağımıza dair umut dağıtıyor.

Harry, saatine baktı ve okumaya devam etti.

Leningrad. Yılbaşı Gecesi, 1942.

... Sindre Fauke'un gözlerindeki korkuyu görünce, onu yatıştırmak için birkaç söz söyleme ihtiyacı hissettim. Makineli tüfek nöbetinde, ikimiz yalnız kalmıştık. Diğerleri yatakhaneye dönmüştü ve Daniel 'in cesedi mühimmat kutularının üzerinde yatıyordu. Daniel'in palaskanın üzerine akan kanını ellerimle toplamaya çalıştım. Ay her yeri aydınlatıyordu ve kar yağıyordu. İnanılmaz bir geceydi. Daniel 'in parçalarını bir araya toplayıp, onu yeniden bir bütün haline getirebileceğime inanıyordum. Böylece ayağa kalkıp, bize yolumuzu gösterebilirdi. Sindre Fauke bunu anlayamazdı. O bir fırsatçıydı ve sadece kazanacağına inandığı tarafın izinden giden bir muhbirdi. İşlerin benim için, bizim için, Daniel için ters gittiği anda; bize de ihanet etmeye hazırdı. Hızla bir adım attım ve Sindre 'nin arkasına geçtim. Alnından yakaladım ve kasaturayı boğazından geçirdim. Derin ve temiz bir kesik olması için çabuk ve maharetli olman gerekir. İşimi bitirdiğimi anladığım anda, adamı yere bıraktım. O küçük gözleriyle bana baktı. Çığlık atmak ister gibi bir hali vardı ama kasaturam gırtlağını kestiği için sadece açık yaranın olduğu yerde ufak bir ıslık sesi geldi. Ve tabii kan. Ellerini boğazına götürdü ve bedenini terk etmek üzere olan hayatını, içeri hapsetmek istercesine yaraya bastırdı. Ama bu sadece kanın jet hızıyla parmaklarının arasından süzülmesine neden oldu. Yere düştüm ve ayaklarımın yardımıyla geri geri gittim. Kanın üniformama bulaşmasını istemiyordum. Sindre Fauke 'un "kaçışını" araştırmaya koyulurlarsa, taze kan lekeleri hiç hoş görünmezdi.

Sindre, tamamen cansız kalınca sırt üstü yatırdım ve Daniel'in yattığı mühimmat kutularının üzerine çıkardım. Şans eseri, vücut yapıları birbirine benziyordu. Sindre Fauke'un kimlik belgelerini buldum. (Bu kağıtları sürekli üstümüzde taşımamız gerekiyordu. Çünkü yolda çevirme yapılıp birliğimiz, vs. sorulduğunda; kimlikleri göstermezsek, asker kaçağı sayılıp oracıkta vuruluyorduk.) Sindre'nin evraklarını rulo haline getirip, palaskamda asılı duran mataranın içine koydum. Sonra Daniel'in başındaki çuvalı çıkarıp, Sindre'nin başına sardım. Daniel'i sırtıma alıp, ateş hattına götürdüm. Daniel'in Rus askeri Uriah'a yaptığını ben de ona yaptım ve cansız bedenini karlı toprağın altına gömdüm. Daniel'in Rus kepini aldım. Bir ilahi söyledim. "Tanrımız kutsal bir kaledir." Ve bir de meşhur marşımızı. "Ateşin etrafına toplanan erkeklerin arasına katıl... "

Leningrad. 3 Ocak 1943.

Ilık bir kış. Her şey plana uygun ilerledi. 1 Ocak sabahı cenaze levazımatçıları geldi ve mühimmat kutularının üzerindeki cesedi aldı. Doğal olarak, bu cansız bedenin Daniel Gudeson 'a ait olduğunu düşündüler. Bunu düşündükçe, gülesim gelir. Toplu mezarların arasına atmadan önce kafasındaki çuvalı çıkardıklarından bile emin değilim. Çıkarsalar da değişen bir şey olmazdı. Çünkü onlar ne Daniel 'i, ne de Sindre 'yi tanıyorlardı.

Canımı sıkan tek konu Edvard'ın şüpheleriydi. Sindre'nin kaçmadığını, benim onu öldürdüğümü düşünüyordu. Yapabileceği pek bir şey yoktu. Sindre Fauke 'un bedeni, diğer askerlerle birlikte, bir yığın arasında yatıyordu. Yakılmış (ki Tanrı ruhunu da sonsuza dek yaksın) ve tanınmaz bir hal almıştı.

Fakat dün gece hayatımın en riskli operasyonunu gerçekleştirdim. Daniel'in cesedini, karlar altında bırakamazdım. Hava ılık olduğu için, cesedin gün ışığına çıkması an meselesiydi. Gece kurtların ve sansarların Daniel 'in bedenine yapacaklarını düşününce,

cesedi oradan alıp toplu mezarlığa götürmeye karar verdim. Sonuçta orası, gömülmek için daha uygundu.

Ruslara kıyasla, kendi nöbetçilerimizden daha çok korkuyordum. Ama şanslıydım ki o akşam Hallgrim Dale nöbet tutuyordu. Dale, Fauke'un aklı kıt arkadaşıydı. Makineli tüfeğin başında öylece oturuyordu. Hava bulutluydu ve daha da önemlisi Daniel 'in yanımda olduğunu hissedebiliyordum. Evet, Daniel içimdeydi. Daniel 'in cesedini alıp, mühimmat kutularının üzerine koydum. Tam başına çuval geçirecekken, bana gülümsediğini gördüm. Uykusuzluğun ve açlığın insan zihninde nasıl oyunlar oynayabileceğini biliyordum ama Daniel gerçekten gülümsedi. Cansız yüzü, gözlerimin önünde hayat buldu. Asıl ilginç olanı, bu durumun beni korkutmamış olmasaydı. Kendimi güvende ve mutlu hissettim. Oradan uzaklaşıp, koğuşa gittim. Küçük bir çocuk gibi uykuya daldım.

Bir saat sonra Edvard Mosken geldi ve beni uyandırdı. Sanki her şeyi rüyamda görmüştüm. Daniel 'in cesedini yeniden karşımda görünce, yeterince şaşırmış izlenimi uyandırdım. Ama verdiğim tepki Edvard Mosken 'e inandırıcı gelmemişti. Bunun Fauke 'un cesedi olduğuna emindi. Onu öldürdüğümü ve cesedi buraya koyarak cenaze levazımatçılarının unutkanlığından dem vuracağımı düşünüyordu. Dale, çuvalı çıkardı ve Mosken, orada yatanın Daniel olduğunu gördü. İkisinin de ağzı açık kalmıştı. Kahkahalara boğulup, Daniel Ve ikimizi ele vermemek için kendimi zor tuttum.

Asker Hastanesi, Kuzey Cephesi, Leningrad. 17 Ocak 1944.

Rus uçağından atılan el bombası, Dale'in kafasına düştü. Biz kaçmaya çalışırken, bomba buz üzerinde kayarak bize doğru geliyordu. Bombaya en yakın olan bendim. Üçümüzün de öleceğini biliyordum: Mosken, Dale ve ben. Tuhaf ama az evvel Edvard'ın hayatını kurtarmış ve Dale 'in birlik liderini vurmasına engel olmuştum. Meğer zavallı adamın hayatını sadece iki dakika uzata-bilecekmişim. Fakat yine şansımız yaver gitti. Ruslar, el bombası yapımında tamamen beceriksizdi. Hepimiz o siperden sağ çıkabildik. Ayağımdan yaralanmıştım ve bir şarapnel parçası kaskı- mı yarıp alnıma girmişti.

İnanılmaz bir tesadüf sonucu, Daniel 'in nişanlısı ile aynı hastaneye düştüm. Hemşire Signe Alsaker. Önce beni tanımadı ama öğleden sonra yanıma geldi ve Norveççe konuştu. Çok güzeldi ve o an neden onunla nişanlanmak istediğimi anladım.

Olaf Lindvig de bizimle aynı koğuştaydı. Beyaz deri ceketi sandalyenin başında asılıydı. Sanki yaraları iyileşir iyi/eşmez, kalkıp görevinin başına dönecekti. Onun gibi adamlara ihtiyaç vardı. Rusların taarruzlarının yayıldığını biliyordum. Bir gece Olaf kabus görüyordu. Kabus gördüğünü tahmin ediyorum; çünkü çığlık atıyordu. Hemşire Signe geldi. Ona etkili bir morfin verdi ve adam uykuya dalınca, saçını okşadı. O kadar güzeldi ki yanıma çağırıp kim olduğumu söylemek istedim ama onu korkutmak istemiyordum.

Bugün, Batıya gönderileceğimi; çünkü ilaçların yetersiz geldiğini söylediler. Kimse bir şey açıklamıyordu ama ayağımdaki ağrı dayanılmazdı. Ruslar yaklaşıyordu ve bunun hayatta kalmak için tek şansım olduğunu biliyordum.

Viyana Ormanları. 29 Mayıs 1944.

Hayatımda gördüğüm en güzel ve en zeki kadın. Aynı anda iki kadına birden aşık olabilir

misin? Evet, kesinlikle olabilirsin.

Gudbrand değişmişti. Bu yüzden Daniel 'in lakabını aldım -Uriah. Helena, bu ismi tercih ediyordu. Gudbrand'in tuhaf bir isim olduğunu düşünüyordu.

Diğerleri uyurken şiirler yazıyordum. Ama pek de iyi bir şair sayılmam. O kapıda görünür görünmez kalbim yerinden fırlayacak gibi olurdu. Daniel ise bir kadının kalbini kazanmak için sakin ve hatta soğuk olmam gerektiğini söylüyordu. Tıpkı sinek yakalamak gibiydi: Kıpırdamadan oturacak, mümkünse başka bir yöne bakacaksın. Sinek sana güven duymaya başladığında ve yanındaki masaya konduğunda, bir yıldırım gibi çarpacaksın. Katı ve kendinden emin olacaksın. İkincisi daha önemli. Sinekleri yakalarken hız değil, kendinden emin olmak daha önemlidir. Daniel; tek bir şansın olur ve o an geldiğinde hazırlıklı olman gerekir derdi.

Viyana. 29 Haziran 1944.

... sevgili Helenam 'ın kollarından ayrıldım. Hava saldırıları bi- teli bir saat oluyordu. Gece yarısı olmuştu ve yollar bomboştu. Arabayı bıraktığımız yerde buldum. Zu den drei Husaren Restoranının yanında. Yan camları kırılmıştı ve düşen tuğlalardan biri arabanın üstünde kocaman bir oyuğa neden olmuştu. Bunların dışında pek bir hasar yoktu. Mümkün olduğunca hızlı ilerliyor ve hastaneye gidiyordum.

Helena ve benim için yapabileceğim bir şey yoktu. Çok geç kalmıştık. İkimiz de bir olaylar serisinin içine düşmüştük ve kendimizi kurtaracak gücümüz yoktu. Ailesi için duyduğu endişe, onu doktorla evlenmeye zorluyordu. Christopher Brockhard. Bu ahlaksız adamın bencilliği sınır tanımıyordu (ve o buna aşk diyordu!). Onun aşk anlayışı ile Helena 'nın aşk anlayışının birbirine zıt olduğunu görmüyor muydu? Şimdi Helena'yla bir hayat geç iremeyeceğimin farkındaydım ama ona en azından bir parça mutluluk verebilirdim. Namusunu koruyabilirdim. Brockhard ailesinin onun için uygun gördüğü aşağılamanın önüne geçebilirdim.

Hayatın kendisi kadar engebeli yollarda, hızla ilerliyordum. Kafamda binlerce düşünce vardı. Ama ellerimin ve ayaklarımın kontrolü, Daniel 'in ellerindeydi.

... yatağının başında oturduğumu gördü ve şaşkınlıkla yüzüme baktı. "Burada ne işin var? " diye sordu.

"Christopher Brockhard, sen bir hainsin, " diye fısıldadım. "Ve seni ölüme mahkum ediyorum. Hazır mısın? "

Hazır olduğunu sanmıyorum. İnsanlar hiçbir zaman ölüme hazır değildir. Sonsuza dek yaşayacaklarını düşünürler. Umarım tavana kadar sıçrayan o kan nehrini görmüştür. Umarım yatağa geri düştüğünde, kendisiyle birlikte etrafa yayılan kan gölünü görmüştür. Ve hepsinden öte; umarım ölümünün her saniyesini hissetmiştir.

Gardıropta bir takım elbise, bir çift ayakkabı ve bir gömlek buldum. Hepsini rulo haline getirip, kolumun altına aldım. Sonra da arabaya koştum ve hızla...

... hâlâ uyuyordu. Aniden bastıran yağmurun altında üşümüş ve ıslanmıştım. Çarşafların arasına girdim ve Helena'ya sokuldum. Fırın gibi sıcaktı ve bedenimi onun bedenine

yaslayınca sessizce inledi. Vücudunun her bir santimini, kendi tenimle kaplamak istiyordum. Bu şekilde sonsuza dek kalabileceğimize inanmak istiyordum. Saate bakmaktan kaçıyordum. Trenimin hareket etmesine iki saat vardı. İki saat içinde, Avusturya 'da aranan bir katil olacaktım. Ne zaman ayrılacağımı ya da hangi rotayı izleyeceğimi bilmiyorlardı. Ama Oslo 'ya gittiğimde, beni yakalamak için hazır olacaklardı. Hayatım boyunca bir daha göremeyeceğimi bildiğim bu kadına sıkıca sarıldım.

Harry, zilin çaldığını duydu. Ne kadar zamandır çalıyordu? İnterkoma bastı ve Weber'i içeri aldı.

"Televizyondaki spor haberlerinden sonra, en nefret ettiğim şey budur," dedi Weber. Öfkeyle içeri girdi ve yanında getirdiği valiz büyüklüğündeki çantayı yere bıraktı. "Bağımsızlık Günü. Bütün ülke, aklını milliyetçilikle bozuyor. Yolları kapatıyor ve sen de şehir merkezinden geçemediğin için şehrin etrafını dolaşıyorsun. Yüce Tanrım! Nereden başlamamı istersin?"

"Mutfaktaki kahve makinesinin oralarda güzel parmak izleri bulabilirsin. Viyana'daki bir meslektaşımla konuştum ve 1944 yılından kalma parmak izi örnekleri istedim. Yanında tarayıcını ve bilgisayarını da getirdin, değil mi?"

Weber, çantasına hafifçe vurdu.

"Harika, parmak izlerini taramayı tamamladığında cep telefonumdan internete bağlanabilirsin. Fritz, Viyana olarak kaydedilen adrese e-posta atarsın. O da izleri karşılaştırmak için hazır bekliyor olacak. Temelde yapılacaklar bunlar. Benim oturma odasında birkaç kağıt okumam gerek."

"Onlar ne...?"

"POT görevi," dedi Harry. "Bilinmesi gerekenler prensibi."

"Öyle mi?" Weber dudaklarını ısırdı ve Harry'ye meraklı gözlerle baktı. Harry de adamın gözlerinin içine baktı ve bekledi.

"Biliyor musun, Hole?" dedi Weber. "Bu ülkede birilerinin profesyonelliği elden bırakmadığını görmek güzel."

-96 -

Oslo. 17 Mayıs 2000.

Hamburg. 30 Haziran 1944.

Helena 'ya yazdığım mektubu tamamlayınca, mataramı açtım ve daha önce içine koyduğum Sindre Fauke belgelerini çıkarttım. Mektubu mataraya koydum ve mataranın üzerine Helena'nın adresini kazıdım. Sonra da dışarı çıktım. Dışarı çıkar çıkmaz, sıcaklığı hissettim. Rüzgar üniformamı parçalayacak gibiydi. Gökyüzü, kirli bir sarı renge dönmüştü. Uzaklardan alevler yükseliyordu ve kaçmayı başaramayan insanların çığlıkları duyuluyordu. Bombardımana son vermişlerdi. Cadde boyunca yürüdüm ama bu yola artık cadde bile denemezdi. Sadece molozların arasında kalmış, asfalt parçaları vardı. Bu sözde caddenin üzerinde, ayakta kalmayı başaran tek şey kurumuş bir ağaçtı. Dalları bir cadının parmakları gibi göğe yükseliyordu. Alevler içinde bir ev vardı. Çığlıklar yükseliyordu. Eve yaklaştıkça,

nefesim daraldı. Rıhtıma yöneldim. Orada küçük bir kız çocuğu vardı. Simsiyah gözlerindeki korkuyu gördüm. Ceketime asıldı. Avazı çıktığı kadar bağırıyordu.

"Annem! Annem!"

Yoluma devam ettim. Yapabileceğim başka bir şey yoktu. Üst katta iskelet haline dönmüş bir insan bedeni olduğunu gördüm. Bir bacağını pencereden dışarı sarkıtmıştı. Kız beni izlemeye devam etti. Annesine yardım etmem için yalvarıyordu. Daha hızlı yürümeye çalıştım ama küçük kızın kolları beni çekiyordu. Gitmeme izin vermeyecekti ben de onu beraberimde sürükledim.

Birlikte denize doğru ilerledik. İki kişi, bilinmeze doğru gidiyorduk.

Ağladım. Evet, ağladım. Ama gözyaşlarım, yuvalarından çıkar çıkmaz kuruyordu. Önce hangimiz durdu bilmiyorum ama kızı kucağıma aldım. Az evvel ayrıldığım koğuşa götürdüm. Battaniyemi etrafına sardım. Sonra diğer yataklardaki örtüleri de aldım ve yere serip kızın yanına uzandım.

Adını hiçbir zaman öğrenemedim ya da başına neler geldiğini. Çünkü o gece ortadan kayboldu. O kız benim hayatımı kurtardı. Onun sayesinde içimde bir umut ışığı belirdi.

Ölmek üzere olan bir şehirde uyandım. Birkaç yerde yangın devam ediyordu. Limana yakın evlerin tamamı yerle bir olmuştu. Yaralıları kurtarmak için tekneler, Aufienalster'de bekliyordu. Yanaşmaları imkansızdı.

Mürettebatın yaralıları teknelere alabilecek bir yer bulmaları, akşamı buldu. Ben de kalabalığa karıştım. Bir tekneden, diğerine geçtim. Sonunda aradığımı buldum. Norveç yolcusu taşıyan bir gemi. Geminin adı Anna'ydı. Trondheim'a çimento götürüyordu. Benim için oldukça uygundu. Çünkü arama emrinin oraya ulaşmış olmasına imkan yoktu. Her yerde kargaşa vardı ve kimse neyin doğru olduğuna emin olamıyordu. Üniformamdaki SS arması, bir etki yaratmıştı. Beni güverteye aldılar ve elimdeki emir kaptanı Oslo 'ya gitmem gerektiğine ikna etmek için yeterli oldu. Onlara göre; Anna ile Trondheim 'a, oradan da trenle Oslo 'ya gidecektim.

Yolculuk 3 gün sürdü. İnince, herkese el salladım. Sonra Oslo 'ya giden bir trene bindim. Yolculuğun tamamı dört gün sürdü. Trenden inmeden önce tuvalete girdim ve Christopher Brockhard'dan aldığım giysileri giydim. İlk testten geçmek için hazırdım. Karl Johans Gate'e geldim. Hava ılıktı ve yağmur çiseliyordu. İki kız bana doğru geldi. Kol kola yürüyorlardı ve yanımdan geçerken kıkırdayarak güldüler. Hamburg'daki cehennem çok uzaklarda kalmıştı. Kalbim neşeyle doldu. Sevgili ülkeme geri dönmüştüm ve bu topraklarda ikinci kez doğdum.

Continental Otel'in resepsiyonisti, kimliğime baktı ve sonra gözlüklerinin ardından beni inceledi.

"Continental Otel 'e hoş geldiniz, Bay Fauke. "

Sarı otel odasında yatarken, tavana baktım ve dışarıdan gelen sesleri dinledim. Kendi kendime yeni ismimi tekrarlayıp duruyordum. Sindre Fauke. Alışmam kolay olmayacaktı ama eninde sonunda işe yarayacağını biliyordum.

Nordmarka. 12 Temmuz 1944.

... Even Juul adında bir adam. Hikayeme tamamen inandı. Diğer Direnişçiler gibi. Neden inanmayacaklardı ki? Gerçeği söylemiştim. Cephede savaştım ve adam öldürmem istendi. Bu hikayeler, İsveç 'ten Norveç 'e kaçış hikayemden daha ilgi çekiciydi. Verdiğim bilgileri, kendi kaynakları aracılığıyla kontrol ettiler. Sindre Fauke adında bir askerin kaçtığı bilgisine ulaştılar. Muhtemelen Rusların arasına karışmıştı. Almanların da kendi içlerinde bir sistemleri vardı!

Sıradan bir Norveçli gibi konuşabiliyordum. Amerika 'da yetişmemin getirdiği bir avantajdı. Kimse Sindre Fauke adındaki bu adamın, Gudbrandsdal şivesinden kurtulmuş olmasına dikkat etmedi. Norveç 'te küçük bir yerden geliyordum ama gençlik yıllarımdan (Aman Tanrım! Sadece 3 yıl öncesinden söz ediyorum ve hayatım bitmiş gibi konuşuyorum) bir tanıdık karşıma çıksa bile beni hatırlayamazdı. Kendimi tamamen farklı hissediyordum.

Asıl korkum, Sindre Fauke 'u tanıyan birileriyle karşılaşmaktı. Şansıma, adam benim doğduğum yerden çok daha uzaklarda dünyaya gelmişti ama yine de onu tanıyan akrabaları olabilirdi.

Bunları düşünerek ortalıkta dolaşıyordum ki aynı gün içinde (Fauke 'un) Nasjonal Samling üyesi kardeşlerinden birini öldürmem istendi. Gerçekten taraf değiştirip değiştirmediğime inanmak için yaptıkları bir testti. Daniel ve ben neredeyse kahkahayı patlatıyorduk. Sanki zihnimizi okumuşlardı. Bütün çabalarımı boşa çıkarabilecek insanları öldürmemi istiyorlardı! Bu sözde askerlerden biri çok ileri gittiklerini düşünüyordu. Ama onlar fikrini değiştirmeden, bu isteği yerine getirmeliydim. Hava kararır kararmaz şehre gidip, silahımı alacaktım. Üniformamla birlikte, istasyondaki emanet dolabına bırakmıştım. Oradan gece hareket eden trene binecektim. Fauke'ların çiftliğine en yakın köyü biliyordum. Tek yapmam gereken sorup... "

Oslo. 13 Mayıs 1945.

İlginç bir gün daha. Ülkede hâlâ bağımsızlık heyecanı vardı ve bugün Prens Olav, hükümetten bir delegasyonla birlikte Oslo 'ya gelecekti. Aslında rıhtıma gitmeye niyetim yoktu ama Oslo halkının yarısının oraya gideceğini duydum. Sivil kıyafetlerle Karl Johans 'a gittim. Direnişçi arkadaşlarım, neden Direniş üniformalarımı giymediğimi merak ediyorlardı. Bu şekilde, kahraman gibi görüneceğimizi düşünüyorlardı. Genç kızların kalbini çalabilecektik. Kadınlar ve üniformalar. Yanılmıyorsam, 1940'larda yeşil üniformaların peşinden koşmaya meraklıydılar.

Saraya gittim. Prensin balkona çıkıp, bir şeyler söyleyip söylemeyeceğini görmek istiyordum. Büyük bir kalabalık vardı. Oraya ulaştığımda, nöbet değişimi vardı. Almanlardan kalma bir ritüeldi ama insanlar yine de alkışlıyorlardı.

Prensin balkona çıkıp, bu sözde iyi Norveçlilerin üzerine buz gibi bir kova su dökmesini umuyordum. Çünkü bunca insan, beş yıl boyunca kıllarını kıpırdatmadan olan biteni izlemişti ve şimdi hainlerden intikam alınması için avaz avaz bağırıyorlardı. Bence Prens Olav bizi anlıyordu. Çünkü bir rivayete göre, Kraliyet ailesi içinde bir tek o Krala karşı çıkmış ve Norveç 'te kalıp halkın kaderini paylaşmak istediğini söylemişti. Fakat hükümet karşı

çıkmıştı. Hükümet ve Kraliyet ailesi kaçıp giderken, onun geride kalması hiç hoş olmazdı.

Evet, ("son günlerin azizleri"nin aksine, üniforma giymenin anlamını bilen) genç Prensin halka seslenip, Doğu Cephesi 'ndeki askerlerin nasıl bir başarı elde ettiklerini anlatacağını umuyordum. Çünkü o da ulusumuza karşı doğuda yeşeren (ve hâlâ var olan) Bolşevik tehdidini görmüştü. 1942 yılında bizler Doğu Cephesi 'ne gönderilmek üzereyken; Prensin, Başkan Roosevelt ile görüştüğü ve Rusların Norveç 'e yönelik planlarından endişe duyduğunu söylediği haberleri yayılmıştı.

Bayraklar sallanıyor, şarkılar söyleniyordu. Ömrüm boyunca, buradakilerden daha yeşil ağaçlarla karşılaşmamıştım. Ama Prens balkona çıkmadı. Ben de sabırla beklemeye karar verdim.

"Viyana'dan aradılar. Parmak izleri aynıymış."

Weber, oturma odasının kapısında dikiliyordu.

"Güzel," dedi Harry. Elindeki kağıtları okumaya dalmıştı.

"Birisi, çöp kovasına kusmuş," dedi Weber. "Hasta bir olmalı. Kusmuktan çok kan var çünkü."

Harry baş parmağını yaladı ve sayfayı çevirdi. "Doğrudur."

Bir sessizlik oldu.

"Yardım edebileceğim başka bir şey olursa..." Weber başını yana yatırdı ve bekledi.

Sonunda dayanamadı ve "Telsizden ikazda bulunman gerekmiyor mu?" diye sordu.

Harry başını kaldırdı ve boş gözlerle Weber'e baktı.

"Neden?"

"Lanet olsun, nereden bileyim?" dedi Weber. "Bilinmesi gerekenler prensibi, unuttun mu?"

Harry güldü. Yaşlı polisin yorumu hoşuna gitmişti.

"Hayır. Tam da bu nedenle telsizden ikazda bulunmayacağım."

Weber biraz daha bekledi ama istediği tepkiyi göremedi.

"İstediğin gibi olsun, Hole. Smith Wesson yanımda. Tamamen dolu. Yedekleri de burada. Yakala!"

Harry tam zamanında başını kaldırdı ve Weber'in kendisine fırlattığı emaneti yakaladı. Revolveri aldı. Yağlanmış ve güzel cilalanmıştı. Tabii öyle olacaktı. Bu, Weber'in kendi silahıydı.

"Yardımların için teşekkür ederim Weber."

"Kendine dikkat et."

"Denerim. Mutlu ... Günü."

Weber, bu hatırlatmanın ardından homurdandı. Adam kapıdan çıkmadan, Harry kağıtlara gömülmüştü bile.

Oslo. 27 Ağustos 1945.

İhanet - ihanet - ihanet! Orada öylece kaldım. Şok olmuştum. En arka sırada oturuyordum ve kadınımın içeri alınıp sanık sandalyesine oturtulmasını izliyordum. Even Juul 'e döndü ve gülümsedi. Kısa sürdü ama bu gülümsemenin gözden kaçması imkansızdı. Bu küçücük gülümseme, bana her şeyi anlatıyordu. Öylece kaldım. Tırnaklarımı oturduğum banka geçirdim. İzlemek ve dinlemekten başka bir şey yapamıyordum. Acı çekiyordum. İki yüzlü yalancı! Even Juul, Signe Alsaker 'in kim olduğunu biliyordu. Ona, Signe 'den söz eden bendim. Ama adamı suçlamak yersizdi. Daniel Gudeson 'ın öldüğünü sanıyordu ama o, Signe ölünceye dek sadık kalacağına söz vermişti. Evet, tekrar ediyorum: ihanet! Prens henüz tek kelime etmedi. Akershus Kalesi'nde hayatını Norveç için tehlikeye atan insanları bir bir vuruyorlardı. Silahlardan çıkan ses birkaç saniyeliğine şehri gürültüye boğuyor; ardından derin bir sessizlik çöküyordu. Sanki hiçbir şey olmamış gibi.

Geçen hafta benim davamın düştüğünü söylediler. Kahramanca hareketlerim, cephede işlediğim suçların silinmesi için yeterli gelmişti. Mektubu okurken, gülmekten gözlerimden yaşlar geldi. Demek Gudbrandsdalen'deki zavallı çiftçileri öldürmemi kahramanca bulmuşlardı. Öyle ki Leningrad'da ülkemi savunmak için işlediğim suçları silip atmışlardı! Yanımdaki sandalyeyi duvara fırlattım. Ev sahibi bayan geldi ve kendisinden özür dilemek zorunda kaldım. Delirmemek elde değildi!

O gece Helena'yı düşündüm. Sadece Helena. Unutmaya çalışmalıydım. Prens tek kelime bile etmedi. Bu kadarına katlanamazdım. Bence...

- 97 -

Oslo. 17 Mayıs 2000.

Harry, tekrar saatine baktı. Birkaç sayfa atladı ve birden tanıdık bir isimle karşılaştı.

Schroder Kafe. 23 Eylül 1948.

... geleceği olan bir iş. Ama bugün korktuğum başıma geldi.

Gazete okuyordum ki masamın başında duran birinin bana baktığını hissettim. Başımı kaldırdım ve o anda kanım dondu! Biraz yıpranmıştı, görebiliyordum. Kıyafetleri eskiydi. Hatırladığım o canlı, diri duruşundan eser kalmamıştı. Karşımdaki adamda bir şeyler eksikti. Ama eski birlik liderimizi hemen tanıdım. Asla kapatmadığı tek gözüyle Edvard Mosken karşımdaydı.

"Gudbrand Johansen," dedi. "Öldüğünü sanıyordum. Hamburg 'da öldüğün söylendi. "

Ne söyleyeceğimi ya da ne diyeceğimi bilemedim. Tek bildiğim karşımda oturan adamın beni dolandırıcılıktan ya da cinayetten ipe götürebileceğiydi.

Ağzım kurumuştu. Kendimi topladım ve konuşmaya başladım. Evet, hayattayım dedim. Vakit kazanmak için Viyana'daki askeri hastaneye gittiğimi ve başımdan ve ayağımdan yaralandığımı anlattım. Ona ne olmuştu? Geri döndüğünü ve Sinsen 'deki hastaneye kaldırıldığını anlattı. Neredeyse beni de oraya göndereceklerdi. Diğerleri gibi ona da üç yıl

hapis cezası vermişlerdi. İki buçuk yıl sonra serbest bırakılmıştı.

Biraz havadan sudan konuştuk. Bir süre sonra rahatladım. Bir bira ısmarladım ve sahibi olduğum inşaat malzemeleri işinden söz ettim. Ona düşüncelerimi açıkladım: Bizim gibi insanların kendi işletmelerini kurmaları gerektiğini; çünkü kimsenin eski Cephe askerlerini işe almak istemediğini söyledim. (Özellikle de savaş yıllarında Almanlarla çalışan şirketlerin.) "Peki ya sen? " diye sordu.

Ona "doğru tarafa" gelmiş olmamın hiçbir faydası olmadığını söyledim. Hâlâ Alman üniforması giymiş biri olarak kabul ediliyordum.

Mosken, yüzündeki buruk gülümseme ile bana bakıyordu. Sonunda kendini tutamadı. Uzun süre benim izimi sürdüğünü söyledi. Ama bütün izler Hamburg 'da son buluyordu. Tam beni aramaktan vazgeçecekken; Direnişçilerin arasında Sindre Fauke 'un ismini görmüştü. Bu bilgi ilgisini çekmişti. Fauke'un nerede çalıştığını bulmuş ve orayı aramıştı. Birilerinden muhtemelen Schroder 'de olduğuma dair bilgi almıştı.

Gerildim ve işte başlıyoruz dedim. Ama söyledikleri, beklediklerimden tamamen farklıydı.

"O zaman Hallgrim Dale'i durdurduğun için, yeterince teşekkür edememiştim. Hayatımı kurtardın, Johansen. "

Omzumu silkerek önemsiz olduğunu vurgulamak istedim ama ağzım açık kalmıştı. Elimden başka bir şey gelmiyordu.

Mosken, hayatını kurtararak büyük bir erdem gösterdiğimi söyledi. Çünkü onun ölmesini istememi gerektirecek pek çok haklı sebebim vardı. Sindre Fauke'un cesedi bulunsaydı, Mosken muhtemelen katilin ben olduğumu söyleyecekti. Başımı sallamakla yetindim. Sonra bana baktı ve ondan korkup korkmadığı- mı sordu. Bütün hikayemi anlatmakta bir sakınca görmedim.

Mosken dinledi. Hiç kapanmayan gözünü bir kez bile benden ayırmadı. Yalan söyleyip söylemediğimden emin olmaya çalışıyordu. Birkaç kez başını salladı ama söylediklerimin doğru olduğunu o da biliyordu.

Hikayemi tamamladığımda, iki bira daha söyledim. O da kendi hikayesini anlattı. O hapisteyken, karısı başka bir adamla birlikte olmuş; oğlunu da alıp o adamın yanına yerleşmişti.

Bu durumu anlayışla karşıladığını söylüyordu. Oğlu Edvard için böylesi daha iyiydi. En azından vatan haini olarak anılan bir babanın yanında kalmayacaktı. Mosken bu duruma gücenmiş gibiydi. Nakliye işinde çalışmak istediğini söyledi ama başvurduğu hiçbir şirket onu kabul etmemişti.

"Kendi kamyonetini al, " dedim. "Sen de kendi işletmeni kurmalısın. "

"Yeterince param yok," dedi ve bana baktı. Konuşmanın nereye gittiğini az çok anlamıştım. "Bankalar da eski cephe askerlerine kredi vermiyor. Hepimizin düzenbaz olduğunu düşünüyorlar. "

"Ben biraz para biriktirdim," dedim. "Benden borç alabilirsin."

Önce itiraz etti ama ben bu konunun burada kapandığını söylediğimde kabullendi.

"Faizini alırım ama. Bu konuda şüphen olmasın, " dedim. Bu sözlerin ardından biraz daha rahatladı. Sonra da yeniden ciddileşti ve faiziyle birlikte borcunun epey yüksek olacağından bahsetti. Ben de faiz oranının çok yüksek olmayacağını, sembolik bir şey olacağını söyledim. Birer bira daha ısmarladım ve ikimiz de yeterince içince kafeden ayrıldık. El sıkıştık ve bir anlaşmaya vardık.

Oslo. 3 Ağustos 1950.

... posta kutumda Viyana'dan gelen bir mektup vardı. Mutfak masasının üzerine koydum ve uzun süre mektuba baktım. Zarfın arkasında onun adı ve adresi yazılıydı. Mayıs ayında Rudolf II Hastanesi 'ne bir mektup yollamıştım. Helena'yı tanıyan ve nerede olduğunu bilen birinin eline geçmesini umuyordum. Meraklı birinin eline geçer ve okur diye ikimiz için de tehlike oluşturabilecek şeyler yazmadım. Gerçek adımı kullanmadım tabii ki. Bir cevap alacağımı da düşünmüyordum. Kendime bile itiraf edemesem de bir cevap gelmesini istemiyordum aslında. Yazacaklarının, istediğim gibi olmayacağını düşünüyordum. Evli ve bir çocuk annesi. Hayır, böyle bir cevabı kaldıramazdım. Halbuki onun çocuk sahibi olmasını dilemiş ve rıza göstermiştim.

Tanrım, ikimiz de çok gençtik. Helena, 19 yaşındaydı. Şimdi ise mektubunu elimde tutmuş, bunun gerçek olup olmadığını sorguluyordum. Zarfın üzerindeki el yazısı ile altı yıl önce tanıdığım Helena arasında bir bağ olamayacağını düşünüyordum. Titreyen parmaklarla zarfı açtım. En kötüsüne hazırlıklıydım. Uzun bir mektuptu ve ilk okuyuşumun üzerinden birkaç saat geçmişti. Şimdiden her cümleyi ezberlemiştim.

Sevgili Uriah,

Seni seviyorum. Hayatımın geri kalanında hep seni seveceğimi biliyorum. Ve hatta bütün hayatım boyunca hep seni sevmişim gibi hissediyorum. Mektubunu aldığımda mutluluktan ağladım.

Bu...

Harry, elindeki kağıtlarla birlikte mutfağa girdi. Lavabonun üzerindeki dolapta duran kahveyi buldu ve kahve makinesini çalıştırdı. Okumaya devam etti. Mutlu günler, ardından gelen zorluklar ve acılar... Nihayet Paris'te bir otel odasında gerçekleşen buluşma. Ertesi gün gerçekleşen nişan.

Gudbrand, bu noktadan itibaren Daniel'e daha az yer vermeye başlamıştı. Görünüşe göre Daniel ortadan kaybolmuştu.

Daniel yerine, birbirine deliler gibi aşık bu çiftin Christopher Brockhard'ın cinayeti yüzünden karşılaşabilecekleri tehditlere yer vermişti. Kopenhag, Amsterdam ve Hamburg'da gizli buluşma yerleri vardı. Helena, Gudbrand'ın yeni kimliğini biliyordu ama Doğu Cephesi 'ndeki cinayetten ve Fauke çiftliğindeki katliamdan haberi var mıydı? Pek öyle görünmüyordu.

Müttefik ülkeler 1955 yılında Avusturya'yı terk ettiklerinde, nişanlandılar. Helena ülkeyi terk etti; çünkü hatalarından ders almayan fanatikler tarafından savaş suçlusu olarak yargılanması söz konusuydu. Oslo'ya yerleştiler. Gudbrand, hâlâ Sindre Fauke'un adını taşıyordu ve küçük işletmesinin

başında duruyordu. Aynı yıl Helena'nın Viyana'daki atölyesini satarak elde ettiği para ile Holmenkollveien'den aldıkları evin bahçesinde, bir Katolik rahip huzurunda, küçük bir törenle evlendiler. Gudbrand, mutlu olduklarını yazmıştı.

Harry ıslık benzeri bir ses duydu ve kahve makinesinin kaynamakta olduğunu görünce şaşırdı.

- 98 -

Oslo. 17 Mayıs 2000.

Rikshospital. 1956.

Helena o kadar çok kan kaybetti ki hayati tehlike altındaydı. Ama şanslıydık ki hemen müdahale ettiler. Bebeği kaybettik. Doğal olarak Helena'yı teselli etmek mümkün değildi. Ben yine de çok genç olduğunu ve önümüzde daha pek çok fırsat olduğunu hatırlatmaya devam ettim. Doktor o kadar da umutlu değildi. Dediğine göre uterusun...

Rikshospital. 12 Mart 1967.

Bir kız. Adı Rakel olacak. Ben gözyaşlarımı engel olamıyor ve ağlıyordum. Helena yanağımı okşadı ve Tanrı 'nın planlarının...

Harry oturma odasına geri döndü. Eliyle gözlerini kapadı. Beatrice'in odasında Helena'n Rakelın fotoğrafını görünce bağlantıyı kurması gerekirdi. Nasıl bu kadar geç kalabilmişti? Anne ve kız. Akli başka bir yerde olmalıydı. Evet, kesinlikle akli başka bir yerdeydi. Çünkü her yerde Rakel'i görüyordu: Yolda yürüyen kadınların yüzlerinde, televizyon kanallarında, kafedeki tezgahın arkasında. Duvarda fotoğrafi asılı duran güzel bir kadının yüzünde de Rakel'i görünce, her zamanki saplantısı olduğunu düşündü. Aksini düşünmesi için bir neden var mıydı?

Gudbrand Johansen, ya da bilinen adıyla Sindre Fauke'un hikayesini doğrulamak için Edvard Mosken'i aramalı mıydı? Buna gerek var mıydı? Hayır, şimdi yoktu.

5 Ekim 1999 tarihli kısma gelene dek, bütün sayfalan atladı. Geriye birkaç sayfa kalmıştı. Harry, avuçlarının terlemeye başladığını hissediyordu. Rakel'in babasının Helena'nın mektubunu aldığı an yaşadıklarını yaşıyordu. Kaçınılmaz sonla karşılaşmaktan korkuyordu.

Oslo. 5 Ekim 1999.

Öleceğim. Yaşadığım bunca şeyden sonra, son darbeyi pek çok insan gibi yaygın bir hastalıktan yiyecek olmak oldukça tuhaf geliyordu. Bunu Rakel ve Oleg 'e nasıl söyleyeceğim? Karl Johans 'a yürüdüm ve hayatın ne kadar güzel olduğunu düşündüm. Gerçi Helena 'nın ölümünden bu yana yaşamaktan hiç zevk almadım. Seninle tekrar kavuşacağım için mutluyum Helena, ama hayattaki asıl amacımı gerçekleştirmek için çok az vaktim kaldı. 13 Mayıs 1945 tarihinde yürüdüğüm yolda ilerledim. Prens hâlâ balkona çıkıp, bizi anladığına dair tek kelime etmedi. O, diğerlerinin ihtiyaçlarını anlayabiliyordu. Balkona çıkacağını sanmıyorum. Bence o da bize ihanet etti.

Bir ağaca yaslanıp, uykuya daldım. Uzun ve tuhaf bir rüya gördüm. İntikam. Uyandığımda eski dostum da yanımdaydı. Daniel geri dönmüştü. Ve onun ne istediğini biliyordum.

Harry, geri vitese sert bir geçiş yapınca; Ford Escort model arabasından can çekişmesine benzer bir ses geldi. Birinci ve ikinci vitese geçiş daha kolay oldu. Gaz pedalına sonuna kadar basınca, araba yaralı bir hayvan gibi kükredi. Festival için Osterdal kostümü giymiş bir adam Vibes Gate ve Bogstadveien arasındaki caddeden geçerken hızla kenara sıçradı. Aksi takdirde bacağında unutulmaz bir tekerlek izi olacaktı. Hedgehaugsveien'de şehir merkezine doğru uzanan bir trafik vardı. Bu nedenle Harry sol şeride geçti ve kornaya basarak ilerlemeye başladı. Acelesi olduğunu gören arabaların kenara çekileceğini umuyordu. Lorry Kafe'nin yanından döner dönmez, mavi bir ışık görüş alanını kapladı. Tramvay!

Durmak için çok geç kalmıştı. Bu yüzden direksiyonu tam kırdı ve frene basarak kaldırıma sürtmeye başladı. Sonunda tramvaya çarptı. Arabanın sol tarafi, tramvaya bitişik haldeydi ve bu şekilde ilerlemeye devam ettiler. Arabanın sol aynası kırılınca tok bir ses çıktı. Ayna yere düşüp parçalandı. Fakat tramvaya sürtmeye devam eden kapı kolundan uzun ve tiz bir ses geliyordu.

"Lanet olsun! Lanet olsun!"

Sonunda tramvaydan kurtuldu ve raylardan çıktı. Asfalta tutunmaya çalışırken, trafik lambalarıyla karşılaştı. Yeşil, yeşil, san.

Son sürat ilerliyor, bir yandan da komaya basıyordu. 17 Mayıs sabahı, saat 10.15'te Oslo'nun merkezinde, korna sesiyle dikkat çekmeye çalışıyordu. Sonunda frene bastı ve Escort çaresizce yere tutunmaya çalışırken; boş kaset kutuları, sigara paketleri ve Harry Hole öne doğru fırladı. Araba nihayet durmuştu ama Harry başını ön cama çarpmaktan kurtulamadı. Önündeki yaya geçidinden bayraklarını sallayan ve neşeyle şarkılar söyleyen çocuklar geçiyordu. Saray Bahçeleri tam karşısındaydı ve Saraya çıkan yolda bir yığın insan vardı. Yanındaki üstü açık arabanın radyosundan, her yıl yapılan tanıdık bir anons yükseliyordu.

"Şimdi Kraliyet Ailesi balkondan, Saray Meydanına toplanmış çocukları selamlıyor. İnsanlar Kraliyet Ailesini alkışlıyor. Özellikle de Amerika Birleşik Devletleri'nden yeni dönüş yapan Prens... "

Harry debriyaja bastı ve birden hızlanarak çakıllı yolun yanındaki kaldırıma çıktı.

- 99 -

Oslo. 16 Ekim 1999.

Yine gülmeye başladım. Aslında gülen Daniel'di. Daniel uyanır uyanmaz ilk işi Signe'yi aramak oldu. Schroder Kafe'deki ankesörlü telefonu kullandık. O kadar komik bir durumdu ki gülmekten gözlerimde yaşlar birikti.

Bu gece biraz daha plan yapmam lazım. Hâlâ silahı nereden bulacağımı düşünüyorum.

- 100 -

Oslo. 15 Kasım 1999.

... Problem sonunda çözüme kavuştu. Bu kez de Hallgrim Dale'le karşılaştım. Pisliğe

bulaşmış olmasına hiç şaşırmadım. Beni tanımamasını umuyordum. Hamburg'daki bombardımanda öldüğüme dair söylentileri o da duymuş olacak ki; beni görünce hayalet gördüğünü sandı. Ortada bir düzen olduğunu düşündü ve çenesini kapalı tutmak için para istedi. Oysa benim tanıdığım Dale'e dünyanın bütün parasını versen de çenesini tutamazdı. Bu yüzden, bu dünyada görüp göreceği son insan ben olmalıydım. Onu öldürmekten hiç zevk almadım ama itiraf etmeliyim ki eski meziyetlerimi unutmadığımı görmek hoşuma gitti.

- 101 -

Oslo. 17 Mayıs 2000.

Oslo. 8 Şubat 2000.

Edvard ve ben elli yılı aşkın süredir, yılda altı kez olmak üzere Schroder Kafe 'de buluşuyoruz. Her iki ayda bir, ayın ilk salı günü, sabah saatlerinde. Bu ritüeli başlattığımızda Schroder, Youngstorget'deydi. O zamandan beri, Karargah Toplantıları adını verdiğimiz buluşmalarımızı gerçekleştiriyoruz. Edvard ve beni birbirimize bağlayan asıl nedenin ne olduğunu hâlâ merak ederim. Çünkü birbirimizden çok farklıyız. Belki de nedeni ortak bir kaderi paylaşıyor olmamızdır. İkimiz de aynı güçlüklere göğüs gerdik. Doğu Cephesi'nde savaştık, eşlerimizi kaybettik ve çocuklarımızı büyüttük. Bilemiyorum. Benim için asıl önemli olan Edvard'ın sadakatiydi. Savaştan sonra ona yaptığım yardımı hiçbir zaman unutmadı. Gerçi zaman içinde başka yardımlarım da oldu. Örneğin; 1960'ların sonunda içki ve at yarışı tutkunluğu kontrolden çıktı. Kumar borçlarını ödemeseydim, nakliye işini kaybedecekti.

Leningrad'da tanıdığım o etkileyici askerden eser kalmamıştı. Edvard, son yıllarda hayatının hayal ettiği gibi olmadığının farkına vardı ve günlerini en iyi şekilde değerlendirmeye karar verdi. Hissedarı olduğu atın yarışlarına odaklandı. Artık ne içki içiyor, ne de sigara. Bana bahis tüyoları vererek kendini tatmin etmeye çalışıyor.

Tüyo demişken; beni Even Juul'ün Daniel'in hâlâ hayatta olup olmadığını sorguladığından haberdar eden de Edvard Mosken'dir. Aynı akşam Even'ı aradım ve bunama belirtileri gösterdiğini söyledim. Even da bana birkaç gün önce evlerine bir telefon geldiğini ve Daniel olduğunu iddia eden bir adamın karısını korkuttuğunu anlattı. Telefondaki adam her salı aramaya devam edeceğini söylemiş. Even, arayan kişinin bir kafede olduğunu anlamış ve bu yüzden her salı Oslo'daki kafeleri dolaşmaya karar vermiş. Polisin böylesi bir davranıştan şüphelenmeyeceğini biliyordu. Signe 'ye de hiçbir şey söylememişti. Kadının kendisini durdurmak için çaba harcamasını istemiyordu. Kahkaha atmamak için ellerimi ısırmak zorunda kaldım. O yaşlı salağa da bol şans diledim.

Majorstuen 'deki daireye taşındıktan sonra, Rakel Ve fazla görüşmedim. Ama telefonda konuşuyorduk. İkimiz de savaşmaktan yorulduk. Eski bir Bolşevik aileden gelen o Rusla evlenmesinin annesi ve benim için neler ifade ettiğini anlatmaktan vazgeçtim.

"Bu evlilikle size ihanet ettiğimi düşündüğünüzü biliyorum, " dedi. "Ama üzerinden çok zaman geçti. Lütfen bu konuyu kapatalım artık."

Oysa üzerinden çok zaman geçmemişti. Artık hiçbir şey eskide kalmıyordu.

Oleg beni soruyormuş. O iyi bir çocuk. Oleg. Umarım annesi kadar inatçı ve hırslı olmaz. Rakel, bu özelliklerini Helena 'dan almış. Birbirlerine o kadar çok benziyorlar ki bu satırları yazarken bile gözlerime yaşlar doluyor.

Önümüzdeki hafta Edvard'ın dağ evine gideceğim. Tüfeği denemem lazım. Daniel çok mutlu olacak.

Harry kaldırıma çıkınca araba epey sarsıldı. Kendini birdenbire havada bulan Escort, oradan çimlere iniş yaptı. Yolda çok sayıda insan olduğu için çimlerden gitmeye karar vermişti. Parkta piknik yapan dört genç ve göletin arasından geçti. Aynadan yanıp sönen mavi ışığı gördü. Kalabalık çoktan güvenlik binasının etrafını sarmıştı. Bu yüzden Harry arabayı durdurdu ve Saray Meydanı'ndaki bariyerlere doğru koşmaya başladı.

Kalabalığın arasından geçmeye çalışırken; "Polis!" diye bağırıyordu. Konser veren grubu daha iyi görmek için önlere geçen gençlerin, yoldan çekilmeye hiç niyeti yoktu. Harry, bariyerlerin üzerinden atlayınca; bir güvenlik görevlisi gelip onu durdurmak istedi. Ama Harry hemen kimliğini gösterdi ve boş meydanda koşmaya devam etti. Çakıl taşlan ayaklarının altında eziliyordu. Yürüyüş yapan çocuklar arkasında kalmıştı. Slemdal Anaokulu ve Vâlerenga gençlik korosu, şimdiden balkonun altındaki yerlerini almıştı. Kraliyet Ailesi el sallamaya devam ediyordu. Güler yüzlü insanlar, ellerinde kırmızı-beyaz ve mavi bayraklarla adeta etten bir duvar örmüştü. Harry kalabalığı şöyle bir taradı: emekliler, fotoğraf çeken amcalar, çocuklarını omuzlarına almış babalar. Ama Sindre Fauke orada değildi. Gudbrand Johansen ya da Daniel Gudeson da yoktu.

"Lanet olsun! Lanet olsun!" Panik içinde bağırıyordu.

Birden bariyerlerin önünde, tanıdık bir yüzle karşılaştı. Sivil kıyafeti, telsizi ve aynalı güneş gözlükleriyle görevinin başındaydı. Belli ki Harry'nin tavsiyesini dinleyip Scotsman'a gitmek yerine; Emniyet Müdürlüğündeki babalara yardımcı olmaya karar vermişti.

"Halvorsen!"

-102 -

Oslo. 16 Mayıs 2000.

Oslo. 16 Mayıs 2000.

Signe öldü. Üç gün önce bir vatan haini gibi infaz edildi. Art niyetli kalbinden geçen bir kurşun, hayatına son verdi. Daniel Ve o kadar uzun zamandır birlikteydik ki Signe 'nin ölümünün ardından beni terk etmesi, çok sarsıcı bir deneyim oldu. Beni karmakarışık ve yapayalnız bıraktı. Pek çok şeyden şüpheliydim ve çok kötü bir gece geçirdim. Doktor Buer'in bir tane almamı öğütlediği ilaçlardan, üç tane içtim. Buna rağmen, dayanılmaz ağrılar içindeyim. Sonunda uykuya teslim oldum. Uyandığımda Daniel yanımdaydı ve daha da güçlenmişti. Sondan bir önceki aşamaya gelmiştik ve artık ikimiz de hazırdık.

Ateşin etrafına toplanan erkeklerin arasına katıl, Ateş altın rengi, ışıl ışıl

Daha yüksekleri hedefleyen askerler, dimdik savaşıyor.

Büyük ihanetin intikamının alınacağı gün yaklaşıyor. Şu anda hiçbir şeyden korkum yok.

Asıl önemli olan, ihanetin kamuoyuna duyurulması. Eğer anılarım yanlış kişilerin eline geçerse, imha edilebilir ya da kamuoyunun tepkisinden çekindikleri için gizli tutulabilir. Güvenliğim açısından, POT'daki genç polis memuruna birkaç ipucu verdim. Bakalım ne kadar zeki. Ama içgüdülerim, o adamın en azından dürüst biri olduğunu söylüyor.

Son günlerim oldukça hareketliydi.

Bu hareketlilik, Signe'yle olan hesabımı kapatmaya karar vermemle başladı. Arayıp, yanına geleceğimi söyledim. Schroder 'den ayrılınca Even Juul 'ün yolun karşısındaki kafede oturduğunu gördüm. Görmezlikten gelip, yoluma devam ettim. Ama Even 'ın ikiyle ikiyi toplayıp, olayları çözeceğinden emindim.

POT'daki polis, dün yine aradı. Ona verdiğim ipuçları çok da net sayılmazdı. O yüzden misyonumu tamamlayıncaya kadar parçaları birleştirebileceğini düşünmüyorum. Görünüşe göre Gudbrand Johansen 'ın izini takip edip Viyana 'ya gitmeye karar vermiş. Vakit kazanmam gerektiğini biliyordum. En az 48 saate ihtiyacım vardı. Bu yüzden ona Even Juul Ve ilgili bir hikaye uydurdum. Herhangi bir durum olursa, ilk ondan şüphelenecek- ti. Even'ın hastalıklı bir ruha sahip olduğunu ve Daniel'i içine hapsettiğini söyledim. Hikayeme göre her şeyin arkasında Juul vardı. Signe 'nin ölümünden bile o sorumluydu. Ayrıca Juul için planladığım intiharın daha da inandırıcı olmasını sağlayacaktı.

Polis yanımdan ayrılır ayrılmaz kolları sıvadım. Even Juul, bugün kapıyı açıp; beni karşısında görünce hiç şaşırmadı. Çoktan ölmüş gibi görünüyordu. Bıçağı boğazına dayadım ve tek bir yanlış hareketinde, köpeğinin boğazını doğradığım gibi onunkini de doğrayabileceğimi söyledim. Ne demek istediğimi anlaması için çöp torbasını açtım ve ölü hayvanı gösterdim. Birlikte yukarı çıktık. Yatak odasına girdik. Sandalyeyi uygun konuma getirdim. O da köpeğin tasmasını tavana astı.

"Bu iş son bulana dek, polislere ipucu bırakmak istemiyorum; o yüzden senin ölümüne intihar süsü vereceğiz, " dedim. Hiç tepki vermedi. Olacaklar, umurunda değilmiş gibi davranıyordu. Kim bilir, belki de ona bir iyilik yapıyordum.

Sonra parmak izlerimi sildim ve çöp torbasını derin dondurucuya, bıçakları da kilere kaldırdım. Her şey yerli yerindeydi. Yatak odasını son bir kez kontrol ediyordum ki polis arabasının geldiğini gördüm. Park halinde bekliyordu. Köşeye sıkıştığımın farkındaydım. Gudbrand panikledi, tabii ki. Ama şansımıza, Daniel hızla harekete geçti.

Diğer iki yatak odasının anahtarlarını aldım. Bir tanesi, Even 'ın asılı olduğu odanın kapısına uyuyordu. Anahtarı, kapının arkasına denk gelecek şekilde yere bıraktım. Orijinal anahtarı aldım ve yatak odasını dışarıdan kilitledim. Sonra diğer odanın anahtarı ile değiştirdim. Çünkü o, bu kapıya uymuyordu. Orijinal anahtarı, diğer odalardan birinin kapısına taktım. Her şey birkaç saniye içinde bitmişti. Sonra sakince aşağı indim ve Harry Hole 'ü aradım.

Ve bir dakika içinde Harry içeri girdi.

İçimde uyanan gülme isteğine rağmen, şaşırmış görünmeyi başardım. Aslında gerçekten de şaşırmıştım. Bu polislerden birini daha önce de görmüştüm. Saray Bahçelerinde olduğum akşam. Ama onun beni tanıdığını hiç sanmıyorum. Belki de bugün Daniel'i gördüğü için, tanıyamamıştı. Ve EVET, tabii ki anahtarların üzerindeki parmak izlerini sildim.

"Harry! Burada ne işin var? Bir şey mi oldu?" "Dinle, hemen telsizle irtibata geç ve..."

"Efendim?"

Boltelokka Okul bandosu yanımızdan geçiyordu.

"Dedim ki"

"Ne?" diye bağırdı Halvorsen. Harry, adamın elindeki telsizi aldı.

"Herkes dikkatle dinlesin. Gözlerinizi dört açın. Aradığımız adam yetmiş yaşlarında, 1.75 boyunda, mavi gözlü, beyaz saçlı. Büyük olasılıkla silahlı. Tekrar ediyorum, silahlı ve çok tehlikeli. Suikast girişiminde bulunabilir. O yüzden bölgedeki bütün pencereleri ve çatıları kontrol edin. Tekrar ediyorum... "

Halvorsen, ağzı açık olan biteni izlerken; Harry anonsu tekrar etti. Sonra da telsizi, Halvorsen'e attı.

"Halvorsen, şimdiki görevin 17 Mayıs şenliklerini iptal etmek." "Ne dedin?"

"Sen görevlisin. Bense... çok kızgın biri gibi görünüyorum. Bu haldeyken onlara söz geçiremem."

Halvorsen; Harry'nin çenesinde uzamaya başlayan sakalına, yanlış iliklenmiş kırışık gömleğine ve çorapsız giydiği ayakkabılarına baktı.

"Onlar dediğin kim?"

Harry; "Hâlâ neden bahsettiğimi anlamadın mı?" diye bağırarak; titreyen parmağıyla Kraliyet Ailesini işaret etti.

- 103 -

Oslo. 17 Mayıs 2000.

Bu sabah. Dört yüz metrelik bir menzil. Daha önce başarmıştım. Bahçe taze ve yemyeşil olacak. Hayat dolu. Ölümden çok uzak. Ama kurşunun geçeceği yolu temizledim. Tek bir yaprağı bile olmayan, ölü bir ağaç. Kurşun, gökten zembille inmiş gibi hainin torununa isabet edecek ve herkes Tanrı 'nın ihanet edenleri nasıl cezalandırdığını görecek. Hain, ülkesini sevdiğini söylemişti ama terk edip gitti. Ülkeyi Doğudan gelen istilacılardan kurtarmak için bizi görevlendirdi ve sonra bize vatan haini dedi.

Halvorsen, Saray girişine doğru koşmaya başladı. Harry, meydanda sarhoşlar gibi dolanıyordu. Olduğu yerde dönmeye başladı. Balkondakilerin içeri girmesine birkaç dakika vardı. Önemli adamlar, önce karar alır; sonra açıklama yapardı. 17 Mayıs gibi bir şenliği, sırf bir polis memuru;

diğer bir meslektaşı ile varsayımlar üzerine tartıştığı için iptal etmek hiç de mantıklı görünmüyordu. Harry, kalabalığı baştan aşağı taradı. Tam olarak ne aradığını bile bilmiyordu.

Beklediği hamle, gökyüzünden gelebilirdi.

Başını kaldırdı. Yeşil ağaçlar. Ölümden ne kadar uzak duruyorlar. Çok uzunlar ve yapraklan çok sık. Tüfek ne kadar iyi olursa olsun, bu ağaçların arasından görüşünü ayarlamak imkansız.

Harry gözlerini kapattı. Dudaklarını kıpırdattı. Bana yardım et, Ellen.

Yolu açtım.

Dün gördüğü iki Saray görevlisi neden bu kadar şaşırmışlardı? Ağaç. Üzerinde hiç yaprak yoktu. Gözlerini tekrar açtı ve ağaçların tepelerine baktı. İşte oradaydı: Ölü meşe ağacı. Harry kalp atışlarının hızlandığını hissedebiliyordu. Arkasını döndü. Neredeyse bandodakileri yere seriyordu. Saraya doğru koşmaya başladı. Balkon ve ağaç arasındaki yolun ortasında durdu. Ağaca doğru uzanan hattı takip etti. Dalların hemen arkasında, buz mavisi pencereleri gördü. SAS Otel. Tabii ya. Ne kadar da kolay. Tek bir kurşun. Kimse 17 Mayıs günü, tek bir kurşunun nereden geldiğini anlayamaz. İşini bitirir bitirmez kalabalığa karışır ve ortadan kaybolur. Sonra? Sonra ne olur?

Bunu düşünecek vakti yoktu. Hemen harekete geçmesi gerekiyordu. Ama çok yorulmuştu. Harry, bunca heyecana rağmen; evine gitmek istiyordu. Yatıp, uyumak; her şeyin rüya olduğu yepyeni bir güne uyanmak istiyordu. Drammensveien'den geçen bir ambulansın sesiyle kendine geldi. Bu ses, bandonun sesini delip geçmişti.

"Lanet olsun! Lanet olsun!"

Koşmaya başladı.

- 104 -

Radisson SAS. 17 Mayıs 2000.

Yaşlı adam, ayaklarını altına almış; sırtını da cama dayamış bir şekilde oturuyordu. Tüfeğe iki eliyle sarılmıştı. Uzaklara gittikçe kaybolan ambulans sirenlerini dinledi. Çok geç, diye düşündü. Herkes ölür.

Yine kustu. Çoğu kandı. Acı yüzünden bilinci kapanır gibi oldu ama yere uzanıp ilaçların etki etmesini bekledi. Dört ilaç birden. Acı dindi ama son anda bıçak gibi saplanan son bir ağrı, geri geleceğinin habercisiydi. Banyoyu yeniden, eskisi gibi görmeye başladı. Çift gördüğü banyo, teke inmişti. İçeride bir jakuzi vardı. Yoksa sauna mıydı? Televizyon da vardı. Açtı. Kahramanlık şarkıları ve milli marşları çalıyordu. Tüm kanallarda, festivale uygun giyinen spikerler, çocukların yürüyüşünü anlatıyordu.

Şimdi salonda oturuyordu. Güneş, sönmek bilmeyen bir alev gibi gökyüzünde parlıyordu. Doğrudan alevlere bakmaması gerektiğini biliyordu. Yoksa gece körü olurdu ve ateş hattında, karlar içinde sürünen Rus tetikçileri göremezdi.

Onu görebiliyorum, diye fısıldadı Daniel. Saat bir yönünde, balkonda. Ölü ağacın sağında.

Ağaçlar mı? Ateş hattında hiç ağaç yoktu ki.

Prens, balkona çıktı ama hiçbir şey söylemedi.

Gudbrand'ın sesine benzeyen bir ses, "Kaçacak!" diye bağırdı.

Hayır, kaçamayacak, dedi Daniel. Hiçbir lanet olası Bolşevik, buradan kaçamaz.

"Onu gördüğümüzü biliyor. Çukura saklanacak."

Hayır, saklanamayacak.

Yaşlı adam, tüfeği pencereye yasladı. Camı çatlatmadan üzerinde bir delik açabilmek için, tornavida kullanmıştı. Resepsiyondaki kız ne demişti? Konuklarının saçma düşüncelere kapılmasını engellemek için çift cam yapmışlardı. Tüfeğin nişan gözünden baktı. İnsanlar küçücük görünüyordu. Menzilini ayarladı. Dört yüz metre. Yukarıdan aşağı doğru ateş etmeliydi. Çünkü yer çekimini hesaba katması gerekiyordu. Ama Daniel bunu zaten biliyordu. Daniel, her şeyi biliyordu.

Yaşlı adam saatine baktı. 10.45. Vakti gelmişti. Yanağını tüfeğe yasladı, sol elini yavaşça kabzanın altına uzattı. Sol gözünü ayarladı. Balkonun korkulukları görüş açısına giriyordu. Sonra siyah pelerin ve kraliyet taçları. Aradığı yüz tam karşısındaydı. Birbirlerine çok benziyorlardı. 1945 yılında gördüğü o gencecik yüz, yine karşısına çıkmıştı.

Daniel, sessizliğe gömüldü ve hedefe kilitlendi. Artık ağzından duman bile çıkmıyordu.

Balkonun önünde, ölü meşe ağacının dallan gökyüzüne uzanıyordu. Dallardan birine, bir kuş konmuştu. Tam ateş hattındaydı. Yaşlı adam gerildi. Kuş, önceden burada değildi. Birazdan uçup gider diye düşündü. Tüfeği indirdi ve derin bir nefes aldı.

Klik-klik.

Harry direksiyona vurdu ve kontağı yeniden çevirmeye çalıştı.

Klik-klik.

"Çalış, seni aşağılık! Yoksa yarın, hurdalığı boylarsın!"

Escort kükreyerek çalışmaya başladı ve egzoz borusundan çıkan duman, ortalığı birbirine kattı. Harry, göletin sağından döndü. Piknik yapan gençler, bira şişelerini kaldırıp Harry'yi selamladılar. Harry SAS Oteline doğru ilerliyordu. Birinci viteste giden motor, can çekişiyordu. Harry, komaya basarak yolu açmaya çalışıyordu. Ama birdenbire ağaçların arkasından anaokulu öğrencileri göründü. Direksiyonu sola kırdı ve son anda direklere çarpmaktan kurtuldu. Araba, Wergelandsveien'e çıktı ve Norveç bayraklarıyla donatılmış bir taksinin önüne fırladı. Taksi şoförü, frene asıldı. Harry hızını arttırdı ve trafiğin aksi yönünde ilerleyerek Holbergs Gate'e geldi.

Otelin döner kapısı önünde durdu ve arabadan indi. Resepsiyona girince, içerisinin ne kadar sessiz olduğunu fark etti. Herkes eşsiz bir gösteri izleyecekleri için heyecanlıydı. 17 Mayıs'ta, sarhoş bir adam otele gelmiş gibi görünüyordu. Bunun gibi olaylar daha önce de yaşanmıştı. O yüzden eski gürültülü konuşmalarına geri döndüler. Harry bu tuhaf görünümlü "adacıklardan" birine yöneldi.

"İyi günler," dedi biri. Kıvırcık saçlı bir sarışın, Harry'yi baştan aşağı süzdü. Harry, kızın yaka kartına baktı.

"Betty Andersen, şimdi sana söyleyeceklerim şaka değil. O yüzden dikkatle dinle. Ben bir polisim ve otelinizde bir suikastçı var."

Betty Andersen, karşısında duran bu uzun boylu, yarı giyinik adama baktı. Gözleri kan çanağına dönmüştü. Ya sarhoştu, ya da deli. İkisi de olabilirdi. Adamın kimliğine baktı. Adamı tekrar süzdü. Uzun uzun.

"İsim nedir?" diye sordu.

"Adamın adı Sindre Fauke."

Kızın parmaklan, klavyenin üzerinde gezindi.

"Üzgünüm, bu isimde biri yok."

"Lanet olsun! Gudbrand Johansen olarak deneyin."

"Gudbrand Johansen diye biri de yok, Müfettiş Hole. Belki de yanlış otele geldiniz."

"Hayır! Burada olduğuna eminim. Şu anda odasında."

"Onunla konuştunuz, öyle mi?"

"Hayır, hayır. Ben... Açıklaması uzun sürer."

Harry, yüzünü ovuşturdu.

"Bir bakalım. Düşünüyorum. Üst katlarda olmalı. Burası kaç katlı?" "Yirmi bir."

"Kaç tanesi anahtarlarını teslim etmedi?" "Korkarım, pek çoğu."

Harry iki elini çaresizlik içinde havaya kaldırdı ve kıza baktı. "Tabii ya," dedi. "Bu Daniel'in işi."

"Afedersiniz?"

"Lütfen Daniel Gudeson olarak aratın."

Peki sonra ne olacaktı? Yaşlı adam, bu kısımdan emin değildi. Sonrası diye bir şey yoktu. En azından şimdilik öyle görünüyordu. Tüfeğe dört mermi yerleştirdi.

Tekrar nişan gözünden baktı. Kuş hâlâ oradaydı. Bu kuşun türünü biliyordu. Hepsine aynı isim verilirdi. Sonra kalabalığa bir göz attı. Mercekle, bariyerlerin önüne dizilmiş insanlara baktı. Tanıdık yüzleri görünce durdu. Bu mümkün müydü? Dikkatle baktı. Evet, hiç şüphesi kalmamıştı. Orada gördüğü kadın, Rakel'di. Saray Meydanı'nda ne işi vardı? Oleg de oradaydı. Çocukların yürüyüşünü izliyordu. Rakel, oğlanı havaya kaldırdı. Güçlü bir kadındı. Güçlü elleri vardı. Annesi gibi. Şimdi de güvenlik binasına doğru yürüyorlardı. Rakel saatine baktı. Birini bekliyor gibiydi. Oleg, ona yılbaşında aldığı ceketi giyiyordu. Rakel, çocuğun bu cekete Dede ceketi dediğini söylemişti. Şimdiden biraz küçük gelmeye başlamıştı.

Yaşlı adam güldü. Bu sonbahar, yeni bir ceket alması gerekecekti.

Birden gelen ağrı, yaşlı adamı nefessiz bırakmıştı. Alevler azalıyordu ve ışığın etkisiyle uzayan gölgeler, sipere vuruyordu.

Her şey kardı. Yaşlı adam karanlığa sürüklendiğini hissediyordu. Ağrılar kesildi. Tüfek yere düşmüştü. Gömleği, terden bedenine yapıştı.

Tekrar doğruldu ve tüfeği eski konumuna getirdi. Kuş, uçup gitmişti. Ateş hattı açıktı.

O genç yüz, yeniden görüş alanındaydı. Prens eğitim almıştı. Oleg de böyle bir eğitimden geçmeliydi. Rakel'e söylediği son söz buydu. Brandhaug'u vurmadan önce söylediği son söz buydu. Birkaç kitap almak için Holmenkollveien'e gittiğinde, Rakel evde değildi. İçeri girdi ve masanın üzerinde duran mektubu gördü. Rus Büyükelçiliğimden geliyordu. Okudu, yerine bıraktı ve camdan dışarı baktı. Dışarısı karla kaplıydı. Kışın son günleri. Sonra çekmeceleri karıştırdı ve diğer mektupları gördü. Norveç Büyükelçiliği'nden gelenler de vardı. Bir de Brandhaug'un mektupları. O an, Christopher Brockhard'i hatırladı.

Bizim nöbetçi olduğumuz yerde, hiçbir Rus köpeği ateş edemeyecekti.

Yaşlı adam, emniyet kilidini açtı. Üzerinde bir rahatlık vardı. Brockhard'ın boğazını kesmenin ne kadar kolay olduğunu hatırladı. Bernt Brandhaug'u vurmak da öyle. Dede ceketi. Yeni bir Dede ceketine ihtiyaç vardı. Derin bir nefes aldı ve parmağını tetiğe yerleştirdi.

Harry, elinde bütün kapıları açan bir kartla asansöre doğru koştu ve kapanmakta olan kapıların arasına ayağını uzattı. Kapılar tekrar açıldı. İçeridekiler hayretler içinde ona bakıyordu.

"Polis!" diye bağırdı. "Herkes dışarı!"

Sanki okulun bitiş zili çalmıştı. Ama ellili yaşlarında, mavi çizgili takım elbise giyen bir adam yerinden kıpırdamadı.

"Bizler Norveçli vatandaşlarız dostum. Burası, polis ülkesi değildir."

Harry adamın yanına geçti ve 21. katın düğmesine bastı. Ama adam cümlesini tamamlamamıştı.

"Bana vergi ödeyen biri olarak bu asansörden inmem için tek bir neden söyle, neden sana katlanıp..."

Harry, Weber'in Smith Wesson tabancasını çıkardı.

"Bana bak, vergi ödeyen adam. Elimde altı güzel neden var! Çık dışarı!"

Zaman hızla ilerliyordu. Yeni bir gün doğacak; herkes kimin dost, kimin düşman olduğunu görecekti.

Düşman, düşman. Er ya da geç, onun hakkından geleceğim.

Dede ceketi.

Kahretsin, sonrası diye bir şey olmayacaktı. Mercekten görünen yüz, ciddileşmişti. Gülümse, oğlum. İhanet, ihanet, ihanet.

Tetiği çekmeye hazırdı. Geri dönüş yoktu. Çıkacak sesi ya da karmaşayı düşünme. Sadece tetiği çek. Ne olacaksa olsun.

Patlama sesi, yaşlı adamı hazırlıksız yakaladı. Sonra her yer sessizliğe büründü. Patlama sesinin yankısı bütün şehri sardı ve ardından her yer sessizliğe büründü.

Harry, 21. katın koridorlarında koşuyordu ki patlama sesini duydu. "Lanet olsun!"

Duvarlar üstüne üstüne geliyor, onu her iki yandan sıkıştırıyordu. Sanki bir borunun içinde yürüyordu. Kapılar. Resimler, motifler, mavi küpler. Kalın halının üzerinde attığı adımlar duyulmuyordu. Harika. Büyük oteller, gürültüyü azaltmak için elinden geleni yapıyor. İyi polisler de ne yapmaları gerektiğini düşünüyor. Kahretsin, beynimde laktik asit oluştu. Buz makinesi. Oda no 2154, oda no 2156. Bir patlama daha. Kral Dairesi.

Kalp atışlarını duyabiliyordu. Harry kapının yanında durdu ve kartı yuvadan geçirdi. Vızıltıya benzer bir ses duydu. Sonra bir "klik" sesi ve kilidin üzerindeki yeşil ışık. Harry, yavaşça kapının kolunu çevirdi.

Polislerin bu gibi durumlar için, belirli prosedürleri vardır. Harry, eğitimde bunları öğrenmişti. Ama şu anda hiçbirini uygulamaya niyeti yoktu.

Kapıyı açtı, silahını iki eliyle tutuyordu. Tek dizinin üzerine çöktü ve salondaydı. Odadaki aydınlık, gözlerini kamaştırdı. Pencerelerden biri açıktı. Camın arkasındaki güneş, beyaz saçlı adamın tepesinde bir hare gibi görünüyordu. Yaşlı adam yavaşça arkasına döndü.

Harry; "Polis! Silahı bırak," diye bağırdı.

Harry'nin göz bebekleri küçüldü ve karşısındaki siluetin tüfeği kendisine doğrulttuğunu gördü.

"Silahı bırak," diye tekrarladı. "Yapman gerekeni yaptın, Fauke. Misyon tamamlandı. Hepsi geçti."

Tuhaf ama bando hiçbir şey olmamış gibi çalmaya devam ediyordu. Yaşlı adam tüfeği kaldırdı ve kabzasını çenesine dayadı. Harry'nin gözleri, ışığa alıştı ve daha önce fotoğraflarını gördüğü tüfeği incelemeye başladı.

Fauke bir şeyler mırıldanıyordu. Ama yeni bir patlama sesi duyuldu ve Harry yaşlı adamın ne dediğini anlamadı. Patlama bu kez daha net duyulmuştu.

"Ben... " diye fısıldadı Harry.

Dışarıda, Fauke'un tam arkasında; beyaz bir duman göğe yükseliyordu. Akershus Kalesi'nden top atışları yapılıyordu. 17 Mayıs kutlamaları. Koridorda duyduğu patlama sesi, 17 Mayıs kutlamalarından geliyordu! Harry, alkışlan duyabiliyordu. Burnundan nefes alıp vermeye başladı. Odada barut kokusu yoktu. Fauke'un ateş etmediğini anladı. Henüz gerçekleşmemişti. Revolverini sıkıca kavradı ve karşısındaki adamın doğruca kendisine baktığını gördü. Artık ne kendi hayatı, ne de yaşlı adamın hayatı söz konusuydu. Emirler açıktı.

"Vibes Gate'den geliyorum. Günlüğünü okudum," dedi. "Gudbrand Johansen. Yoksa şu anda Daniel'le mi konuşuyorum?"

Harry, dişlerini sıktı ve parmağını tetiğe yerleştirdi.

Yaşlı adam yine bir şeyler mırıldandı.

"Ne dedin?"

"Parola," dedi yaşlı adam. Sesi boğuktu ve daha önce duyduğu sesten tamamen farklıydı.

"Yapma," dedi Harry. "Beni zorlama."

Harry'nin alnından bir damla ter süzüldü. Burnunun ucunda asılı kaldı. Harry, silahı farklı bir açıyla tutmaya başladı. "Parola," dedi yaşlı adam.

Harry, yaşlı adamın tetiği kavradığını görebiliyordu. Ölüm korkusu, kalbini sıkıştırıyordu.

"Hayır," dedi Harry. "Çok geç sayılmaz."

Ama söylediklerinin doğru olmadığını kendisi de biliyordu. Çok geçti. Yaşlı adam mantık yürütecek durumda değildi.

"Parola."

Birazdan ikisi için de her şey sona erecekti. Az bir zaman kalmıştı. Noel öncesi yaşanan...

"Oleg," dedi Harry.

Tüfek, doğruca kafasına yöneltilmişti. Uzaklardan bir korna sesi geliyordu. Yaşlı adamın yüzü kasıldı.

"Parola, Oleg," dedi Harry.

Tetiğin üzerindeki parmak, hareketsiz kaldı. Yaşlı adam bir şey söylemek üzere ağzını açtı. Harry, nefesini tutmuştu.

"Oleg," dedi yaşlı adam. Bu isim, dudaklarından bir fısıltı halinde çıktı.

Harry sonrasında neler yaşandığını tam olarak ifade edemiyordu ama o anda neler olduğunu gördü: Yaşlı adam ölüyordu. O kırışıklıkların ardından Harry'ye bakan, küçük bir çocuğun yüzüydü. Tüfek artık kendisini hedef almıyordu, o yüzden revolverini indirdi. Elini uzattı ve yaşlı adamın omzuna koydu.

"Bana söz verir misin?" Yaşlı adamın sesi güçlükle duyuluyordu. "Onların bundan... "

"Söz veriyorum," dedi Harry. "Hiçbir isim kamuya duyurulmayacak. Oleg ve Rakel hiçbir şekilde acı çekmeyecek... "

Yaşlı adam, uzun süre Harry'ye baktı. Önce tüfek, sonra da yaşlı adam yere düştü.

Harry bir dergi ile tüfeği kavradı ve koltuğun üzerine kaldırdı. Sonra da resepsiyonu arayıp, Betty'den bir ambulans çağırmasını istedi. Halvorsen'i arayıp, tehlikenin geçtiğini haber verdi. Sonra yaşlı adamı koltuğa taşıdı ve bir sandalye çekip yanına oturdu.

"Sonunda onu yakaladım," dedi yaşlı adam. "Elimden kurtulmak üzereydi, anlıyor musun? Çamurun içinde."

"Kimi yakaladın?" diye sordu Harry. Sigarasından derin bir nefes çekti.

"Daniel'i tabii ki. Sonunda onu yakaladım. Helena haklıydı. Ben her zaman ondan daha güçlüydüm."

Harry sigarasını söndürdü ve pencerenin yanına gitti. "Ölüyorum," dedi yaşlı adam fısıldayarak. "Biliyorum." "Göğsümün üzerinde. Görebiliyor musun?"

"Neyi?" "Sansarı."

Ama Harry, ortalıkta sansar filan göremiyordu. Gökyüzünden geçen beyaz bir bulutu gördü. Şehir genelinde dalgalanan Norveç bayraklarını görüyordu. Gri bir kuş pencerenin önünden geçip gitti. Ama ortalıkta tek bir sansar bile yoktu.

BÖLÜM 10
DİRİLİŞ

- 105 -

Ulleval Hastanesi. 19 Mayıs 2000.

Bjarne Moller geldiğinde, Harry onkoloji departmanının bekleme salonundaydı. Suçlar Masası Şefi, Harry'nin yanına oturdu ve oradaki küçük kıza göz kırptı. Kız kaşlarını çattı ve salondan dışarı çıktı.

"Her şeyin bittiğini duydum," dedi.

Harry başıyla onayladı. "Bu sabah saat 4'te. Rakel, hep buradaydı. Oleg de şimdi içeri girdi. Sen ne arıyorsun?"

"Sadece seninle konuşmaya geldim."

"Sigara içsem iyi olur," dedi Harry. "Hadi dışarı çıkalım."

Ağacın altındaki banka oturdular. Gökyüzü, beyaz bulutlarla kaplıydı. Görünüşe göre, hava sıcak olacaktı.

"Rakel'in haberi yok değil mi?" diye sordu Moller.

"Hayır."

"Durumu bilen ben varım. Bir de Meirik, Emniyet Müdürü, Adalet Bakanı ve Başbakan. Ve tabii sen."

"Kimlerin bildiğini benden iyi biliyorsun, patron." "Evet. Doğal olarak. Sadece sesli düşünüyordum." "Bana ne söyleyeceksin?"

"Biliyor musun, Harry? Bazen keşke başka bir yerde çalış-saydım diyorum. Politikanın ve polis işlerinin az olduğu bir yer. Bergen mesela. Sonra bugünkü gibi bir güne uyanıyorsun, yatak odasının penceresinden fiyortlara bakıyorsun, adaları görüyorsun ve kuşların cıvıltısını dinliyorsun ve... Anlıyor musun? Sonra buradan başka bir yere gitmek istemiyorsun."

Moller, bacağına tırmanmaya çalışan uğurböceğine baktı.

"Söylemek istediğim; her şeyin olduğu gibi kalması gerektiği,

Harry."

"Her şey derken neyi kastediyoruz?"

"Son yirmi yılda görev yapan bütün Amerikan başkanlarına en az on suikast girişiminde bulunulduğu ve hiçbirinin basına yansıtılmadığını biliyor muydun? Bütün suikast girişimcileri tutuklanmış ama kimsenin ruhu duymamış. Başkana suikast düzenlendiğinin duyulması, kimsenin işine gelmez Harry. Özellikle de teorik olarak başarısız girişimlerin duyulması, hiçbir işe yaramaz."

"Teorik olarak mı patron?"

"Bunlar benim sözlerim değil. Özetle, bu konuyu kapattık. İstikrarı sağlamak istiyoruz. Güvenlik sisteminde zayıflık olduğunun bilinmesine gerek yok. Bunlar da benim sözlerim değil. Suikastlar bulaşıcıdır, tıpkı... "

"Ne demek istediğini biliyorum," dedi Harry. Sigaranın dumanını burnundan çıkarttı. "Bütün bunları başımızdakiler koltuklarını kaybetmesin diye yapıyoruz, değil mi? Daha önceden tedbir alması gereken insanları koruyoruz."

"Dediğim gibi," diye tekrarladı Moller. "Bazen Bergen, cazip bir alternatif gibi görünüyor."

İkisi de bir süre sessiz kaldı. Bir kuş önlerinde yürümeye başladı. Kuyruğunu sallıyordu. Gagasını çimlere gömmüştü ve karşısındaki iki adama bakıyordu.

"Kuyruksallayan," dedi Harry. "Motacilla alba. Tedbirli bir arkadaş."

"Ne?"

"Küçük Kuşlarımız. Gudbrand Johansen'ın işlediği cinayetler hakkında ne yapacağız?"

"Önceki cinayetleri çözüme kavuşturmadık mı?" "Ne demek istiyorsun?" Moller homurdandı.

"Eskileri kurcalamak, kapanan yaralan yeniden deşmekten başka bir işe yaramaz. Birileri durumu anlar ve üstüne gitmeye başlar. O davalar çoktan kapandı."

"Tabii. Even Juul. Sverre Olsen. Peki ya Hallgrim Dale?"

"Kimse onunla ilgilenmez. Sonuçta Dale bir..."

"Kimsenin umurunda olmayan bir alkolikti, değil mi?"

"Lütfen Harry. Durumu daha da zorlaştırma. Benim de bu durumdan memnun olmadığımı biliyorsun."

Harry, sigarasını söndürdü ve izmariti yeniden pakete koydu.

"İçeri girmem gerek, patron."

"Bu konuyu kimseyle paylaşmayacaksın, değil mi?"

Harry, gülümsedi ama gülümsemesi kısa sürdü.

"Duyduklarım doğru mu? POT'daki yerime geçmek isteyen adam hakkında."

"Kesinlikle," dedi Moller. "Tom Waaler, başvuruda bulunacağını söyledi. Meirik, neo-Nazi olaylarını, iş tanımına dahil etmeye kararlı. Ben de Tom için bir tavsiye mektubu yazacağım. Suçlar Masası'na döndüğünde, onun ortalıktan kaybolmuş olması hoşuna gitmez mi? Tabii onun Dedektif kadrosu boşalacak."

"Yani çenemi kapalı tutmamın ödülü bu mu olacak?"

"Neden böyle düşünüyorsun, Harry? O kadro senin, çünkü sen en iyisin. Bunu bir kez daha kanıtlamadın mı? Sadece sana güvenip güvenemeyeceğimizi merak ediyorum."

"Hangi davada çalışmak istediğimi biliyorsun, değil mi?"

Moller'in omuzlan çöktü.

"Ellen'ın cinayeti aydınlatıldı, Harry."

"Tam olarak değil," dedi Harry. "Hâlâ bilmediğimiz birkaç detay var. Ayrıca tüfeğin satın

alınmasında harcanan 200.000 Norveç kronuna ne oldu? Belki birden fazla aracı vardır."

Moller başıyla onayladı.

"Tamam. Halvorsen ve ikinize bu dava için 2 ay süre veriyorum. Bir şey bulamazsanız, konu kapanır."

"Anlaştık."

Moller gitmek üzere ayağa kalktı.

"Merak ettiğim bir şey daha var, Harry. Parolanın Oleg olduğunu nasıl tahmin ettin?"

"Ellen, her zaman akla ilk gelen cevabın doğru olduğunu söylerdi."

"Etkileyici," dedi Moller. "Yani aklına gelen ilk cevap, adamın torununun adı mıydı?"

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Ben, Ellen olamam. Üzerinde biraz düşünmem gerekti."

Moller gözlerini kısıp baktı.

"Benimle dalga mı geçiyorsun, Hole?"

Harry güldü. Sonra da kuyruksallayan kuşunu işaret etti.

"Bahsettiğim kuşlar kitabında, kimsenin kuyruksallayan kuşlarının hareketsiz kaldıkları anda kuyruklarını neden salladığını bilmediği yazıyordu. Bu adeta bir sır. Bu kuşlar hakkında bildiğimiz tek şey, kendilerini durduramadıkları... "

- 106 -

Emniyet Müdürlüğü. 19 Mayıs 2000.

Harry bacaklarını masanın üzerine uzattı. Tam kusursuz bir oturma şekli yakalamıştı ki telefon çaldı. Bu pozisyonu kaybetmemek için öne doğru uzandı. Yeni sandalyesinin, iyi yağlanmış tekerleri, dengede kalmasına yardımcı oluyordu. Parmak uçlarıyla telefona ulaştı. "Hole."

"Harry? Benim. Isaiah Burne. Johannesburg'dan arıyorum. Nasılsın?"

"Isaiah? Ne hoş sürpriz."

"Öyle mi? Aslında teşekkür etmek için aramıştım, Harry."

"Teşekkür mü, neden?"

"Hiçbir girişimde bulunmadığın için."

"Ne girişimi?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun, Harry. Mahkumu geri almak için, hiçbir diplomatik girişimde bulunmadın."

Harry, cevap vermedi. Aslında bu görüşmenin er geç yaşanacağını biliyordu. Bu şekilde oturmak, artık hiç rahat değildi. Andreas Hochner'in yalvaran gözlerini hatırladı. Ve Constance Hochner'in çaresiz sözlerini: Elinizden geleni yapacağınıza söz veriyor musunuz, Bay Hole? "Harry?" "Buradayım." "Dün karar uygulandı."

Harry, kardeşinin duvarda asılı duran fotoğrafına baktı. O yıl hava ne kadar da sıcaktı. Yağmur yağarken, denize girmişlerdi. Birden tarif edilemez bir üzüntü duydu. "İnfaz mı?"

"İtiraz hakkı olmaksızın."

- 107 -

Schroder Kafe. 2 Haziran 2000.

"Bu yaz ne yapıyorsun, Harry?"

Maja, para üslünü sayıyordu. "Bilmiyorum. Norveç'te bir yerlerde, bir yazlık kiralamayı düşünüyoruz. Oğlana yüzmeyi filan öğretiriz." "Çocuğun olduğunu bilmiyordum." "Yok aslında. Uzun hikaye." "Öyle mi? Umarım bir gün dinleme şansım olur." "Bakalım. Üstü kalsın,

Maja."

Maja gülümseyerek, masadan ayrıldı. Cuma öğleden sonra, kafe neredeyse boş sayılırdı. Hava sıcak olduğu için insanlar St. Hanshaugen'deki teras restorana gitmiş olmalıydı. "Ne haber?" dedi Harry.

Yaşlı adam cevap vermeden, önündeki bardağa baktı. "O öldü. Mutlu değil misin, Âsnes?" Mohikan başını kaldırdı ve Harry'ye baktı. "Kim öldü?" dedi. "Kimse ölmedi. Tek bir ölü var, o da benim." Harry derin bir nefes aldı, gazetesini kolunun altına kıstırdı ve kavurucu bir öğleden sonra, dışarıya adım attı.

Table of Contents

Bölüm 1 Toprak Toprağa

- 1 -
- 2 -
- 3 -
- 4 -
- 5 -
- 6 -
- 7 -
- 8 -

Bölüm 2 Yaratiliş

- 9 -
- 10 -
- 11 -
- 12 -
- 13 -
- 14 -
- 15 -
- 16 -
- 17 -
- 18 -
- 19 -
- 21 -
- 22 -

Bölüm 3 Uriah

- 24 -
- 25 -
- 27 -
- 28 -
- 29 -
- 30 -
- 31 -
- 32 -
- 33 -
- 34 -

Bölüm 4 Araf

- 35 -
- 37 -
- 38 -

- 39 -
- 40 -
- 41 -
- 42 -
- 43 -
- 44 -
- 45 -
- 46 -
- 47 -
- 48 -
- 50 -
- 51 -

Bölüm 5 Yedi Gün

- 52 -
- 53 -
- 54 -
- 55 -
- 56 -
- 57 -

Bölüm 6 Bathsheba

- 58 -
- 59 -
- 60 -
- 61 -
- 62 -
- 63 -
- 64 -
- 65 -
- 66 -
- 67 -
- 68 -
- 70 -
- 71 -
- 72 -
- 73 -

Bölüm 7 Siyah Pelerin

- 75 -
- 76 -
- 77 -
- 78 -
- 79 -

- 80 -
- 81 -
- 82 -
- 83 -

Bölüm 8 İfşa

- 85 -
- 86 -
- 87 -
- 88 -
- 89 -
- 90 -
- 91 -
- 92 -
- 93 -

Bölüm 9 Kiyamet Günü

- 94 -
- 95 -
- 97 -
- 98 -
- 99 -
- 100 -
- 101 -
- 103 -
- 104 -

Bölüm 10 Diriliş

- 105 -
- 106 -
- 107 -